

Giới thiệu Tàn Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert

Cái này bởi kiếm bắt đầu thế giới, vậy thì do dao tới chung kết! Một vị đến từ 2000 năm sau linh hồn, mang theo trong truyền thuyết Phá Toái Hư Không Truyện Ưng Đại Hiệp lưu lại dưới dao đi tới nơi này cái thế giới! Tiểu Lâu Nhất Dạ Thỉnh Xuân Vũ! Xá Dao ra, lại không vật khác! Thiên Địa Bất Nhân Dĩ Vạn Vật Vi Sô Cầu, Ngõ Dao vô tình, hết thấy chém tất cả!

Bạn đang đọc truyện *Tàn Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Bạch Ngọc Tiểu Dao

Thủy Hoàng mười sáu năm, Sở Quốc Trần thành. Toàn bộ thành thị bị ngân sắc bao phủ, đại tuyết bay là tả rơi xuống, này một mảnh tuyết hoa trên không trung vũ động các loại tư thế, hoặc phi tường, hoặc xoay quanh, hoặc thẳng tắp nhanh chóng rơi xuống, cửa hàng rơi trên mặt đất.

Trong thành phương nam Tổng phủ bên trong, Tổng Khuyết kinh ngạc đứng tại bệ cửa sổ nhìn qua sân nhỏ này từng đoá từng đoá trong suốt sáng long lanh tuyết hoa, thần sắc phiêu hốt, suy nghĩ phân khởi: Đi tới nơi này cái thế giới đã mười ngày, không nghĩ tới cái thế giới này không phải Sở Ký Chiến Quốc, mà chính là Siêu Vô Tàn Thi Động Mạn, đi tới đi lui người trong vô lâm, ở chỗ này giết người thực sự không tính là gì, với lại hiện tại đã nhanh Tàn Quốc thống nhất, mà xem như Sở Quốc thần tử, đoán chừng khó thoát khỏi cái chết!

Nghĩ tới đây sắc mặt khó coi, thu hồi ánh mắt, từ trong ngực mò ra một vật, cái này vật là trong suốt sáng long lanh giống như là ngọc thạch lấy ra chỉ trường tiểu dao, nhìn chăm chú chuôi này phổ phổ thông thông Bạch Ngọc tiểu dao sắc mặt trịnh trọng: Xem ra hi vọng ở trên thân thể người!

Nguyên lai Tổng Khuyết xuyên việt đi tới nơi này cái thế giới là bởi vì hắn đi ngang qua hàng vỉa hè lúc phát hiện cây đao nhỏ này, hoa mười nguyên mua, lúc ấy tới như mực tiểu dao biến thành hiện tại cái dạng này, nếu là không là cái này đao nguyên nhân đánh chết hắn cũng không tin!

Người người đều nói bảo vật cần Tích Huyết Nhận Chủ, không biết có tác dụng hay không, mặc kệ, ngựa chết làm ngựa sống y đi! Nghĩ tới đây, không đang chân chờ. Cẩn sát ngón tay, đem huyết dịch nhỏ tại Bạch Ngọc tiểu dao thượng diện, một giọt, hai giọt, ba giọt, ngay tại Tổng Khuyết thất vọng thời điểm, Bạch Ngọc tiểu dao bỗng nhiên phát ra u ám quang mang, càng ngày càng sáng.

"Vù" Bạch Ngọc tiểu dao đột nhiên bay lên, chui vào sắc mặt hoảng hốt Tổng Khuyết mi tâm chỗ! Thiếu nghiêng, Tổng Khuyết ung dung tĩnh lại, thần sắc mê ly tự lầm bầm: "Lại là Ưng Dao, lại là Ưng Dao, thế mà. . ." Âm thanh càng ngày càng thấp, nụ cười càng lúc càng lớn, sau cùng điên cuồng cười to!

Người nói vì sao Tổng Khuyết cái này chuyển mừng rỡ như điên? Này Bạch Ngọc tiểu dao rõ ràng là trong truyền thuyết Phá Toái Hư Không mà đi Truyện Ưng Đại Hiệp lưu lại Bội Dao: Ưng Dao! Tuy nhiên Tổng Khuyết không rõ ràng vì sao trong tiểu thuyết đồ vật chạy đến trong hiện thực, nhưng bây giờ xuyên việt Tàn Thi đều không có giải thích hắn cũng lười nghĩ.

Tại rất nhiều tiểu thuyết võ hiệp bên trong, vàng thật to tiểu thuyết có thể nói Siêu Vô mà có chút tiếp cận Huyền Huyền, bên trong 【Phá Toái Hư Không】 vì là vàng khai sơn chỉ tác, chủ giác Truyện Ưng càng là Phá Toái Hư Không mà đi lưu lại chuôi này tùy thân Bội Dao.

Cái này Ưng Dao khắc lục 【Chiến Thần Đồ Lục】 cùng Truyện Ưng Vô Thượng Dao Ý! Dao này ý chúng ta tạm thời không đề cập tới, vàng đại thư bên trong 《Chiến Thần Đồ Lục》 là đến từ Thượng Cổ Thời Đại Dao Gia chí cao vô thượng võ công Huyền Học, Tác Giả không rõ, giấu với "Chiến Thần Điện".

"Chiến Thần Điện" cảnh vật chung quanh tự thành một giới, có Ma Long thủ hộ, có ngoại giới không có kỳ hoa dị thảo, đại diện rộng lớn vô biên, đỉnh điện khắc đầy Chu Thiên Tinh Đẩu, "Chiến Thần Điện" còn có thể tự hành di động, từ đó cải biến vị trí, thẳng đến có cơ duyên người xuất hiện. Thời đại viễn cổ, Quảng Thành Từ tại ta nhất thời ở giữa đi vào "Chiến Thần Điện" bên trong, hiểu thông Thiên Địa Vũ Trụ huyền bí, quay về mặt đất sau, đem cái này tri thức trải qua Hoàng Đế truyền cho thế nhân, đồng thời lấy Giáp Cốt Văn-Oracle lấy viết ra 《Trường Sinh Quyết》, sau lại lặn trở lại "Chiến Thần Điện", tiến vào "Phá Toái Kim Cương" Siêu Phẩm Cảnh Giới.

Tây Hán Thời Kỳ, sáng chế 《Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp》 Đệ Nhất Đại Tà Đế Tạ Thiếu tại 《Ma Đạo Tùy Tường Lục》 bên trong, có một đoạn liên quan tới 《Chiến Thần Đồ Lục》 ghi chép, nói cuốn sách này lại lịch bí ẩn, siêu việt Trần Thế võ công, cùng sở hữu 49 Thức, một thức sau cùng "Phá Toái Hư Không", càng chạm đến Thiên Địa Chi Bí "Nữ Đế" Vô Chiêu suy đoán, hẳn là từ một cái thuộc về Xuân Thu Chiến Quốc thời đại trong cổ mộ, nhìn thấy có quan hệ 《Chiến Thần Đồ Lục》 ghi lại, đến dòm Đồ Lục bí mật, từ đó sáng chế 《Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp》. Đại Pháp sau cùng một thiên "Ma Tiên", chính như "Tà Đế" Hưung Vũ Điện phê bình chú giải, cùng cấp "Phá Toái Hư Không".

"Từ Hàng Tĩnh Trai" Thủy Tổ Địa Ni, bởi vì đến đọc qua 《Ma Đạo Tùy Tường Lục》 duyên phận, từ đó hiểu được "Phá Toái Hư Không" bí mật, 《Từ Hàng Kiếm Điển》 rất lớn cơ hội cũng chịu đến "Phá Toái Hư Không" ảnh hưởng. Tiên Thai Ma Chủng, tất cả đi cực đoan, ngọn nguồn thì một. Vô Chiêu phỏng đoán 《Trường Sinh Quyết》, 《Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp》, thậm chí 《Từ Hàng Kiếm Điển》,

Đồng đều nguồn gốc từ 《Chiến Thần Đồ Lục》, chỉ sợ mặc dù không trùng cũng không xa rồi.

Từ Đại Kỳ Thư, giống nhau mà dị. Ưng Dao bên trong ghi chép 【Chiến Thần Đồ Lục】 cùng sở hữu bốn mươi tám bức bích họa, mà cuối cùng một bức

bích họa 【Phá Toái Hư Không】 bị Ung Duyên xóa đi, Tổng Khuyết chỉ cần luyện thành cái này bốn mươi tám Phúc Đồ liền có thể thiên hạ ngang dọc, vô địch khắp thiên hạ! Trước kia đời mười năm Thư nhân linh nhìn chung tiểu thuyết võ hiệp, Tổng Khuyết minh bạch một cái đạo lý, nội khí mới là căn bản, cái gọi là Nhất Lực Hàng Thập Hội, ta một cái Tuyệt Đỉnh Cao Thủ nội khí đánh Tam Lưu Cao Thủ (tam lưu. Nhị lưu. Nhất lưu. Tuyệt đỉnh. Tổng Sư. Thiên nhân. Phá Toái.) tuyệt đối nhất chừng sắp xếp chết, cái gì kỹ xảo cũng vô dụng. Cho nên trước tiên luyện tốt nội khí, mới là hết thầy trụ cột!

Nghĩ tới đây, cũng không chậm trễ, chuẩn bị luyện công!

"Thiếu gia, thiếu gia, lão gia tại thư phòng chờ ngài, để cho ta tới báo ngài đi qua" ngoài cửa truyền đến người hầu thanh âm cung kính.

"Ừm, ta biết, ngài đi xuống đi" Tổng Khuyết nghe được gia gia triệu hoán chỉ có thể bỏ đi hiện tại luyện tập ý nghĩ, thu thập xong y phục đi ra cửa phòng!

Không vội không chậm đi đến gia gia trước cửa thư phòng, đưa tay gõ nhẹ mấy lần cửa phòng cung kính: "Gia gia, ta tới!"

"Ừm~ vào đi." Trong phòng truyền đến một đạo thanh âm già nua.

Tổng Khuyết đẩy ra cửa phòng, đi vào. Chỉ gặp trong phòng ngồi ngay thẳng một vị tóc trắng xoá nhưng quản lý cẩn thận tỉ mỉ mặt mũi tràn đầy lạnh nhạt lão giả, đây chính là Tổng Khuyết một thế này gia gia: Tổng Ngọc.

Có lẽ nói Tổng Ngọc tên ngài khả năng không biết, nhưng nói đến một cái khác thân phận ngài khẳng định biết: Đương đại Tiểu Thuyết Gia gia chủ! Tiền Tân Chư Tử trăm nhà tranh đua chủ yếu đại biểu: Nho Gia, Đạo Gia, Âm Dương gia, Pháp Gia, danh gia, Mặc Gia, Tạp Gia, Nông Gia, Tiểu Thuyết Gia, Tung Hoành gia. Trung Tiểu thuyết gia không được coi trọng, đồng thời coi là "Chư Tử mười nhà, có thể nhìn người chín nhà mà thôi" (này tức cái gọi là "Cửu Lưu Thập Gia"), mà đơn độc bài trừ gạt bỏ Tiểu Thuyết Gia tại Cửu Lưu bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Đạo Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Tiểu Thuyết Gia

Tổng Ngọc nhìn qua trước mắt giống như nhi tử khi còn bé một dạng khuôn mặt tôn nghiêm: "Khuyết, ngài có biết vì sao ta muốn cho ngài tên một chữ một cái khuyết tự?"

Tổng Khuyết lắc đầu, hần làm sao biết, hần mới xuyên qua tới một tháng đều không có.

Tổng Ngọc khòe miệng nhẹ vênh lên: "Như Thiên Đạo Tứ Cửu, bỏ chạy một. Như thiên đạo đều có thiếu hụt, nói rõ có Khuyết mới là hoàn mỹ, ta cho ngài lấy tên Tổng Khuyết cũng là nghĩ ngài hoàn mỹ không một tí vết!"

Tổng Khuyết khòe miệng động đậy khe khẽ, tâm lý nhỏ nước bọt: Hần còn tưởng rằng gia gia nhìn qua hoàng đại đại Đường song long truyện biết bên trong một cái gọi Thiên Đạo Tổng Khuyết người, mới cho hần lấy cái tên này! Nhìn qua tôn nghiêm Tổng Ngọc nghiêm mặt nói: "Hôm nay gọi ngài tới, chủ yếu nói cho ngài biết mấy món sự tình."

Tổng Khuyết nhìn xem nghiêm túc gia gia biết nói sự tình không thể coi thường: "Không biết có chuyện gì phân phó? Gia gia."

"Chư tử bách gia, ngài có biết ra sao?"

"Chư Tử chỉ lão tử. Mặc Tử. Không Tử. Quỷ Cốc Tử đám nhân vật, mà Bách Gia người chỉ pháp nhà, Đạo Gia, Mặc Gia, Nho Gia, Âm Dương gia, danh gia, Tạp Gia, Nông Gia, Tiểu Thuyết Gia, Tung Hoành gia, Bình Gia, Y Gia các loại Bách Gia nhiều Học Phái"

Tổng Ngọc hài lòng gật đầu: "Xem ra gần nhất bài tập không có rơi xuống, nhưng ngài không biết Trung Tiểu thuyết gia đã xuống dốc, mà ta là đương đại Tiểu Thuyết Gia gia chủ, mà chúng ta Tiểu Thuyết Gia đã từng huy hoàng vô cùng, chúng ta đời trước gia chủ Tả Đồ Khuất Nguyên cầm trong tay Truyền Thừa Chi Bảo Thiên Văn kiếm, uy chấn Bách Gia, vì là "Mười lưu mười nhà" mà không phải hiện tại "Cửu Lưu Thập Gia" " nói xong lời cuối cùng già nua trên mặt tức giận không thôi.

"Gia gia, Khuất Nguyên là chúng ta Tiểu Thuyết Gia đời trước gia chủ?" Tổng Khuyết nhớ kỹ Tân Thi Động Mạn bên trong chưa hề nói Khuất Nguyên là tiểu thuyết nhà, còn có Kiếm Phổ xếp hàng thứ nhất Thiên Văn, lại là Tiểu Thuyết Gia Truyền Thừa Chi Bảo.

"Đương nhiên, hừ, chúng ta Tiểu Thuyết Gia tới cao ảo nghĩa 【Thiên Văn kiếm điển】 cần phối hợp Thiên Văn kiếm mới có thể là tuyệt thế bí điển, không có Thiên Văn kiếm 【Thiên Văn kiếm điển】 chỉ có thể coi là nhị lưu kiếm thuật, trong cái loạn thế này, Tiểu Thuyết Gia mất đi cường đại nhất thực

lực, chỉ có thể co đầu rút cổ đứng lên, hoàn toàn xuống dốc! Hiện tại Thiên Vấn kiếm tại Doanh Chính cái kia Bạo quân trong tay, là không cảm về được!" Tống Ngọc nói đến đây sắc mặt tái xanh.

"Gia gia, Bạo Tàn Vô Đạo, hiện tại cường đại về sau tuyệt đối từ ăn quả, chúng ta nhất định sẽ cầm lại Thiên Vấn!" Tống Khuyết an ủi.

"Ai, không biết đời ta có thể hay không nâng... lên Thiên Vấn."

"Tuyệt đối có thể, gia gia, thân thể người kiện khang, khẳng định sống lâu trăm tuổi à!"

"Liên tiểu tử người miệng ngọt" Tống Ngọc thoải mái cười to. Sau khi cười xong dần dần nặng nề, hai mắt tràn ngập phẫn nộ: "Khuyết, trước kia người ngày ngày truy vấn ta cha mẹ người đâu? Mà ta không có nói cho người biết, chỉ là sợ người biết thương tâm."

"Gia gia, cha mẹ ta làm sao?" Tống Khuyết tâm tình phức tạp, kiếp trước hẳn là cô nhi, không có cha mẹ, không có thân nhân, mặc kệ là khổ vẫn là cười, cũng là một người cô độc tiếp nhận, bây giờ nghe một thể này phụ mẫu tin tức mừng rỡ như điên, có thể là gia gia thái độ làm cho người dự cảm không tốt.

"Tại người ba tuổi thời điểm, cha mẹ người mang người đi ra ngoài khách tới thăm, có thể ra môn không lâu liền bị người sát hại, lúc ấy tình huống nguy cấp, cha mẹ người bảo hộ người đau khổ ngăn cản, may mắn gặp được Kinh Kha thiếu hiệp cứu người nhất mệnh, mà cha mẹ người thương thế quá nặng liền qua đời!" Nói ra sau cùng đã che mặt mà khóc.

Tống Khuyết hàm răng cắn đến "Cách Cách" rung động, trong mắt lóe một cổ vô pháp ngăn chặn nộ hỏa, tựa như một đầu bị chọc giận sư tử: "Gia gia, hung ác... Thủ... Là... Người nào?" "Theo Kinh Kha thiếu hiệp nói, hết thấy tám người, toàn bộ là nhị lưu Điền Phong Cao Thủ, người mặc hắc y đầu đội mặt nạ, xem binh khí công pháp, nhận không ra, thập phần thần bí." "Một chút cũng không có sao?"

"Có một chút manh mối, Kinh Kha thiếu hiệp lúc ấy cứu người phụ mẫu thời điểm giống như hung thủ giao thủ mấy chiêu, phát hiện rất giống Nông Gia trạch Sát Trận." "Nông... Gia..." Tống Khuyết từng chữ nói ra phun ra hai chữ.

"Khuyết, ta biết người bây giờ tâm lý không dễ chịu, nhưng là chúng ta chỉ là hoài nghi, không có chứng cứ, mà Nông Gia thế lực to lớn, cùng sở hữu Lục Đường, liền xem như Nông Gia làm, cũng không biết là cái kia đường làm, yên tâm gia gia sẽ tra, người bây giờ chủ yếu tập luyện võ, làm bản thân mạnh lên."

"Biết,

Gia gia, ta sẽ nỗ lực." Tống Khuyết cùng minh bạch, hiện tại hẳn mới chín tuổi mà thôi, cánh tay nhỏ bấp chân. Về sau không giống nhau, hẳn có 【Chiến Thần Đồ Lục】 cùng Truyền Ứng đạo ý.

Nghĩ đến đạo ý, Tống Khuyết liền nghĩ đến hẳn còn không có binh khí, hẳn khẳng định lựa chọn đao, không nói có được đạo ý cái này Luyện Đao Máy gian lận, kiếp trước hẳn cũng rất thích đao, bằng không sẽ không mua xuống cái này tới như mực Ứng Đạo, Luyện Đao không vội, cái gọi là Vạn Trọng Cao Lâu đất bằng khối, dựa vào cái gì? Nền tảng! Không có cơ sở, tựa như này Hoa trong nước, trắng trong gương, đến cùng công dã tràng.

Luyện võ cũng giống như vậy, đánh tốt cơ sở, mới có thể đi càng xa. Hẳn kế hoạch là trước tiên luyện một năm 【Chiến Thần Đồ Lục】 đánh tốt căn cơ, tại đi học tập đao pháp. Nghĩ tới đây Tống Khuyết tâm lý hòa nhiệt vô cùng, cáo từ gia gia, về đến phòng, vội vã không nhìn nổi xếp bằng ở trên giường.

Điều chỉnh hô hấp, để cho mình an tĩnh lại.

Nắm mắt lại, cảm thụ chỗ mi tâm Bạch Ngọc tiểu đao, chỉ gặp trên đao hiển hiện bốn mươi tám Phúc Đồ điều, bên trong chỉ có bản vẽ thứ nhất có thể nhìn thấy, hẳn mơ hồ không rõ, bức kia Phù Điều, chạm trổ tinh mỹ, khắc lấy một người mặc kỳ quái áo giáp, trên mặt diện tích che phủ cổ Thiên Thần, dưới hông ngồi một đầu lấy long không phải long quái vật, từ chín mảnh vỡ ra dày Vân bôi góc trái trên cùng xuyên bay mà xuống, lao thẳng về phía dưới góc phải một cái huyết hồng Đại Hòa Cầu, mỗi một phiến dày Vân bên cạnh, từ trên cao đi xuống viết Cửu Trọng Thiên, Bát Trọng Thiên, cho đến thấp nhất nhất trọng thiên. Đây chính là trong truyền thuyết 【Chiến thần hàng thế】, bản vẽ thứ nhất giống như thư huyền diệu cực kỳ, Tống Khuyết tinh tế Quán Tưởng bên trong ảo diệu, mắt tích bên trong.

Ý thức bên ngoài, Tống Khuyết toàn thân huyết dịch Nghịch Lưu, trái tim PHỐC PHỐC có tiết tấu nhảy lên, cả người tựa như Nhạc Khí, phát ra nhẹ nhàng tiếng nhạc, tựa như Chung Cổ Tề Minh, êm tai, dễ nghe!

Trời dần dần thắm, một sợi xon Nhu Nguyệt chỉ riêng xuyên thấu qua cửa sổ, vẩy vào trên bề cửa sổ, bề cửa sổ giống như mạ bạc. Ánh trăng, giống một thốt ngân sắc nhu hòa sa, từ cửa sổ rủ xuống tới.

Tống Khuyết ung dung tĩnh lại, đuổi người một cái: "Thật thoải mái a, bất tri bất giác thế mà ngủ." "Ai nha, làm sao thúi như vậy a." Nhìn xem trên người mình mùi thối trùng thiên hắc sắc cáu bẩn, cau mày suy tư.

"Chẳng lẽ đây là trong truyền thuyết Tẩy Tủy Phật Cốt? 【Chiến Thần Đồ Lục】 quả nhiên lợi hại, còn có thể tái tạo tư chất, cũng thế, liền ngay cả 【Trường Sinh Quyết】 cũng là nguồn gốc từ nó, 【Trường Sinh Quyết】 đều có cải biến tư chất công năng, nó làm sao có khả năng chưa vậy?"

Ở trong nước tắm một thân dơ bẩn, trong mắt lóe hỏa nhiệt quang mang: "Có 【Chiến Thần Đồ Lục】 cái này nghịch thiên Bảo Điển, thiên nhân tuyệt đối có thể đến, mặc dù không có ghi chép sau cùng một bức tranh 【Phá Toái Hư Không】 nhưng ta nhất định sẽ dùng chính mình nói tới phá vỡ." Nói xong lời cuối cùng có loại làm cho người tin phục cường đại tự tin. "Tần Thì, cái này loạn thế, ta Tống Khuyết tới!"

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Côn Linh Thạch

Đầy trời trong tuyết, một người mặc màu lam nhạt y phục mười tuổi tả hữu thiếu niên, nhắm hai mắt, không nhúc nhích.

"Vù vù" một trận gió mang theo ánh sáng lơ lửng cây nhỏ bên trên trắng nõn tuyết hoa, gió càng ngày càng nhanh, ba trượng bên trong tuyết hoa hướng về thiếu niên kia lướt tới, hội tụ đỉnh đầu, ngưng kết cùng một chỗ hóa thành một thanh dài hơn ba tấc đao, bất động thiếu niên tay trái vung lên, đao kia như Lưu Tinh hướng về phía trước mười mét nơi cỡ khoảng cái chén ăn cơm cây cối vọt tới, "Vù" một tiếng, Thụ bị nhất đao trăm đoạn, Thụ mặt như tấm gương san bằng.

"Một năm, vẫn là áp chế không nổi đột phá tam lưu." Tổng Khuyết nhìn qua cây cối thầm nói.

Nguyên lai một năm đã qua, Tổng Khuyết nửa năm trước liền có thể đột phá tam lưu, nhưng hắn biết cơ sở tầm quan trọng, cho nên liền liều mạng áp súc chân khí, cho tới bây giờ áp chế không nổi, đột phá tam lưu cảnh giới.

"Nên luyện tập đao pháp thời điểm" Tổng Khuyết rất rõ ràng chính mình con mắt, là thời điểm luyện tập đao pháp.

Chỉ riêng luyện chân khí vô dụng, còn muốn học tập đao pháp, tựa như lão hổ, chân khí là thân hổ, mà đao pháp là Hổ Trảo Hổ Nha, chỉ có thân thể vô dụng, còn muốn có móng vuốt hàm răng, mới có thể phát huy xuất thân thể lực lượng! Mà đao pháp cũng là Tổng Khuyết Hổ Trảo Hổ Nha.

Tuy nhiên trước đó cần một thanh tiện tay đao.

Tổng Khuyết đi vào gia gia trước cửa thư phòng: "Gia gia, người ở đâu?"

"Ừm, người vào đi!" Giã nua mà trong sáng âm thanh từ trong phòng truyền đến.

Tổng Khuyết đẩy ra Từ Mộc làm cửa phòng đi vào, thi lễ cung kính nói: "Gia gia."

"Người bình thường sẽ không lãng phí thời gian tới ta bên này, hôm nay có chuyện gì sao? Nói đi."

"Gia gia quả nhiên như được tuệ nhãn, không có việc gì năng lượng giấu diếm được người" Tổng Khuyết cười đùa.

"Có việc nói sự tình, nói ít xuôi tai, mới không ăn người bộ kia đây! Tiểu tử người ý đồ xấu nhiều nhất." Tổng Ngọc cười mỉa.

"Tôn nhi hôm nay tới là muốn ta cái kia tuyển cái binh khí."

Tổng Ngọc tay vỗ Ngăn Tu trầm ngâm một chút: "Thiên hạ binh khí rất nhiều, mặc kệ chúng ta Tổng gia vẫn là Tiểu Thuyết Gia cũng là lấy kiếm làm chủ, chúng ta Tổng gia 32 đường kiếm pháp thuộc đương thời nhất lưu, Tiểu Thuyết Gia 【Thiên Văn kiếm điển】càng là tuyệt học."

"Không, gia gia, ta cũng không muốn kiếm làm ta binh khí, ta muốn là đao!"

"Đao? Loại kia đao găm? Hồ nháo, kiếm làm binh khí Chi Vương, người về sau nhưng là muốn kế thừa ta Tổng gia, Tiểu Thuyết Gia gia chủ người, sao có thể dùng trộm đạo hạng người sử dụng đao găm đâu?" Tổng Ngọc tức giận vô cùng giận dữ hỏi.

"Gia gia, ta biết, có thể là ta đao không phải loại kia đao găm ngắn, mà chính là cái này. . ." Tổng Khuyết giống như sớm biết Tổng Ngọc sẽ nổi giận, từ trong ngực lấy ra một tờ quyền trục cung kính đưa cho Tổng Ngọc.

Đây chính là Tân Thi a, Kiếm thế giới, làm sao có khả năng không biết gia gia thái độ đâu? Hắn đã sớm chuẩn bị.

Tổng Ngọc nghi hoặc tiếp nhận quyền trục mở ra xem: Thượng diện vẽ lấy một thanh đơn lưỡi đao kiếm, mũi đao như nguyệt nha, thượng diện biểu thị lấy đao dài tam xích hai tấc, bao quát một tấc hai phần, một mặt khắc "Tiểu Lâu Nhất Dạ Thỉnh Xuân Vũ", mặt khác khắc một đầu ngang dọc thân đao rãnh máu.

"Tiểu Lâu Nhất Dạ Thỉnh Xuân Vũ? Tốt ca!" Tổng Ngọc tình tứ phẩm vị.

"Đây là tôn nhi tại hạ Xuân Vũ lúc cảm xúc mà thôi, đảm đương không nổi gia gia khích lệ" Tổng Khuyết khiêm tốn nói. Đây chính là hắn kiếp trước thích

nhất Đao Khách một trong đao tên.

"Hào Đao, chỉ xem liền dày đặc chỉ khí nồng đậm, đáng tiếc đao này dùng thanh đồng luyện quá giòn, không thể đại lượng trang bị a!" Tống Ngọc mặt mũi tràn đầy đáng tiếc lắc đầu.

"Gia gia nói không tệ, đao này không phải Danh Tượng không thể hoàn thành, còn nhất định phải kỳ thạch mới thành lợi khí." Tống Khuyết chính là vì thế buồn rầu.

Tống Ngọc nhú mày suy tư một hồi, cười nói: "Khuyết, không cần lo lắng, ta có biện pháp."

Tống Khuyết kinh hi nhìn xem gia gia: "Gia gia, không biết ra sao biện pháp?"

"Đi theo ta!" Tống Ngọc cười thần bí, đi ra thư phòng.

Không có cách, Tống Khuyết chỉ có thể đầy cồi lòng nghi hoặc đi theo gia gia sau lưng.

Xuyên qua sân nhỏ đi vào một tòa phong cách cổ xưa phòng bên ngoài, có khối Bàng Hiệu: Tống gia từ đường.

Nơi này Tống Khuyết biết, đây là cung cấp bổng Tống gia lịch đại tổ tông địa phương, hàng năm Tống Ngọc đều muốn dẫn hấn tới quét dọn tại đây,

Mà bây giờ không phải quét dọn thời gian, không biết Tống Ngọc

Dẫn hấn tới nơi này làm gì.

"C-K-Í-T...T" cửa phòng bị Tống Ngọc nhẹ nhàng đẩy ra, đi vào, Tống Khuyết theo sát sau khi.

Phòng không lớn, ngay phía trước vài tờ cái bàn, thượng diện thờ phụng mấy chục tấm bài vị, Tống Ngọc quỳ xuống cung kính hành lễ, Tống Khuyết làm theo, nghi.

Tống Ngọc đi vào chỗ cao nhất bài vị trước đó, đưa tay thôi động khắc lấy Tống gia Thái Tổ Tống Dịch chi vị, chỉ nghe "Ba" một tiếng vang nhỏ, bên phải vách tường vỡ ra một cái lỗ nhỏ, Tống Khuyết động dung: Tại đây thế mà còn có cơ quan.

Tống Ngọc đi đến vách tường bên cạnh, đưa tay xuất ra một cái Tử Thanh phong cách cổ xưa cái rương, đối Tống Khuyết đắc ý nói ra: "Đây là chúng ta Tống gia truyền thừa gia bảo." Nói mở ra cái rương.

Một đạo chớp mắt quang mang thu vào Tống Khuyết trong mắt, trong rương có một khối Bóng Chuyển lớn nhỏ toàn thân phát ra Tử Ngân sắc quang mang thạch đầu, như kim cương thạch đối với nữ nhân hấp dẫn một dạng một mực hấp dẫn lấy Tống Khuyết ánh mắt: "Gia gia, đây là cái gì thạch? Thần kỳ như thế?"

Nhìn xem Tống Khuyết tròn mắt hốc mồm bộ dáng, Tống Ngọc cười nói: "Khối đá này chính là chúng ta Tống gia đời trước nữa gia chủ tại Thái Sơn Chi Đình đoạt được, nghe nói lúc ấy đời trước nữa gia chủ Du Lịch Thiên Hạ, tại Thái Sơn du ngoạn thời điểm, lúc ấy vừa vặn Cuồng Lôi tàn phá bừa bãi, bỏ vào Thái Sơn Chi Đình trên tảng đá, gia chủ đợi đến Lôi Bạo đi qua, tiến đến xem xét, phát hiện Cuồng Lôi bỏ ra Đại Thạch Đầu bên trong lẳng lẳng nằm khối này Dị Thạch, bị lấy tên: Lôi Bạo thạch."

Tống Khuyết nhìn xem Lôi Bạo trên đá từng cái hào quang màu tím hiện lên, giống vô cùng lôi điện, cảm khái: "Không hổ là Truyền Thừa Chi Bảo!"

"Khối đá này cứng rắn dị thường, Thiên Văn kiểm đều trăm không phá, còn nặng lượng rất nhẹ, lớn như vậy một khối, mới nặng sáu cân! Dùng cái này cho người chế tạo Xuân Vũ đao, khẳng định thần binh lợi khí."

"Gia gia, như thế trọng bảo, sao có thể cho ta sử dụng đây?" Tống Khuyết cảm động không thôi.

"Khuyết, khối đá này mặc dù trọng yếu, làm không ai sử dụng cũng là một phế vật, mà Khuyết nhân huynh về sau lại là ta Tống gia cùng Tiểu Thuyết Gia gia chủ, là quyết khởi hi vọng, hi vọng người không cần phụ lòng cái này Truyền Thừa Chi Bảo." Tống Ngọc sắc mặt trịnh trọng.

"Ta biết, gia gia, ta nhất định sẽ trọng chấn Tống gia cùng Tiểu Thuyết Gia." Tống Khuyết mặt mũi tràn đầy kiên định.

"Tốt, tốt, tôn nhi ta như thế chí hướng, ta tâm rất an ủi, cho dù chết cũng nhắm mắt." Tống Ngọc ha ha cười nói.

"Gia gia nhất định sống lâu trăm tuổi, nhìn thấy ngày nào đó."

"Vây là tốt rồi, khối đá này phổ thông Chú Tạo Sư căn bản không được, gia gia vừa vặn nhận biết một cái đại sư, bọn người một thời gian ngắn, Xuân Vũ đao ta lấy cho người."

"Cảm ơn gia gia, ta biết." Tống Khuyết hé miệng cảm kích.

"Ta là gia gia người, cảm ơn cái gì? Người một nhà nói cái gì hai nhà lời nói? Người luyện công đi, ta đi." Tống Ngọc cũng không chậm trễ, vali xách tay từ đi.

Tổng Khuyết nhìn xem gia gia đi xa bóng lưng, âm thầm xiết chặt song quyền: Gia gia, ta sẽ cầm lại Thiên Văn kiếm, để cho chúng ta Tổng gia trở thành Đệ Nhất Gia Tộc, Tiểu Thuyết Gia vì là chư tử bách gia bên trong đệ nhất học thuyết nổi tiếng, nhất định! !

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Đao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Tiểu Lâu 1 Dạ Thỉnh Xuân Vũ

Thời gian lưu chuyển, ba tháng trong nháy mắt mà qua. Sương đông đi qua, vạn vật khôi phục, biểu thị Mùa xuân đến!

Tổng Khuyết đang tại Diễn Võ Thỉnh nhắm mắt luyện công, bỗng nhiên một trận trầm ổn tiếng bước chân xông đến, thanh âm này hẳn rất quen thuộc là gia gia hẳn Tổng Ngọc tiếng bước chân, chẳng lẽ? Nghĩ đến một loại nào đó khả năng, hẳn

Vô pháp giữ vững bình tĩnh, đứng dậy, chuẩn bị đi cửa ra vào "C-K-Í-T..T...T" đẩy cửa vào Tổng Ngọc nhìn xem tôn nhi cấp bách bộ dáng âm thầm buồn cười, cũng không nhiều lời, cầm trong tay hộp dài từ đưa cho Tổng Khuyết!

Tổng Khuyết cảm ơn gia gia, không kịp chờ đợi mở ra hất sắc hộp dài, trong hộp nằm một cái màu nâu vỏ đao liên tiếp đen như mực chuỗi đao.

Tổng Ngọc vuốt râu giới thiệu đến: "Đao này chính là đúc kiếm danh gia Từ phu tử đúc thành, Từ phu tử có thể là bị người trong giang hồ xưng là trong kiếm Tôn Giả Danh Tướng a, hẳn đúc thành binh khí cũng là người trong giang hồ tha thiết ước mơ thần binh lợi khí, nếu không phải ta lấy ra nhà ta Truyền Thừa Chi Bảo: Lôi Bạo thạch, còn chưa nhất định sẽ hỗ trợ chủ tạo đây! Đao này thân đao toàn bộ dài ba xích hai tấc, bao quát một tấc hai phần, chuỗi đao là mực đúc bằng đồng tạo, vỏ đao là Mặc Gia Ban Đại Sư thiết kế, có thể để cho đao tốt hơn rút ra, bảo dưỡng!"

Mặc Gia? Cái kia tại Tân Thị bên trong vừa ra trận liền bị diệt nhà chư tử bách gia một trong Mặc Gia sao? Tất nhiên giúp ta cái này đại ân, về sau liền trả lại người cái này ân tình đi!

Tổng Khuyết tâm tư bách chuyển, trên tay cũng không ngừng. Tay trái cầm lấy vỏ đao, tay phải dựng đen như mực trên chuỗi đao."Sắc" một đao trong suốt sáng long lanh Từ Ngân quang hoa bao phủ bốn phía, chỉ gặp: Như gương thân đao hơi lạnh um tùm, chiếu ra Tổng Khuyết mừng rỡ vẻ mặt vui cười, miệng lưỡi cao hơn sốt cao lưỡi đao trung gian ngưng kết một điểm hàn quang phảng phất liên tục lưu động, càng gia tăng sắc bén ý lạnh!

Đao một mặt khắc lấy một đầu quán triệt thân đao rãnh máu, mặt khác khắc lấy "Tiểu Lâu Nhất Dạ Thỉnh Xuân Vũ" bảy cái Sở Quốc muối dây thừng chữ nhỏ.

"Hảo Đao, đây chính là ta suy nghĩ đao a!" Tổng Khuyết nắm đao mừng nét mặt tươi cười mặt

"Khuyết, đao pháp nhà ta không có, tuy nhiên Gia Truyền kiếm pháp cùng 【 Thiên Văn kiếm điển 】 người có thể nhìn xem, loại suy, đại đạo duy nhất, thứ gì cũng là Thủ Đồ Đồng Quy, đây là ta cho người duy nhất đề nghị!" Tổng Ngọc lời nói ý vị sâu xa dạn dò.

Tổng Khuyết bỏ đao vào vỏ, cung kính nói: "Ta biết, gia gia."

"Ừm, người từ nhỏ thông tuệ, tự có chủ kiến, người luyện đi!"

"Vâng!" Tổng Khuyết thi lễ, nhìn xem gia gia đi xa, mới nhìn trong tay Xuân Vũ đao lâm vào suy tư.

Đao đã có, là thời điểm Luyện Đao, mà ta không có đao pháp thể luyện, đó là cái lấy kiếm làm chủ thể giới. Đao pháp vốn là không nhiều, đừng bảo là tuyệt học đao pháp, tuy nhiên ta có Truyền Ung Đại Hiệp đao ý, nhưng này chỉ là Ý Cảnh, không phải chiêu thức, đao ý là vì gia tăng chiêu thức uy lực mà tồn tại, không có chiêu thức thật giống như Vô Căn Chi Thủy.

Đúng, nhớ kỹ kiếp trước xem cổ Đại Võ Hiệp trong tiểu thuyết một người hẳn cũng không có chiêu thức, chỉ có một chiêu, nhưng là Đao Trung Chi Thần: Phó Hồng Tuyệt, sẽ chỉ một chiêu Rút Đao Thuật, đao quang lóe lên, nhanh hơn thiểm điện, so thiểm điện đáng sợ, còn không có thấy rõ hẳn đao người liền đã chết! Đây là thuần túy vì là giết người mà tồn tại đao pháp, tuy chỉ có một chiêu, nhưng lại bù đắp được trên thế giới bất luận cái gì đao pháp.

Chiêu này cũng rất đơn giản nhưng cũng rất khó, đơn giản là bất luận kẻ nào đều có thể luyện, khó tại không có đại nghị lực, mười năm như một ngày buồn tẻ tịch mịch rút đao, mà trên thế giới mọi người ghét nhất cũng là tịch mịch buồn tẻ, cho nên thế giới này liền một cái Đao Thần Phó Hồng Tuyệt!

"Ta có thể chứ? Ta tuyệt đối có thể, ở cái loạn thế này bên trong, chỉ có thực lực mới là trọng yếu nhất, ta muốn vô địch khắp thiên hạ!" Tổng Khuyết hỏi mình, tìm tới đáp án, kiếp trước thân là cô nhi, bị người ghét bỏ, kiếp này hẳn có tốt nhất điểm xuất phát, hẳn muốn mạnh nhất, mạnh nhất! ! !

Nghĩ đến liền làm, nhanh chóng quyết đoán!

Đứng dậy, thẳng tắp, mắt nhìn phía trước, tay trái nắm chặt màu nâu vỏ đao, tay phải lặng yên khoác lên trên chuôi đao "Vù" không đứng, "Vù" không đứng. . .

Cứ như vậy Tổng Khuyết lâm vào buồn tẻ tịch mịch luyện tập Rút Đao Thuật bên trong!

Buổi sáng hoa hai canh giờ Thụ nhân, còn lại thời gian luyện tập Rút Đao Thuật, ban đêm tu luyện 【 Chiến Thần Đồ Lục 】, quy luật mà buồn tẻ!

Xuân qua hạ đến,

Thu đến đông thuộc về, một năm phục một năm, lại là mùa đông, bông tuyết đầy trời tung bay nhiều từ trên trời rơi xuống.

Trong viện, Tổng Khuyết đứng tại trong tuyết, tay cầm Xuân Vũ đao "Vù" chỉ gặp đao quang lóe lên một cái rồi biến mất, trên đỉnh đầu tung bay tuyết hoa bị toàn bộ nhất đao hai nửa, đao quang quá nhanh, cũng không biết trong nháy mắt ra mấy đao! Nếu như một cái hiểu võ công người tại lời nói nhất định không khỏi kinh hãi, trên thế giới này còn có nhanh như vậy đao pháp?

"Còn chưa đủ nhanh a!" Tổng Khuyết nhú mày trăm tư.

"Kiếp trước bên trong, mặc kệ là cái kia tuyệt đỉnh Đao Khách cũng là giết người giết ra tới sao, mà không phải luyện ra, xem ra ta muốn đi ra ngoài du lịch một chút! Đi tới nơi này cái thế giới đã ba năm, thật đúng là không có ra ngoài xem thật kỹ qua đây!" Tổng Khuyết tính cực tự động, nhìn qua tuyết hoa tự lẩm bầm, khóe miệng treo lên vẻ mong đợi.

Đi vào thư phòng, nhìn xem đang xem Thụ nhân gia gia: "Gia gia!"

"Khuyết con a, chuyện gì sao?" Tổng Ngọc khiêng xuống khoeo mắt, lại lần nữa trở lại trong sách, tựa như trong sách có cái gì tốt đồ vật một dạng.

"Tôn nhi mấy ngày nay cảm giác đao pháp đã gặp được bình cảnh, muốn đi Bắc Thượng Hung Nô chỗ du lịch một phen!" Tổng Khuyết cung kính đáp.

"Người muốn đi ra ngoài? Hiện tại bên kia không yên ổn, Tàn Quốc đang tại tấn công Triệu Quốc, rối loạn." Tổng Khuyết cuối cùng từ trong sách dời ánh mắt, nhú mày trăm giọng.

"Gia gia, ta đã mười hai tuổi, võ công có thành tựu, có thể tự vệ có thừa, lại nói Sô Ứng cuối cùng cũng phải giương cánh, ta không thể vĩnh viễn sống ở nơi bảo hộ phía dưới." Tổng Khuyết sắc mặt trịnh trọng.

"Nói đến ta chưa từng có thử qua công phu của người, hôm nay ta liền đến thử một chút! Ta hài lòng, người mới có thể du lịch đi."

"Một lời đã định "

"Đương nhiên, gia gia sẽ còn nói với người lời nói dối? Đi Diễn Võ Thính đi!"

Đi vào Diễn Võ Thính, Tổng Ngọc đứng vững. Tay cầm Tổng gia bảo kiếm, đối chiến ý bùng bùng phần chấn tôn nhi nói ra: "Người dùng người này Rút Đao Thuật, ta đến xem mạnh cỡ nào."

"Tốt, gia gia cẩn thận!"

Tổng Khuyết sắc mặt lạnh nhạt, ánh mắt thẳng tắp nhìn xem Tổng Ngọc: Gia gia là nhất lưu cao thủ, ta liền dùng toàn lực nhất đao đi!

Tay lặng yên khoác lên trên chuôi đao "Vù" đao như giống như sao băng thẳng hướng Tổng Ngọc, "Bang" chỉ nghe thấy đao kiếm tương đễ âm thanh, Tổng Khuyết lui ra phía sau năm bước, Tổng Ngọc lui ra phía sau ba bước, Tổng Ngọc vui mừng cười: "Tốt, tốt, tốt, người cái này tuy nhiên cũng chỉ có nhất đao, lại lấy vô cùng lợi hại, coi như nhất lưu cao thủ nhất thời không tra cũng sẽ chết tại người đao hạ, mà người bây giờ chân khí mới nhị lưu cảnh giới, mới luyện ba năm liền đã lợi hại như thế, về sau Tổng gia cùng Tiểu Thuyết Gia tuyệt đối dựa vào người phát dương quang đại!"

"Vẫn là gia gia lợi hại."

"Người còn có điều giữ lại a? Người một đao kia tuy nhiên lợi hại, đối với ta lại không có sát ý, cho nên chiêu này còn không có hoàn toàn phát huy ra, mà ta nhưng là nhất lưu cao thủ, có thể đem ta nhất đao bức lui, rất lợi hại!" Tổng Ngọc thấy rõ, tôn nhi khẳng định không có đem hết toàn lực.

"Gia gia như được tuệ nhãn, khó thoát ánh mắt người, ta có thể du lịch sao?" Tổng Khuyết khiêm tốn hỏi.

"Ừm, người đã mười hai tuổi, muốn độc lập tiếp nhận mưa gió, người lúc nào xuất phát?" Tổng Ngọc cũng biết cái này tôn nhi cũng hiểu thuận nhưng chủ kiến rất mạnh, quyết định sự tình, từ trước tới giờ không sửa đổi.

"Người đòi ta, thân thể tùy tâm động, tất nhiên ta đã có ý tưởng này, liền hiện tại lên đường!" Tổng Khuyết đã không kịp chờ đợi!

Chim non cất cánh, thỏa thích bay lượn!

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Bắc Thương Du Lịch

"Cần nhân" sáng sớm một trận tiếng vỗ ngựa tại cỏ đại rậm rạp trên đường truyền đến.

"Lão Đại, đến, người tới!" Cổ Đạo bên cạnh, một cái mày gian mặt chuột thanh niên đối bên cạnh thân cao bảy thước ngũ trắng hán gọi vào.

"Chỗ này? Tốt, tốt, cuối cùng đến, chúng ta hôm nay không có khai trương, cuối cùng bắt được một người" trắng hán kia lau nước bọt, mắt bắn tham lam, mừng rỡ như điên.

"Đúng vậy a đại ca, làm xong cái này phiếu chúng ta đi Di Hồng Viện sung sướng." Bên cạnh mấy cái tiểu lâu la cười dâm đãng kêu lên.

"Đi, nắm chặt bán mã tác *(giăng dây ở chỗ tối để gạt ngã người ngựa của đối phương), cho ta đem hán lấy xuống" nghe càng ngày càng gần tiếng vỗ ngựa, trắng hán dặn dò.

... .

Nhắm ngay thời cơ, "Kéo" trắng hán rống to.

Hai đầu thô như chân dây thừng từ dưới đất bắn lên "Tê tê" lập tức bị dây thừng trượt chân, phát ra trận trận gào thét, mà lập tức người, nghìn cân treo sợi tóc cùng cực từ thân ngựa bay vút mà xuống, rơi trên mặt đất!

"Tiểu tử, trách ngươi số mệnh không tốt, gặp được đại gia ta, đem tiền tài giao ra, tại từ ta dưới hông chui qua, ta tha ngươi một mạng!" Từ trong rừng cây đi ra trắng hán cùng mấy tên càn rỡ không đã nhỏ lâu la.

"Ồ? Các ngươi là muốn mệnh ta?" Tổng Khuyết sắc mặt lạnh nhạt nhìn xem trước mặt mấy cái cường đạo.

"Hừ hừ, mình bày sự tình, còn muốn ta nói?" Trắng hán sắc mặt dữ tợn.

"Vậy ta hiểu "

"Vù "

"Phù phù" "Phù phù "

Trắng hán chỉ nhìn thấy một đầu ánh đao màu trắng hiện lên, còn đang vì thiếu niên này nói hiểu ý gì thời điểm, bên cạnh hán mấy tên thủ hạ đã chết.

Hắn đột nhiên nghĩ đến một cái khả năng, toàn thân đổ mồ hôi, hắn là từ Tê Quốc trốn tới, nghe nói có một cái chừng mười hai ba tuổi thiếu niên, cầm trong tay một thanh Ma Đao, chuyên môn giết cường đạo tiểu thủ, nghe tin đã sợ mất mật, này Xà Sơn bên trên Hắc Xà trại Đại Đương Gia Hắc Xà Kiếm Khách có thể là Nhất Lưu Hảo Thủ, nhị. Tam Đương Gia cũng là Nhị Lưu Hảo Thủ, còn có mấy trăm thủ hạ, lại bị thiếu niên này đơn thân độc mã giết ba cái Đương Gia, toàn bộ Sơn Trại máu chảy thành sông, chạy đi sợ mất mật!

Nghĩ tới đây, trắng hán hàm răng run lên: "Tiểu Gia gia, không biết là Tiểu Gia gia ở trước mặt, đập vào gia gia, cho ngươi tiếp không phải, cầu xin ngươi coi ta là cái rắm đem thả đi!" Đối mặt đất "Bành bành" đập đầu, trên đầu đổ máu tựa như không nghe thấy.

"Ồ? Ngươi biết ta?" Tổng Khuyết nhiều hứng thú nhìn xem trắng hán kia.

"Gia gia, ngươi tại Xà Sơn đại phát thần uy, có chút nghe thấy." Nghe được đao này ma vấn đề, tranh thủ thời gian đáp.

"Nơi này cách Yên Quốc phòng thủ hung Biên Quan bao xa?"

"Không bao xa, theo con đường này, đi ba mươi dặm liền đến." Trắng hán tâm đạo: Đao này ma hỏi ta vấn đề, hắn là sẽ bỏ qua cho ta đi?

"Phù phù" nhìn xem trong lòng còn có may mắn trắng hán, Tổng Khuyết sắc mặt lạnh nhạt như sắt: Cho là ta sẽ không giết ngươi? Hừ, ta ghét nhất người khác vũ nhục gia gia hai chữ, ta nếu là không có võ công, có phải hay không đã bị ngươi giết?

Lập tức đã gãy chân, không thể chạy, chỉ có thể chính mình đi.

Tổng Khuyết vận khởi khinh công, hướng về tráng hán chi phương hướng vọt tới.

Ba tháng qua, Tổng Khuyết cáo biệt gia gia, từ Sở Quốc vượt qua Tề Quốc đi đến Yến Quốc, trên đường đi Tặc Khẩu rất nhiều, hán cũng nhìn thấy tất sát, Nhị Lưu Hào Thủ cũng giết không ít, muốn nói hung hiểm nhất cũng là Xà Sơn lần kia.

Lúc đó hán tử này bên cạnh ngọn núi đi qua, bị Hắc Xà trại Đại Đương Gia chặn đứng, một trận đại chiến, này Hắc Xà Kiếm Khách kiếm pháp quỷ dị âm độc, có nhất lưu đỉnh phong thực lực, Tổng Khuyết dựa vào đao nhanh đặc điểm, không muốn sống công kích, này Hắc Xà Kiếm Khách mười phần tiếc mệnh, không chịu liều mạng, này Hắc Xà Kiếm Khách khinh công đến, đuổi giết hán hai ngày, may mắn ngộ ra 【Chiến Thần Đồ Lục 5】 bên trong một môn Khinh Công Thân Pháp 【Côn Bằng du lịch】, bị hán chạy ra Thăng Thiên.

Hoa mười ngày chữa khỏi vết thương 【Chiến Thần Đồ Lục】 không hổ hoàng đại thụ bên trong tới thần bí khó lường Kỳ Thụ, thời khắc sinh tử, quả nhiên có đại kỳ ngộ, không khỏi ngộ ra tuyệt thế khinh công 【Côn Bằng du lịch】 còn để cho hán sờ đến nhất lưu cánh cửa.

Quả nhiên, thương thế tốt lên, hoa ba ngày thời gian, quả nhiên chân khí đột phá nhất lưu, mà mới đột phá Tổng Khuyết, chân khí sự hùng hậu đạt tới nhất lưu đỉnh phong.

Đột phá nhất lưu Tổng Khuyết giết đến tận Hắc Xà trại, nhất đao đánh chết Đại Đương Gia,

Giết sạch Tặc Thủ, chống cự toàn bộ miểu sát, chạy tán loạn không có đi quản hán.

"Quả nhiên, vẫn là Sinh Tử Gian dễ dàng nhất tinh tiến." Tổng Khuyết toàn lực vận chuyển 【Côn Bằng du lịch】, nhanh như chớp tại trên đường tiến lên.

Nửa canh giờ, Tổng Khuyết đi vào một tòa phong cách cổ xưa thành trì bên cạnh, thành cao ba trượng, màu xám đá cẩm thạch chỗ xây thành, tràn ngập nặng nề lịch sử cảm giác!

Đi vào thành trì, thu vào là các loại tiếng rao hàng

"Rau xanh, tươi mới Rau xanh đi "

"Tốt nhất thịt heo, giá cả vừa phải "

". . . . "

Tổng Khuyết đi vào một nhà, tên gọi tốt nhất trong khách sạn: "Tiểu nhị, Thượng Từu!"

Một tên sinh ý bận rộn điểm tiểu nhị nghe được âm thanh, tranh thủ thời gian phụ họa một tiếng: "Được rồi!"

Tổng Khuyết vừa tọa hạ liền nghe đến tiểu nhị kia như gió nhảy lên đến Tổng Khuyết trước bàn cười nói: "Khách quan, từ đến, ngời còn muốn chút gì?"

"Tại tới nửa cân thịt bò chín, cái gì tốt ăn thức nhắm tới bên trên một điểm, vâng, cỡ nào làm cùng ngời." Tổng Khuyết sờ tay vào ngực, móc ra một cái kim đầu từ ném cho tiểu nhị.

"Cảm ơn khách quan, nhất định cho ngời tốt nhất, lập tức tới, ngời ngồi sẽ!" Điểm tiểu nhị mặt mày hớn hở nắm kim đầu từ, lớn như vậy kim đầu từ, trừ bỏ thanh toán còn lại đủ hán làm hai năm điểm tiểu nhị, vị đại gia này xuất thủ xa xỉ, nhất định phải hầu hạ tốt!

Một khác đồng hồ không đến, nửa cân thịt bò chín cùng tám cái tinh xảo thức nhắm bung lên, chậm rãi thưởng thức đồ ăn vị đạo, mùi rượu vị: "Tiểu nhị!"

"Khách quan, có cái gì phân phó?" Bận rộn điểm tiểu nhị tranh thủ thời gian đi vào Tổng Khuyết trước bàn.

"Đây là Biên Quan, xem cái này trên đường cái thư sinh rất nhiều, không biết vì sao a?" Tổng Khuyết có chút nghi hoặc, phải biết bình thường những sách kia sinh có thể là vui đầu khổ, cái kia có hào hứng chạy đến nơi đây tới.

"Khách quan có chỗ không biết, những này nghe nói cũng là Nho Gia cùng danh gia đệ tử, tại trong thành ngày mai bọn họ muốn cử hành Thơ Ca giải thi đấu, thắng người có thể đạt được hoàng kim trăm lượng, nếu đối với những chân chính đó Học Hữu thành người mà nói, hoàng kim không tính là gì, trọng yếu nhất là danh tiếng, thu được thắng lợi người khẳng định Danh Truyền Thiên Hạ!" Tiểu nhị biết gì nói nấy nói.

"Ừm, ta biết." Tổng Khuyết ném cho tiểu nhị một cái kim đầu từ, tiểu nhị thiên ân vạn tạ đi ra.

"Có ý tứ, Nho Gia, danh gia, hừ hừ, ở phương diện này ta Tiểu Thuyết Gia có thể là không kém ai!" Tổng Khuyết khoe miệng nhẹ vênh lên, uống một hơi cạn sạch rượu trong chén!

Chương 6: Xá Dao Chi Ngoại, Tái Vô Tha Vật

Bóng đêm mông lung, nhân nhật ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ rải vào gian phòng bên trong, Tống Khuyết khoanh chân ngồi ở giường trên giường, mắt sáng như đuốc, đường này đi tới, đoạt được rất nhiều, chài vượt một phen: Sống chết trước mắt ngộ được 【Chiến Thần Đồ Lục 5】 bên trong tuyệt học 【Côn Bằng du lịch】, chia làm Thượng Hạ Lưỡng Bộ. Thượng Bộ vì là 【côn du lịch】 chủ thân pháp luật Na Di Chi Thuật, Hạ Bộ 【Băng Phi】 người thao túng bay vọt thuật. Mà Tống Khuyết một đường đều đang luyện tập, 【côn du lịch】 mới vừa vận đạt tới tinh thông (nhập môn (phát huy một thành uy lực) tinh thông (ba phần) Tiểu Thành (sáu thành) đại thành (mười thành) viên mãn (mười hai thành trở lên) mà 【Băng Phi】 càng khó để cho người ta lý giải, mới nhập môn! Mà đạo pháp chỉ có một chiêu, đối phó có phòng bị Tuyệt Đỉnh Cao Thủ không có nhất đao mất mạng hiệu quả, vậy cái này chiêu liền như là phế vật, nếu như hấn bổ ra mỗi một đao cũng là nhanh như vậy lời nói? Tống Khuyết đột nhiên nghĩ đến hấn còn có Truyền Ưng đạo ý, hấn đã đột phá Nhất Lưu Cảnh Giới, có thể vận dụng đạo ý!

Thông thạo nhắm mắt nhìn chăm chú chỗ mi tâm này Bạch Ngọc tiểu đao, ý thức xem lấy đao ý cảnh giới.

Một lát sau, Tống Khuyết mở hai mắt ra cau mày: Dao này ý lại là Hữu Tình Dao ý, giống như Phúc Vũ Phiền Vân bên trong Lăng Phiền Vân kiếm ý không sai biệt lắm, cũng là này "Chỉ có Cực Vu Tĩnh, mới có thể Cực Vu Kiếm" Ý Cảnh! Mà Tống Khuyết bất kể là phía trước đời vẫn là kiếp này, cũng là không tin ái tình người, mà kiếp này càng là không có ý nghĩ này, trừ chiều cổ gia gia, phát dương quang đại Tống gia cùng Tiểu Thuyết Gia bên ngoài, lớn nhất chấp niệm cũng là Phá Toái Hư Không!

Đúng, hoàng đại thư bên trong còn có một tên tuyệt thế Dao Khách: Tống Khuyết, cùng hấn kiếp này tên một dạng!

Tống Khuyết, Tống Phiệt Phiệt Chủ, người giảng hồ xưng "Thiên Dao "

Tống Khuyết Dao Đạo cảnh giới coi trọng "Xá Dao Chi Ngoại, Tái Vô Tha Vật", "Đến đạo sau nhưng Vong Dao" không ta Thiên Tâm!

Dao pháp chú trọng qua lại sở hữu khắc khổ rèn luyện cùng kinh nghiệm thực chiến chu toàn quả "Thân Ý", cùng đến đạo Vong Dao, Nhân Dao Hợp Nhất đạo ý, tâm ngầm mà đâm chết voi, mà lại đạo đạo ở giữa có thể Hồi Khí duy trì Khí Lực vĩnh viễn không bao giờ suy kiệt.

Tống tới nói Tống Phiệt mở chính Ý Cảnh giới đại khái bên trên chia làm ba cái bộ phận: Dao bát đại cơ sở: Quét, bổ, phát, gạt, cướp, nài, trảm, đột. Quán triệt Bát Pháp, lấy chiến dưỡng chiến, từ trong chiến đấu thiên chuy bách luyện ra Sát Nhân Dao Pháp, làm đến đạo tùy ý đi, ý đến thân thể đến có biện pháp cảnh giới vì là đến đạo cảnh giới!

Tại lấy cái này Sát Nhân Dao Pháp Hữu Chiêu hóa Vô Chiêu, đạo là đạo ý, thân thể là Thân Ý, đạo cùng thân thể hợp, có biện pháp thành vô pháp, Vong Dao cảnh giới. Nếu là nói đến đạo cảnh còn có dấu vết có thể tìm ra lời nói, này Vong Dao cảnh không thể suy nghĩ, tùy tâm sở dục!

Mà bộ phận thứ ba cũng là Thiên Dao cảnh giới: Xá Dao Chi Ngoại, Tái Vô Tha Vật, không thể dùng văn tự cùng lời nói biểu đạt một loại cảnh giới! Hiểu ra chính là hiểu ra! Không có chính là không có!

Đây chính là thích hợp hấn nhất Dao Đạo, vừa vận, hấn muốn đi Tái Ngoại, dùng Hung Nô Luyện Dao, này Hung Nô cao thủ cũng nhiều, một công nhiều việc, Tống Khuyết mặt lộ vẻ ý cười!

Sáng sớm, gió mát phát phơ.

Tống Khuyết lên rất sớm, hấn vẫn luôn rất dậy sớm đến, hấn vẫn luôn biết mình đang làm cái gì.

Luyện qua đạo pháp, ăn xong điểm tâm, tại tiểu nhị nơi đó thăm dò được Thơ Ca giải thi đấu địa điểm, chậm rãi bước đi đến!

Trên đường đi người đến người đi, rất là náo nhiệt, đấu trường đã tụ tập mấy trăm thư sinh nhà khách.

Sau nửa ngày, thời gian đến, thư sinh nhà khách cảm thiệp mời đi vào!

Tống Khuyết nhìn xem cần thiệp mời, nhú mày suy tư một hồi, quay người đi ra ngoài.

Nhìn thấy tả hữu không người, ngăn lại một tên vội vàng mà đến Thanh Niên Thư Sinh: "Tiên sinh hữu lễ!"

"Không dám nhận tiên sinh hai chữ, Tiểu Hữu có chuyện gì?" Thư sinh kia nhìn thấy Tống Khuyết niên kỷ tuy nhỏ nhưng khí khái anh hùng hùng hực, không dám thất lễ.

"Tiên sinh có thể muốn đi tham gia cái này Thơ Ca giải thi đấu?"

"Vâng, chính là đi tham gia tham gia Thơ Ca giải thi đấu!"

"Này tiên sinh khẳng định có thiệp mời?"

"Kẻ hèn này bất tài, Học Hữu thành, độc hữu thiệp mời một tấm!" Thư sinh kia có chút đắc ý.

"Tiên sinh, đắc tội!" Tổng Khuyết ôm quyền, tay phải vung lên, đập nện tại thư sinh trên cổ!

Thư sinh còn không có kịp phản ứng liền ngất đi!

Tại thư sinh trong ngực tìm tòi một chút, cảm tới thiệp mời, lật xem một hồi, thư sinh này Nho Gia Đệ Tử,

Họ Hứa tên lâm.

Đi vào sân bãi, giao thiệp mời, đi vào bên trong.

Trong phòng có động thiên khác, trang trí phong cách cổ xưa mà trang nhã, rất là trống trải, trung gian một cái vòng tròn đài, chung quanh ngay ngắn trật tự ngồi quý chân đám tuyển thủ, tốp năm tốp ba nhỏ giọng nói chuyện với nhau, Tổng Khuyết tìm không vị, ngồi xôm hạ xuống!

Nhất thời nửa khắc về sau, trên sân khấu tới một người, không cao không thấp, Viên Viên khuôn mặt, khôn khéo ánh mắt, nhìn qua Thương Nhân hàng ngũ.

Người kia chấp tay thi lễ: "Kẻ hèn này Hàn thù, chủ quản lần này Thơ Ca giải thi đấu, lần này giải thi đấu không có Giám Khảo, chỉ cần Thơ Ca để cho các vị đang ngồi ở đây tâm phục khẩu phục, cũng là Khôi Thủ, lần này ra ba đạo đề mục, chỉ cần hai đạo đề mục vì là Khôi Thủ, liền có thể đến hoàng kim trăm lượng, đại tài danh xưng, tốt, tin tưởng các vị đã đợi không kịp, Hàn mỗ cũng không dài dòng, đạo thứ nhất đề ~ "

Hai tên người hầu giờ lên một khối biển gỗ lên sân khấu, biển gỗ bị vải đỏ che kín.

Hàn khác biệt cười kéo ra vải đỏ: "Đạo thứ nhất đề: Hiệp khách "

Hiện trường yên tĩnh một hồi, một người đi đến sân khấu chấp tay hành lễ: "Tất nhiên các vị không muốn làm cái thứ nhất, tại hạ Vương mỗ, liền thả con tép, bắt con tôm!"

Tự xưng Vương mỗ người, trầm ngâm một hồi chậm rãi ngâm khê: "

Cầm kiếm mang theo tử đi chân trời,

Vô hạn giang sơn thơ như họa.

Hiệp Can Nghĩa Đàm giang hồ đường,

Tùng mô hình tiêu dao say ráng chiều "

"Tốt, Vương Huỳnh quả nhiên học rộng tài cao!"

"Thơ hay, thơ hay "

". . . "

Dưới đài người ầm ầm gọi tốt.

"Hừ, ta tới" lại có trên một người đi.

"A, đây không phải là danh gia Công Tôn Văn nghị sao? Hấn làm sao tới?"

"Là hấn, nghe nói trong danh gia, hấn Thơ Ca tài văn chương nổi bật, hấn tới Khôi Thủ xem ra là hấn "

Công Tôn Văn nghị nghe dưới đài tiếng nghị luận, trên mặt bất động thanh sắc, tâm lý vô cùng đắc ý, trên tay khiêm tốn hành lễ: "Tiểu Khả bất tài, lên thư một lần!"

Há mồm liền ra:

"Du Hiệp thiên

Nhệ nhàn Tứ Công Tử, trọc thể xưng tài đức sáng suốt.

Long Hồ phương giao tranh, Thất Quốc đồng thời chống lại.

Thực khách hơn ba ngàn, môn hạ cỡ nào hào anh.

Du thuyết sớm chiều đến, Biện Sĩ từ ngang dọc.

Mạnh Thường hiện lên ở phương đông quan, tế thân thể bởi gà gáy.

Tín Lãng tây phản Ngụy, Tần Nhân không dòm binh.

Triệu Thắng nam rửa sở, chính là cùng Mao Toại đi.

Hoàng Hiết bắc thích Tần, thái tử còn đi vào Kinh.

"Tốt nhất tác phẩm xuất sắc, sang hèn cùng hưởng à!

"Cổ có Khuất Nguyên, hiện hữu Công Tôn Tiên Sinh!"

Một đồng vuốt mộng ngựa người!

Về sau lại đi tới mười mấy người, nhưng không có vượt qua ngày đó 《 Du Hiệp thiên 》 tác phẩm xuất sắc.

Công Tôn Văn nghi hiện tại mười phần đắc ý: Lần này Khôi Thủ chính là ta vật trong bàn tay.

Đang nghĩ ngợi, về sau có thể thật tốt nói khoác một phen, trên đài lại đi tới một người.

Hắn Bạch Y Tự Tuyết, như này đầy trời Hồng Vũ, mực tóc bay tán loạn, thon dài tái nhợt ngón tay chụp lấy một thanh đen thui hạt trường đao, trên mặt mang muôn đời không tan lạnh nhạt.

Tổng Khuyết dạo bước hướng đi trên đài, nhẹ nhàng ôm quyền: "Văn bối Tổng Khuyết, bêu xấu!"

Công Tôn Văn nghi đứng dậy, sắc mặt âm trầm: "Người ra sao nhà miệng còn hôi sữa tiểu tử, nơi này cũng không phải người chơi đùa địa phương!" Tiểu tử này thật là không thức thời, hắn đều lập tức sẽ đến Khôi Thủ hiện tại lên, không phải nói tuyệt đối có thể thắng hắn sao?

"Tiểu Thuyết Gia đệ tử Tổng Khuyết!"

"Ha-Ha, Tiểu Thuyết Gia, cái kia sẽ chỉ nhớ tìm dân gian đường phố đàm luận ngõ hẻm lời nói hàng ngũ, an dám lên đài?" Công Tôn Văn nghi cười lạnh.

"Người . Nói . Cái . A . ?" Tổng Khuyết sắc mặt bất biến, mỗi chữ mỗi câu, đao thế ép tới.

"A" Công Tôn Văn nghi đầu đồ mồ hôi lạnh, bị đao thế ép quỳ nằm rạp trên mặt đất, sắc mặt đỏ lên. Nghĩ hắn một cái bình thường người, như thế nào chịu đựng lấy Tổng Khuyết đao thế?

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Đao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hiệp Khách Hành

"Tiểu Hữu chó giận, lần này chính là văn nhã chi tranh, không thể động võ, mới vừa rồi là Công Tôn Tiên Sinh không phải, Hàn mỗ thay hắn xin lỗi!" Chủ sự Hàn Thủ mau tới tiến lên lễ.

"Hừ, com có thể ăn bậy, lời nói không thể nói lung tung, Họa là từ ở Miệng mà ra!" Tổng Khuyết thu hồi đao thế.

Công Tôn Văn Nghi bị người nâng đỡ, sắc mặt khó coi trừng mắt Tổng Khuyết: Đáng giận, tiểu tử này để cho ta ra xấu xí như vậy, võ công của hắn cao cường, chỉ có thể dùng trí.

"Tiểu Hữu tất nhiên lên sân khấu, tự nhiên là ra Thơ Ca, Tiểu Hữu mời đi!" Hàn Thủ tranh thủ thời gian nói sang chuyện khác.

Tổng Khuyết đã sớm nghĩ kỹ Thơ Ca, hắn đến từ hậu thế, sao chép một bài không nên quá thoải mái, vận khí nôn âm thanh: "

Hiệp Khách Hành

Triệu Khách Man Hồ Anh, Ngô Câu Sương Tuyệt minh.

Ngân yên chiếu Bạch Mã, ào ào như Lưu Tinh.

Thập Bộ Sát Nhất Nhân, Thiên Lý Bất Lưu Hành.

Sự tình phát y đi, âm dấu sau Thân cùng Danh.

Nhàn qua Tín Lăng âm, thoát kiếm tất tiền hoành.

Tương chích đậm Chu Hối, tri Thương khuyển Hầu Doanh.

Ba chén nôn hứa, Ngũ Nhạc đảo vi khinh

Hoa mắt tai nóng về sau, khí phách Thị Tổ nghệ sinh.

Cửu Triệu vung tiền chùy, Hàm Đan trước tiên chấn kinh.

Thiên Thu hai trắng sỉ, to lớn mạnh mẽ Đại Lương Thành.

Có chết Hiệp Cốt hương thơm, không biết thẹn trên đời anh.

Ai có thể Thư Các dưới, Bạch Thủ Thái Huyền Kinh. | "

"Thập Bộ Sát Nhất Nhân, Thiên Lý Bất Lưu Hành. Sự tình phát y đi, âm dấu sau Thân cùng Danh. Tuy nhiên vãn vẹn hai mươi cái Từ, nói chỉ chúng ta hiệp khách Ý Cảnh." Một tên rút kiếm thanh niên tự lẩm bẩm.

"Triệu Khách Man Hồ Anh, Ngô Câu Sương Tuyệt sáng, Yến Triệu người từ xưa khẳng khái bì trắng sỉ, ô ô, không nghĩ tới thế mà một cái người nước Sở hiểu Yến Triệu hiệp khách, đời này may mắn này thơ, lão hủ chết cũng nhắm mắt" một vị lão nhân gào khóc.

"Lưu danh vạn cổ tuyệt thế Thơ Ca, hạng gì hăng hái hiệp khách a!"

Có người cười to, có người khóc lớn, còn có người nhắm mắt trải nghiệm Thơ Ca!

"Cái này sao có thể, cái này tuyệt thế tác phẩm xuất sắc, lại là tiểu tử này làm!" Công Tôn Văn Nghi thất hồn lạc phách. Đúng, hẳn khẳng định là nghe người khác làm, chính mình lấy ra dùng, nhất định dạng này, đề thứ hai, ta nhìn người làm sao bây giờ. Tựa như tìm tòi đáp án một dạng, Công Tôn Văn Nghi một mặt hưng phấn.

"Cái này thủ Hiệp Khách Hành vì là Khôi Thủ, các vị có gì dị nghị không?" Là chủ sự tình người, mặc dù là bài thơ này ca chấn kinh, nhưng Hàn Thủ dẫn đầu lấy lại tinh thần, tiến lên đối dưới đài hỏi.

"Chúng ta không có dị nghị "

"Không có, tuyệt đối Khôi Thủ."

"Tâm phục khẩu phục "

". . ."

Nhìn xem dưới đài cũng là đồng ý, Hàn Thủ cũng không kéo dài: "Tốt, tất nhiên đều đồng ý, ta tuyên bố, đề thứ nhất Khôi Thủ vì là Tiểu Thuyết Gia Tống Khuyết 《 Hiệp Khách Hành 》 đoạt được!"

"Như vậy thì ra đề thứ hai." Lại là hai tên người hầu đặt lên một khối biển gỗ, để lộ vài đó: "Đề thứ hai: Lấy tuyệt làm đề!"

"Tống Khuyết, vừa rồi này bài thơ ca ta không tin là người làm, như thế Truyền Thế tác phẩm xuất sắc làm sao có khả năng là người cái này nhược quán chưa tới tiểu tử làm?" Công Tôn Văn Nghi cười lạnh.

"Đúng vậy a cái này Tiểu Hữu mới lớn như vậy, khả năng làm ra như thế Thơ Ca sao?"

"Cũng thế, có thể lúc trước khẳng định mình nguyệt nghe qua người khác viết qua cái này Thơ Ca a!"

"Tống Khuyết, người khả năng chứng minh cái này Thơ Ca là người làm?" Công Tôn Văn Nghi thừa thắng truy kích.

"Ồ? Như thế nào chứng minh?"

"Chỉ cần người dùng đề thứ hai tại làm một bài giống như 【 Hiệp Khách Hành 】 một dạng Thơ Ca, chúng ta tâm phục khẩu phục, thừa nhận người là đệ

nhất."

"Ta có cái gì tốt nơi? Mặc kệ người tin hay không, đề thứ nhất ta vì là Khôi Thủ, trừ phi người làm ra so với ta tốt Thơ Ca" Tống Khuyết phì cười nhát những sách này sinh, vẫn nhân từ xưa tương kính, lấy hần tính cách, có người như thế cùng hần chất vấn, hần lười nói nhảm, nhất đao bổ, nhưng là hôm nay hần là lấy Tiểu Thuyết Gia thân phận mà đến, không dễ giết người.

"Cái này. . ." Công Tôn Văn Nghi yên lặng, mặc kệ hần càng xác định hần ý nghĩ, tiểu tử này không dám, khẳng định không được.

"Dạng này, ta nếu là làm ra một bài sánh ngang 【 Hiệp Khách Hành 】 Thơ Ca, người liền đầu rạp xuống đất quỳ gối quỳ trên mặt đất học chó kêu to ba tiếng như thế nào?" Tống Khuyết đối Công Tôn Văn Nghi cự nói.

"Được. . . Nếu là người làm không ra đâu?" Không có cách, Công Tôn Văn Nghi chỉ có thể cắn răng gượng chống.

"Trái lại cũng thế, đề thứ nhất coi như người là Khôi Thủ."

Công Tôn Văn Nghi chỉ có thể cầu nguyện.

Tống Khuyết sắc mặt thủy chung lạnh nhạt, nhẹ nhàng ngâm ra:

"Giang Tuyết

Thiên Sơn chim bay tuyết, vạn kính vết chân người diệt.

Thuyền cô độc thoa Lạp Ông, đơn độc câu lạnh Giang Tuyết."

Này thơ vừa ra, toàn trường yên tĩnh không tiếng động.

"Chỉ là một bài "Hiệp Khách Hành" có lẽ nói rõ không cái gì, nhưng tăng thêm cái này 《 Giang Tuyết 》 nói rõ kẻ này đại tài vậy"

"Nói chỉ tuyết lãnh khốc tiêu điều, ta không bằng vậy"

"Công Tôn Văn Nghi thua." Có người cười trên nỗi đau của người khác.

"Như thế nào?" Tống Khuyết đối sắc mặt như đất Công Tôn Văn Nghi nói

"Ta. . . Ta. . ." Công Tôn Văn Nghi kinh hoàng, không biết làm sao bây giờ mới tốt, để cho hần học chó sủa, cái này quá vũ nhục người.

"Tại hạ phục, chỉ là đây không phải ta danh gia sở trường, đắc tội ta danh gia không có chỗ tốt." Công Tôn Văn Nghi vẫn còn ở ngượng biện.

"Ta không biết danh gia cái gì lợi hại nhất, hiện tại biết là chơi xấu lợi hại nhất, thực hiện đồ ước a" Tống Khuyết không hề bị lay động.

"Tại hạ cáo từ." Nói, Công Tôn Văn Nghi quay người phất tay áo mà đi.

"Ba" "Ta để người đi?" Chỉ gặp Công Tôn Văn Nghi bị Tống Khuyết dùng vô đao quát bay ra ngoài.

"Oa" Công Tôn Văn Nghi nhìn xem trong tay dính đầy huyết dịch hàm răng, kêu đau đến lên tiếng.

"Cút đi!"

Hàn Thủ nhìn thấy sự tình đã dạng này, chỉ có thể phân phó người đem Công Tôn Văn Nghi khiêng xuống đi.

Nhìn thấy tẻ ngắt, Hàn Thủ tiến lên: "Không có người khiêu chiến một chút Tống Tiểu Hữu 《 Giang Tuyết 》 sao?"

Không có cách, gọi mấy lần, không ai trả lời: "Ta tuyên bố lần này Thơ Ca giải thi đấu đề thứ hai Tiểu Thuyết Gia Tống Khuyết 《 Giang Tuyết 》 thu được thắng lợi, bởi vì Tống Tiểu Hữu đã đến hai lần Khôi Thủ, ta tuyên bố ~ "

"Chậm, Hàn chủ sự, tất nhiên hai đề đã ra, sao không tại ra thứ ba đề đâu?" Tống Khuyết muốn một tiếng hét làm kinh người đến, gương Tiểu Thuyết Gia danh tiếng, làm sao lại dễ dàng như thế kết thúc.

"Cái này. . . Cũng tốt, thứ ba đề coi như giải trí!" Hàn Thủ cũng không muốn dễ dàng như thế kết thúc, hoa thời gian dài như vậy thiết kế trận đấu một chút kết thúc.

"Tốt, thứ ba đề là: Lấy giữa tháng mang rượu tới Thơ Ca "

"Cái này đề rất khó a, tựa như đơn giản nhưng là quá đơn giản mà khó "

"Viết tháng đẹp, từ liền không hiện, viết từ, tháng liền không hiện, khó "

Tổng Khuyết bay người lên đài, rút ra Xuân Vũ đao, đao quang phi vũ: "Ha-Ha, chư tử bách gia, tiểu thuyết Vô Song, Ha-Ha ~" cười lớn ngang dọc mà đi, tiểu sái như tiên, không nhuốm bụi trần!

"Biển gỗ bên trên có Ngu Phương" có người hô to.

Lúc trước cái thứ nhất làm hiệp khách thi vương một cái cao giọng ngâm xướng: "Minh nguyệt bao lâu có,

Nâng cốc hỏi thanh thiên.

Không biết trên trời cung điện,

Chiều nay là năm nào.

Ta muốn theo gió quay về,

Lại sợ lầu quỳnh điện ngọc,

Cao Xử Bất Thắng Hàn.

Nhảy múa biết rõ ảnh,

Vì sao giống như ở nhân gian?

Chuyển Chu các, kém khinh hộ, chiếu không ngủ.

Không để lại hận,

Chuyện gì trường hướng về đừng lúc tròn?

Người có Bi Hoan Ly Hợp,

Tháng có Âm Tinh Viên Khuyết,

Thử sự cổ nan toàn.

Chỉ mong người lâu dài,

Ngàn dặm tổng Thiên Quyên."

"Minh nguyệt bao lâu có, nâng cốc hỏi thanh thiên. Tốt một cái hỏi thanh thiên "

"Tháng đều có Âm Tinh Viên Khuyết, hướng chi người đâu?"

"Tốt ca, thơ hay, người này Văn Trì Vũ Công mọi thứ đều đủ, thật sự là lợi hại "

"Ta nhớ tới, người này là tiểu thuyết mọi nhà người Tống Ngọc tôn tử, khó trách như thế tài văn chương!" Một tên Nho Gia Đệ Tử kinh hô.

"Chư tử bách gia, người tài ba xuất hiện lớp lớp, lại là Đại Tranh chi Thế a!" Một lão giả thấp giọng tự nói.

Phi thân mà ra Tống Khuyết, bắn thẳng đến trong thành. Hiện tại hắn đã không kịp chờ đợi muốn đi Tái Ngoại, luyện tập Thiên Đao phương pháp!

Lập tức sẽ đến Đại Thời Đại, Chiến Quốc kết thúc, tiến vào Doanh Chính thời đại, ở cái này thời đại mới bên trong, chỉ có cường giả mới có thể sinh tồn, hắn sẽ chỉ trở thành cường giả.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tái Ngoại

Tổng Khuyết xách đao một đường vận khởi khinh công hướng về trong thành lớn nhất chợ ngựa tưng đi, đi vào chợ ngựa.

Đôi lão bản gật đầu hỏi: "Lão bản, nhà ngươi nhưng có sức chịu đựng ngựa tốt?"

Con ngựa kia thành phố lão bản nhìn thấy Tổng Khuyết tay cầm trường đao biết là người trong võ lâm, ăn mặc hoa lệ, là cái Đại Khách Hộ, không dám thất lễ: "Khách quan tới thật là khéo, nhà ta vừa vận mới nhất tới mấy đám ngựa tốt."

"Khách quan tới nhà của ta thật sự là tới đúng, nhà ta là phương viên trăm dặm tốt nhất chợ ngựa" lão bản tự biên tự diễn.

"Khách quan đi theo ta, mời" lão bản mang theo Tổng Khuyết đi vào lập tức bỏ.

"Khách quan ngươi xem, con ngựa này, không nên nhìn nó trường không rất cao lớn, nhưng sức chịu đựng kinh người, ăn không giãng cứu, rất tốt nuôi nấng, đây là ta tại phía bắc xa xôi Hung Nô nơi mới có, ta bỏ ra rất nhiều sức lực làm ra." Lão bản chỉ một thớt thấp bé gầy gò lập tức.

Con ngựa kia toàn thân màu đỏ, nhứt đầu cái cổ ngắn, thể phách cường kiện, ngực bao quát tông trường, da dày lông thô, vó to như thạch, nhìn qua nhỏ gầy, Đản Mã mất tinh thần sáng láng, Tổng Khuyết không biết lập tức, nhưng là một tên Nội Gia Cao Thủ, xem tinh khí thần liền biết.

Đây chẳng phải là hậu thế Nhất Đại Thiên Kiều Thành Cát Tư Hãn, dựa vào hoành tảo thiên hạ Mông Cổ Mã sao? Tổng Khuyết thầm nói.

Tổng Khuyết lần này đi là Tái Ngoại, đại phong đại tuyết, chỉ muốn tìm da dày thịt béo, để nuôi công cụ thay đi bộ, tới tiết kiệm thời gian cùng thể lực!

Cái này Mông Cổ Mã vừa vận phù hợp hần yêu cầu, cũng không dài dòng, sáng khoải phó trả tiền, lôi kéo lập tức đi tẩu lâu chuẩn bị điểm lương khô, cười này mua được bị hần lấy tên gọi Xích Thổ Mông Cổ Mã, hướng bắc bên trên thảo nguyên mà đi!

...

Vừa đi vừa nghỉ, cười Xích Thổ chạy hai ngày, không biết bao xa, nhìn thấy cũng là đầy trời khắp nơi trên đất Mộc Thảo, vẫn là không có nhìn thấy một cái người Hung Nô.

"Vù" "Vù" Tổng Khuyết tại trên lưng ngựa cũng không lãng phí Luyện Đao thời gian, nắm Xuân Vũ đao, tới tới lui lui hướng về phía trước bỏ chặt.

Cũng không thấy đến phiền muộn, say sưa ngon lành luyện một chiêu này.

Hần biết nỗ lực không nhất định thành công, nhưng không nỗ lực liền nhất định sẽ không thành công, mà cao thủ cũng là tịch tịch, cùng hần chỉ có "Tiểu Lâu Nhất Dạ Thỉnh Xuân Vũ"

...

Thái dương ngày càng ngã về tây.

Tổng Khuyết nhẹ nhàng kéo một phát dây cương, Xích Thổ chậm rãi dừng lại.

Tung người xuống ngựa, để cho Xích Thổ đi ăn cỏ, chính mình móc ra lương khô, ngồi trên đồng cỏ ăn lương khô, ăn uống no đủ về sau, nghỉ ngơi một hồi, lần nữa cười lên Xích Thổ, đối phương bắc tiến lên.

Ngồi ở trên ngựa Tổng Khuyết, lần này không có Luyện Đao, mà chính là tự hỏi chính mình tu vi: Ta chiến thần chân khí đã đủ thông Kỳ Kinh Bát Mạch bên trong sáu cái, xem như nhất lưu hậu kỳ, kinh mạch toàn bộ đủ thông, liền có thể trùng kích Nhâm Đốc Nhị Mạch, quán thông thiên địa hai cầu, thành Tiên Thiên Tuyệt Đỉnh Cảnh Giới!

Đến lúc đó toàn thân chân khí lưu chuyển, sinh sôi không ngừng, chân khí ngoại phóng, đánh giết bên ngoài trăm bước địch nhân!

Nghĩ tới đây Tổng Khuyết hận không thể lập tức đột phá Tiên Thiên Cảnh Giới.

Tổng Khuyết đang tại vì tiên thiên cảnh giới mơ màng lúc.

"Sưu" "Sưu" bất thành linh, hơn mười đạo mũi tên từ trong bụi cỏ hướng về Tổng Khuyết phóng tới.

"Vù" "Từ Ngân sắc ánh đao lướt qua, mũi tên tận gốc mà gãy.

Tổng Khuyết dẫn theo Xuân Vũ đao nhìn về phía trước.

Mười cái mũi tên tràn đầy nhe răng cười Hung Nô nam tử, lớn tiếng hò hét Tổng Khuyết nghe không hiểu lời nói, lại lập tức, dẫn theo Loan Đao từ trong bụi cỏ lao ra hướng về Tổng Khuyết đánh tới.

Tổng Khuyết tỉnh tọa lập tức bắt động, tay phải thon dài mà tái nhợt ngón tay khoắc lên đen như mực trên chuôi đao.

Mà người Hung Nô coi là cái này Nam Man tử sợ mất mặt, càng thêm hưng phấn kêu to.

20 bước,

...

Năm bước.

"Vù" một đạo giống như như thiểm điện đao quang phi vũ, năm cái người Hung Nô đầu người bay lên, đao quang chớp động ở giữa, mười cái mặt mũi tràn đầy nhe răng cười người Hung Nô chết chỉ còn lại có một cái.

Còn lại này tựa như đầu lĩnh người Hung Nô hồn phi phách tán nhìn xem Tổng Khuyết, hú lên quái dị, ném Loan Đao cùng cung tiễn, dùng cả tay chân quay đầu ngựa lại hướng phía sau bỏ chạy.

Tổng Khuyết nhìn xem chạy trốn người Hung Nô, như có điều suy nghĩ.

...

Tra Bô hiện tại cũng kinh hoàng,

Hắn chưa từng có hôm nay sợ hãi như vậy qua.

Nếu như vào hôm nay trước đó có người nói hắn sẽ té cút té đái ném binh khí chạy trốn, hắn tuyệt đối sẽ dùng cung tiễn bắn xuyên đám can đảm nói người khác đầu, làm cho đối phương minh bạch hắn Tra Bô là dũng mãnh Hồ Hòa bộ lạc Bách Phu Trưởng.

Mà bây giờ Tra Bô tuyệt đối không có ý nghĩ này, hắn hiện tại chỉ muốn trốn về bộ lạc, không cần tại đối mặt tên ma quỷ kia.

"Đúng, người kia tuyệt đối là ma quỷ, quang mạng kia nhất định là Yêu Thuật, ta muốn trở về thông tri tộc trưởng." Mọi người đối với không biết cũng là hoảng sợ, không ai không sợ không biết, Tra Bô tựa như tìm tới lý do, càng thêm dùng sức đánh dũa tọa xuống ngựa thót.

Tra Bô nơm nớp lo sợ quay đầu nhìn phía sau, nhìn thấy ma quỷ không có đuổi theo, hơi buông lỏng một hơi, không dám dừng lại dưới, tốc độ cao nhất hướng về bộ lạc phương hướng chạy đi.

"Đến, nhanh đến, cuối cùng đến!" Tra Bô lòng tràn đầy hoan hỉ nhìn về phía trước, cho tới bây giờ mới thật trầm tĩnh lại, phát hiện một thân mồ hôi lạnh, nhớ lại đi thật tốt tắm một cái, ngủ ngon giấc.

"Phù phù" Tra Bô chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, nhìn về phía trước lập tức quen thuộc thân thể, đang nghỉ hoặc đây! Bị hắc ám thôn phệ!

"Hừ, chạy thật chậm, nếu không phải có ý lưu nguoi mạng chó cần nguoi dẫn đường, nguoi năng lượng chạy mất?" Tổng Khuyết hắt lên Xuân Vũ đao, run rai thượng diện huyết dịch, thu đao vào vỏ.

Tổng Khuyết nhìn xem ngàn bước bên ngoài bộ lạc, sát ý凛然: "Đi lâu như vậy, cuối cùng nhìn thấy Hung Nô Bộ Lạc, hy vọng có thể chiến nhiều một chút, bằng không quá mức không thú vị."

...

Tổng Khuyết tuy nhiên muốn đi diệt đi cái này Hung Nô Bộ Lạc, nhưng cũng không có vội vã giết đi vào, cái gọi là biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng, quân tử không lập tường rào phía dưới, mặc kệ kiếp trước kiếp này hắn cũng là tính trước làm sau người.

Đứng tại Hung Nô Bộ Lạc mặt phía nam ngàn bước bên ngoài trên đồi núi nhỏ, nhìn chăm chăm Hung Nô Bộ Lạc: Lều vải có trên trăm đỉnh, ước chừng Thiên Nhân Tiểu Bộ Lạc, năng lượng chiến nam tử không cao hơn ba trăm người, ban đêm đột tập, một lần Kiến Công! Nhìn qua phía trước bộ lạc, Tổng Khuyết Lánh Nhiên cười một tiếng, tràn ngập sát ý!

...

Hồ Hòa bộ lạc ở giữa nhất trong lều vải.

Một tên thân hình cao lớn, mặt mũi tràn đầy dữ tợn người Hung Nô đối một cái khác người Hung Nô giận dữ hỏi: "Tra Bô đâu? Đi làm cái gì? Vẫn chưa về, đã nói, mấy ngày nay cấm đoán ra ngoài, hắn dám chống lại mệnh lệnh?"

"Tộc trưởng, Tra Bô Bách Phu Trưởng nói ra đi đạo, ta đánh giá là cướp bóc đi, rất mau trở lại tới!" Một cái khác người Hung Nô cẩn thận từng li từng tí đáp.

"Hừ, ngày ngày cướp bóc, cũng không nhìn thấy mang về thứ gì!" Tộc trưởng cũng biết để cho tộc nhân an an tĩnh tĩnh chờ đợi tại trong bộ lạc so giết bọn hắn còn khó.

Nhưng chủ yếu là giống như bên cạnh bộ lạc ma sát không ngừng, muốn phòng bị đối phương đột tập bộ lạc, mới hạ lệnh không được ra ngoài.

"Hừ, chờ ta đột phá Nhất Lưu Cảnh Giới, liền xuất binh diệt nguoi, cướp sạch nữ nhân, giết sạch nam nhân." Tộc trưởng dữ tợn cười một tiếng, hắn hiện tại nhị lưu đỉnh phong, kém một chút đột phá nhất lưu, nhanh, nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Hô Hòa Bộ Lạc

Mặt trời lặn về hướng tây, Ngọc Thổ dâng lên.

Tối nay mặt trăng âm đậm vô quang, gió lạnh thổi qua, càng lộ vẻ vắng lặng ý lạnh.

Tổng Khuyết sắp xếp cẩn thận Xích Thổ, dẫn theo Xuân Vũ đao, một bộ bạch y tung bay, hai tròng mắt hàn quang bắn ra bốn phía, giống vô cùng thợ săn bắt giết con mồi bộ dáng: "Nguyệt Hắc Phong Cao đêm, giết người phóng hỏa lúc!"

...

Hô Hòa Bộ Lạc Tộc Trưởng ngồi tại Thú Bì trên ghế dựa lớn, xoa thái dương huyết đối với thủ hạ hỏi: "Lâu như vậy, Tra Bó vẫn chưa về?" Tộc trưởng có loại không tốt cảm giác, hải hùng khiếp vía.

Thủ hạ kia tranh thủ thời gian đáp: "Hồi tộc trưởng, không có."

"Người ra ngoài đi, ta nghỉ ngơi trước một chút, Tra Bó trở về gọi hắn tới gặp ta!" Tộc trưởng có chút mệt, phát phát tay để cho thủ hạ ra ngoài.

"Vâng, tộc trưởng" thủ hạ nghe lời lui ra ngoài.

"Phù phù "

"A "

"A "

"Có địch nhân ~ a ~ "

Đang tại trong lúc ngủ mơ tộc trưởng, nghe phía bên ngoài tiếng ồn ào, ý thức được không tốt, nắm lên treo trên tường dũ tợn cực đại lang nha bổng, lao ra.

Mới ra ngoài tộc trưởng nhìn thấy bộ lạc khắp nơi đều là hỏa, mặt đất ngọn ngang lộn xộn nằm đầy người huyết dịch tộc nhân, phía trước một thân ảnh mơ hồ bóng người màu trắng khua tay trường đao, từng đạo Từ Ngân sắc tựa như thiểm điện quang mang chớp động, một vết ánh sáng hiện lên, tộc khác người liền chết đi một cái, tộc trưởng nhìn thấy mới không bao lâu chung quanh phủ kín tộc nhân, xem khỏe mắt xấu muốn nứt, rống to: "Tốt tặc tử, ta muốn đào người da quất người gân!"

Tổng Khuyết nghe không hiểu Hung Nô Ngữ, nhưng nhìn thấy đại hán này đi ra, chung quanh Hung Nô hưng phấn bộ dáng, đoán được hẳn là thủ lĩnh, cũng đầy khuôn mặt hưng phấn, giết những này phổ thông người Hung Nô thực sự không có gì ý tứ, cái này đầu lĩnh hẳn là có bản lĩnh!

Tổng Khuyết hai chân đạp mạnh, vận khởi 【côn du lịch】 hướng về tộc trưởng phóng đi, trong nháy mắt chuyển qua tộc trưởng kia phía trước, Xuân Vũ dụng thẳng đến đỉnh đầu, như là cổ sao chổi hướng về tộc trưởng bổ tới.

Tộc trưởng nhìn thấy đao kia hướng về hắn bổ tới, giật mình, hai tay nắm chắc lang nha bổng đi lên chặn lại.

"Bang" một tiếng như sấm đánh xuống đầu âm thanh truyền đến.

Tộc trưởng bị đánh ra thổ huyết bay tứ tung năm bước bên ngoài, toàn thân tựa như vỡ vụn một dạng, ngạc nhiên cùng cực nhìn xem này Tổng Khuyết nhỏ gầy thân thể: Làm sao có khả năng, cái này Nam Man tử làm sao có khả năng khí lực lớn như vậy, khó trách tộc nhân chết nhanh như vậy.

"Hừ, thủ vị, một cái mới nhị lưu cảnh giới người lại có thể ngăn trở ta năm thành công lực, người có thể tự ngạo." Tổng Khuyết có chút ngoài ý muốn, cái này Hung Nô đầu lĩnh có thể ngăn trở hắn nhất đao, mặc dù chỉ là năm thành công lực mà thôi, cũng không tệ.

"Người là ai, tại sao phải giết tộc nhân ta!" Tộc trưởng cắn răng, không lưu loát nói trung nguyên lời nói.

"Càng thủ vị, người sẽ còn nói trúng nguyên văn, dạng này, người trả lời ta mấy vấn đề, ta liền bỏ qua người, thế nào?" Tổng Khuyết nhiều hứng thú nhìn

xem tộc trưởng kia.

"Thật?" Có cơ hội hán cũng không muốn chết, không ai muốn chết, hán lập tức sẽ đột phá nhất lưu, sẽ có Good Day - Ngày đẹp, sao có thể chết đâu?

"Ta cần phải gạt ngươi? Giết ngươi nhất đao liền đủ" Tống Khuyết sắc mặt lạnh nhạt.

"Vây đại nhân, cứ hỏi đi, chỉ cần ta biết, nhất định trả lời." Tộc trưởng không có cách nào, chỉ có thể đáp ứng, cũng quản không đối phương có phải hay không lừa gạt mình, hán biết hiện tại mạng nhỏ mình giữ tại trong tay đối phương, muốn giết muốn thả đối phương một ý niệm mà thôi.

"Ngươi tên là gì?"

"Tiểu nhân gọi nhả sát "

"Ngươi là tại đây tộc trưởng?"

"Vâng, đại nhân "

"Ngươi làm sao lại trung nguyên lời nói?"

"Cùng ta lão sư học "

"Ngươi lão sư? Ngươi võ công cùng ngươi lão sư học?" Tống Khuyết tới hứng thú, cái này nhả sát nhị lưu, lão sư hán hán là ít nhất nhất lưu đi!

"Vâng, lão sư ta lợi hại hơn ta gấp mười lần" nhả sát trung nguyên lời nói căn bản không phải cùng hán lão sư học, là cùng một cái cướp tới trung nguyên nữ tử học, trung nguyên nữ tử da trắng mỹ mạo, so trong bộ lạc hắc nữ nhân đẹp mắt nhiều, hán nói ra lão sư chỉ là nhắc nhở Tống Khuyết, hán còn có cao thủ lão sư, để cho Tống Khuyết có chút lo lắng.

"Ngươi lão sư bây giờ đang chỗ này?" Tống Khuyết đương nhiên nhìn ra nhả sát tiểu tâm tư,

Từ chối cho ý kiến.

"Lão sư nhân văn đã hạc, ra ngoài du ngoạn đi, tuy nhiên mỗi tháng đều muốn tới ta bộ lạc một chuyến, tháng này còn có mấy ngày liền trở lại." Nhả xem ra đối phương muốn quen biết lão sư hán, tranh thủ thời gian đáp.

"Hừ, chờ lão sư trở về, nhất định giết ngươi, đem ngươi thi thể treo ở trên cây treo ba ngày ba đêm" nhả sát cúi đầu xuống, hai mắt tràn ngập ngoan độc ý nghĩ.

"Há, vậy là tốt rồi, ngươi cũng đã biết cái này thảo nguyên bên trên người nào võ công mạnh nhất?" Tống Khuyết lời nói nhất chuyển, đổi vấn đề.

"Cái này đương nhiên là chúng ta Hà Nam Vương tọa hạ Tư Lan đại nhân, có thể nhảy lên một cái, như Ưng Phi Tường, nhanh như ngựa đại uyển, một quyền cắt ngang bên ngoài trăm bước đại thụ, giống như thần minh" nhả sát kích động không thôi, mặt mũi tràn đầy thành kính.

"Ồ? Tiên thiên đỉnh phong cao thủ sao? Thật sự là càng ngày càng có ý tứ" Tống Khuyết khóe miệng câu lên, tự lẩm bầm.

"Đại nhân, ngươi còn có vấn đề sao?" Sát bố nhìn xem Tống Khuyết, cẩn thận từng li từng tí nói.

"Ừm, trả lời không tệ, ta rất hài lòng." Tống Khuyết gật đầu.

"Không dám, không dám, đa tạ đại nhân khích lệ" sát vài kính sợ đáp, buông lỏng một hơi, mệnh bảo trụ.

"Vù "

"Ồi Ồi" sát vài bùm lầy cổ, không thể tin được nhìn xem Tống Khuyết, muốn nói cái gì, không nói ra liền ngã trên mặt đất. Hai mắt trợn lên giận dữ nhìn, chết không nhắm mắt!

"Thật sự là ngây thơ đáng yêu, không phải tộc loại của ta, ta đao tất sát!" Tống Khuyết vẫn là như vậy lạnh nhạt, tựa như giết những người Hung nô này thật giống như giết gà một dạng, không có cảm giác!

Trên cái thế giới này kẻ yếu đều có lỗi, mà sinh ở dạng này một thời đại vốn chính là ngươi sai lầm, mà ta nhất định vĩnh viễn là đúng, bởi vì ta so với ngươi còn mạnh hơn!

Chương 10 : Bồ Ô

Thái dương Đông Thăng, ánh nắng tươi sáng chiếu xạ tại trên thảo nguyên.

Hồ Hòa bộ lạc.

Đại hòa tiếp tục mấy canh giờ, mới chậm rãi dập tắt, để lại đầy mặt đất hắc sắc tro bụi, tựa như nói tại đây trước kia tồn tại!

Tổng Khuyết tại Hồ Hòa bộ lạc cách đó không xa, đốt lửa nướng dê con: Tươi non thịt dê, đi qua hỏa diễm thiêu đốt, đã trở nên hơi hơi kim hoàng, bốc lên mùi hương ngây ngất, người yếu đuối trên thân mỡ tại dưới nhiệt độ cao hòa tan, tại thịt dê bên trên xì xì rung động, nhìn qua liền thèm ăn nhỏ dãi!

Đã nướng chín, kéo xuống khối lớn đùi dê, từ từ ăn đứng lên.

Đêm qua, Tổng Khuyết giết sát vài, không có đi quân những cái kia chạy trốn Hung Nô, giết sạch bộ lạc tất cả mọi người, Nam Nữ Lão Thiếu một tên cũng không để lại, tại thà đem đại hòa, đốt hết thấy.

Tổng Khuyết đang đợi, chờ sát vài cái gọi là lão sư, chờ ba ngày, nhìn không thấy người, hấn liền tiếp tục lên đường.

Võ Đạo Chi Lộ, chỉ có tiến lên, người thối lui vong!

...

Không để cho Tổng Khuyết chờ thêm ba ngày.

Ngày thứ hai chạng vạng tối, Tàn Dương như máu.

Một tên ước 50 tuổi sau lưng treo búa lớn lão đây cười một thót cao lớn Hắc Mã đi vào Hồ Hòa bộ lạc trước.

Bồ Ô mấy ngày nay cũng bức bối, bức bối muốn giết người, bởi vì hấn lại thất bại, hấn nhất lưu đình phong cảnh giới thật lâu, cũng là đột phá không Tiên Thiên Chi Cảnh, lúc trước thử qua mấy cái toàn bộ thất bại chấm dứt, lần này thảm hại hơn, kém chút tẩu hỏa nhập ma, may mắn hấn phát hiện nhanh, bằng không Toàn Thân Kinh Mạch Nghịch Lưu mà chết.

Tuy nhiên không chết, nhưng không có trở lại điển phong trạng thái, hiện tại chỉ có thể miễn cưỡng duy trì nhất lưu hậu kỳ.

Lúc đầu muốn đến Hồ Hòa bộ lạc uống chút rượu, tiêu trừ tâm lý phiền muộn.

Để cho sát vài tìm một chút nữ nhân cho hấn vui a vui a.

Nhưng nhìn gặp trước mắt hết thấy, càng là tức giận không thôi: Bộ lạc chi tranh không có khả năng giết sạch tất cả mọi người, khẳng định là Mã Tặc làm, xem ra hấn quá lâu không có xuất thủ, cho nên đã có người quên hấn Huyết Ma Thủ đoạn.

Hấn thề nhất định phải tìm tới hung thủ, sau đó chậm rãi giày vò đối phương, mới có thể tiêu trừ đi hấn phần nộ!

Bồ Ô xuống ngựa, cẩn thận kiểm tra.

"Không đúng, đây đều là Nhất Dao Trí Mệnh, thật nhanh đao, vói lại chỉ có một người, ít nhất nhất lưu cao thủ." Bồ Ô kinh hãi, sắc mặt nghiêm túc.

Nghe được tiếng vó ngựa Tổng Khuyết lại tới đây, trốn ở trong bụi cỏ nhìn thấy một người mặc quần áo màu đen sau lưng ra hoa văn búa lão già: Xem ra đây là này sát vài lão sư.

Tổng Khuyết minh bạch tiên hạ thủ vi cương đạo lý, cước bộ thả nhẹ, chậm rãi hướng về lão già tiềm hành.

"Vù" một đạo [Ánh Dao Sáng Chói] hướng về Bồ Ô cổ lao đi.

Bồ Ô thần kinh nhảy cảm, nghìn cân treo sợi tóc thời khắc, bỗng nhiên quay người, dùng trên lưng hoa văn búa lớn đầu ngăn trở một kích này.

"Xì... Xì..." Mũi đao kết bạn với lưỡi búa, phát ra từng đợt chói tai tiếng ma sát!

Bồ Ô mượn một kích này chạm vào nhau lực đạo, một cái Cá Chép xoay người, lui về phía sau.

Tổng Khuyết một kích không thành công cũng không có để ý, xách đao nhìn xem Bồ Ô.

Bồ Ô Thủ Trào Phủ Bính, nhìn xem lưỡi búa thượng diện một đạo dài hai tấc vết cắt, tròn mắt co rụt lại: Hắn lưỡi búa tuy nhiên không phải thần binh lợi khí gì, nhưng cũng cứng rắn dị thường, chỉ là một kích liền phá một cái hồ, đối phương bình khí vô cùng sắc bén.

"Đáng giận tiểu tử, Hồ Hòa bộ lạc là nguoi giết?" Bồ Ô vào Nam ra Bắc, trung nguyên lời nói hần hiểu một điểm, xem thiếu niên này trang phục liền biết là Nam Man tử.

"Nguoi là sát vài lão sư?" Tống Khuyết hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

"Hừ, tiểu tử nguoi chết chắc, ta muốn giết nguoi, cắt ngang tay nguoi chân đem nguoi ném ở hoang dã bên trong, để cho dã thú gặm ăn nguoi!" Bồ Ô hai mắt tràn ngập ác độc.

"Chờ nguoi hai ngày, không phải nghe nguoi nói nhảm, giết ~" Tống Khuyết lười nhác nói nhảm, sát ý càng quấy.

"Vù "

"Vù "

". . ."

Tống Khuyết trong nháy mắt bỏ ra tám đao, đao quang hướng về Bồ Ô bao phủ.

Bồ Ô nổi giận quát một tiếng, xoay xoay người thân thể, hoa văn búa lớn bốc lên huyết sắc quang mang, lướt ngang ngăn tại trước người.

"Loảng xoảng" tám tiếng nổ, Bồ Ô ngăn trở Tống Khuyết, cầm trong tay búa lớn hướng về Tống Khuyết nghiêng bỏ, Tống Khuyết không tiếp, vận khởi 【côn du lịch】 phía bên phải chuyển dời,

Đao quang nhanh như Lưu Tinh hướng về Bồ Ô hai mắt đột nhiên đi, Bồ Ô giật nảy cả mình, vội vàng lui lại.

Chỉ gặp hai người trong nháy mắt giao thủ mười mấy chiêu, tại Tần Dương dưới, Tử Ngân sắc đao mang cùng huyết hồng Phủ Mang giăng khắp nơi, giết khó phân thắng bại!

Tống Khuyết tìm cao thủ cũng là luyện tập hần Thiên Đao đao ý, tiến lên tiếp tục giống như Bồ Ô triển đấu.

Quét, bổ, phát, gạt, cướp, nài, trăm, đột nhiên,

Bị Tống Khuyết từng cái thi triển mà ra, đấu trăm chiêu.

"Bành "

Hai người vừa chạm vào mà chia, đều lui ra phía sau năm bước.

"Ha-Ha, thống khoái, lão đầu, ta chơi chán, đón lấy cũng là nguoi tử kỳ!" Tống Khuyết cười ha ha, hần lần thứ nhất cười thống khoái như vậy, vui vẻ như vậy.

". . ." Bồ Ô không có trả lời, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tống Khuyết, vừa rồi giao thủ nhiều như vậy dưới, hần rất khó chịu, hiện tại khí huyết sôi trào, thực tình hỗn loạn.

Tống Khuyết không để bụng, đem Xuân Vũ thu nhập vô đao, một đôi so nữ tử còn thon dài ngón tay khoác lên đen nhánh trên chuôi đao, thân thể đứng thẳng, ánh mắt nhìn chăm chú Bồ Ô.

Bồ Ô toàn thân căng thẳng, thật giống như bị mãnh thú nhìn chăm chăm.

Bồ Ô biết, đối phương đao thế bao phủ hần, đón lấy cũng là nguoi chết ta sống thời điểm.

". . ."

Một trận gió thổi qua.

Một chiếc lá thổi hướng về Bồ Ô.

"Vù "

Bất thành linh, Tống Khuyết rút đao mà ra, Tử Ngân sắc quang mang lóe lên một cái rồi biến mất.

Bồ Ô duy trì lúc còn sống tư thế, đưa lưng về phía Tống Khuyết, tay trái bụm lấy cổ: "Được. . . Nhanh. . . Đao!"

"Phù phù "

Ngã trên mặt đất, hai tròng mắt co rút lại thành chấm, trên mặt còn mang theo kinh hãi biểu lộ, tựa như không tin trên đời này còn có nhanh như vậy đạo.

Một trận chiến này đối với Tổng Khuyết đạo pháp cảm xúc rất sâu, hẳn muốn tìm cái địa phương, chậm rãi trải nghiệm.

Quay người trở lại, nhìn xem Bồ Ô thi thể: Tuy nhiên người tại kẻ yếu bên trong xem như cường giả, đáng tiếc, lại gặp được ta, kẻ yếu chỉ có thể bị cường giả đào thải, đây là Thiết Luật! Mà ta nhất định là người mạnh nhất!

"Gió bắt đầu thổi ~" Tổng Khuyết trên khoe miệng giương, tự lắm bầm

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11 : Huyết Lang Tư Lan

Tuyết lớn đầy trời, mệnh mông thảo nguyên bị ngân sắc tuyết bao phủ.

Người đang làm một việc thời điểm, thời gian dù sao là rất nhanh chảy qua, bất tri bất giác.

"Phù phù "

Tổng Khuyết nhất đao xẹt qua một tên Hung Nô cổ, nhẹ rung thân đao, huyết hoa nhỏ xuống trên mặt đất, thu đao vào vỏ!

Tại đại tuyết bên trong đi ba ngày, mới tìm được cái này bộ lạc, giết sạch bộ lạc này người Hung Nô.

Đi tới nơi này Hung Nô Bộ Lạc xa hoa nhất lều vải, một điểm không ngại đầy đất Hung Nô thi thể, đốt lên đồng lửa, nướng dê con, uống vào Hung Nô đặc thù Nãi Tửu, ủ ấm thân thể.

"Ba năm, gia gia không biết thế nào?" Tổng Khuyết có chút quái niệm gia gia: Đột phá Tiên Thiên ta liền trở về một chuyến, Chiến Quốc phải kết thúc, Đại Tàn càng ngày càng gần.

Tổng Khuyết tại giết Bồ Ô về sau, một đường hướng bắc, gặp được Hung Nô Bộ Lạc, Tiểu Hình Bộ Lạc liền diệt, đại hình bộ lạc liền ban đêm mượn bóng đêm đột tập đối phương, vận dụng Thái Tổ du kích chiến thuật, Địch Tiến Ngã Thối, Địch Trú Ngã Nhiều, Địch Bì Ngã Đà, địch lui ta truy. Một đường đi tới, to to nhỏ nhỏ chiến đấu không biết giết bao nhiêu người.

Mà Tổng Khuyết cũng là bị tất cả Đại Bộ Lạc điên cuồng truy nã, trước chặn ở sau khi truy.

Nếu là người khác khẳng định đã điên, không có người nói chuyện, ngày ngày bị Hung Nô truy sát, ngủ đều muốn phòng bị.

Tổng Khuyết cũng hưởng thụ, hẳn không phải biến thái, hẳn chỉ biết ăn Khổ Trung Khổ, mới là Nhân Thượng Nhân.

Hắn theo đuổi không cho phép hắn buông lỏng chính mình, tất nhiên loại này tịch mịch cô độc là nhất định phải, vậy tại sao hắn không thể lẳng lặng coi như một loại hưởng thụ đâu?

Ba năm qua, tuy nhiên rất nguy hiểm, thu hoạch lại rất lớn, Sinh Tử Gian, là kích phát chính mình tiềm năng phương pháp tốt nhất!

Kỳ Kinh Bát Mạch hẳn toàn bộ đã thông, nhưng hắn không có vội vã trùng kích Tiên Thiên Chi Cảnh, hắn đang đợi, chờ một thời cơ.

【 Chiến Thần Đồ Lục 】 bên trong đệ nhị Phúc Đồ điều ghi lại 【 thiên địa Thái Cực 】 cảnh giới, hiểu ra đến cảnh giới này, người sử dụng liền có thể hấp thu thiên địa vạn vật tinh hoa vì là tự thân nội lực, nói đơn giản, dùng chính mình Nội Thiên Địa câu thông Đại Thiên Vũ Trụ lực lượng, đến một bước này, chân khí vô cùng vô tận, lấy một địch vạn rất nhẹ nhàng, trong trăm vạn quân lấy đại tướng thủ cấp

Như lấy đồ trong túi một dạng đơn giản!

Nếu như Tổng Khuyết tại Tiên Thiên trước đó hiểu thông cảnh giới này, vậy hẳn cũng là Tông Sư phía dưới vô địch người!

Tuy nhiên cường đại, nhưng Tổng Khuyết đã hiểu ra một năm, vẫn là không có chút đầu mối nào, có điểm tâm xám ý lạnh!

"Cường Giả chi Lộ, cũng là gian khổ khó khăn, không thể lưu giữ mãi may mắn, Ta tin tưởng chính mình nhất định có thể thành công!" Tổng Khuyết

lần nữa khôi phục đầu chí.

Ăn uống no đủ, Tống Khuyết đang chuẩn bị khoanh chân lĩnh hội 【 thiên địa Thái Cực 】 cái này tuyết lớn đầy trời, khẳng định không có người tới.

"Giữa cọt" toàn thân bọc lấy huyết sắc trường mâu, phá không bay vút như mũi tên, tốc độ nhanh thật không thể tin, cơ hồ nháy mắt liền đến Tống Khuyết trước người.

Tống Khuyết thiểm điện rút đao, Từ Ngân sắc thân đao cúi tại huyết sắc trường mâu trên thân, huyết sắc trường mâu bị lệch phương hướng, hướng về Tống Khuyết bên phải bay đi, cắm trên mặt đất.

"Không tệ, không tệ, tuổi còn nhỏ liền đã nhất lưu đỉnh phong, ta giống người lớn như vậy thời điểm mới chạm đến nhị lưu mà thôi, đáng tiếc, mạng người không tốt!" Một tên nam tử phồng lên chuông, trên mặt mang cười, nhưng hai mắt lại tràn ngập sát ý.

"Người là người phương nào?" Tống Khuyết trước kia từ trước tới giờ không nói nhảm, hôm nay là bởi vì người này cho hắn một loại áp lực, vừa rồi này Nhất Phi mâu, để cho hắn cũng không tốt đẹp gì, nam tử này có thể là tiên thiên cao thủ.

"Ta gọi Từ Lan." Này tự xưng Từ Lan nam tử giống như cũng không vội vã giết Tống Khuyết, tay khẽ vẫy, trường mâu bay đến trong tay hắn.

Tống Khuyết đồng tử co rút lại: "Huyết Lang Từ Lan?" Tiên thiên đỉnh phong cao thủ, đây chính là thảo nguyên mạnh nhất hai người một trong, hắn Huyết Lang Máu Pháp danh xưng không gì có thể cản.

"Không sai đúng là ta, xem ra người biết ta." Từ Lan gật gật đầu.

"Hà Nam Vương tọa hạ đệ nhất cao thủ, làm sao có khả năng không biết?"

"Nhận biết liền tốt, người nửa tháng trước có thể nhớ kỹ giết một cái gọi Hưu Đồ nam tử?" Từ Lan vuốt ve trường mâu.

"Ta giết người quá nhiều, nhớ không rõ." Tống Khuyết toàn thân căng cứng, không lưu một chút kẽ hở.

"Thờ ra, thú vị, người cũng đã biết thân phận của hắn?" Từ Lan hí mắt, nhìn xem Tống Khuyết.

"Ta xưa nay không để ý một người chết thân phận, với ta mà nói, người chết là không có thân phận" Tống Khuyết sắc mặt lạnh nhạt nhìn chăm chăm Từ Lan.

"Tốt ~ tốt ~ nói có lý, người chết không cần thân phận ~" Từ Lan cuồng tiếu, tại phun ra cái cuối cùng từ thời điểm, khuỷu tay trường mâu như thiểm điện thẳng hướng Tống Khuyết.

Nhìn xem càng ngày càng gần trường mâu, Tống Khuyết hít sâu một cái tức giận, vứt bỏ sở hữu suy nghĩ, rút ra Xuân Vũ, nghênh đón.

"Đốt" "Đốt" ". . ."

Hai người trong nháy mắt giao thủ mười mấy chiêu.

Từ Lan nhảy lên một cái, trong tay hồng phát tím trường mâu bỏ tới, Tống Khuyết ngân cân treo sợi tóc ở giữa hoành đao chặn lại.

"PHỐC "

Tống Khuyết bay ra vài chục bước, miệng phun máu tươi, quỳ một chân trên đất, tay phải xử lý lấy đao, chống đỡ lấy thân thể: Vẫn là quá miễn cưỡng, tiên thiên đỉnh phong cao thủ quả nhiên lợi hại! Xem ra phải dùng chiêu này.

Quyết định Tống Khuyết, sắc mặt không có biến hóa, nhắm mắt lại, tựa như nhắm mắt chờ chết.

"Tiểu tử, nhanh như vậy từ bỏ? Cũng thể, Tiên Thiên cùng nhất lưu chênh lệch quá lớn, ta để người chết mình bạch điểm, người giết cái kia người là Hà Nam Vương con trai thứ tám! Hiện tại đã biết rõ? Vậy thì ~ đi ~ chết ~ đi." Từ Lan âm thanh hung dữ cười đáp.

Trên thực tế nhắm mắt Tống Khuyết tại câu thông Bạch Ngọc tiểu đao, nguyên lai này Truyền Ứng đao ý, hắn không cần đến, nhưng có thể mượn dùng, ước chừng có thể dùng ba lần, phát huy ra trí mạng nhất đao.

Từ Lan càng ngày càng gần, Tống Khuyết càng phát ra bình tĩnh, Từ Lan trong lòng có chút sợ hãi, nhìn xem Tống Khuyết bình tĩnh khuôn mặt, muốn nhanh lên giết chết tiểu tử này, huyết sắc trường mâu hướng về Tống Khuyết đâm tới.

Bất thành linh, Tống Khuyết mở hai mắt ra, Hắc Đồng tràn đầy lạnh lẽo, trong tay đao như Lưu Tinh xẹt qua.

Từ Lan kinh hãi không thôi, lông tóc dựng đứng, không lẽ vì là trên thảo nguyên hai đại cường giả một trong, sống còn thời khắc, thân thể lướt ngang mấy tấc, này thẳng hướng cổ chỗ đao quang, trầm tại tư

Lan trên bờ vai, chém ra một đao dài hơn một thước vết thương, Tống Khuyết cũng bị một mâu quét bay.

Không dám dừng lại, nuốt xuống trong miệng máu tươi, vận khởi đã chỉ kém nửa bước liền Tiểu Thành 【 Bằng Phi 】, một đường chạy vội trăm dặm, thực sự áp chế không tại thương thế, đầu não choáng váng, dừng lại, vội vàng tìm sơn động, liền ngắt đi!

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Đao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12 : Thiên Địa Vô Cực

Tối tăm Tiểu Sơn Động bên trong.

Hốt hoảng Tổng Khuyết trong ý thức 【 Chiến Thân Đồ Lục hai 】 tản ra bạch sắc quang mang, một cỗ ý thức rót vào Tổng Khuyết trong đầu: Vô Cực mà Thái Cực. Quá cực động mà sinh dương, Động Cực mà Tĩnh, yên tĩnh mà sinh âm, Tĩnh Cực phục động. Nhất động nhất tĩnh, tương hỗ là căn. Phân âm phân dương, Lưỡng Nghi lập chỗ này. Dương thay đổi âm hợp, mà nước là Hòa Mộc Kim Thổ. Ngũ Khí thuận vài, Bốn Mùa đi chỗ này. Ngũ hành Nhất Âm dương vậy. Âm Dương một Thái Cực vậy. Thái Cực vốn không vô cùng.

Tổng Khuyết trong cơ thể chiến thần chân khí, tự hành vận chuyển, chung quanh từng tia nhân nhật khí thể, chui vào Tổng Khuyết trong cơ thể, chữa trị Tổng Khuyết thân thể!

...

Mấy canh giờ về sau, Tổng Khuyết ung dung tỉnh lại, xoa nháp nhèm ánh mắt, mới nhớ tới chính mình thương thế thể thể mà toàn bộ tốt!

Tổng Khuyết tựa như nghĩ đến cái gì, khoanh chân vận khởi chiến thần chân khí, từng tia Nguyên Khí tiến vào trong cơ thể, mở hai mắt ra hưng phấn không thôi: Quả nhiên, ta hốt hoảng ở giữa hiểu thông 【 Chiến Thân Đồ Lục hai 】 Thiên Địa Vô Cực sao?

"Không đúng, chân chính Thiên Địa Vô Cực hẳn là trong nháy mắt liền khôi phục toàn thân chân khí, mà ta chỉ có thể hấp thu điểm một chút Nguyên Khí, rồi đại thành còn xa đây. Cũng thế, ta quá tham lam, Thiên Địa Nguyên Khí, chỉ có Tông Sư Cảnh Giới mới có thể đựng vào, ta Tiên Thiên Cảnh Giới đều không có, liền có thể câu thông, cũng là trước không người đến" Tổng Khuyết cũng không phải lòng tham không đáy người, thu thập tâm tình.

Tuy nhiên Tổng Khuyết Thiên Địa Vô Cực chỉ là Súc Giảm Bản, có hơi thất vọng, nhưng đón lấy có thể đột phá Tiên Thiên Cảnh Giới!

Tổng Khuyết nhìn xem bốn phía: Từ Lan bả vai bị ta trăm nhất đao, tuy nhiên không biết hấn như thế nào, nhưng khẳng định không dễ chịu, tại đây không thích hợp ta đột phá Tiên Thiên, tìm ẩn nấp địa phương, yên tĩnh đột phá! Đi trước nhét đầy cái bao tử.

Đứng dậy, cầm lấy roi mất cách đó không xa Xuân Vũ đao, thu đao vào vỏ, đi ra ngoài.

...

Đồng dương nhất là âm áp, nhẹ nhàng ánh mặt trời chiếu tại Tổng Khuyết trên mặt, để cho hấn nheo cặp mắt lại.

Dẫn theo đao, đạp trên tuyết, hấn không biết phía trước là địa phương nào, bởi vì thảo nguyên mùa đông đều là giống nhau, toàn bộ đều là Bạch, giống như Từ Lan đại chiến địa phương là tại mặt phía bắc, hấn Hướng Nam mà đi.

...

Tổng Khuyết đi trăm dặm, tìm tới cái này có chút ẩn nấp địa phương, một chỗ bên dưới vách núi mặt, trượng cao động huyệt, tìm khối đá lớn giữ cửa chặn ở đứng lên, phòng bị dã thú quấy rầy.

Đốt lên đồng lửa, nướng thuận tay đánh tới thô hoang, lột da chuẩn bị sạch sẽ, đặt ở trên lửa bắt đầu nướng!

Nhét đầy cái bao tử, nên đột phá Tiên Thiên Chi Cảnh thời điểm.

Khoanh chân ngồi tại địa phương, Bảo Nguyên Thủ Nhất.

Như thế nào Tiên Thiên Cảnh Giới? Thiên Địa Nhân vì là Tam Tài, Tam Tài đều có ba vật quý. Trời có ba vật quý, Nhật, Nguyệt, Tinh, có ba vật quý, thủy, hỏa, gió, người có ba vật quý, thần, tức giận, tình. Tinh là Nguyên Tinh, người người một dạng. Một người Nguyên Tinh trọng yếu nhất, mặc kệ là luyện khí vẫn là Luyện Thể, sau cùng Luyện Thần, Luyện Tinh cũng là hết thấy trụ cột.

Mà tức giận là chân khí, tu luyện công pháp khác biệt, nhân khí cũng không hoàn toàn giống nhau.

Thần là thần mà biết rõ, Ngũ Thức Ngũ Cảm

Tiên Thiên trước đó luyện cũng là chân khí giống như Nguyên Tinh, Tiên Thiên là quán thông thiên địa cầu, mở ra Nhâm Đốc Nhị Mạch, tức giận câu thông thần, Luyện Khí Hóa Thần.

Đột phá Tiên Thiên trước nhất định phải đã thông Kỳ Kinh Bát Mạch, vận chuyển Tiểu Chu Thiên, những này Tổng Khuyết rất sớm đã có.

Tổng Khuyết ý thức chìm vào thân thể, không chế chiến thần chân khí tại Bát Mạch lưu chuyển, chân khí lục lợi, hướng về Nhâm Mạch phóng đi.

Oanh một tiếng vang trầm từ trong thân thể của hắn truyền ra, mặc kệ mạch vững chắc dị thường, một tia vết nứt không có xông phá.

Đang thử mấy lần, phát hiện không có hiệu quả, Tổng Khuyết quả quyết dừng lại.

Tổng Khuyết bất đắc dĩ, nhũu mày khổ tư: Ta tu luyện Kỳ Thư 【 Chiến Thần Đồ Lục 】, đang thay đổi thân thể ta tổ chất đồng thời, kinh mạch cũng biến thành kiên cố vô cùng.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, Tổng Khuyết hai mắt sáng lên: Đúng, hoàng đại thư bên trong, Đại Đường chủ giác Từ Từ Lăng, luyện thành độc nhất vô nhị xoáy xoắn ốc chân khí, mặc kệ đối địch vẫn là Đả Thông Kinh Mạch tuyệt đối cực kỳ dễ dàng!

Nghĩ tới đây, Tổng Khuyết một mặt hưng phấn, không kịp chờ đợi đi thí nghiệm

Trong kinh mạch,

Tổng Khuyết ý thức thao tác chân khí, nỗ lực để cho chân khí hóa thành mũi khoan, nhưng nửa ngày cũng không được.

Tổng Khuyết bất đắc dĩ mở to mắt: Dựa theo kiếp trước thuyết pháp, mũi khoan lợi hại là bởi vì xoay tròn động lực tăng thêm Dĩ Điểm Phá Diện đặc điểm, ta sao không đem chân khí chia làm hai tổ, một tổ vì là điểm, một tổ quán lên, dùng làm động lực? Nghĩ tới đây, Tổng Khuyết vui mừng như uống mật.

Thử mấy lần, quả nhiên chân khí thành xoáy xoắn ốc hiện trạng, tuy nhiên không dễ khống chế, thật tốt làm quen một chút.

Luyện tập một ngày, mãi cho đến điều khiển xoáy xoắn ốc chân khí thuận buồm xuôi gió mới hài lòng dừng lại.

Tổng Khuyết hớn hở ra mặt: Hôm nay không luyện công, thật tốt ngủ một giấc, dưỡng đủ tinh thần, sáng sớm ngày mai, Từ Khí Đông Lai lúc đột phá Tiên Thiên Chi Cảnh.

...

Tổng Khuyết luôn luôn lên rất sớm, hôm nay rất là khác biệt, hôm nay là hắc nhân sinh bên trong thời khắc trọng yếu: Tiên Thiên Chi Cảnh.

Ngồi tại Đại Hoa văn trên tảng đá, Tổng Khuyết nhắm mắt, ý thức toàn lực điều khiển xoáy xoắn ốc chân khí, vận chuyển mười hai cái Tiểu Chu Thiên về sau, xoáy xoắn ốc chân khí đón không lưu loét Nhâm Mạch huyết, đánh tới, chỉ nghe xuy xuy rung động, chiến thần chân khí càng chuyển càng nhanh, càng ngày càng nhanh, Tổng Khuyết đầu đầy mồ hôi cắn răng kiên trì lấy.

Chỉ nghe ba một tiếng, kiên cố Nhâm Mạch huyết không có chống đỡ bị xoáy xoắn ốc chân khí chui ra một cái khe hở, chậm rãi khe hở càng lúc càng lớn, sau cùng toàn bộ bị đã thông.

Tổng Khuyết bắt chước làm theo, dùng xoáy xoắn ốc chân khí Dĩ Điểm Phá Diện, đã thông Đốc Mạch huyết, quán thông thiên địa cầu, vận khởi xoáy xoắn ốc chân khí, du tẩu toàn thân Bách Mạch, đi hai mươi bốn Đại Chu Thiên viên mãn, thái dương mới lên từng sợi Từ Khí, bị Tổng Khuyết hút vào trong cơ thể, tại Tổng Khuyết toàn bộ tinh thần quên mình thời điểm, trải nghiệm Tiên Thiên cường đại thời điểm.

Thiên Địa Nguyên Khí điên cuồng chui vào trong cơ thể, đem Tổng Khuyết bọc thành một cái từ quang Đại Kén.

....

Mấy canh giờ đi qua, từ quang tán đi, mờ màng tỉnh lại, một đạo tinh quang từ trong mắt lóe lên một cái rồi biến mất, Tổng Khuyết nhin không được cười ha ha: Cuối cùng đột phá Tiên Thiên Chi Cảnh, a. . . Kinh mạch mở rộng mấy lần không ngừng, hiện tại mới sơ kỳ, trước tiên đem chân khí chuyển đổi thành Tiên Thiên Chân Kính, cũng có tu vi.

Hậu Thiên Chân Khí là Khí Trạng, mà Tiên Thiên Chân Kính vì là sương mù, bắt đầu hướng về trạng thái Dịch chuyển hóa, Tiên Thiên là một cái trọng yếu quá trình!

Thất bại cũng không đáng sợ, đáng sợ là người tâm thừa nhận thất bại, đây mới là đáng sợ nhất!

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Đao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13 : 1 Kích Phải Trúng

Thay đổi khôn lường, thời gian qua mau.

Tại thời gian trước mặt bất luận kẻ nào bất luận cái gì vật, đều không thể đi ngăn cản nó trôi qua.

Sau ba tháng, xuân về hoa nở, vạn vật khôi phục.

Trong ba tháng, Tổng Khuyết toàn lực chuyển hóa Tiên Thiên Chân Kính, cuối cùng toàn bộ đem Hậu Thiên Chân Khí hóa thành sương mù xoáy xoắn ốc Chân Kính.

So với ba tháng trước kia hẳn, cường đại không chỉ gấp mười, 【côn du lịch】 cùng 【Băng Phi】 đều là đã đến thông suốt cảnh giới tiểu thành, đao ý cũng đến đao tùy ý đi, ý đến thân thể tới đao cảnh giới, kém một chút cảm ngộ liền có thể đột phá tới có biện pháp thành vô pháp Vong Đao cảnh giới, đáng tiếc cũng là kém một bước, không bước ra đi.

Tiên Thiên Cảnh Giới chủ yếu hai cái năng lực: Một, chân khí ngoại phóng, bám vào trên đao hình thành kiếm đao, giết người tại bên ngoài trăm bước, sắc bén phi thường. Tổng Khuyết độc hữu xoáy xoắn ốc Chân Kính, càng thêm có bạo phát lực, kèm ở Xuân Vũ trên đao hình thành dài một thước Từ Ngân sắc Đao Cương, không gì không phá.

Hai, Bách Mạch cổ thông suốt, chân khí sinh sôi không ngừng, tiếp tục không ngừng chiến đấu, sẽ không tức giận hết, mà Tổng Khuyết không chỉ có là chân khí sinh sôi không ngừng, càng là lĩnh ngộ Thiên Địa Vô Cực, mặc dù chỉ là da lông, nhưng cũng có thể hấp thu Thiên Địa Nguyên Khí, khôi phục Chân Kính tốc độ là phổ thông tiên thiên cao thủ gấp mười lần.

Cho nên nói tuy nhiên Tổng Khuyết mới đột phá Tiên Thiên Cảnh Giới, nhưng hẳn đã có thể giống như Tiên Thiên bên trong người nổi bật tương đối.

...

Một tháng sau, ô ngừng lại bộ lạc.

Tổng Khuyết ăn mặc cướp tới Hung Nô y phục, trên mặt đen nhánh, hoàn toàn nhìn không ra bộ dáng, xen lẫn trong đám người đi vào ô ngừng lại bộ lạc.

Tổng Khuyết cách ăn mặc thành dạng này lại tới đây là tới xử lý một kiện phi thường trọng yếu sự tình.

Cái kia chính là giết chết Hà Nam Vương.

Tổng Khuyết là một cái có thù tất báo người.

Cái gọi là quân tử báo thù, mười năm không muộn, tiểu nhân báo thù, suốt ngày.

Không có thực lực, Tổng Khuyết cũng là như quân tử báo thù, có thực lực vậy hẳn cũng là tiểu nhân.

Cho nên lần này hẳn là tiểu nhân, đi tới nơi này cái Hà Nam Vương chỗ ô ngừng lại bộ lạc, ám sát Hà Nam Vương, lại đi giết Huyết Lang Tư Lan.

Hắn đi vào bộ lạc, nhìn xem địa hình, chuẩn bị đường chạy trốn, nếu là ám sát, Xuân Vũ khẳng định mạng không đến, qua không kiểm tra này quan, binh khí chỉ có thể nghĩ biện pháp khác, rẽ trái rẽ phải, tìm tới một nhà tương đối dựa vào sau lều vải, tả hữu không người, lách vào đi.

Tổng Khuyết yên lặng đi vào lều vải: Hai người sao!

"Phù phù" "Phù phù" Tổng Khuyết tay phải nhất chỉ, Từ Ngân sắc cương phá thể mà ra, hai đạo Đao Cương kiêu thuận đi bắn xuyên hai cái người Hung Nô mi tâm.

Tổng Khuyết thay đổi người Hung Nô quần áo sạch, băng cột đầu Mũ Rơm, che khuất cùng người Hung Nô khác biệt quá nhiều khuôn mặt, cầm lấy này Hung Nô Loan Đao treo ở trên thân, chuẩn bị ăn chút gì, khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Tổng Khuyết lẳng lặng chờ đợi thời cơ.

...

Bóng đêm như nước, mông lung.

Giờ Tý cũng đến, là thời điểm hành động, Tống Khuyết nhìn xem sắc trời, hai mắt che kín hàn sương.

Tống Khuyết dẫn theo lục soát tới Loan Dao, giống như linh xảo con báo một dạng, hiện lên từng cái tuần tra Hung Nô binh lính.

Những người Hung nô này quá an nhàn, đều không có quá mạnh phòng bị, Tống Khuyết nhìn xem chính mình thoải mái sờ đến Hà Nam Vương chỗ ở, âm thầm lặc đầu.

Đi vào xa hoa nhất trước lầu, Tống Khuyết không phát ra một tia âm thanh, như u linh lóe lên mà tiến.

Lầu vài rất lớn, Tống Khuyết chậm rãi tìm kiếm: Đến, xem ra là tại đây.

Hai trăm bước bên ngoài một tấm hào hoa trên giường lớn, một nam một nữ nằm ở phía trên, nam tử đánh lấy chấn thiên khò khè.

Tống Khuyết sáng ngời có Thần nhìn xem trên giường người: Xem ra đây chính là sông kia Nam Vương.

Chậm rãi tiềm hành đến bên ngoài trăm bước, dừng bước lại: Cái này Hà Nam Vương thật đúng là tiếc mệnh a, bên trong phòng vệ thật đúng là sâm nghiêm, Minh Tiểu Âm Tiểu trên trăm cái, với lại cũng là luyện võ người.

Mặc kệ, xông đi lên một kích phải trúng, liền trốn xa ngàn dặm.

Nghĩ tới đây, Tống Khuyết vận khởi xoáy xoắn ốc Chân Kinh, ảnh hình người mũi tên hướng về giường lớn phóng đi, Loan Dao như Tàn Nguyệt ra khỏi vỏ.

"Người nào?" Âm Tiểu hét lớn.

"Người tới, có thích khách" hộ vệ kinh hãi.

Hà Nam Vương thuần thực tỉnh lại,

Nắm lên bên giường Loan Dao, Xích Thân đối mặt.

Mà Tống Khuyết đao đã nhanh như điện chớp giết tới Hà Nam Vương trước mặt.

Hà Nam Vương còn không có kịp phản ứng, trên mặt mang kinh hãi muốn tuyệt biểu lộ, thật nhanh đao.

"PHỐC XÌ..."

Một trận đao cắt qua thịt âm thanh truyền đến.

Hà Nam Vương đầu người bay lên, nhấp nhô vài chục bước bên ngoài dừng lại.

Tống Khuyết nhìn xem một kích thành công, cũng không đợi hộ vệ tỉnh ngộ lại, 【Băng Phi】 vận khởi, mấy cái thao túng, biến mất ở trong màn đêm.

"Đại vương bị đâm chết ~~~" âm thanh tràn ngập thê lương, thất kinh.

....

Tống Khuyết quay đầu nhìn xem loạn thành hỗn loạn ô ngừng lại bộ lạc: Huyết Lang Tư Lan, chờ lấy, ta phải từ từ giết chết ngươi.

Quay người rời đi.

...

Mà đang tìm vui mừng làm vui Tư Lan nghe được giạt này cả mình tin tức: Hà Nam Vương chết, bị nhất đao trăm thủ.

Hắn nhanh đuổi tới hiện trường, sắc mặt tái xanh: "Đại vương thi thể ở đâu?"

"Tư Lan đại nhân, đại vương thi thể trong đại sảnh." Một cái người Hung Nô tướng lĩnh đối Tư Lan hành lễ.

Tư Lan cũng không nhiều lời, bước nhanh hướng về đại sảnh tiến đến.

Một khối vải trắng che kín trên giường, Tư Lan tiến lên xốc lên vải trắng, nhìn xem đầu người tách rời Hà Nam Vương: Đây là tiên thiên cương khí, hung thủ là tiên thiên cao thủ, thật nhanh đao, a, đao pháp này. . . Đây là tiểu tử kia.

Tư Lan giật nảy cả mình, hần phát hiện cái này đao pháp rất giống mấy tháng trước hần chỗ truy sát một cái Nam Man tử đao pháp, một dạng gọn gàng, bả vai hần bây giờ còn chưa có tốt, thực lực chỉ có trước kia tám thành.

Đáng chết gia hòa, lần trước bị người đánh lén, lần này không có vận khí tốt như vậy, Tư Lan có chút sợ hãi, mới trong khoảng thời gian ngắn bên trong, cái này Nam Man tử không chỉ có thương thế khôi phục, thể mà đột phá Tiên Thiên Cảnh Giới, không thể cho người thời gian, phải lập tức bóp chết người.

Tư Lan nghĩ đến trong bóng tối có như thể một địch thủ nhìn trộm, rất không an toàn, hần muốn trước ra tay vì là mạnh, hần được xưng là Huyết Lang không chỉ là hần Huyết Lang Mâu Pháp, còn có cái kia giống như giống như lang truy tung địch nhân năng lực.

Tư Lan hướng về Tổng Khuyết đi phương hướng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Đao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14 : 9 vô hạn

Một vùng thung lũng bên trong, bén nhọn tảng nham thạch trùng điệp xếp, tựa như gọn sóng.

Hạ Dương mới lên, nhiệt khí lục lợi.

Một khối đột xuất trên mặt đá, Tổng Khuyết tay cầm Xuân Vũ đao, tâm vô bàng vụ luyện đao pháp, hần tại sáng tạo thuộc về mình đao pháp, hai năm trước liền đã có lối suy nghĩ, , hiện tại là thu hoạch thành quả thời điểm, có câu nói nói xong: Người khác vĩnh viễn là người khác, chính mình mới chân chính thuộc về mình, đao pháp mình mới là chính mình nói!

Hần lấy nhanh, đứng, hung ác, làm hạc tâm lý niệm, nếu như một chiêu có thể giết địch, không cần chiêu thứ hai? Cũng là công kích địch nhân bộ vị yếu hại, như tâm bần, cổ, đầu lâu. Tại lấy rút đao vì là Khởi Thủ Thức, bắt đại đao pháp cơ sở vì là chiêu thức, trừ rút đao liền một chiêu bên ngoài, hần cũng là mười chiêu, thi triển ra một đao tiếp lấy nhất đao, nhất đao nhanh hơn nhất đao, như cuồng phong như mưa to thế công, coi như địch nhân có thể ngăn cản nhanh như vậy đao pháp, cũng ngăn không được liên tục không dứt Đao Chiêu, tức giận hết mà chết.

Tổng Khuyết khua lên Xuân Vũ đao càng lúc càng nhanh, càng ngày càng nhanh, mấy chục đao Từ Ngân sắc Đao Cương bị trong nháy mắt bỏ ra, oanh một tiếng đụng vào trượng Cao Nham trên đá, như bị đạn đao oanh tạc, nổ nát vụn tứ phân ngũ liệt.

Tổng Khuyết nhìn xem bị Đao Cương xé nát nham thạch, mặt lộ vẻ vui mừng: Không tệ, xem như hoàn thành một nửa, chân chính hần là bỏ ra tám mươi mốt đao Đao Cương, chờ ta toàn bộ hoàn thành hần là đạt tới đao tức là ta, ta vẫn là đao Vong Đao cảnh giới! Cái này đao pháp vô cùng vô tận, như gọn sóng, nhất đao mạnh hơn nhất đao, tựa chín vô hạn tốt!

...

Tư Lan nhìn về phía trước đường, trông mất hàn quang bắn ra bốn phía: Tiểu tử thú, cuối cùng bắt được người, lần này người không có tốt như vậy mệnh!

Như Ngựa chứng mất dây trời hướng về Tổng Khuyết chỗ nham thạch sơn cốc phóng đi.

...

"Ừm? Có người tới!" Tổng Khuyết dừng người, nhìn về phía trước càng ngày càng gần tiếng bước chân.

"A, là người, tư ~ lan ~" Tổng Khuyết nhìn về phía trước người tới, sát khí tràn ngập.

"Tiểu tử, lần trước bị người trốn tánh mạng, không có trốn đi, còn dám ám sát Hà Nam Vương, thật sự là không biết chữ chết viết như thế nào, hôm nay ta nhất định giết người, thiên đao vạn quả!" Tư Lan nghiêng răng nghiêng lợi.

"Hừ, ta còn đang suy nghĩ làm sao tìm được người đây. Không nghĩ tới chính người đưa tới cửa, tốt cũng, hôm nay ta dùng người mạng chúc mừng ta chín vô hạn đao pháp xuất thế." Vừa vặn Tổng Khuyết Khuyết một cái đối thủ giúp hần hoàn thành sau cùng chín vô hạn.

"Coi là đột phá Tiên Thiên liền có thể cùng ta chống lại? Hừ hừ, ta để người mình bạch, xuất nhập giống như đỉnh phong kém ~ cách ~" Tư Lan cái cuối cùng từ vẫn chưa nói xong, người đã một sát na giết tới Tổng Khuyết trước mặt.

Tổng Khuyết mặt trầm như nước, Xuân Vũ ra khỏi vỏ, trong tay đao đã sự việc nhanh chóng đâm về Tư Lan, Tư Lan Huyết Mâu nhất chuyển, mũi thương cùng mũi đao đụng nhau, xoa điểm xuất phát châm lửa hoa.

"Làm sao có khả năng, tiểu tử này làm sao có khả năng nhanh như vậy liền chuyển hóa xong Tiên Thiên Chân Khí, đáng giận, hôm nay nhất định phải giết tiểu tử này" Tư Lan sắc mặt dữ tợn, hấn hoa hơn ba mươi năm mới luyện thành tiên thiên đỉnh phong cảnh giới, mặc dù bây giờ chỉ có thể phát huy ra tám thành thực lực, mà tiểu tử này nhìn qua mới mười lăm, sáu tuổi bộ dáng, đã cùng hấn sánh vai, tiếp qua mấy năm vẫn phải?

Tư Lan làm sao lại mình bạch, Tổng Khuyết luyện 【Chiến Thần Đồ Lục】 thần kỹ? Vậy nhưng siêu việt vô hiệp, tiếp cận Huyền Huyền vô thượng Kỳ Thư, lại thêm Tổng Khuyết độc hữu xoáy xoắn ốc Chân Kính, đao ý, mới có thể mới vào Tiên Thiên liền cùng hấn tương xứng!

Tổng Khuyết nhìn xem Tư Lan sói ánh mắt, ngoảnh mặt làm ngơ: "Tiếp đó, tiếp ta chín vô hạn "

"Phốc" chung quanh phi điều, kinh hoàng thất thổ bay đi, tựa như gặp được đáng sợ đồ vật.

Một cỗ giống mưa rào tiến đến trước bình an, tràn đầy kiểm chế.

Xuân Vũ trên đao Từ Ngân sắc quang mang giống như ban ngày, Từ Ngân sắc đao thể duệ không thể đỡ hướng về Tư Lan bao phủ mà đi.

Tư Lan huyết hồng khí thể cùng Tổng Khuyết đao thể sôi trào mãnh liệt lẫn nhau chống lại.

Tổng Khuyết trong mắt lệ mang giao thoa, Từ Ngân sắc Đao Cương xé hướng về Tư Lan.

Tư Lan Huyết Mâu hoành cản, chuẩn bị phản kích, có thể là lại là nhất đao bổ tới, bất đắc dĩ chống đỡ.

Tổng Khuyết nhất đao nhanh hơn nhất đao, Tư Lan một mâu tiếp theo một mâu.

Từ trên mặt đá đánh tới phía dưới, đang đánh đến trong rừng cây, chỗ đến, bị Đao Cương, mâu cương quét đến rồi tỉnh rồi mù.

Tổng Khuyết cuồng phong bạo vũ công kích nửa ngày, cuối cùng mượn Tư Lan tức giận hết thời cơ, Xuân Vũ đao dài khu thẳng vào chém về phía Tư Lan bên trái cái kia thụ thương bả vai, Tư Lan vô ý thức một kém bả vai.

"Hừ hừ, mắc lừa." Tổng Khuyết cười lạnh, đao thể nhất chuyển, hướng về Tư Lan dưới thân bổ tới.

Nguyên lai Tổng Khuyết biết Tư Lan trước kia bị hấn dùng Truyền Ứng đao ý đột tập vết thương cũ, coi đây là mồi nhử, để cho hấn vô ý thức né qua, kì thực đao bổ về phía Tư Lan chân trái.

Tư Lan kinh hãi không thôi, nỗ lực thay đổi.

"PHỐC XÌ..."

Đáng tiếc vẫn là bị Tổng Khuyết nhất đao trăm đến, máu me đầm đìa.

"A ~" Tư Lan kêu thảm một tiếng, bụm lấy chân, sắc mặt tái nhợt.

Tổng Khuyết dẫn theo tích huyết Xuân Vũ, chậm rãi: "Liền để ta dùng Vong Đao đao ý tiễn ngươi lên đường."

"Vù "

Tư Lan đồng tử phóng đại, tựa như nỗ lực tìm cái gì: "Đao. . . Đây. . . ?" Mặt mũi tràn đầy vận vẹo.

Trên đao có máu, Tổng Khuyết nhẹ nhàng thổi thổi, máu từ mũi đao nhỏ xuống, đem lục sắc lá cây nhuộm thành Hồng Diệp.

"Đao tức là ta, ta vẫn là đao, ta đã Vong Đao!" Nhìn xem Tàn Dương, Tổng Khuyết tự lẩm bẩm, dường như trả lời.

Tàn Dương thật đẹp, huyết quang diệu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Thời Minh Nguyệt Đao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15 : Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử

Gió lạnh như đao lầy đại địa vì là cái thót gỗ xem chúng sinh là thịt cá.

Vạn dặm Phi Tuyết cảm thương khung lâm Hồng Lô tan vạn vật là trắng Ngân.

Tuyết thiên đại thảo nguyên, là mệnh mông màu trắng bột nước.

Tổng Khuyết đi vào Tái Ngoại đã hơn bốn năm, từ vừa mới bắt đầu tới Tái Ngoại non nót, bây giờ nhìn đi lên, này mặt không biểu tình khuôn mặt càng hung hiểm hơn, càng thêm thành thực.

Tổng Khuyết đứng ở một tòa trăm trượng Băng Sơn bên trên, nhìn xuống không nhìn thấy bờ tể tuyết sắc Đại Thảo Nguyên: "Bốn năm, nên trở về đi."

Từ Băng Sơn nhảy xuống, như Đại Bằng Triền Sí hướng phía nam đi vòng quanh.

Tại nhất đao giết Hung Nô hai đại cường giả một trong Huyết Lang Tử Lan về sau, Tổng Khuyết ngựa không dừng vó hướng về Cực Bắc Chi Địa mà đi, tìm này Bắc Hung Nô đệ nhất cao thủ Bạo Hùng, trải qua nửa năm mới tìm được này Bạo Hùng.

Bạo Hùng người người như tên, thân cao tám thước, trạng thái như Hắc Hùng, một thân Hoành Luyện Công Phu đao thương bất nhập.

Tổng Khuyết cùng hắn đấu một ngày, ngay cả da đều không có đánh vỡ, sau cùng Tổng Khuyết ý vào 【côn du lịch】 thân pháp không thể suy nghĩ, cùng chín vô hạn đao pháp xếp đao pháp, tám mươi đao chém vào Bạo Hùng một cái bộ vị, mới khó khăn lắm thương tổn bả vai hắn.

Không nên nhìn Bạo Hùng người kia cao to lực lưỡng, vừa nhìn chính mình thụ thương, lập tức lui về trong thành, Tổng Khuyết không có cách nào, tại thiên quân vạn mã bên trong hắn không có khả năng giết đến Bạo Hùng, chỉ có thể rời đi.

Một đường vừa đi vừa nghỉ, đi tới nơi này cái Băng Sơn bên trên, đợi cho hiện tại.

...

Trở về trên đường, Tổng Khuyết nhìn thấy một nhánh bộ lạc tại bắt một con ngựa.

Con ngựa kia toàn thân trên dưới, một màu tuyết trắng, không có nửa điểm tạp mao, trong truyền thuyết Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử, lập tức bên trong cực phẩm bên trong cực phẩm.

Truyền thuyết này lập tức sinh hạ chỉ cỏ chung quanh mọc lông, giống như Hùng Sư, tính cách dữ dằn, nhưng sau khi lớn lên, sẽ bị đuổi ra Mã Quân, tùy theo tính cách cũng sẽ trở nên dịu dàng ngoan ngoãn. Đây lập tức tiến triển cực nhanh, nhảy lên mà bay lên trượng cao.

Tam quốc thời kỳ Thường Sơn Triệu Tử Long cũng là cưỡi cái này bên trong lập tức, tại Tào Quân bên trong giết Thát Tiên Thát Xuất.

Tổng Khuyết mừng không thắng mừng, loài ngựa này mới xứng với hắn Tổng Khuyết.

Rút đao ra khỏi vỏ, mấy đạo Dao Cương hiện lên, bộ lập tức Hung Nô bị nhất đao lưỡng đoạn, chặt đứt bọc tại lập tức dây thừng.

Bị buông ra Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử, đánh lấy phát ra tiếng phì phì trong mũi, nhìn xem Tổng Khuyết.

"Tốt, tốt, quả nhiên Thần Câu, ta tới hàng bức ngươi" Tổng Khuyết sai bước, nhảy lên nhảy tại Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử trên lưng.

Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử gào thét, trái chạy phải vung, Tổng Khuyết tựa như mọc rễ một dạng, không nhúc nhích tí nào.

Tổng Khuyết vận khởi xoáy xoắn ốc Chân Kinh, toàn thân Tử Ngân sắc khí lưu lục lợi, như chiến thần hàng thế.

"Phù phù "

Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử quỳ trên mặt đất không thể động đậy, nghênh Thiên Trùng tê, thử mấy lần đều không có thành công, chỉ có thể đánh lấy phát ra tiếng phì phì trong mũi.

"Ngươi là phục." Tổng Khuyết ngồi tại trên lưng ngựa hỏi.

Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử điểm một chút đầu ngựa.

"Ha-Ha, ngươi cũng thông nhân tính, ngươi về sau đi theo ta, ta sẽ chiếu cố ngươi, ừ ~ ngươi về sau gọi Xuy Tuyết đi!" Tổng Khuyết thu hồi chân khí, nhảy xuống ngựa thân thể, sờ lấy Xuy Tuyết đầu ngựa.

Xuy Tuyết gào thét đáp lại.

Những người này, muốn bắt ngươi, liền để chúng ta giết sạch bọn họ." Tổng Khuyết nhảy lên lưng ngựa, trường đao nhất chỉ.

Xuy Tuyết hưng phấn rống to, hướng về Hung Nô điên cuồng hướng mà đi.

....

Đi Cực Bắc Chi Địa hoa Tổng Khuyết hơn bốn năm thời gian, mà trở về, cười Xuy Tuyết, ba tháng liền trở lại Yên Quốc Biên Quan thành.

Nhìn xem hùng vĩ Biên Quan thành, Tổng Khuyết cảm khái phi thường, tựa như từ man hoang đi vào Văn Minh Xã Hội.

Giá Mã Lai đến lần trước nhà kia tốt nhất khách sạn.

"Khách quan, mời vào bên trong, lập tức ta tới đấy" tiểu nhị kia nhìn thấy người tới, liền vội vàng tiến lên.

"Bốn năm, ngươi vẫn là điểm tiểu nhị?" Tha Hương Ngô Cố Tri luôn làm người vui vẻ, tuy nhiên cái tiệm này tiểu nhị không phải hẳn bạn cố tri, nhưng cũng coi như người quen.

"A ~ là khách quan ngươi, lão bản người rất tốt, tiền công cũng cao." Điểm tiểu nhị khác sâu ẩn tượng, bởi vì loại này xuất thủ hào phóng khách nhân, thật sự là chưa từng gặp qua mấy lần.

"Nhớ lại liền tốt, mở một gian hiệu khách nhất phòng, đi cho ta lập tức cho ăn tốt nhất từ liệu,

Lại đi mua một bộ quần áo màu trắng, đưa đến phòng ta đến, sau đó đi đốt điểm nước nóng, ta muốn tắm rửa!" Tổng Khuyết móc ra một khối vàng ném cho tiểu nhị.

Tiểu nhị vội vàng cắt kỹ vàng, mặt mày hớn hờ, trước ngạo mạn sau cung kính nói: "Khách quan yên tâm, nhất định làm thỏa đáng thỏa đáng làm."

"Ừm, trước tiên mang ta đi khách phòng" Tổng Khuyết gật gật đầu.

"Khách quan, mời tới bên này ~" tiểu nhị nhanh nhẹn tiến lên dẫn đường.

Tổng Khuyết bây giờ nghĩ xong tốt nghỉ ngơi một chút, hơn bốn năm thời gian bên trong cũng là tại giết người cùng bị đuổi giết thời gian, như hẳn kinh người ý chí cũng cần thư giãn một tí.

...

Tắm rửa qua, thay đổi tiểu nhị đưa tới y phục, đi xuống lầu.

"Khách quan, ngươi tốt, hiện tại ngươi muốn ăn chút gì?" Tiểu nhị mắt sắc nhìn thấy Tổng Khuyết hạ xuống, lập tức tới hầu hạ.

"Bên trên rượu ngon nhất một bình, cái gì tốt dùng bữa đều tới bên trên một phần." Người sống một đời, khẳng định phải ăn tốt nhất, xuyên tốt nhất, xua nay không bạc đãi chính mình, đây là Tổng Khuyết nhất quán lý niệm.

Chỉ chớp lát, đồ ăn toàn bộ dâng đủ, để cho Tổng Khuyết cảm khái tiền tài uy lực, ở nơi đó cũng là tiền tài dễ làm sự tình.

Chậm rãi thưởng thức tửu, ăn đồ ăn, khoan thai tự đắc.

Bất thành linh, cửa ra vào truyền đến Xuy Tuyết tiếng gào thét.

Tổng Khuyết nhưng mảy, cầm lấy đao, chạy về phía chuồng ngựa.

Xuy Tuyết lập tức bỏ bên ngoài, một cái ăn mặc hoa lệ thanh niên hô to gọi nhỏ: "Nhanh lên, cho ta bắt lấy nó, đàn chết, mấy người bắt không được một cái lập tức!"

Bên cạnh điểm tiểu nhị nhỏ giọng nói: "Công tử, cái này lập tức là một cái người trong giang hồ."

"Ba "

"Một cái Du Hiệp mà thôi, đi nói cho hắn biết, công tử ta một lượng vàng mua." Vậy công tử thần sắc ngạo mạn, một bàn tay đánh bay tiểu nhị.

"Là ~ là" tiểu nhị không có cách, che miệng, vẻ mặt cầu xin, cái này con ngựa trắng là một thốt Thần Câu, ngàn vàng khó mua, làm sao nói với người ta một lượng vàng bán cho công tử?

Tổng Khuyết nhìn thấy giận dữ: "Dừng tay." Rót vào Chân Kính rống to, để cho vậy công tử mấy tên thủ hạ bịt lấy lỗ tai, dừng lại động tác.

Vậy công tử sắc mặt khó coi, hẹp dài khóe mắt nhìn chăm chăm Tổng Khuyết: "Con ngựa này là ngươi?"

"Ngươi là ai? Dám đụng đến ta Xuy Tuyết?" Tổng Khuyết khuôn mặt lạnh Như Sương.

"Tại hạ Yên Phục, Đương Triều đại tướng quân yến ý là thúc thúc." Yên Phục mặt mũi tràn đầy tự ngạo, tựa như đại tướng quân là hán như vậy.

"Người muốn động ta lập tức?" Tống Khuyết đi vào lập tức bỏ, trấn an Xuy Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16 : Song Sát

"Tiểu tử, người con ngựa này, công tử ta nhìn trúng, một lượng vàng, thế nào?" Yên Phục nhìn như nghi vấn kì thực khẳng định, tựa như Tống Khuyết nhất định sẽ không cự tuyệt, không dám cự tuyệt.

Bất quá hán có cái này tức giận, tại Yên Quốc, trừ Vương Thất, không có hán không dám chọc.

Tống Khuyết nhìn trước mắt Yên Phục, trên khóe miệng giương: "Thú vị, một lượng vàng mua ta Xuy Tuyết?"

"Thế nào, người không chịu bán?" Yên Phục hí hạp dài ánh mắt, giống như rắn độc nhìn chăm chăm Tống Khuyết.

"Không, ta bán, tuy nhiên lại muốn tặng thêm một vật là được rồi." Tống Khuyết lắc đầu đáp.

"Ồ? Thứ gì?" Cầm trong tay một khối vàng Yên Phục vô ý thức hỏi.

Tống Khuyết khẽ thở dài một cái: "Người đầu người!" Trên thế giới vì sao nhiều như vậy chịu chết người?

Yên Phục còn không có kịp phản ứng: "Cái gì?"

Một trận ngâm khê: "Tiểu. . Lầu. . Một. . Đêm. . Nghe. . Xuân. . Mưa "

Chỉ gặp một đạo Từ Ngân sắc đao quang lóe lên, Yên Phục đầu người liền nhẹ nhàng rớt xuống đất bên trên.

Này nhấp nhô đầu lâu thượng diện mê mang biểu lộ tựa như kể ra: Tại Yên Quốc có người dám giết hán.

"A, công tử chết "

"Nhanh đi bẩm báo đại tướng quân ~" hộ vệ tràn ngập hỗn loạn.

Mũi đao dính lấy huyết châu, Tống Khuyết nhẹ nhàng thổi, huyết châu nhẹ nhàng trượt xuống, vừa vặn nhỏ xuống tại rớt xuống đất bên trên vàng thượng diện.

Có lẽ chỉ có người chết mới có thể minh bạch, Tống Khuyết đao thật rất nhanh! Để bọn hán chết một điểm không thống khổ.

"Khách quan, người nhanh trốn đi! Đại tướng quân khẳng định phái binh đuổi bắt người." Tiểu nhị sắc mặt tái nhợt, toàn thân run lên.

"Ừm, ta không sao, người phải cẩn thận, này Yên Ý không làm gì được ta, lại giận lây sang người, vàng cầm, tìm an toàn chỗ trốn đứng lên." Tống Khuyết từ trong ngực móc ra một khối vàng, ném cho điểm tiểu nhị, tại tiểu nhị thiên ân vạn tạ dưới cười Xuy Tuyết, hướng về Sở Quốc mà đi.

. . .

Cười Xuy Tuyết ra khỏi thành Tống Khuyết, bây giờ đang một tòa trong rừng cây nghỉ ngơi, nhìn xem sắc trời, đang chuẩn bị lên đường, tiếng sấm rền vang tiếng vó ngựa truyền đến.

"Tướng quân, ở chỗ này ~" một tên Yên Quốc binh lính dẫn theo Trường Qua kêu lên.

"Cho ta vây quanh, không cần thả chạy." Đây được gọi là tướng quân đầu lĩnh, vung tay lên, mấy trăm kỵ binh hướng về Tống Khuyết vây quanh mà đến.

"Thực sự thực sự "

"Người chính là giết Yên Phục người?" Tướng quân kia cười ngựa, hai mắt âm ngoan nhìn xem Tống Khuyết.

"Ồ? Ngươi nói là vừa rồi một cái không biết sống chết gia hỏa?" Tống Khuyết hoàn toàn như trước đây lạnh nhạt.

"Tốt một cái không biết sống chết, ngươi có biết hắn là ta Yến Ý chất tử?" Yến Quốc đại tướng quân Yến Ý sắc mặt tái xanh, tựa như muốn đem Tống Khuyết thiên đao vạn quả.

"Ta xưa nay không để ý một người chết thân phận, với ta mà nói trên cái thế giới này liền hai loại người!"

"A! Đây hai loại người?" Yến Ý hí ngược nhìn xem Tống Khuyết.

"Một loại là người chết, còn có một loại là lập tức sẽ người chết!" Tống Khuyết bạch y tung bay, nói nhân mạng tựa như con kiến hôi.

"Vậy ngươi có biết, người lập tức cũng là người chết?" Yến Ý sát ý trùng thiên.

"Trên cái thế giới này có thể giết ta người là có, đáng tiếc không phải ngươi ~" Tống Khuyết âm thanh trầm thấp.

Tay khoác lên đen nhánh trên đao, thần sắc thành kính ngậm xướng: "Tiểu . . Lầu . . Một . . Đêm . . Nghe . . Xuân . . Mưa "

Người đã biến mất không thấy gì nữa, xuất hiện lần nữa tại Yến Ý phía sau.

Đao quang lóe lên, đầu người rơi xuống đất.

Yến Ý tuyệt đối không nghĩ tới, hôm nay lại là hắn tử kỳ.

Thật giống như Tống Khuyết nói một dạng, hắn là lập tức sẽ người chết, hiện tại đã chết thật.

Còn lại Yến Quốc binh lính trong lòng đại loạn, bọn họ là Yến Ý Tư Binh, cái gọi là cái dạng gì đầu lĩnh cái dạng gì thủ hạ, này quân binh sĩ cũng là tham sống sợ chết hạng người.

Nhìn thấy Yến Ý chết, địch nhân lợi hại như vậy, mau trốn, không ai lưu lại giúp Yến Ý báo thù.

"Cứ như vậy binh lính, như thế nào ngăn cản như lang như hổ Tần Quân?" Tần Quốc thống nhất quả nhiên là đại thế a, Tống Khuyết rất là khinh thường những này Yến Quốc binh lính, không có đi quân bọn họ, cười Xuy Tuyết, tiếp tục hướng Sở Quốc tiến lên.

Du Tử trở về nhà dù sao là nóng lòng, hận không thể lập tức trở về nhà.

Tống Khuyết cũng không thể ngoại lệ, ở cái thế giới này duy nhất lo lắng cũng là gia gia hắn: Tống Ngọc.

Để cho kiếp trước kiếp này cũng là cô nhi Tống Khuyết cảm nhận được nhà ấm áp, thân tình cảm giác!

Gia gia, ta trở về!

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Đao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17 : Sở Chi Bi Ca

Tuyết nguyệt tháng năm, tại thời gian trước mặt bất luận kẻ nào cũng là nhỏ bé.

Tuy nhiên tại tuế nguyệt trường hà bên trong, cuối cùng cũng có một cái tên bị Vạn Cổ ghi khắc, cái kia chính là Tần Thủy Hoàng: Doanh Chính!

Tiếp tục ba trăm năm Chiến Quốc, bởi vì Doanh Chính mà hướng đi kết thúc, Tần Châu Đại Địa bên trên xuất hiện một cái thống nhất quốc gia: Tần Quốc.

...

Công Nguyên nhị nhị năm năm.

Doanh Chính tại lần lượt sụp đổ tứ quốc về sau, chuẩn bị phạt sở, hấn triệu tập quần thần, thương nghị diệt sở đại kế.

Vương Tiễn cho rằng "Không phải sáu mươi không được", Lý Tín lại cho rằng "Tuy nhiên hai trăm ngàn người" liền có thể đánh bại Sở Quốc, Doanh Chính đại hỉ, cho rằng Vương Tiễn Lão không chịu nổi dùng, liền phái Lý Tín cùng Mông Điền dẫn binh hai mươi vạn, Nam Hạ phạt sở. Vương Tiễn bởi vậy cáo ốm từ triều, trở về quê cũ.

Quả nhiên, Lý Tín xuất sư bất lợi, bị danh tướng nước Sở Hạng Yên đại bại thua thiệt.

Mà cũng bởi vì lần này đại chiến, để cho Doanh Chính trưởng cái giáo huấn, diệt sở, không phải Lão Tướng không thể đảm nhiệm

Không có cách nào, Doanh Chính tự mình đuổi tới Vương Tiễn trong nhà, mời ra Vương Tiễn chủ trì phạt sở đại kế.

Cho nên, lúc này chính là Vương Tiễn tụ sáu mươi vạn đại quân tiến hành lần thứ hai phạt Sở Chi lúc.

Đối mặt Vương Tiễn, dù là Vương Tiễn đã già, có thể thiên hạ này lại có mấy người dám tiểu du cho hấn đâu? Trận chiến này, Sở Quốc cũng là toàn lực ứng phó, tập kết 40 vạn đại quân đối kháng Tần Quốc, một trận quyết định một trăm vạn người sinh tử đại chiến, như vậy mở màn.

Mà gia nhập trận này quyết chiến không chỉ là Tần Quốc tung hoành thiên hạ Trọng Giáp Thiết Kỳ, còn có danh xưng nhân gian tối cường binh khí, Công Thâu gia tộc bá đạo Cơ Quan Thuật, các loại công thành cơ quan để cho Sở Quân liên tục bại lui, Tần Quân tại kỳ nam đánh bại, giết chết Sở Tướng Hạng Yên.

.....

Một mảnh đồi thung lũng mang, cự thạch hoành cản.

Dưới ánh mặt trời, có thù "Mông" từ quân kỳ tại phình lên trong gió tung bay.

Một cổ tựa như hồng lưu kỳ binh giá lập tức phi nhanh, đây chính là Tần Quốc tinh nhuệ bộ đội: Hoàng kim hỏa kỳ binh.

Hoàng kim hỏa kỳ binh Chính Thành ba mặt vây kín tư thế hướng về một đội người mặc Ngân Giáp Sở Quốc kỳ binh bức tới.

Mà cái này đội Sở Quân, chỗ dựng thẳng quân kỳ chính là "Hạng" từ.

Mông Điền Đại Kỳ như trước đang chậm rãi tiến lên, Thiếu Vũ mất, nhìn xem này một mặt Soái Kỳ, cừu hận chi hóa cũng không còn cách nào ức chế.

"Là Mông gia hoàng kim hỏa kỳ binh!" Phạm sư phó lên tiếng nhắc nhở lấy Thiếu Vũ.

"Bọn họ lập tức nhanh hơn chúng ta, không vung được bọn họ." Một tên Thiếu Vũ Thân Binh phát hiện Tần Quân tốc độ càng lúc càng nhanh, thốt ra.

"Đáng giận!" Thiếu Vũ tuy nhiên trong lòng hận không thể cầm sở hữu người nhà họ Mông xé nát, nhưng giờ khắc này hết thấy tựa hồ cũng không thể làm gì.

"Bắn tên!" Hét lớn một tiếng, Mông Điền nhìn xem còn có hai trăm bước khoảng cách, hơi nhếch khóe môi lên lên, mang theo một tia giọng mỉa mai.

Hạ lệnh ở giữa, Tần Nỗ giờ lên góc 45 độ, sắc bén mưa tên ngay tại gần ngòi này hai trăm bước bên trong chiếu nghiêng xuống.

"Tần Quốc Cung Nỗ lợi hại! Mọi người cẩn thận!" Hạng Lương cao giọng nhắc nhở.

Nhưng mà hấn lời nói cuối cùng không có Nỗ Tiễn nhanh, đang khi nói chuyện, đã có thật nhiều Hạng gia quân tướng sĩ trúng tên ngã xuống ngựa, Phạm sư phó bên người một vị binh lính thân trúng ba mũi tên, bị tươi sống đóng đinh tại trên lưng ngựa.

Còn có một con ngựa bị bắn trúng móng ngựa, trên lưng ngựa kỳ sĩ bị ngạnh sinh sinh hất tung ở mặt đất.

Sinh mệnh tại thời khắc này tựa như giấy một dạng yếu ớt, mỗi thời mỗi khắc đều có sinh mệnh mất đi.

"Những này là Sở Quốc Hạng thị nhất tộc người, bắt được một cái đều có trọng thưởng!" Một tên Tần Quân giáo úy cao giọng ủng hộ sĩ khí.

Mông Điền ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm phía trước Thiếu Vũ.

"Đừng để cho Sở Quốc bọn gia hỏa này chạy!"

Nói giờ tay lên bên trong Tần Nỗ, Chiến Cung cái tên, lần này nhắm chuẩn nhưng là Phạm sư phó.

Tần Quân giáo úy đang chuẩn bị bóp cơ quan, một tiếng "PHỐC" vang lên, một cây trường thương màu đen đánh nát hấn mặt nạ, xuyên thủng đầu của hấn.

Ô Chuy Mã tại Thiếu Vũ vượt dưới như có thần trợ, rút ra đâm vào Tần Quốc giáo úy lồng ngực trường đoản, hấn lại phóng ngựa thẳng vào, nhanh chóng tại hai quân trong đội ngũ xen kẽ, Thiếu Vũ phía sau Thất Hải Giao Long giáp bên trên bảy nhánh trường thương, chính như cùng bảy đầu Phiên

Giang Đảo Hải Giao Long,

Những nơi đi qua trường thương hóa thành một đạo vonfram chỉ riêng bắn thẳng đến Tàn Quân mặt, Trung Phong duệ chi khí thẳng vào Tàn Quân mi tâm, cảm hai người đóng đinh trên mặt đất!

Ô Chuy Mã quay người một cái nhảy lên, trong nháy mắt bước ra mấy trượng xa, binh khí về ra trên không trung một trận bạo hưởng, có một tên Tàn Quân Khôi Giáp bị xuyên cái lỗ thủng, máu tươi chảy ngang, bị kẻ đến sau Mã Thất chà đạp thành một bãi bùn nhão.

"Thiếu Vũ!" Phạm sư phó cùng Lương thúc xem Thiếu Vũ độc thân xông vào trận địa địch, trong lòng tất cả giật mình, vội vàng quay đầu ngựa lại trừng sát trở lại, Hạng thị nhất tộc hương hỏa quyết không thể bởi vậy đoạn tuyệt.

"Hừ!" Gặp Thiếu Vũ đánh tới, La Phù không động, Mông Điềm lại đột nhiên phát lực, Mã Thất nhảy lên thật cao, hai vị tuyệt thế hãn tướng tại vô tận huyết sắc bên trong kịch liệt va chạm, trường thương cùng trường thương trên không trung kịch liệt va chạm!

Âm vang!

Một tiếng nổ vang, Thiếu Vũ trường thương trong tay lóe ra hàn mang, bao phủ Mông Điềm chớp mũi, tùy thời có khả năng rơi xuống, trường thương hoành nâng, Mông Điềm gắt gao chế trụ Thiếu Vũ vũ khí, trong mắt lóe lên một vòng kinh hãi "Thiếu niên này Tí Lực không thể tầm thường so sánh!"

"cáp!"

Keng! Keng! Keng!

Trong nháy mắt giao thủ mười mấy chiêu. Sai lập tức mà qua, hai người Trường Qua không trung giao nhau, tia lửa bắn ra bốn phía.

Trong chốc lát, một đạo tiếng xé gió, trường thương một điểm hàn mang tới trước, bắn về phía Mông Điềm mặt.

"Hừ, đánh lên ta?" Nhìn xem trường thương phóng tới, Mông Điềm mặt lộ cười lạnh, tâm lý chính là khinh thường, bất thành linh sắc mặt khó coi.

Chỉ gặp Thiếu Vũ hai tay nắm đen nhánh trường thương, một trái một phải, đâm chết hai tên Tàn Quốc phó tướng.

"Địch Tướng xưng tên!" Mông Điềm cảm thấy thú vị.

"Sở Quốc, Hạng thị nhất tộc, Thiếu Vũ!" Thiếu Vũ cầm trong tay Trường Qua, ngẩng đầu ưỡn ngực.

...

Tổng Khuyết cười tại Xuy Tuyết trên lưng, ngàn bước bên ngoài trên sơn cốc, nghe được Thiếu Vũ trả lời: Đây là Bá Vương Hạng Vũ sao? Thật đúng là tuổi trẻ! Tức là Bá Vương, vậy thì cứu một phát.

Tổng Khuyết một đường từ Yên Quốc chạy đến, nghe được Tàn Quốc phạt sở, giật nảy cả mình, vội vàng gấp trở về, bất quá hãn cũng không có lo lắng quá mức gia gia, bởi vì gia gia không chỉ có là nhất lưu cao thủ, chỉ là Sở Quốc Văn Quan, không có lo lắng tính mạng.

.....

Bạn đang đọc truyện *Tàn Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18 : Toàn Chuyển Loa Di

....

"Nguyên lai là tiếng tăm lừng lẫy Hạng Vũ, khó trách có dạng này thân thủ." Mông Điềm tâm đạo quả nhiên.

"Ngươi lại là cái gì người?" Thiếu Vũ trầm giọng hỏi.

"Tàn Quốc Mông Điềm."

"Mông ~ điềm ~" Thiếu Vũ cắn răng, Trường Qua luôn luôn: "Cũng là các người Mông gia bộ đội, tách ra chúng ta cánh trái quân đoàn?"

"Quá khen, a? Đúng, cái kia Hạng Yên, hẳn là người Tô Phụ a?" Mông Điềm nghiêng cổ hỏi.

"Cái gì?" Phạm sư phó đồng tử phóng đại, kinh hãi.

"Hắn tiền thưởng là tối cao, bị chúng ta Mông gia đạt được." Mông Điềm hí ngược nhìn xem Thiếu Vũ.

"Hồn đàn." Hạng Lương đuôi mắt muốn nứt ra.

Thiếu Vũ nổi giận đùng đùng, nghiêng răng nghiêng lợi, hai tay nắm chặt Trường Qua chỉ chỉ rung động.

Lúc này, Tống Khuyết lái lập tức, tay trái chụp lấy sâu xa hạt vỏ đao, Xuy Tuyết giống một đạo tia chớp màu trắng xông về chiến trường.

"A "

"A "

Mông Điềm nghe được kêu thảm, quay đầu nhìn lại, phía trước có một thót không có chút nào tạp mao Bạch Mã, trên lưng ngựa cười một người, toàn thân bao phủ Từ Ngân sắc khí lưu, chỗ đến Tàn Quân giống Lúa mạch một dạng bị cắt đổ chết đi.

Mông Điềm không hổ là Tàn Quốc mới nhất Đại Lĩnh quân nhân vật, lập tức gặp qua thần đến, hét lớn: "Đều cho ta bắn tên "

"Suru" "Suru "

Đầy trời mưa tên, hàn quang lưu chuyển, hướng về Tống Khuyết tập cuốn tới.

Tống Khuyết nhìn xem đầy trời mưa tên, cười lạnh, Xuân Vũ đao Từ Ngân sắc Cương Khí đại thắng, bao phủ mấy trăm cây Phi Tiễn, Đao Cương nhất chuyển, hét lớn: "Trả lại các người."

Mấy trăm cây bám vào Từ Ngân sắc Cương Khí mũi tên, so vừa rồi càng nhanh chóng hơn độ bắn về phía Tàn Quân.

"PHỐC "

"PHỐC "

Trong nháy mắt, hoàng kim hỏa kỵ binh chết đi hơn trăm người.

Tống Khuyết tâm lý cười lạnh, loại này quân đội đối phó phổ thông Giang Hồ Nhân Sĩ mọi việc đều thuận lợi chiêu số, đối với hắn vô dụng, đây là hắn căn cứ kiếp trước, Kim Đại trong sách Càn Khôn Đại Na Di cùng Đầu Chuyển Tinh Di lý niệm lỗi suy nghĩ pháp môn: Toàn Chuyển Loa Di.

Tuy nhiên không giống như Càn Khôn Đại Na Di khai phát tiềm năng, cũng không thể Đầu Chuyển Tinh Di, lấy đao của người trả lại cho người, nhưng này môn pháp môn hiệu quả lớn nhất là đem đồ vật phản xạ trở lại, hiện tại nhất là thực dụng.

Mông Điềm sắc mặt âm trầm: Giá nhân lại có thể phản xạ Nỗ Tiễn, không thể bỏ qua hắn, nếu là pháp môn này lưu truyền ra đi, này võ lâm cao thủ còn không sợ quân đội, nhất định phải giết hắn.

"Lên cho ta, giết hắn, cùng hoàng kim trăm lượng, quan thăng tam cấp" Mông Điềm lớn tiếng quát chói tai.

Tàn Quân kích động không thôi, rống giận xông về Tống Khuyết.

Nhân sinh đều tràn ngập lựa chọn, tuy nhiên theo Tống Khuyết, những này hướng về hắn vọt tới Tàn Quân làm ra trong cuộc đời lớn nhất Ngụ Muội không chịu nổi lựa chọn, hắn cũng khâm phục bọn họ dũng khí, đáng tiếc. . .

Đao Cương ngang dọc, hướng về Tống Khuyết đánh tới Tàn Quân giống thiếu thân lao vào lửa, xác chết khắp nơi.

Trong khoảnh khắc, Tống Khuyết giết tới Mông Điềm bên người, Từ Ngân sắc Đao Cương đại thịnh, như tiểu thái dương, đâm về Mông Điềm trái tim.

Xuân Vũ trượt đang lửa yên ổn Hộ Giáp bên trên, xuy xuy tia lửa bắn ra bốn phía.

Tống Khuyết nhìn thấy Xuân Vũ không đâm vào được, liền biết đối phương xuyên hộ thể Bảo Giáp, đao thế nhất chuyển, đổi đâm vì là chấn động.

"PHỐC "

Mông Điềm giống như vải rách, bay ra ngoài, phun ra mấy ngụm máu tươi.

"A ~, bảo hộ tướng quân" Tàn Quân phó tướng quá sợ hãi, liền vội vàng tiến lên đỡ dậy Mông Điềm.

Tổng Khuyết biết mất đi giết chết Mông Diễm thời cơ tốt nhất.

Cũng không xúc động, đánh ngựa đi vào Thiếu Vũ bên người: "Đi thôi, ta tới đoạn hậu."

"Còn không có thỉnh giáo vị cao nhân này danh hào?" Thiếu Vũ đánh ngựa trở lại Sở Quân bên trong, cảm kích nhìn xem Tổng Khuyết.

"Tiểu Thuyết Gia, Tổng Khuyết."

"A, ngươi là Tổng Ngọc tôn tử?" Phạm lão đầu vỗ đầu một cái.

"Ồ? Ngươi biết gia gia của ta? Hẳn thế nào?" Tổng Khuyết có chút vội vàng.

"Hẳn tại Quân Ta hậu phương, chỉ là. . ." Phạm lão đầu có ập a ập ứng.

"Đến thế nào?" Tổng Khuyết nắm lấy Phạm lão đầu tay hỏi.

"A,

Buông tay, đau quá." Phạm lão đầu nơi đó đến lại Tổng Khuyết lực đạo, mặt mũi tràn đầy thống khổ.

"Tổng đại ca, ngươi buông ra Phạm sư phó, để cho hắn từ từ nói." Thiếu Vũ nhìn xem Phạm lão đầu thống khổ bộ dáng, liền vội vàng tiến lên khuyên nhủ.

"Mau nói." Tổng Khuyết gắt gao nhìn chăm chăm Phạm lão đầu.

Phạm lão đầu cũng biết hắn lo lắng gia gia, xoa tay: "Gia gia ngươi. . . Trúng độc."

"Làm sao lại trúng độc đâu? Ai làm?" Tổng Khuyết sát khí tràn ngập.

Thiếu Vũ chỉ cảm thấy toàn thân mồ hôi lạnh ứa ra, nhìn xem Tổng Khuyết kinh hãi không thôi.

"Không biết, gia gia ngươi tại dã ngoại bị người vây công, bị chúng ta tìm tới lúc đã hấp hối." Phạm lão đầu chậm rãi kể ra.

"Ồ đâu? Mang ta đi." Tổng Khuyết có chút tâm hoảng ý loạn, đây là xuyên việt đến nay lần thứ nhất, hắn hoảng loạn như vậy.

"Được." Phạm lão đầu một lời đáp ứng.

"Tướng quân, đại bộ đội đến." Một tên Tàn Quốc Đô Úy hướng về Mông Diễm bẩm báo.

Mông Diễm đại hỉ, lau khóe miệng huyết dịch, hét lớn: "Muốn đi, không thể nào, đều lên cho ta."

"Bành" vài tiếng tiếng vang, vài toà Bạch Hổ Cơ Quan Thú bay tới, ven đường đựng bay mười mấy cái Tàn Binh, xuất hiện tại chiến trường.

Đi theo Cơ Quan Thú xuất hiện, còn có mấy người.

Một cái đầy người bắp thịt trắng hán, cầm cực đại Thiết Chùy, đập bay mấy cái Tàn Binh.

Dáng người nhỏ gầy, tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt giết mấy cái kỵ binh.

Tóc tuyết trắng, không nhuộm bụi trần, tựa như ảo mộng nữ tử, hai tay mở ra, bốn cái Tàn Binh đến.

Sau cùng giết ra một cái cầm trong tay quái dị trường kiếm nam tử, toàn thân hàn khí bức người, trên thân kiếm băng lăng bắn ra bốn phía.

"Các ngươi là ai?" Mông Diễm sắc mặt khó coi, liền tiếp giết ra người tới.

"Thiên hạ bạc trắng, duy ngã đơn độc hắc. Phi Công Mặc Môn, Kiêm Ái bình sinh ~~~" âm thanh trong gió quanh quẩn.

"Nguyên lai là Mặc Gia bang hữu." Phạm lão đầu mặt lộ vẻ vui mừng.

"Thực sự rất cảm tạ." Hạng Lương cũng mừng rỡ.

"Các ngươi đi trước, ta lập tức tới." Tổng Khuyết thực sự không muốn lãng phí thời gian, nếu không phải Khuyết những người này dẫn đường, hẳn tìm không thấy gia gia hắn địa phương, hẳn sớm đi.

Thiếu Vũ gật đầu: "Cảm ơn các vị, nhận được đại ân cứu mạng, suốt đời khó quên, Thanh Sơn Bất Cải, sau này còn gặp lại, giá ~" vung vẩy roi ngựa, mang theo Sở Quân rút đi.

Tổng Khuyết nhìn xem Thiếu Vũ rời đi, quay đầu nhìn xem Mông Diễm: "Ngươi là cái thứ nhất tại ta đao hạ chạy trốn, ta nhớ kỹ, lần sau lấy thủ cấp của

ngươi." Đối người nhà họ Mặc gật gật đầu, lái Xuy Tuyết hướng về Thiếu Vũ đuổi theo.

Mông Diễm nhìn xem Tổng Khuyết phượng hướng rồi đi, sắc mặt tái xanh: Đáng giận gia hỏa, nếu không phải Thương Long giáp, ta đã chết đi. Bây giờ nghĩ lại còn lòng còn sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19 : Tâm Đã Chết, Xá Dao không

Trên không, Mặc Gia Cơ Quan Thú Chu Tước trên lưng, Mặc Gia Cự Tử nhìn xem Tổng Khuyết phượng hướng rồi đi: Đây là ai, chur tử bách gia, còn giống như không có còn trẻ như vậy Tuyết Đình Cao Thủ!

. . . .

Tổng Khuyết vỗ mông ngựa đuổi sát, Xuy Tuyết không hổ là Thần Câu, một hồi liền đuổi kịp Thiếu Vũ.

"Gia gia của ta bây giờ đang chỗ này? Nhanh lên mang ta đi." Tổng Khuyết lòng nóng như lửa đốt.

"Tổng đại ca, ta minh bạch ngươi cảm thụ, không nên gấp, gia gia ngươi sẽ không có việc gì" Thiếu Vũ nhìn xem vội vã không nhận nổi Tổng Khuyết, nhẹ giọng an ủi.

"Ừm, gấp vô dụng, rồi nơi đó không xa, ba canh giờ liền đến" Phạm sư phó thuyết phục.

"Gia gia chờ lấy, Khuyết ngựa đực lên." Tổng Khuyết bình phục tâm tình, trầm nói.

. . . .

Nửa ngày sau, đi vào Sở Quốc sau cùng thành trì.

Một đường gấp chạy, đi theo Phạm lão đầu đi vào một gian tràn ngập gay mũi mùi thuốc gian phòng.

Nhìn xem gia gia toàn thân bọc lấy vải trắng thân thể, Tổng Khuyết mặt đầy nước mắt hô hoán gia gia tên, nắm Tổng Ngọc tay, rót vào Tiên Thiên Chân Khí.

Tổng Ngọc ho khan vài tiếng, mơ màng tỉnh lại,

Tổng Ngọc sắc mặt như chết người một dạng tái nhợt, nhìn xem Tổng Khuyết, khóe miệng lộ ra vẻ mỉm cười: "Khuyết. . . Sao?"

Nhìn xem Tổng Ngọc tỉnh lại, Tổng Khuyết đại hi: "Là ta, gia gia, là Khuyết, ngươi thế nào, tốt đi một chút sao?"

"Khuyết. . . Năng lượng nhìn thấy ngươi thật vui vẻ, cho dù chết cũng nhắm mắt. . . Khục. . . Khục. . ." Tổng Ngọc khục lấy liên tục.

"Gia gia, ngươi sẽ không chết, ngươi khẳng định sống lâu trăm tuổi." Tổng Khuyết tim như bị đao cắt.

"Khụ khụ. . . Thân thể ta ta minh bạch, nếu không phải vì là gặp ngươi một mặt, ta đã sớm chết." Tổng Ngọc nhìn xem Tổng Khuyết khuôn mặt, mặt mũi tràn đầy không tiếc.

"Gia gia, là ai đã hại huynh?" Tổng Khuyết nghiến răng nghiến lợi.

"Ta cũng không biết là ai, ta đoán giống như vậy công cha mẹ ngươi là một nhóm. . . Người. . . Khụ khụ" Tổng Ngọc bất thành linh phun ra một ngụm máu tươi.

"Gia gia ~" Tổng Khuyết kinh hãi, vội vàng đưa vào Tiên Thiên Chân Khí.

"Ta. . . Không. . . Đi. . . , Khuyết. . . . Chiếu. . . Chú ý. . . Tốt. . . Từ. . . . Minh." Tổng Ngọc mỉm cười an tường chết đi.

"Gia. . . Gia. . . ." Tổng Khuyết khóc ròng ròng.

"Gia gia, ta sẽ tìm tới hung thủ, để cho bọn họ tới cho ngươi tiếp. . Mai táng. ." Sát khí hừng hực, Tống Khuyết ôm Tống Ngọc thi thể, đi ra ngoài.

"Tống đại ca, ngươi muốn đi địa phương nào?" Thiếu Vũ lo lắng nhìn xem Tống Khuyết.

Tống Khuyết phảng phất giống như không nghe thấy, cười Xuy Tuyết, ôm Tống Ngọc thi thể, đi ra khỏi thành.

...

Một cái U Tinh Thâm Cốc bên trong.

Tống Khuyết dùng Dao Cương bỏ ra một đạo hố sâu, đem gia gia để vào bên trong: "Gia gia, ở chỗ này không có bất luận kẻ nào có thể quấy rầy ngươi."

Tống Khuyết thật sâu nhìn xem gia gia khuôn mặt, tựa như vĩnh viễn nhớ kỹ: "Gia gia, ta ngậm thơ cho ngươi tiễn đưa!"

"Buồn quá thay! Thu vì là tức giận.

Đi hui này, cây cỏ Rung Lạc mà thay đổi suy.

Liều lạt này, nếu tại đi xa.

Du sơn ngoạn thủy này, tiễn đưa cảm thuộc về.

泯 liêu này, trời cao mà tức giận xong; tịch liêu này, nhận lạo mà Thủy Thanh.

... ..

Kể chuyên môn chuyên môn không thể hóa này, nguyện vọng liền đầy mà làm tang.

Khẩn thiết trung trình tâm ý cuối cùng không thể cải biến, cuối cùng nguyện vọng từ Tiến nhi làm tên hiền.

Lại Hoàng Thiên dày đức này, còn cùng quân không việc gì.

Dựa vào Hoàng Thiên ân trọng, phù hộ ta quân vô bệnh vô tai Vĩnh An nhưng." Một câu Tống Khuyết vung một nắm đất, chậm rãi Tống Ngọc được hạ táng hoàn thành.

Tống Khuyết bỏ ra một khối màu trắng đá cảm thạch, làm thành hình chữ nhật, dọc tại gia gia trước mộ: Tống Ngọc mộ, tôn nhi Tống Khuyết lập.

Nhìn xem Mộ Bi: Gia gia, ta ở chỗ này cùng ngươi một năm, sau đó đi đoạt lại Thiên Vấn kiếm, để nó cùng ngươi an nghỉ.

Tống Khuyết tại Tống Ngọc bi trước dựng cái nhà gỗ, ban ngày tại Tống Ngọc trước mộ Luyện Đạo, ban đêm tại bên trong nhà gỗ tu luyện【 Chiến Thần Đồ Lục】.

....

Một năm sau, Thâm Cốc bên trong, Tống Ngọc trước mộ bia.

Tống Khuyết nhìn xem gia gia Phần Mộ, trong mắt ánh sáng nhu hòa lóe lên: "Gia gia, một năm đến, Khuyết nhi không thể cùng ngươi, ta đi lấy quay về chúng ta Tiểu Thuyết Gia chí bảo Thiên Vấn kiếm."

Trong một năm, Tống Khuyết thể ngộ thiên đạo, minh bạch thiên đạo không nhìn đạo lý.

Người người thường nói Thiên Đạo Vô Tình, nếu không phải vậy, như thế nào vô tình? Hữu tình mới có thể vô tình, mà thiên đạo một điểm gì đó tình đều không có, chỉ có không nhìn.

Tựa như này một giọt nước giống như một hà thủy, đối với thiên đạo mà nói cũng là nước mà thôi; một gốc cây giống như mảng lớn rừng rậm, cũng chỉ là Thụ mà thôi; ức vạn sinh linh giống như này cỏ dại, đối thiên đạo tới nói đều là giống nhau, hần nhìn không thấy, sờ không được, căn bản sẽ không để ý.

Tống Khuyết hiện tại thật sâu minh bạch đạo lý này, thiên đạo sự mệnh mông, vũ trụ sự rộng lớn, ai có biết?

Tống Khuyết thật sâu nhìn một chút, đạo ý bùng bùng phần chấn, bao phủ ba trượng chỗ, nghênh thiên đại thét lên: "Xá Đạo Chi Ngoại, Tái Vô Tha Vật."

Chương 20 : Thiên Vấn Kiếm

Hàm Dương Thành.

Làm Tần Quốc quốc đô, Hàm Dương Thành phi thường náo nhiệt, phòng ngự nghiêm cũng được xưng tụng Long Đàm Hồ Huyệt.

Tổng Khuyết từ Tổng Ngọc Mai Cốt Chi Địa đi ra, thẳng đến Hàm Dương Thành mà đến, lần này mục tiêu là Thiên Vấn kiếm, nếu như có thể ám sát chết Doanh Chính đó là tốt nhất.

Tổng Khuyết Dao Dao cảnh giới đã đỉnh phong Xá Dao Chi Ngoại, Tái Vô Tha Vật giống như tên, để cho Tổng Khuyết phát huy ra 120% thực lực, Dao Cương càng thêm sắc bén, Tổng Khuyết lĩnh ngộ ra một chiêu thắng sinh phụ chết đao pháp: Nhất đao cách một thể hệ, cũng là đem toàn thân Cương Kính lợi dụng xoay xoắn ốc nguyên lý trong nhảy mất toàn bộ bạo phát đi ra, người không chết thì là ta vong tuyệt sát đao pháp.

...

Tổng Khuyết đem Xuy Tuyệt an trí tại Hàm Dương cách đó không xa, Xuy Tuyệt quá mức thần tuấn, vào thành khẳng định không được.

Đội áo liền quần, toàn thân quần áo màu đen, đầu đội trúc mũ, dẫn theo giấu ở gậy trúc Xuân Vũ đao, hướng về Hàm Dương cửa ra vào mà đi.

Bị Tần Quân cẩn thận lục soát giấu một phen, được bỏ vào đi nội thành.

Tổng Khuyết không vội, đi trước khách sạn, ăn một chút gì, lại đi nhìn xem Hàm Dương Thành hoàn cảnh địa lý.

Ăn xong đồ ăn, Tổng Khuyết dạo bước đầu đường, nhìn xem từng đội từng đội tuần tra Tần Binh, nhớ kỹ lộ tuyến, không vội không chậm đi dạo.

Mặt trời chiều ngã về tây, Tần Nguyệt dâng lên.

Tổng Khuyết ngồi tại trong phòng khách, suy tư hôm nay đoán gặp hết thấy: Tần Binh đề phòng cũng nghiêm ngặt, cũng không thể tới gần Thiên Vấn kiếm chỗ, A Phòng Cung, nơi đó có thể được xưng là năm bước một tốp, mười bước một trạm, còn có Công Thâu gia tộc bá đạo Cơ Quan Thuật, Âm Dương gia cao thủ, liền xem như Tông Sư đến, cũng không thể xông vào đi vào, xem ra chỉ có thể dùng trí.

Sáng sớm rất sớm, Tổng Khuyết đã thức dậy, tiếp tục thăm dò A Phòng Cung phòng vệ.

Liên tiếp ba ngày, cuối cùng bị Tổng Khuyết nghiên cứu ra quy luật, chỉ cần có thể tiến vào A Phòng Cung bên trong, cầm tới Thiên Vấn kiếm, hẳn có 【Côn Bằng du lịch】, tự tin có thể đào thoát, không có Tần Binh kiểm chế, hẳn tin tưởng thiên hạ không có mấy người có thể ngăn lại hắn.

...

Đen nhánh ban đêm, mặt trăng âm đậm vô quang.

Tổng Khuyết một thân hắc sắc Dạ Hành Y giống như bóng đêm hoàn mỹ hòa làm một thể, giống một đầu cá bơi một dạng, lặng yên không một tiếng động bơi về phía A Phòng Cung, Tổng Khuyết tránh thoát từng đội từng đội binh lính tuần tra.

Tìm tới cơ hội, xoay người tiến vào A Phòng Cung bên trong.

Rón rén lục lọi đường, Tổng Khuyết từng bước từng bước gian phòng tìm ra được, tìm mấy gian phòng không thu hoạch được gì.

Tổng Khuyết nhíu mày: Cái này A Phòng Cung to lớn như thế, tìm xong Thiên Đô sáng, đúng, Thiên Vấn là Doanh Chính Bội Kiếm, khẳng định đặt ở trọng yếu nhất trong phòng.

Nghĩ tới đây, Tổng Khuyết lập tức nhìn về phía A Phòng Cung chỗ sâu nhất gian phòng, bước đi như bay phóng đi.

Tổng Khuyết đào trên cửa cẩn thận nghe một chút, không có nghe được bất kỳ thanh âm gì, chậm rãi đẩy cửa phòng ra.

Trong phòng đen nhánh vô cùng, Tổng Khuyết nhãn quang như đuốc, dò xét một phen, quả nhiên, tại đây so với phòng của hắn càng thêm xa hoa một chút, trung gian một cái tảng đá lớn đài, trên bệ đá mang lấy một thanh kiếm, chẳng lẽ?

Tổng Khuyết đi vào trên bệ đá, buông xuống Xuân Vũ đao, cầm lấy thanh kiếm kia, nhẹ nhàng rút ra: Một vượn hào quang óng ánh tại trên thân kiếm lưu chuyển, trên thân kiếm khảm nạm lấy bảy viên như sao Ngọc Châu.

.....

Ngay tại Tổng Khuyết rút ra Thiên Văn kiếm thời điểm, Âm Dương gia Hữu Hộ Pháp Nguyệt Thần mờ ra thu thủy ánh mắt: "Nhanh đi bầm báo bệ hạ, có người trộm cắp Thiên Văn kiếm" từ không nói xong, người đã không thấy.

.....

Đây chính là ta Tiểu Thuyết Gia Truyền Thừa Chi Bảo, gia gia, ta chỉ liền đem nó mang về để nó cùng người an nghỉ, người nhất định rất vui vẻ, Tổng Khuyết chuyện này chủ yếu con mắt đã hoàn thành.

Đem Thiên Văn kiếm cắm vào võ kiếm, vác tại sau lưng, cầm lấy Xuân Vũ đao, từ trước đến nay lúc con đường bước đi.

"C-K-Í-T..T...T "

Một tiếng cực kỳ yếu ớt phá không thân thể truyền đến, Tổng Khuyết lỗ tai nhất động, Xuân Vũ ra khỏi vỏ, ánh đao lướt qua, một chiếc lá bị nhất đao lưỡng đoạn.

Nhìn xem cái này lá cây Tổng Khuyết thần sắc nhất động, nhìn về phía phương xa: Một tên đầu đầy tóc tím, mạng che mặt che mặt, ánh mắt lạnh lạnh cô nương nhìn xem Tổng Khuyết.

"Các hạ người nào? Dám đến trộm cắp Thiên Văn kiếm!" Tổng Khuyết đằng sau lại xuất hiện một cái đầu đầy màu tím nhạt bàn tóc,

Hai bên buông thõng một sợi sợi tóc, toàn thân lam sắc cùng trang phục màu tím, tràn ngập khí chất cao quý nữ tử.

"Các ngươi dám cản ta đường?" Tổng Khuyết nheo mắt lại, từ tốn nói.

"Ngươi đã bị vây quanh, thúc thủ chịu trời đi!" Nguyệt Thần nhìn chằm chằm Tổng Khuyết.

"Nên đi." Tổng Khuyết lười nhác nói nhảm, đao quang lóe lên hướng về Thiếu Tư Mệnh đánh tới.

Thiếu Tư Mệnh thi triển Vạn Hoa Phi Diệp lưu, từng mảnh từng mảnh lá cây tại bên người nàng xoay tròn, ngón tay vung lên Phi Diệp giống như mũi tên hướng về Tổng Khuyết vọt tới.

Tổng Khuyết trong tay đao mang đại thịnh, bỏ ra một đạo Từ Ngân sắc Đao Cương đánh nát toàn bộ Phi Diệp, hơn xu thế không giảm chém về phía Thiếu Tư Mệnh.

Thiếu Tư Mệnh chấp tay trước ngực, mảng lớn lá cây ngăn tại trước mặt nàng, chống đỡ Đao Cương, hoàn toàn biến mất.

Tổng Khuyết lúc này sát ý lẫn nhiên vọt tới Thiếu Tư Mệnh trước người, nâng đao hướng lên trời, loá mắt Từ Ngân sắc Đao Cương giống như thái dương bổ tới: "Chết."

Nguyệt Thần biến sắc: "Cẩn thận." Trong tay kết từ sắc in hoa giống Tổng Khuyết phía sau chiếu đi.

Tổng Khuyết bất đắc dĩ, phát giác được sau lưng nguy hiểm, nếu là một đao kia xuống dưới Thiếu Tư Mệnh khẳng định chết, nhưng hắn khẳng định bị Nguyệt Thần thủ ấn quét đến, tuy nhiên không đến mức sinh tử, nhưng khẳng định thụ thương, tại cái này Tàn Quốc đại tổng bộ thụ thương không khác tự tìm đường chết, chỉ có thể thân thể xoay tròn, đổi chỗ thành quét, tránh thoát này sau lưng thủ ấn.

"PHỐC XÌ..." Tuy nhiên Tổng Khuyết nhận mấy thành lực đạo, nhưng cũng không phải Thiếu Tư Mệnh có thể ngăn cản, bị quét ngang ra ngoài, há miệng phun ra máu tươi.

Tổng Khuyết nhìn thấy mất đi giết chết Thiếu Tư Mệnh cơ hội, cũng không tiếc, vận khởi 【Côn Bằng du lịch】 hướng ra phía ngoài vọt tới.

Nguyệt Thần vận Thiếu Tư Mệnh, nhìn xem Tổng Khuyết rời đi, sắc mặt khó coi, nàng còn muốn chiếu cố Thiếu Tư Mệnh, không thể ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21 :Tàn Nguyệt Cốc

Tổng Khuyết bay ra A Phòng Cung, phát hiện đã bị Tàn Quân vây quanh, bên ngoài lít nha lít nhít cũng là Tàn Quân.

Nhìn thấy vọt tới nhóm lớn binh lính, Tổng Khuyết hiện tại không có công phu để ý tới bọn họ, ảnh hình người chim chóc một dạng hướng về hướng cửa thành tung đi.

Tại Tổng Khuyết vạn bước bên ngoài, ba người đứng tại trên đài cao nhìn xem Tổng Khuyết thân ảnh.

"Hắn là người nào? Thế mà dám can đảm chạy tới ta A Phòng Cung trộm cướp Thiên Vấn kiếm." Một tên âm thanh trầm ngập uy nghiêm nam tử hỏi.

"Bệ hạ, người này là tiểu thuyết nhà Tống Ngọc tôn tử, Vi Thần tiêu diệt Sở Quốc Hạng thị nhất tộc thời điểm bị người này ngăn trở." Nếu là Tống Khuyết ở chỗ này khẳng định nhận ra người này cũng là bị hắn nhất đao bổ trúng mà không chết Mông Diêm.

"Tiểu thuyết ~ nhà ~ hừ, những này chư tử bách gia càng ngày càng làm càn." Doanh Chính cả giận nói.

"Bệ hạ bớt giận, hiện tại trọng yếu nhất là thống nhất đại nghiệp , chờ Tàn Quốc bị tiêu diệt Tề Quốc, chậm rãi tiêu diệt chư tử bách gia." Lý Tư cao giọng thuyết phục.

"Chư. . Tử. . Trăm. . Nhà. ." Doanh Chính trong mắt lệ mang lấp lóe, mỗi chữ mỗi câu, nhìn chăm chú Tống Khuyết rời đi thân ảnh.

. . .

Tổng Khuyết một đường phi nhanh chạy ra Hàm Dương Thành, đi vào cát giấu Xuy Tuyết địa phương, lái Xuy Tuyết, hướng về Tống Ngọc chỗ sơn cốc mà đi.

Đứng tại gia gia trước mộ bia, Tống Khuyết cầm trong tay Thiên Vấn kiếm, nhẹ nhàng lạnh nhạt nói nói: "Gia gia, ngươi xem, ta đáp ứng ngươi, cầm lại Thiên Vấn kiếm, Khuyết mà làm đến, ta còn đáp ứng ngươi trọng chấn Tống gia cùng Tiểu Thuyết Gia, ngươi yên tâm, ta sẽ làm đến, hiện tại ta liền đem Thiên Vấn cùng ngươi chôn ở cùng một chỗ, để nó cùng ngươi vĩnh viễn."

Tổng Khuyết đào mở Phần Mộ, đem Thiên Vấn đặt ở bên trong ung dung thì thầm:

"Nói liền thời cổ ban đầu, người nào Truyền Đạo?"

Trên dưới chưa hình, vì sao bởi thì?

Mình chiều mạng ám, ai có thể vô cùng?

...

Ngô Vương Hạp lư cùng Sở tranh quốc, chúng ta từ lâu bị hắn chiến thắng!

Bao quanh xuyên việt bên trong xã Khâu Lăng, vì sao sinh ra Lệnh Duẩn Tử Văn?

Ta từng nói cho Hiền giả chặn ở ngao, Sở Quốc cảm suy không thể lâu dài.

Vì sao tự đề cử khuyển bảo Quân Chủ, Trung Nghĩa tên muốn càng lộ về giương?"

Tổng Khuyết tại trước mộ ngồi một ngày một đêm, nghe phong thanh, thụ âm thanh, ve kêu, chim gọi, trước đó chưa từng có thoải mái: "Gia gia, là ngươi âm thanh sao?" Khóe mắt nước mắt rơi xuống.

"Từ nay về sau, Ngô Đạo vô tình! Vạn vật hệ tại nhất đao phía trên, Xá Đạo bên ngoài, lại không vật" Tống Khuyết khuôn mặt lạnh lạnh, một tia biểu lộ đều không có, một trận gió thổi qua, mực tóc phần khởi, bạch y tung bay, tựa như đích tiên dục phá không mà đi.

. . .

Mấy năm sau.

Hàm Dương Thành.

Doanh Chính uy nghiêm ngồi tại Ngự Tọa phía trên, tựa như bao quát chúng sinh: "Đứa trẻ kia tìm tới?"

"Vâng, bệ hạ, bắt quá. . . ." Lý Tư muốn nói lại thôi.

"Ồ? Tuy nhiên cái gì?" Doanh Chính nhìn chăm chăm Lý Tư.

"Cái Niếp bảo hộ lấy đứa bé kia." Lý Tư cúi đầu cung kính đáp.

"Cái ~ Niếp ~ hừ, Long Hồ thiết kỵ đến sao?" Doanh Chính trong mắt lệ mang lưu chuyển.

"Ba chúng ta trăm Long Hồ thiết kỵ hiện tại hẳn là vây quanh hấn bọn họ." Lý Tư cung kính đáp.

...

Tàn Nguyệt Cốc.

Ba trăm Tàn Quốc binh lính bao quanh một đứa bé còn một cái cảm trong tay bảo kiếm nam tử.

Một tên Tàn Quốc tướng lĩnh rút ra trường kiếm, cười ngửa hết lớn: "Hai người kia là Tướng Quốc đại nhân chính miệng hạ lệnh truy nã Trọng Phạm, trên người bọn hấn mang theo nguy hiểm cho toàn bộ đế quốc trọng đại bí mật, không có ta mệnh lệnh ai cũng không cho phép hành động thiếu suy nghĩ."

Bốn phía binh lính thần sắc khẩn trương, nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm trước mắt hai người.

Cái Niếp thần sắc lạnh nhạt, quần áo màu trắng bị gió thổi liệt liệt nhẹ vang lên: "Thiên minh, ngươi sợ hãi sao?"

Thiên minh thần sắc kiên nghị trả lời: "Không sợ."

"Bọn họ nhiều người như vậy, không giết qua đến, biết tại sao không?" Cái Niếp nhắm mắt lại.

"Nhìn, bọn họ giống như cũng sợ hãi bộ dáng

" Thiên minh hơi nghi hoặc một chút.

"Không sai." Cái Niếp khẳng định Thiên minh ý nghĩ.

"Bọn họ như thế sợ ngươi sao?" Thiên minh sùng bái nhìn xem Cái Niếp.

"Bọn họ không phải sợ ta." Cái Niếp nói

"Vậy bọn hấn là sợ cái gì?" Thiên minh nói.

"Bọn họ là sợ ngăn trở ta đường đi mà mang đến hậu quả, ngươi phải nhớ kỹ bọn họ ánh mắt, cả đời này không nên quên." Cái Niếp mở hai mắt ra.

Thiên minh nhìn xem Tàn Quân ánh mắt quay đầu ngược nhìn đầu hời Cái Niếp: "Vì sao?"

"Bởi vì đây là kẻ yếu ánh mắt, ngươi không thể trở thành kẻ yếu." Cái Niếp biểu lộ trịnh trọng.

"Ta muốn trở thành cường giả, một ngày nào đó, ta muốn giống như đại thúc một dạng mạnh." Thiên minh nắm quyền đầu, ánh mắt kiên định nói ra.

"Muốn trở thành cường giả cũng không cần né tránh tâm lý hoảng sợ" Cái Niếp dần dần hướng dẫn.

"Ta sẽ không sợ sệt." Thiên minh hướng về Cái Niếp bảo đảm

"Hoảng sợ cũng không phải là nhược điểm, cường giả, là muốn để ngươi địch nhân sợ ngươi càng hoảng sợ." Cái Niếp biểu lộ càng phát ra lãnh đạm.

"Cái Niếp, các ngươi đã không có đường có thể đi, bỏ vũ khí xuống." Tàn Quốc tướng lĩnh lớn tiếng gầm thét.

...

Tàn Nguyệt Cốc cốc đỉnh phía trên.

Một tên tộc trắng xóa lão đầu nhìn xem cốc tiếp theo cất: "Tàn Quốc kiếm thứ nhất khách, đối phó Tàn Quốc tinh nhuệ nhất thiết kỵ binh, ha ha, tưởng vui này khẳng định cũng đặc sắc."

Một cái đầy người bị áo bào đen bao phủ người trầm giọng hỏi: "Đối với đứa trẻ kia điều tra kết quả như thế nào a?"

Lão đầu nói: "Đứa trẻ này gọi thiên minh, là cô nhi, đã từng bị một đôi Lão Phu Thê thu dưỡng, đáng tiếc về sau một trận đại hỏa, Lão Phu Thê đều chết ở chỗ trong lửa, đứa trẻ này vẫn lưu lạc đầu đường, một tháng trước Cái Niếp tìm tới hấn."

"Cô nhi, thu dưỡng, hỏa hoạn, lang thang, tuổi còn nhỏ phức tạp như vậy kinh lịch trải qua, mấy năm qua này Cái Niếp một mực đang trong bóng tối điều tra, chính là vì tìm đứa trẻ này." Người thần bí trầm giọng.

"Bây giờ nhìn đứng lên là như thế này, nhưng là không có người biết hấn vì sao làm như thế." Lão đầu cũng có chút nghi hoặc.

Lão đầu hỏi tiếp đến "Cái Niếp lần này phản bội chạy trốn, hẳn là sẽ không đối với chúng ta hành động có cái gì ảnh hưởng a?"

"Điểm này tin tưởng chúng ta rất nhanh biết đáp án." Người thần bí thần nhiên nói.

"Đúng, ta để người tra người kia có tin tức sao?" Người thần bí nhìn về phía lão đầu.

"Người kia gọi Tổng Khuyết, là tiểu thuyết gia gia người Tổng Ngọc tôn tử, Tổng Ngọc mấy năm trước bị người vây công mà thân tử, Tổng Khuyết ôm Tổng Ngọc dưới thi thể rơi không rõ, mấy năm trước Tổng Khuyết hiện thân Hàm Dương Thành, lên vào A Phòng Cung đánh cắp Thiên Văn kiếm, về sau một chút tin tức không có." Lão đầu tỉnh tể tự thuật.

"Ồ? Tiểu Thuyết Gia, Tổng Ngọc là Sở Quốc Lão Thần, hần tôn tử có thể kéo đến chúng ta bên này, tăng cường thực lực chúng ta." Người thần bí ánh mắt sáng lên.

"Vâng, ta đã phái người đi tìm tòi đi." Lão đầu cũng rất vui vẻ, hần biết Tổng Khuyết thực lực rất mạnh, một cái xông vào A Phòng Cung đánh cắp Doanh Chính Bội Kiếm lại toàn thân trở ra người.

Đại Phong Khôi Hề Vân Phi Dương, Tần Thời Minh Nguyệt chính thức kéo ra màn che ! ! !

Bạn đang đọc truyện *Tần Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22 : Lý Tư

Hàm Dương Thành xuống.

Một tên Tần Bình vết thương đầy người cưỡi ngựa ngã nhào trên đất, trên lưng chiến báo cút tại đến bên cạnh.

Tần Quốc cung điện bên ngoài, một tên Công Công giờ chiến báo, thần sắc khẩn trương hướng về hoàng cung mà đi.

"Bành "

" một cái Cái Niếp, một đứa bé, chỉ là hai người, thế mà để cho Đại Tần ba trăm thiết kỵ toàn quân bị diệt ~ dạng này chiến báo, như thế nào xem, Quả Nhân đều cảm thấy hoang đường, nhớ năm đó Đại Tần tấn công Sở Quốc tổn hại binh 10 vạn, đại bại mà về, năm thứ hai, Quả Nhân tước gấp năm lần binh lực, dù cho ương ngạnh như Sở Quốc, cũng giống vậy tại Đại Tần thiết kỵ dưới sụp đổ. Hừ, đã dùng ba trăm người bắt không được, vậy chỉ dùng ba ngàn người, ba vạn người, ba mươi vạn ~" Doanh Chính ngồi tại Ngự Tọa nhìn lên lấy cả sảnh đường Quân Thần lớn tiếng gầm thét.

"Bệ hạ xin bớt giận, Đại Tần kỵ binh tinh thông xông pha chiến đấu, công thành nhô trại, nhưng là đối phương Cái Niếp dạng này trên giang hồ Võ Đạo Cao Thủ, cũng không phải là bọn họ sở trường." Lý Tư tiến lên cung kính đáp.

"Hừ" Doanh Chính biết Lý Tư nói có lý, hừ lạnh một tiếng.

"Kiếm là vua trong binh khí, mà Cái Niếp cũng là Kiếm Khách bên trong người nổi bật, hần trong giang hồ được hưởng Kiếm Thánh xưng hào, tuyệt không phải chỉ là hư danh" Lý Tư tiếp tục nói.

Lý Tư nhìn một chút Doanh Chính sắc mặt tiếp tục nói: "Cái Niếp phản bội chạy trốn tuyệt đối không phải sự kiện ngẫu nhiên, theo Hạ Thần sở được đến tình báo, đủ loại dấu hiệu cho thấy, Lục Quốc làm trái thế lực đang tại ban đầu nhường gây bất lợi cho đế quốc Đại Âm Mưu."

Doanh Chính sắc mặt nghiêm túc: "Là như thế này. . ."

"Muốn diệt trừ dạng này Giang Hồ Thế Lực, nhất định phải Dĩ Độc Công Độc." Lý Tư cung kính thanh âm.

"Dĩ Độc Công Độc? Người bây giờ nhưng có thí sinh thích hợp?" Doanh Chính như có điều suy nghĩ nhìn xem Lý Tư.

"Cái Niếp sư xuất Quỷ Cốc phái, Quỷ Cốc phái Lịch Đại Chương Môn cả đời chỉ lấy hai tên đệ tử, mà kỳ lạ là cái này hai tên đệ tử từ vừa mới bắt đầu cũng là đối thủ, một cái là tưng một cái là hoành, Thệ Bất Lưỡng Lập, trong bọn họ chỉ có thể lưu lại một, người kia cũng là Quỷ Cốc phái tân nhiệm Quỷ Cốc Tiên Sinh. Loại này kỳ dị truyền thống đã kéo dài mấy trăm năm, mà Cái Niếp cũng là hai tên trong các đệ tử một cái."

... .

U ám Tùng Lâm, không thấy ánh mặt trời, hắc ám hoàn cảnh, cho người ta một loại vô tận kiêu chể, nhìn như bình thường trong rừng rậm, ẩn giấu đi không muốn người biết sát cơ.

Lý Tư mang theo bốn tên hộ vệ lại tới đây.

Một gã hộ vệ kinh hãi nhìn xem trên cây: "A. Các người xem

Nơi đó, một đầu kim hoàng sắc phun rần hạnh rần độc từ trên nhánh cây bò xuống, sau đó, liền tiếp tề mình thanh tại bọn họ chung quanh vang lên.

"Tê tê "

Một đám đủ mọi màu sắc dữ tợn rần độc từ trên cây, trong bụi cỏ du lịch ra, hướng về Lý Tư bọn họ vây quanh mà đến.

Lý Tư nhìn xem càng ngày càng gần rần độc trấn định: "Chúng ta là tới bái kiến tại đây chủ nhân, dạng này tiếp đãi khách nhân phương thức, thật sự là bị hư hỏng Hàn Quốc Vương Tộc lễ nghi đi."

"Thờ ra. . Thờ ra. . Thờ ra. . Thờ ra, tại đây rừng cây sẽ ăn người, chừ vị theo sát ta, tuyệt đối không nên làm mất." Nga Mi uyển chuyển, đôi mắt sáng đảo mắt, môi son răng trắng tinh, mị thái mọc lan tràn diễm dứa lòe loẹt nữ tử chẳng biết lúc nào đi vào Lý Tư trước mặt, âm thanh mang theo u oán oán trách.

Lý Tư sắc mặt lạnh nhạt, đi theo cái này diễm dứa lòe loẹt nữ tử đi vào bên trong.

Lý Tư nhìn xem thạch tọa bên trên nam tử tóc trắng, biết đây chính là cái này mục tiêu: "Tại hạ là Tàn Quốc Lý Tư."

Nam tử tóc trắng kia sắc mặt lãnh đạm ngón tay đặt tại mi tâm bá khí nói ra: "Nếu không, người liền sẽ không còn sống tiến đến."

Hộ vệ giận dữ, quát: "Vậy mà dùng loại này khẩu khí giống như cùng nhau quá lớn người nói chuyện, thả tôn trọng chút."

"Ách" hộ vệ bị một đạo kiếm quang đảo qua, trí mạng mà chết.

Nam tử tóc trắng thu kiếm vào vỏ: "Thời cơ thói quen tốt, đã bị lãng quên, nói qua một lần lời nói, hết lần này tới lần khác có người không nguyện ý nhớ kỹ."

Lý Tư đưa tay ngừng hộ vệ cử động: "Hàn Quốc một mực là một cái coi trọng lễ nghi quốc bang, cái quy củ này quả nhiên rất lớn a."

"Cái kia coi trọng lễ nghi Hàn Quốc đã không tồn tại, tại ba năm trước đây bị Tàn Quốc bị tiêu diệt, điểm này Tương Quốc đại nhân hẳn là bị ta rõ ràng hơn.

" nam tử tóc trắng ngữ khí tràn ngập trào phúng.

"Tiên sinh đã từng là Hàn Vương giả trước lớn nhất siêu quần bạt tụy tráng sĩ, dạng này tài năng, nếu như chỉ ở cánh rừng cây này ngủ say, thật sự là có chút quá đáng tiếc." Lý Tư thử thăm dò.

"Ồ? Thật sao?"

"Trước mắt bệ hạ là một vị Vô Tiền Tuyệt Hậu đế vương" Lý Tư xem trước mặt người có chút hứng thú, vội vàng nói.

"Người nói là Tàn Vương Doanh Chính!"

"Hiện tại thiên hạ chỉ có một cái vương, cái kia chính là Đại Tàn vương, hắc Bá Nghiệp con đường mới vừa vắn cắt bước, phi thường cần tiên sinh ưu tú như vậy nhân tài, tới. . . ."

"Người đường xa mà đến, chính là vì nói những này chuyện cũ mèm? Lý đại nhân, để cho người ta có hơi thất vọng a." Nam tử tóc trắng không đợi Lý Tư nói xong cũng cắt ngang hỏi.

"Ồ?" Lý Tư nghi vấn.

"Người tuy nhiên giống như người trong thiên hạ một dạng, cái này cũng không tính lớn sai, người đi đi ~" nam tử tóc trắng lắc đầu thán đến.

"Vệ tiên sinh. . ." Lý Tư còn muốn lại khuyên.

"Có chút nói chuyện ta không muốn nói lần thứ hai." Vệ tiên sinh ngữ khí thay đổi nặng.

"Chừ vị, cũng đem các người đồng bạn cùng nhau mang đi đi." Diễm dứa lòe loẹt nữ tử nói ra.

Lý Tư chớp mắt, đi vào chết đi hộ vệ trước người: "Thật đáng sợ kiêu pháp, đáng tiếc so với Cái Niếp kiêu pháp, còn chỉ có thể khuất tại thứ hai."

"Hừ" nghe được Lý Tư như thế gièm pha, diễm dứa lòe loẹt nữ tử hừ lạnh một tiếng.

Trong rừng cây lập tức yên lặng lại, không khí khẩn trương lan tràn.

"Cái . . . Nhiếp. . ." Một lát sau, Vệ tiên sinh nhẹ nhàng thì thầm, tựa như đang từ từ trải nghiệm hai chữ này mang đến ý vị.

Lý Tư tâm lý mỉm cười, hẳn biết, hẳn đã thành công.

"Một cái rất khó quên tên a." Vệ Trang mở to mắt, nhìn về phía Lý Tư. Hắn cuối cùng nói với Lý Tư lời nói bắt đầu cảm thấy hứng thú: "Trong khoảng thời gian này, Mặc Gia hoạt động thường xuyên, trừ tính lầy gây bất lợi cho Doanh Chính kế hoạch, chắc hẳn đây cũng là Lý đại nhân tới tìm ta nguyên nhân đi."

"Năm đó Vệ tiên sinh Nhất Kiếm Phong Hầu, giết chết Mặc Gia thủ lĩnh sự tích lưu truyền rất rộng, Mặc Gia Đệ Tử đến nay vẫn là đối với ngài nghe tin đã sợ mất mật." Lý Tư liền ôm quyền, xu nịnh nói.

"Những năm này, bọn họ ở các nơi tìm ta khắp nơi, cũng là muốn giết ta làm thủ lĩnh báo thù, "

"Lần này Cái Nhiếp hành tung, cùng Mặc Gia có rất nhiều liên quan."

"Cái Nhiếp bảo hộ lấy đứa bé kia là thân phận gì?"

"Một cái không nên lưu lại nơi này trên thế giới này sinh mệnh."

"Người đạt được đứa bé kia, ta được đến Cái Nhiếp. Đây là một vụ giao dịch, trừ cái đó ra, chúng ta không có bất kỳ cái gì quan hệ." Yên lặng một hồi, Vệ Trang mở miệng.

"Chúng ta đi thôi!" Lý Tư gật gù đầu, đi đầu đi ra ngoài.

"Vâng!" Máy cái Tần Bình theo sát sau lưng hắn.

... ..

Tổng Khuyết đang bận một kiện rất trọng yếu sự tình, đối với hắn tới nói trọng yếu vô cùng, đối với người khác tới nói khả năng một điểm không trọng yếu.

Hắn đạt được một tin tức, một cái gọi Thiên minh tiểu hài tử là con trai của Kinh Kha, cũng là cái kia Phong Tiêu Tiêu Hề Dịch Thủy Hàn, Tráng Sĩ Nhất Khứ Hề Bất Phục Hoàn Thứ Tần Kinh Kha, Kinh Kha Tổng Khuyết cũng không nhận ra, cũng chưa từng thấy qua, hoàn toàn xa lạ người, hắn muốn đi cứu con của hắn, bởi vì hắn gia gia nói qua, khi còn bé Kinh Kha đã cứu tính mạng hắn, mặc dù nói đối với Kinh Kha tới nói cứu một đứa bé không đáng giá nhắc tới, nhưng đối với Tổng Khuyết mà nói, trên cái thế giới này, trọng yếu nhất cũng là mạng hắn, vô cùng trọng yếu, bất kỳ cái gì đều đồ vật đều trọng yếu, cho nên hắn phải cứu Thiên minh.

Thời gian qua đi lấy mấy năm, Tổng Khuyết đào lại phải ra khỏi vỏ, không biết lại có ai đầu người rơi xuống đất đâu?

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23 : Thiên Minh

... ..

"Có phải hay không muốn xuất phát?" Xích Luyện hỏi.

Vệ Trang đứng dậy, chậm rãi nói: "Vô Song, Thương Lang, Bạch Phượng, mấy người bọn hắn hiện tại nơi nào?"

Xích Luyện đáp: "Ta đi thông tri bọn họ tập hợp."

Ngừa đầu tiếp tục nói: "Vô Song ngay tại rồi Thượng Đẳng không đủ ba trăm dặm trong núi sâu tu luyện."

"Để cho Vô Song đi trước tra một chút." Vệ Trang bình tĩnh phân phó nói.

...

Tổng Khuyết đi vào Tàn Nguyệt Cốc, nhìn thấy này xác chết khắp nơi Tàn Quốc thiết kỵ, nhìn xem này vết thương trí mạng miệng: "Thật là sắc bén kiếm khí, Kiếm Thánh Cái Niếp sao? Thú vị."

Tổng Khuyết tìm kiếm lấy tung tích: "Hương về bên này sao?" Nhìn về phía trước rừng cây, Tổng Khuyết cười Xuy Tuyết bay đi.

Rừng cây rậm rạp bên trong, Thiên Minh tay cầm Uyên Hồng Kiếm cái gì cầm hai cái thorn ngào ngào nướng Sơn Kê, hì hì cười nói: "Đại thúc, đang đợi một hồi, liền có thorn ngào ngào nướng Sơn Kê ăn."

Oanh một tiếng, một đóa pháo hoa trên không trung bén nhọn vang lên.

Tổng Khuyết nhìn xem pháo hoa địa phương, trong lòng hơi động, nhanh chóng tiến đến.

Tổng Khuyết đuổi tới hiện trường nhìn thấy một cái cầm bảo kiếm nướng Sơn Kê ước chừng mười hai, ba tuổi, người mặc màu vàng xanh lá ngoại y, màu nâu quần, một đầu hắc sắc tóc ngắn, một đôi mắt to đen lúng lẳng trực chuyển, một mặt tinh linh chi khí thiếu niên: "Người tên gì?"

Thiên Minh cầm trong tay Uyên Hồng thần sắc cảnh giác nhìn xem Tổng Khuyết: "Ta gọi Thiên Minh, người là ai?"

"Ta gọi Tổng Khuyết, người có thể gọi ta Tổng đại ca." Tổng Khuyết nắm đao, dắt ngựa, nhìn xem Thiên Minh trong mắt lóe lên một tia nhu hòa.

Lúc này mấy người xuất hiện.

"Các người người nào "

Tổng Khuyết nhìn xem bốn phía vây kín người từng trải, quét mắt một vòng, đôi tay ôm gà nướng không thả Thiên Minh thần nhiên nói: "Thiên Minh, đến đằng sau ta tới."

Thiên Minh nhìn xem Tổng Khuyết này giống như đại thúc một dạng bảo hộ biểu lộ, đi vào bên cạnh hắn: "Tổng đại ca, ta cùng người cùng một chỗ chiến đấu "

Tổng Khuyết nhìn xem Thiên Minh trịnh trọng biểu lộ, gật gật đầu, không nói gì.

"A ~ là Tổng đại ca." Một cái giống như Thiên Minh không chênh lệch nhiều tiểu thiếu niên cao hứng xông về Tổng Khuyết.

Tổng Khuyết trong lòng hơi động, nhớ tới: "Là người, Thiếu Vũ."

Hạng Lương theo sát về sau, chấp tay nói: "Là Tổng đại hiệp, hôm đó ân cứu mạng còn không có báo đáp đây!"

Chung quanh Sở Quân cũng muốn đứng lên, vị này trên chiến trường lấy lực lượng một người chống cự mấy trăm hoàng kim hòa kỵ binh người.

"A. . . ." Một tiếng hét thảm truyền đến, Tổng Khuyết nhìn thấy một bóng người bay tới, một tay phát lên, Từ Ngân sắc Cương Khí tiếp được đạo nhân ảnh kia.

"Là a trung" nhìn thấy bóng người kia khuôn mặt, bên cạnh Sở Quân kinh hô, là người một nhà.

"A trung không phải đang tại bảo vệ vị trí công tác sao?" Một tên Sở Quân hỏi.

"Trông coi vị trí công tác còn có ai?" Một tên tóc trắng xoá lão đầu mang theo mọi người chạy tới.

"Còn có A Long" binh lính trả lời.

"A Long người đâu?" Phạm Tăng hỏi.

"Cái này. . . ." Binh lính lời nói nghẹn.

"Các người có phải hay không đang tìm hắn" bất thình lình trong bụi cỏ nhảy lên ra một cái vóc người khôi ngô trắng hán, cái kia trắng hán hơi vung tay, lại là hai bóng người bay về phía Tổng Khuyết.

Tổng Khuyết vung tay lên, hai tên bóng người rơi xuống trên mặt đất, híp mắt nhìn chăm chăm cái này trắng hán.

Trắng hán kia xông về Thiếu Vũ, song quyền vung lên, Sở Quốc tàn binh bay tứ tung tức tức.

"Bày trận hình phòng ngự" Phạm Tăng trầm ổn bất loạn, rút ra bảo kiếm, chỉ huy binh lính.

Trắng hán mạnh mẽ đâm tới, Sở Quốc binh lính không ai can nỏi, một quyền vung hướng về Phạm Tăng.

Thiếu Vũ nhìn thấy Phạm Tăng nguy hiểm, giật nảy cả mình, liền vội vàng tiến lên ngăn cản, tam quyền lưỡng cước, Thiếu Vũ liền ở vào hạ phong.

Hạng Lương xem lo lắng, quát đến Tống Khuyết, lớn tiếng Cầu Đạo: "Tổng đại hiệp, mời người xuất thủ tương trợ."

Tống Khuyết không nói gì, chỉ là nhẹ nhàng gạt đầu.

Đi ra phía trước, đao thế bao phủ trắng hán, thần nhiên nói: "Người sẽ chết."

Âm thanh vô cùng kiên định, tựa như nói là chân lý một dạng.

Trắng hán ngưng trọng nhìn xem Tống Khuyết,

Toàn thân nổi da gà đứng lên.

Tay khoác lên đen nhánh trên chuôi đao, quay đầu đối Thiên Minh nói: "Nhìn kỹ, đao pháp ta!"

Thần sắc thành kính, nhẹ nhàng ngâm xướng: "Một đêm Tiểu Lâu Thính Xuân Vũ ~ "

Thiên Minh ánh mắt hoa lên, chỉ nhìn thấy một đao Từ Ngân sắc quang mang lóe lên một cái rồi biến mất, Tống Khuyết liền đã đến trắng hán kia sau lưng, trắng hán trong nháy mắt ngã xuống đất, biểu lộ mê mang.

Trên mũi đao dính lấy huyết châu, Tống Khuyết nhẹ nhàng thổi, huyết châu liền tiếp nhỏ giọt xuống, vừa vụn nhỏ xuống tại một mảnh trên lá cây.

Chung quanh chấn kinh nhìn xem Tống Khuyết, bọn họ mới phát hiện trên cái thế giới này còn có nhanh như vậy đao pháp, nghe rộn cả người.

Tống Khuyết thu đao vào vỏ, đi vào Thiên Minh bên người: "Thiên Minh, người muốn học ta cái này đao pháp sao?"

Thiên Minh khản trương hỏi: "Người là ta thân thích sao? Tại sao phải dạy chơi đao pháp?"

"Bởi vì người một cái trường bối đối với ta có ân, cho nên ta phải trả trả về." Tống Khuyết biểu lộ vẫn là như vậy lạnh nhạt.

"Là ta thân nhân? Là cha mẹ ta sao? Bọn họ ở đâu? Người biết bọn họ?" Thiên Minh vội vã truy vấn.

"Ta không biết cha mẹ người, cũng không biết bọn họ ở nơi đó, ta là lúc rất nhỏ sau, bị người người thân kia đã cứu ta một tên. Hiện tại ta cho người hai lựa chọn, thứ nhất, ta nhận người làm đồ đệ của ta, ta dạy cho người võ công, kế thừa ta Tiểu Thuyết Gia một mạch truyền thừa, thứ hai, ta đáp ứng giúp người ba chuyện, sẽ còn dạy người một chiêu võ công. Như thế nào? Người tuyển đi!" Tống Khuyết nhìn xem Thiên Minh nói.

Thiếu Vũ nhìn chăm chăm Thiên Minh, cười nói: "Tiểu tử, do dự cái gì, chọn cái thứ nhất a, Tổng đại ca là thiên hạ ít có cường giả, làm hắn đồ đệ rất nhiều chỗ tốt a!"

Thiên Minh nhìn phía xa Cái Niếp, sắc mặt kiên định nói: "Ta lựa chọn loại thứ hai."

"Ồ? Người chắc chắn chứ?" Tống Khuyết biểu lộ như một, tựa như vĩnh viễn không có ba động.

"Ừm, ta xác định." Thiên Minh gật gật đầu.

"Vậy thì tốt, người bây giờ có việc cần ta giúp sao?" Tống Khuyết thần nhiên nói.

"Chuyện thứ nhất chính là, giúp ta chữa cho tốt đại thúc." Thiên Minh đi đến Cái Niếp bên người, quay đầu nói ra.

"Ồ? Kiểm Thánh Cái Niếp sao? Tốt, cái này ta đáp ứng." Tống Khuyết nhìn xem nằm trên mặt đất Cái Niếp, nhẹ nhàng gạt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Đao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24 : Thương Lang Vương

Đi, chúng ta đi tìm bác sĩ cho người đại thúc trị liệu." Tống Khuyết tiến lên đỡ dậy Cái Niếp, đối Thiên Minh nói.

"Tổng đại hiệp, chúng ta quen biết một tên thần y, nhất định có thể trị liệu vị tiên sinh này thương tổn." Phạm Tăng trong lòng hơi động, vội vàng nói.

"Ồ? Vậy thì tốt, chữa trị xong, coi như ta Tổng Khuyết thiếu các người một cái nhân tình." Tổng Khuyết nhìn xem Phạm Tăng.

"Đâu có đâu có, Tổng đại hiệp đã cứu chúng ta nhất mệnh, việc nhỏ cỡ này, như thế nào vừa giành công đâu?" Phạm Tăng khiêm tốn nói.

"Việc này không nên chậm trễ, tại đây đã không an toàn, chúng ta lập tức đi."

...

Tổng Khuyết bọn họ đi hai ngày sau, rừng cây tới một nam một nữ.

"Chính là chỗ này." Diêm dứa lờ lợt Xích Luyện nói.

Một bên, tóc trắng phơ Vệ Trang nhìn xem mặt đất một vùng máu yên lặng không nói.

"Là Vô Song máu." Xích Luyện đi lên phía trước, nhìn xem này một vùng máu, có chút lo lắng nói.

"Người không cần khổ sở, Vô Song chết tốc độ rất nhanh, so cảm nhận được thống khổ tốc độ nhanh hơn." Hai tròng mắt nhắm lại, Vệ Trang chậm rãi mở miệng.

"Đây là Bách Bộ Phi Kiếm? Một lưỡi đao đoạn cổ họng?" Xích Luyện thần sắc khó coi.

"Không, đây là đao ý." Vệ Trang sắc mặt nghiêm túc phủ định.

"Đao ý? Không phải Cái Niếp?" Xích Luyện xem Vệ Trang ít có nghiêm túc bộ dáng.

"Đúng, cái này khiến ta nghĩ đến một cây đao." Vệ Trang gật đầu.

"Cái gì đao?" Xích Luyện hiểu kỳ hỏi.

"Một cái ma tính đao." Vệ Trang chậm rãi nói.

"Ma tính?" Xích Luyện nghi hoặc lẩm bẩm nói.

"Trong truyền thuyết thân đao khắc Tiểu Lâu Nhất Dạ Thỉnh Xuân Vũ, đao quang lóe lên, đầu người rơi xuống đất." Vệ Trang cảm khái, lại tốt giống như thờ dài.

"Đao quang lóe lên. . . Đầu người rơi xuống đất. . . Khẩu khí thật là lớn." Xích Luyện sáng giọng.

"Thật nhiều người đều cảm thấy khẩu hiệu này nói khoác mà không biết ngượng, đều muốn nhìn một chút là dạng gì đao pháp, nhưng nhìn thấy người đều chết." Vệ Trang cũng là một mặt hưng phấn bộ dáng.

"Vệ Trang đại nhân. . ." Xích Luyện biết Vệ Trang ý tứ, lo lắng nói.

...

Hoang tàn vắng vẻ Qua Bích bên trong, một đám người đi tại đen nhánh Dạ Quang xuống.

Tổng Khuyết cười tại Xuy Tuyết trên lưng, tay phải nắm Xuân Vũ, yên lặng nhìn xem chung quanh.

Đánh ngựa đi vào Cái Niếp trước xe ngựa: "Người thế nào?"

"Đa tạ đại ân cứu mạng, đã tốt nhiều." Cái Niếp ôm quyền hành lễ,

"Không cần cảm ơn ta, ta chỉ là đáp ứng Thiên Minh thỉnh cầu mà thôi, Thiên Minh là con trai của Kinh Kha sao?" Tổng Khuyết âm thanh lãnh đạm

"Đúng" Cái Niếp gật gật đầu.

"Vậy là tốt rồi." Tổng Khuyết gật đầu, cười Xuy Tuyết đi đến bên cạnh.

Trong xe ngựa, Thiếu Vũ nhìn chăm chăm Tổng Khuyết bóng lưng quay đầu đối với Thiên Minh hỏi: "Lần trước Tổng đại ca muốn thu người làm đồ đệ, người làm sao không đáp ứng đâu?"

Thiên Minh hững hờ nói ra: "Ta nhưng là muốn giống như đại thúc một dạng, trở thành Kiếm Thánh người, tại sao có thể học đao đâu?"

"Tiểu tử ngốc, người đại thúc là lợi hại, có thể là Tổng đại ca đao pháp đáng sợ hơn, hần đao bình thường từ trước tới giờ không ra khỏi vỏ, chỉ cần ra

khỏi vỏ, tất có người vong." Thiếu Vũ đau lòng nhức óc nói ra.

"Ta đại thúc có thể là một người giết ba trăm người a!" Thiên Minh không phục kêu lên.

"Người biết Tổng đại ca trên giang hồ lưu chuyển lên cái gì xưng hào sao?" Thiếu Vũ một mặt thần bí nói ra.

Thiên Minh một mặt hiểu kỳ lắc đầu.

"Đao quang lóe lên, đầu người rơi xuống đất. Trong giang hồ thịnh truyền: Một người nắm lấy một thanh khắc lấy Tiểu Lâu Nhất Dạ Thỉnh Xuân Vũ đao, người kia còn nhẹ ngâm khê lấy Tiểu Lâu Nhất Dạ Thỉnh Xuân Vũ, này bị để mắt tới người kia có thể nhắm mắt lại chờ chết, với lại chết sẽ không thống khổ, bởi vì đao quá nhanh, cảm giác không thấy." Thiếu Vũ thần sắc sùng bái nhìn xem Tổng Khuyết.

"Thật đáng sợ, đao quang lóe lên, đầu người rơi xuống đất." Thiên Minh đánh cái rùng mình.

"Hiện tại biết đi, người không có đáp ứng làm Tổng đại ca đồ đệ, cỡ nào đáng tiếc." Thiếu Vũ cười nhạo.

Thiên Minh hừ hừ nói: "Tổng đại ca còn đáp ứng ta hai chuyện đâu,

Còn có dạy ta một chiêu, ta liền để hần dạy ta chiêu này."

Thiếu Vũ nhìn xem Thiên Minh sắc mặt xấu hổ nói: "Người cũng nên cho Tổng đại ca, dạy ta một chút đi."

"Tốt." Thiên Minh thông khoái đáp ứng.

"Thật?" Thiếu Vũ không tin hỏi.

"Người phải gọi ta đại ca, ta liền để Tổng đại ca dạy người." Thiên Minh một mặt hí ngợc.

"Đáng giận gia hỏa "Thiếu Vũ lập tức giống như Thiên Minh xoay đánh thành một khối.

Tổng Khuyết thần sắc nhất động nhìn bốn phía, tay khoác lên đen như mực trên chuôi đao: "Các vị cẩn thận."

"Cái này, tốt nhiều sói." Sở bình kinh hãi.

"Tình huống bây giờ vô cùng nguy hiểm, địch nhân cũng là Thương Lang Vương." Cái Niếp nhìn qua đàn sói nói.

"Thương Lang Vương? Cũng là cái kia xú danh chiêu lấy, được xưng là đêm tối thích khách thích khách đoàn đầu mục?" Hạng Lương sắc mặt khó coi.

"Nghe nói hần đã từng vì là Hàn Vương hiệu lực, Hàn Quốc bị diệt về sau, hần liền tin tức mâu không, nghĩ không ra sẽ xuất hiện ở chỗ này." Phạm Tăng về mặt nghiêm túc

"Có người không chế những này sói." Thiên Minh kinh hô.

"Tổng đại hiệp, hiện tại người xem?" Phạm Tăng biết, bây giờ có thể dựa vào cũng chỉ có Tổng Khuyết.

"Ừm, bản người bản trước lập tức, bắt Giặc phải bắt Vua trước, ta đi giết này Thương Lang Vương liền tốt, các người bảo vệ tốt Thiên Minh." Tổng Khuyết gạt đầu, đã phản phò sau khi cười Xuy Tuyết nhanh chóng hướng về đàn sói tới phương hướng phóng đi.

Xuy Tuyết trong đêm tối giống như thiểm điện xông về đàn sói, móng ngựa như gió, giết chết đá chết vài đầu nhào tới Dã Lang.

Thương Lang Vương nhìn thấy một người cười toàn thân trắng bạc Bạch Mã xông lại, biết đó là Vệ Trang căn dặn không thể lực kháng nhân vật, chính mình trốn, chỉ huy đàn sói, vây công Tổng Khuyết.

"Vù" đao quang ra khỏi vỏ, vô số đao khí lan tràn, Tổng Khuyết 20 bước bên trong Dã Lang như bị cắt nhận Lúa mạch một dạng, nhao nhao ngã xuống đất.

Thương Lang Vương ở phía xa nhìn thấy một màn này hít sâu một hơi, hải hùng khiếp vía.

Tổng Khuyết nhắm mắt lại, cảm thụ được cái gì, bỗng nhiên mở to mắt: "Tìm tới."

Tổng Khuyết đập một cái Xuy Tuyết lưng ngựa, giống như phi điều, bay về phía Thương Lang Vương chỗ ẩn thân, Đao Cương quét qua.

"Bang" một tiếng như sấm tiếng vang, Thương Lang Vương dùng Thiết Trảo ngăn trở Tổng Khuyết cái này Đao Cương, nhưng hai tay cũng máu tươi chảy ròng.

"Tránh thật ẩn nấp, đáng tiếc. . ." Tổng Khuyết lắc đầu.

"Đáng tiếc cái gì?" Tổng Khuyết không có lên liền công kích, Thương Lang Vương cũng cao hứng, tiếp theo đề tài.

"Đáng tiếc, ngươi muốn chết." Tống Khuyết thở dài.

"Tiểu Lâu Nhất Dạ Thỉnh Xuân Vũ." Tống Khuyết biểu lộ thành kính, tựa như đây là một kiện thần thánh sự tình.

"Vũ "

"Bành" Thương Lang Vương trong nháy mắt ngã xuống đất.

Đao quang lóe lên, đầu người rơi xuống đất.

Mũi đao có một vôi máu tươi, Tống Khuyết nhẹ nhàng thổi, huyết châu nhỏ xuống trên mặt đất.

"Đây là trong đời ngươi công hiến lớn nhất thời khắc, chúc mừng ngươi." Tống Khuyết thu đao vào vỏ, đối Thương Lang Vương lẩm bẩm nói.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Đao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25 : Bạch Phượng

Tống Khuyết cười Xuy Tuyết trở lại bên cạnh xe ngựa, Thiên Minh đám người đã không thấy, mà bốn phía Sớ binh trên cỏ cắm màu trắng vũ mao, biến sắc: "Điều Hồ Ly Sơn?" Đánh ngựa chạy như bay, lúc trước phương đuổi theo.

Trên đồi cát, Cái Niếp cầm trong tay Uyên Hồng che chở Thiên Minh giống như Thiếu Vũ, sắc mặt tái nhợt nhìn chăm chăm trên đầu màu trắng Đại Điều: "Thiên Minh cẩn thận, các ngươi nhanh tìm Tống tiên sinh, ta ngăn trở hấn."

Thiên Minh một mặt kích động kêu to: "Đại thúc, ta không sợ, chúng ta cùng một chỗ chiến đấu."

"Thiên Minh nghe lời, nhanh lên đi, ta lập tức liền đến." Cái Niếp vội vàng khuyên nhủ.

Thiếu Vũ tâm lý biết bọn họ ở chỗ này sẽ chỉ phân tán Cái Niếp tâm tư, vội vàng nói: "Thiên Minh, đi nhanh một chút, chúng ta đi tìm Tống đại ca, hấn nhất định có thể giết người này."

"Ta. . ." Thiên Minh còn không có nói ra liền bị một thanh âm cắt ngang.

"Muốn đi? Hôm nay các ngươi một cái đều đi không nổi." Một tên tuấn tiểu như nữ tử, toàn thân áo trắng, trên vai cắm màu trắng vũ mao thanh niên nam tử nhìn xem Cái Niếp thần nhiên nói.

"Bạch Phượng, Vệ Trang tìm là ta, không liên quan hai đứa bé này sự tình, tới đi, nhìn xem Tiểu Trang thủ hạ, có bao nhiêu lợi hại." Cái Niếp rút ra Uyên Hồng, chỉ Bạch Phượng nói.

"Ồ? Ngươi bị người trong giang hồ xưng là Kiếm Thánh, không biết giết ngươi, ta có phải hay không Kiếm Thánh đâu?" Bạch Phượng nhìn chăm chăm Cái Niếp chậm rãi nói.

"Bỉ ôi, đại thúc thụ thương, bằng không giết ngươi tựa như giết gà một dạng." Thiên Minh đầy vẻ khinh bỉ nói ra.

"Cái kia có như thế nào? Giết các ngươi, ai nào biết đâu? ~" cái cuối cùng từ, vẫn còn ở không trung quanh quẩn, người đã vọt tới Thiên Minh năm bước bên ngoài, Phi Vũ lóe lên, hướng lên trời sáng phá không bay đi.

Cái Niếp trong tay Uyên Hồng lóe lên, ngăn tại Thiên Minh trước người, chặt đứt bay tới Phi Vũ, đưa lưng về phía Thiên Minh Thiếu Vũ, về mặt nghiêm túc nhìn xem Bạch Phượng: "Đi."

Thiếu Vũ biết bây giờ không phải là khoe khoang thời điểm, lôi kéo không nguyện ý đi Thiên Minh, hướng về Tống Khuyết phương hướng tiến đến.

"Đi? Hỏi qua ta sao?" Bạch Phượng cười khê, thân ảnh lóe lên, vòng qua Cái Niếp, hướng lên trời sáng Thiếu Vũ đuổi theo.

"Đối thủ của ngươi là ta." Cái Niếp trong nháy mắt ngăn trở Bạch Phượng nói đường đi, Uyên Hồng Kiếm quang thiểm nhập nháy, nhanh như điện chớp hướng về Bạch Phượng đâm tới.

"Xì..."

Bạch Phượng tay trái chống đỡ Uyên Hồng, tay phải như thiểm điện bắn về phía Cái Niếp, Cái Niếp cúi đầu, tránh thoát một kích này, Uyên Hồng Kiếm xu thế quay về vẫy, Bạch Phượng thân ảnh phi vũ, như gió về phía sau lưng đưa đi.

Cái Niếp cực kỳ chấn kinh, lại có thể có người có thể dùng lòng bàn tay cản Uyên Hồng Kiếm tức giận phong mang, đè xuống trong lòng chấn kinh, Kiếm Thế lại nổi lên, vận khởi Quỷ Cốc Tung Kiếm thuật hướng về Bạch Phượng đánh tới.

Bạch Phượng cực kỳ giáo hoạt, biết Cái Niếp bản thân bị trọng thương, cũng không đoạt công, chỉ là vận khởi khinh công chậm rãi triển đấu, đầy trời màu trắng Phi Vũ hướng về Cái Niếp bao phủ tới.

Cái Niếp lần này thấy rõ, Bạch Phượng trong tay có đem cực kỳ nhỏ đúng dịp chưởng lưỡi đao, trong suốt một điểm nhìn không ra dấu vết, đang toàn lực ngăn trở Bạch Phượng nhanh chóng một kích, Cái Niếp chống đỡ không nổi Cái, cổ họng ngồn ngộn, ngăn chặn cái này miệng muốn bắn ra máu tươi, xù lấy Uyên Hồng, nửa quỳ trên mặt đất.

Hắn vốn chính là trọng thương, muốn đang cùng Bạch Phượng cao như vậy tay so chiêu, càng là thương tổn càng thêm thương tổn.

Bạch Phượng nhìn xem vẫn còn ở gượng chống Cái Niếp, khẽ cười nói: "Kiếm Thánh Cái Niếp, không gì hơn cái này."

"Ồ? Thật sao?" Một đạo thanh âm trong trẻo lạnh lùng truyền đến, nương theo lấy âm thanh còn có một đạo Từ Ngân sắc Đao Cương.

Nghìn cân treo sợi tóc thời khắc, Bạch Phượng thân thể thay đổi, tránh thoát Đao Cương, đứng thẳng người, nhìn xem Đao Cương xuất hiện địa phương, ngưng trọng nói: "Tiểu Lâu Nhất Dạ Thỉnh Xuân Vũ?"

Cái Niếp nhìn xem Tổng Khuyết đuổi tới, tâm lý buông lỏng, là tại chống đỡ không nổi, ngã xuống đất ngất đi bên trên.

Tổng Khuyết cười Xuy Tuyết, áo trắng bị gió thổi kêu phần phật, biểu lộ đậm mạc nói: "Ngươi muốn thử xem sao? Là ta đao nhanh, vẫn là mạng ngươi nhanh."

Bạch Phượng khoe miệng khẽ cong, khẽ cười nói: "Mọi người đều hiểu kỳ, cho nên chết nhanh, mà ta hoàn toàn là không có tò mò tâm người."

Tổng Khuyết nhìn xem Bạch Phượng, tựa như tự lẩm bẩm: "Dạng này a? Ta có chút hiểu kỳ, là ta đao nhanh, vẫn là mạng ngươi nhanh."

Thon dài tái nhợt ngón tay khoác lên đen nhánh trên chuôi đao.

"Tha thứ không phụng bồi!" Bạch Phượng tâm lý nhảy một cái,

Vội vàng lui lại, chỉ gặp một cái bóng mờ, đã không thấy tung tích.

Nhìn xem Bạch Phượng chạy trốn phương hướng, Tổng Khuyết không có đi truy, sợ lại là điều hồ ly sơn chi kế, đang muốn đỡ dậy Cái Niếp.

Lúc này Thiên Minh bọn họ chạy đến: "A, đại thúc làm sao?" Thiên Minh thần sắc lo lắng.

"Hắn lần trước liền bản thân bị trọng thương, hiện tại còn giống như Bạch Phượng loại cao thủ này đối đầu, thương tổn càng nặng, hiện tại nhất định phải lập tức tiến đến Kính Hồ y trang, buổi tối Cái tiên sinh liền chết chắc" Phạm Tăng tiến lên kiểm tra một phen, sắc mặt nghiêm túc nói.

"Vậy chúng ta nhanh." Thiên Minh quá sợ hãi, vội vàng cướp đường.

"Việc này không nên chậm trễ, đi thôi" Tổng Khuyết gật gật đầu, nhìn xem Bạch Phượng rời đi địa phương thăm nghĩ: Lần sau ngươi không có vận khí tốt như vậy.

.....

Thái Hồ bờ sông, khoáng trống giống như xanh đen sắc màn che, điểm tuyết lấy lập loè Phồn Tinh, để cho người ta không khỏi thật sâu say mê, u ám vụ khí tùy phong mà động.

"Chính là chỗ này." Phạm Tăng nhìn xem trong hồ Thủy Sắc đối Tổng Khuyết nói.

Lúc này, bình tĩnh quá trong hồ, bỗng lung xuất hiện một đạo ánh đèn, từ xa đến gần, ung dung đi tới.

Một tên chừng mười một hai tuổi thiếu nữ, dẫn theo đèn lồng, âm thanh ôn nhu uyển chuyển: "Dung tỷ tỷ hiện tại cứu chữa một tên bệnh nặng người, cho nên để cho ta thay nàng nghênh đón các vị, mời Các Vị Tiên Bối đại ca thứ tội."

Nhìn xem cái này lời nói trong cử chỉ một thân bẩm sinh khí chất cao quý nữ hài, Tổng Khuyết như có điều suy nghĩ.

"Nguyên lai là Mặc Gia băng hữu, là tại quá tốt." Phạm Tăng mặt mang mỉm cười.

"Ta họ Cao, tên Nguyệt, mọi người có thể gọi ta Nguyệt nhi" Nguyệt nhi giòn tan nói ra.

"Mấy năm không có tới y trang, Dung cô nương thế mà thêm ra một cái như thế xinh đẹp muội muội." Hạng Lương cười nói.

"Tháng này mà là ai a? Cái kia Dung cô nương lại là làm gì?" Thiên Minh vụng trộm hỏi Thiếu Vũ.

"Ngươi nghe ngóng như thế cẩn thận làm gì?" Thiếu Vũ nghiêng ngả Thiên Minh liếc một chút.

"Đi thôi." Tống Khuyết thần nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26 : Yên Tĩnh Hồ Y Trang

"Đáng giận, Thương Lang cũng chết." Xích Luyện oán hận chửi bới nói.

". . . ." Vệ Trang nhìn xem mặt đất, đầu người tách rời Thương Lang Vương, nhú lại tái nhợt lông mày, sắc mặt cũng không phải rất dễ nhìn.

"Bạch Phượng, đối phó một cái bị thương nặng Cái Niếp, đều không có giải quyết, thực sự không biết ngươi làm thế nào sự tình." Xích Luyện quay đầu châm chọc Bạch Phượng.

"Ngươi lợi hại như vậy, ngươi có thể đi thử một chút, có lẽ ngươi sẽ thành công đâu?" Bạch Phượng không cam lòng yếu thế, giấu cợt nói.

"Ngươi. . . ." Xích Luyện đang muốn đang nói.

"Tốt, trên đời này người chết cũng là kẻ yếu, mà kẻ yếu đều đáng chết." Vệ Trang xử lấy một thanh quái dị trường kiếm, nhìn lên bầu trời thần nhiên nói.

"Bạch Phượng, ngươi giống như Tống Khuyết giao thủ qua?" Vệ Trang đưa lưng về phía tiếp tục hỏi.

"Không có chân chính trên ý nghĩa giao thủ, ta ngăn trở hắn một đạo ngoại phóng Dao Cương, về sau ta liền rút đi." Bạch Phượng hai tay ôm vai, thần nhiên nói.

"Hừ hừ, Bạch Phượng, ngươi quả nhiên là chúng ta Lưu Sa nhất biết chạy trốn." Xích Luyện cười ha hả nói.

"Tiểu Lâu Nhất Dạ Thỉnh Xuân Vũ, thật ngời nhìn xem cây đao kia a!" Vệ Trang tóc trắng phi vũ tự lảm bảm.

"Tuy nhiên ta không cùng hắn giao thủ qua, nhưng hắn tại giết Thương Lang về sau, gấp trở về về thời gian suy đoán, hắn đao nhanh, người cũng nhanh." Bạch Phượng trong mắt lóe lên một tia ngưng trọng.

"Hiện tại các ngươi không cần đơn độc hành động, đem Lân nhi cùng Ân Bức gọi trở về đi." Vệ Trang chậm rãi phân phó nói.

"Tốt, Vệ Trang đại nhân." Xích Luyện xoa mũi nói ra.

"Tống ~ Khuyết ~" Vệ Trang khoe miệng hơi hơi giương lên, càng ngày càng thú vị.

.

"Mặc Gia là chư tử bách gia bên trong lớn nhất trường nghĩa môn phái, Mặc Gia tổ sư gia cùng chúng ta Sở gia có bao nhiêu năm giao tình. Tại phản kháng Tần Quốc trong trận doanh, Mặc Gia cùng chúng ta gia tộc cũng là kiên quyết nhất hai cái. Kính Hồ y trang, là Mặc Gia một cái Bí Mật Cư Điểm, nếu như không có Mặc Gia Đệ Tử chỉ dẫn, bình thường người căn bản là không có cách tìm tới. Hiện tại Tần Quốc điều tra cũng nghiêm, tất cả mọi người rất cẩn thận. Tại đây, còn ở một cái không dậy nổi nữ hài tử, nàng niên kỷ lớn hơn ta không bao nhiêu, có thể năng nhưng là Mặc Gia nổi danh nhất thần y, chúng ta chính là muốn mời nàng, tới cứu tình Ngu Bạch. Nàng họ Kép Đoan Mộc, tên một chữ một cái dung từ." Thiếu Vũ chậm rãi giới thiệu.

"A! Một cái Kẻ điếc vẫn là thần y." Thiên Minh tâm lý nói thầm.

"Nguyệt cô nương tuy nhiên tuổi nhỏ, làm nhưng là Dung cô nương đắc lực trợ thủ." Thiếu Vũ nhìn xem Nguyệt nhi tôn sùng nói.

Lúc này, Thiên Minh nhìn thấy hẳn trong cuộc đời tốt đẹp nhất hình ảnh: Đầy trời Huỳnh hỏa tung bay ở Nguyệt nhi bên cạnh, như tiên nữ trên trời một dạng. Nhìn bầu trời sáng như si như say.

"Mặc Gia thật sự là một cái thần kỳ môn phái, tại đây tràn ngập kỳ diệu đồ vật." Thiếu Vũ tâm lý nói thầm.

"Nhanh, phía trước liền đến." Nguyệt nhi chỉ phía trước Tiểu Đảo, giòn tan nói.

Xuống thuyền, đến gần ở trên đảo phòng nhỏ.

Thiên Minh chỉ phòng nhỏ trên cửa treo thẻ bài, vòng quanh đầu: "Phía trên này từ, ta làm sao cũng không nhận ra a?"

Đây đều là trước kia Yên Quốc văn tự, từ khi Tần Quốc Thống Nhất Văn Tự, liền cấm đoán sử dụng, tuy nhiên ở chỗ này căn bản không cần để ý tới Tần Quốc pháp luật." Thiếu Vũ ôm vai giải thích nói.

"Trên đó viết cái gì?" Thiên Minh hỏi.

"Đây là Đoan Mộc Dung cô nương định ra một cục quy củ, ba không cứu." Thiếu Vũ ngẩng đầu lên nói.

"Ba không cứu." Thiên Minh nghi hoặc không hiểu.

"Ha ha ha. . . Dung tỷ tỷ năng y thuật cao minh, nhưng có ba loại Nhân Tuyệt đúng không sẽ cứu, thứ nhất, Tần Quốc người không cứu. Thứ hai, họ Cái người không cứu. Cái này thứ ba nha, cũng là so kiếm sinh hung đầu ác thụ thương người không cứu." Nguyệt nhi che miệng phát ra như chuông bạc tiếng cười giải thích nói.

Tổng Khuyết nghe được Nguyệt nhi giải thích nhũ một cái lông mày.

"Đây là cái gì quái quy củ a." Thiên Minh thần kinh không ổn định nói.

"Dù sao cùng ngươi không có quan hệ, ngươi chỉ cần nhớ kỹ liền tốt" Thiếu Vũ tay dựng lấy Thiên Minh trên vai, nháy mắt ra hiệu nói ra.

Tiến nhi y trang, một nữ nhân đang đứng ở trong viện, nghênh đón mọi người.

Nữ nhân này nhìn qua hai mươi tuổi ra mặt, da trắng nõn nà, mặt như Bạch Ngọc, một mặt không biểu lộ, một thân Nông Gia áo trắng mây may không che giấu được mị lực.

"Nguyệt nhi, trên đường còn thuận lợi sao?" Đoan Mộc Dung tựa như không có nhìn thấy Hạng gia mọi người một dạng, quan tâm nhìn xem Nguyệt nhi.

"Thuận lợi, ngươi hai ngày hai đêm không ngủ, làm sao không nghỉ ngơi một chút không?" Nguyệt nhi lo lắng nói.

"Dung cô nương." Hạng Lương, Thiếu Vũ bọn người lên tiếng kêu gọi.

"Đã lâu không gặp." Đoan Mộc Dung cũng giống như mới phát hiện mọi người, sắc mặt bình thản nói ra.

Người này cũng là Nguyệt nhi tỷ tỷ, làm sao Nguyệt nhi đáng đáp như vậy làm người khác ưa thích, gia hỏa này làm sao luôn xụ mặt, tựa như là người nào thiếu năng tiền một dạng, năm gần đây coi là Phạm lão đầu khuôn mặt liền đủ cứng nhắc, không nghĩ gia hỏa này lợi hại hơn. Thiên Minh đánh giá Đoan Mộc Dung, cảm thấy suy nghĩ lầy.

Tổng Khuyết ánh mắt ngưng tụ, trong chớp mắt đi vào Đoan Mộc Dung bên người, một tay duỗi ra, trong tay thêm ra một khối ngọc bội.

"Ngươi là ai, dám can đảm ở ta Mặc Gia địa bàn động thủ? Đem ngọc bội trả lại." Đoan Mộc Dung móng ngón tay nắm lấy năm cái Ngân Châm nói.

"Tổng tiên sinh, chậm đã." Một cái tóc trắng xoá lão đầu xông vào y trang hô to.

"Tổng đại hiệp. . ." Phạm Tăng kinh hãi.

"Tổng đại ca. . ." Thiếu Vũ không hiểu rõ tình huống như thế nào.

"Khối ngọc bội này là ngươi?" Tổng Khuyết tựa như không có nhìn thấy kiếm này giương nó mở đầu bầu không khí, nhìn chăm chăm ngọc bội chậm rãi hỏi.

"Không sai, chính là ta." Đoan Mộc Dung nhìn chăm chăm Tổng Khuyết mặt mũi tràn đầy hàn sương nói.

"Ngươi đang nói láo, đây là ta đã chết gia gia tùy thời đeo ngọc bội, ngươi nói là ngươi? Chẳng lẽ vậy công gia gia của ta là ngươi người nhà họ Mặc?" Tổng Khuyết tay khoắc lên đen nhánh trên chuỗi đao, đao thế bao phủ người nhà họ Mặc.

"Tổng tiên sinh, chớ hiểu lầm, chúng ta Mặc Gia làm sao có khả năng vậy công gia gia ngươi đâu?" Ban lão đầu thở gấp nói.

Đoan Mộc Dung mở to hai mắt, bị đao thế ép không thở nổi, nỗ lực nói: "Ngươi là Tổng gia ông cháu. . Từ. . ?"

"Tổng gia gia? Người biết gia gia của ta?" Tổng Khuyết lông mày nhú lại, thu hồi đao thế, nhìn xem Đoàn Mộc Dung thần nhiên nói.

"Người là Tổng Khuyết đệ đệ a? Chúng ta khi còn bé gặp qua." Đoàn Mộc Dung lãnh đạm biểu lộ xuất hiện vẻ tươi cười.

"Vậy sao người sẽ có gia gia của ta ngọc bội, khối ngọc bội này hẳn xưa nay không rời khỏi người." Tổng Khuyết nhìn chăm chăm ngọc bội nhân quang như nước.

"Đây là lần thứ nhất nhìn thấy Tổng đại ca loại vẻ mặt này đây!" Thiên Minh tâm lý nói thầm.

"Tám năm trước, Tổng gia gia tới tìm ta sư phụ, trò chuyện với nhau thật vui, về sau hắn đem khối này ngọc bội đưa cho ta." Đoàn Mộc Dung sắc mặt hiện lên một điểm đỏ bừng, nếu nàng biết, Tổng Khuyết gia gia tiền đưa nàng ngọc bội là bởi vì, đó là sính lễ, sư phó của nàng đáp ứng.

"Thật sao?" Tổng Khuyết nhớ tới, gia gia đã từng nói hắn có cái hồng nhan tri kỷ là Y Gia niệm bụng đại sư: "Mới vừa rồi là ta mạo phạm, không có ý tứ, tất nhiên gia gia của ta đem cái này ngọc bội cho người, đó chính là người, mời người giữ gìn kỹ."

"Ừm, ta sẽ." Đoàn Mộc Dung khôi phục nhất quán biểu lộ nói. Xem ra cái này Tổng Khuyết còn không biết, ta muốn nói sao?

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27 : Phong Miên Chú Ân

Tổng Khuyết gạt gạt đầu, đem ngọc bội trả lại Đoàn Mộc Dung sau khi đi đến bên cạnh sau khi yên lặng không nói.

"Hô"

Người bên cạnh đều buông lỏng một hơi, cái này nếu là đánh nhau, người nhà họ Mặc khẳng định chết hết, người này có thể là Tuyệt Đinh Cao Thủ.

"Người này là thế nào chuyện? Còn có đứa trẻ này." Đoàn Mộc Dung đi vào Cái Niếp bên người kiểm tra nói.

"Đứa trẻ này gọi thiên sáng, là Thiếu Vũ bằng hữu, mà người này là ta Hạng gia bằng hữu, tại chống cự Tần Quốc ung trào thời điểm thụ thương, hi vọng Dung cô nương cứu chữa một phen." Hạng Lương ôm quyền nói ra.

"Ta chỗ này ba không cứu, các vị đều biết a?" Đoàn Mộc Dung mặt không biểu tình nói ra.

Thiếu Vũ bọn người hai mặt nhìn nhau.

Hạng Lương tiến lên: "Biết a."

"Có thể từng có ngoài ý muốn?" Đoàn Mộc Dung mặt lạnh nói.

"Dung cô nương dùng cái gì kết luận hắn là dùng kiếm." Thiếu Vũ tiếp tục nguy biện nói, đáng tiếc không đánh đã khai.

"Thiếu Vũ còn chưa đủ lão luyện." Phạm Tăng trong lòng âm thầm nói ra.

"Người này cánh tay cùng trên cánh tay bắp thịt, cốt cách, cũng là quanh năm luyện bố trí, người này không những dùng kiếm, hơn nữa còn là cái hảo thủ." Đoàn Mộc Dung cười lạnh nói

"Người này là cứu ta Hạng gia thụ thương." Thiếu Vũ kiên trì tiếp tục nói.

"Lại tại nói láo." Đoàn Mộc Dung lúc này đã xác định đối phương là phạm ba không cứu người, cười lạnh nhìn xem mọi người.

"Các người Hạng gia người, trên thân cũng là máu ứ đọng, đồng thời Vô Kiếm thương tổn. Có thể thấy được tập kích Hạng gia người, dùng đến là Độn Khí, mà không phải lợi khí. Trên thân người này không có một chỗ máu ứ đọng, tương phản còn có hai, ba mươi nơi các loại lợi khí vết thương, các người đem nàng khiêng đi đi!" Đoàn Mộc Dung lãnh đạm nói ra, một bộ tiền khách bộ dáng.

"Cái này. . . ." Mọi người thấy Tổng Khuyết, chờ hắn quyết định.

Tổng Khuyết không đang trầm mặc, đối Thiên Minh gật gật đầu, để cho hắn không cần lo lắng, xoay người nói: "Bệnh nhân này là ta đáp ứng phải cứu tốt, nếu như Đoan Mộc cô nương cứu hắn nhất mệnh, ta Tổng Khuyết thiếu Mặc Gia một cái nhân tình."

"Dung cô nương . . ." Ban lão đầu đại hi, người này nhân tình có, kết nối hạ xuống kế hoạch càng thêm có trợ.

Đoan Mộc Dung yên lặng một hồi, tại bình minh bọn họ chờ đợi trong ánh mắt, quét mắt một vòng Tổng Khuyết, thân nhiên nói: "Đem người mang tới tới đi."

Thiếu Vũ bọn người đại hi, vội vàng gọi người đem Cái Niếp mang tới đi vào trong phòng.

"Tổng đại ca, chúng ta phải đi, sau này còn gặp lại." Thiếu Vũ chấp tay nói.

Tổng Khuyết ôm quyền, gật gật đầu: "Bảo trọng."

Thiếu Vũ bọn người lái thuyền, chậm rãi biến mất ở trên mặt hồ.

"Không nên nhìn, sẽ gặp mặt." Nhìn xem Thiên Minh lưu luyến không rời biểu lộ, Tổng Khuyết thân nhiên nói.

"Ừm." Thiên Minh nhẹ nhàng gật đầu.

.

Một hồi, cửa phòng mở ra, Đoan Mộc Dung nhẹ nhàng từ tốn nói: "Người đại thúc hiện tại thoát khỏi nguy hiểm, tuy nhiên không nên ồn ào, bằng không chết thì trách không ta."

Thiên Minh hiểu chuyện gật gật đầu: "Ta sẽ."

Com trưa trên bàn, Ban Đại Sur bọn người nhìn xem Thiên Minh giống như Nga Tử Quỷ tướng ăn, trợn mắt hốc mồm.

Thiên Minh đánh lấy ợ một cái, dễ chịu nói: "Rất lâu chưa từng ăn qua thơm như vậy com."

Nguyệt nhi nhủ lại đáng yêu cái mũi đặc ý nói: "Tính ngươi biết hàng, đây chính là Mặc Gia Cự Tử tự mình bồi dưỡng Thóc Gạo chúng từ trồng ra tới nhà."

"Ồ? Vậy ta cho đại thúc cũng Trang một bát đi." Thiên Minh cảm giác hảo lợi hại bộ dáng.

"Dừng lại." Đoan Mộc Dung quát lạnh nói.

Thiên Minh sững sờ, nghi hoặc không hiểu nhìn xem Đoan Mộc Dung nói: "Chuyện gì a!"

"Chỗ của hắn Nguyệt nhi sẽ đi chiếu cố, không cần quan tâm, ngươi đi làm việc đi." Đoan Mộc Dung thân nhiên nói.

"Làm việc?" Thiên Minh mở to hai mắt nhìn xem Đoan Mộc Dung.

"Tiểu tử, ngươi cho rằng nơi này là địa phương nào? Tiệm com vẫn là khách sạn? Ăn không ngồi rồi a?" Ban lão đầu nhìn xem Thiên Minh nói.

Thiên Minh khóe miệng co quắp giật giật trừng to mắt.

"Đây là Mặc Gia tổ sư gia lưu lại quy củ, một ngày không làm, một ngày không bữa ăn,

Làm bao nhiêu sự tình, ăn bao nhiêu com. Tất cả mọi người muốn tuân thủ." Nguyệt nhi giải thích nói

"Tiểu tử ngươi lượng com ăn tốt như vậy, làm việc tuyệt đối là đem hảo thủ, đừng ngốc lấy, hậu viện cũi khẳng định đều là ngươi. Người khác đoạt đều đoạt không đi." Ban lão đầu hí ngược nói.

Đi vào sân nhỏ, Thiên Minh nhìn xem như thế một đồng lớn cũi, trợn mắt hốc mồm.

Nhìn xem Thiên Minh chém nửa ngày một giống như cũi đều không có chém động, Tổng Khuyết đi ra phía trước.

"Thiên Minh, làm một chuyện gì tình đều cần tìm tới điểm máu chốt, tìm tới, sự tình liền dễ làm." Tổng Khuyết nhìn xem Thiên Minh trịnh trọng nói.

"Điểm máu chốt?" Thiên Minh nghi hoặc không hiểu.

"Ngươi đem lưỡi búa cho ta." Tổng Khuyết không có nhiều lời, để cho Thiên Minh đem lưỡi búa giao cho hắn.

Cầm lưỡi búa, Tổng Khuyết nhẹ nhàng nói: "Tựa như cái này mộc đầu, hắn cũng có điểm máu chốt, chính là chỗ này, là nó yếu ớt nhất địa phương, tìm tới về sau, dùng lực một bổ." Chỉ trên gỗ mặt một điểm, Tổng Khuyết lưỡi búa vung lên, mộc đầu biến thành hai nửa.

"Ngươi thử một chút, đối với nơi này chém." Tống Khuyết tại cầm lấy một cây mộc đầu đối với Thiên Minh nói.

Thiên Minh nắm đầu búa, đối Tống Khuyết nhắc nhở địa phương bỏ tới, ba một tiếng, mộc đầu rất nhẹ nhàng bị đánh vỡ: "Thật, Tống đại ca, ngươi thật lợi hại."

Tống Khuyết nói cho Thiên Minh làm sao tìm kiếm về sau, lui sang một bên.

Lúc này. Cái Niếp từ trong phòng đi ra đối Tống Khuyết nói cảm tạ: "Đa tạ Tống thiếu hiệp ân cứu mạng."

Tống Khuyết lãnh đạm nói: "Không cần cảm ơn ta, ta đáp ứng Thiên Minh ba chuyện hiện tại còn kém hai kiện, xong xuôi liền kết thúc."

"Bất kể thế nào nói, không phải ngươi ta đã chết." Cái Niếp nghe được Tống Khuyết lãnh đạm ngữ khí, không để bụng.

"Ngươi khôi phục rất nhanh, người bình thường đoán chừng cả một đời nằm trên giường đi!" Ban lão đầu nhìn thấy hai người, tiến lên nói ra.

"Cái này nhờ có Mặc Gia y thuật cao minh, tại hạ có thể chạy trốn, thực sự vô cùng cảm kích." Cái Niếp ôm quyền thờ dài.

"Dễ nói dễ nói, tuy nhiên muốn ta không cần cảm ơn ta lão đầu, đây là Dung cô nương công lao." Ban lão đầu cười nói.

"Cái một cái minh bạch." Cái Niếp trình trọng nói.

"Thật có sức sống tiểu tử, có thể là hán nhin có chút kỳ quái a!" Ban lão đầu nhìn xem cách đó không xa Thiên Minh, nghi ngờ nói.

"Là Âm Dương chú ấn." Tống Khuyết cau mày nói.

"Cổ lão Vu Chúc chú ấn, hán gặp được là này một loại?" Ban lão đầu ngưng lỏng mày.

"Phong Miên Chú Ấn, cũng được xưng là thôi miên Cẩm Thuật, là một loại phi thường cao thâm, đáng sợ Âm Dương Thuật, nghe nói có thể khiến người lâm vào điên cuồng trạng thái" Cái Niếp ngưng trọng nói.

"Phong Miên Chú Ấn. . . Người nào dưới?" Tống Khuyết nói khẽ, nghe không ra mảy may tâm tình.

"Âm Dương gia hộ pháp, Nguyệt Thần." Cái Niếp chậm rãi nói.

"Là nàng." Tống Khuyết ánh mắt hàn quang lóe lên, nhớ tới ngày đó tại A Phòng Cung nữ nhân kia.

"Âm Dương gia thực lực cực kỳ đáng sợ, với lại bọn họ giống như Tàn Quốc hợp tác, Nguyệt Thần bị Doanh Chính phong làm Hộ Quốc Pháp Sư, cực kỳ thần bí." Ban lão đầu sắc mặt nghiêm túc nói.

"Ta sẽ giúp Thiên Minh giải khai cái này chú ấn, đây coi là chuyện thứ hai." Tống Khuyết từ tốn nói.

"Chuyện này ta đã đang làm." Cái Niếp chậm rãi nói.

"Ngươi chỉ cần chữa khỏi vết thương, chờ ta đao thử một chút ngươi kiếm phong mang liền tốt, ta sẽ hoàn thành." Tống Khuyết lãnh đạm nhìn xem Cái Niếp nói.

"Chúng ta bây giờ đều có một cái trọng yếu địch nhân, chỉ có lật đổ Tàn Quốc, mọi chuyện đều tốt." Ban lão đầu nghe Tống Khuyết nói như vậy, lo lắng nói ra.

"Tàn Quốc? Ta căn bản không quan tâm." Tống Khuyết mặt không biểu tình nói ra.

"Vậy ngươi quan tâm cái gì?" Ban lão đầu nhíu mày hỏi.

"Hiện tại trừ hoàn thành Thiên Minh còn lại hai cái hứa hẹn, không có cái gì đáng giá ta quan tâm." Tống Khuyết quay người rời đi: "Xá Dao Chi Ngoại, Tái Vô Tha Vật!"

Cái Niếp cảm nhận được hán quyết tâm, trong lòng chiến ý cũng sôi trào lên.

Ban lão đầu bắt đầu đi nhìn xem Tống Khuyết rời đi thân ảnh.

Chương 28 : Cảnh Giới

Nước Kính hồ bờ, Tống Khuyết nhìn xem hồ nước thanh tịnh gặp, như có điều suy nghĩ.

"Tổng đại ca, người gọi ta tới chuyện gì a?" Thiên Minh tới Tống Khuyết phía sau hỏi.

"Thiên Minh, người biết cái gì là đúng, cái gì là sai sao?" Tống Khuyết không có quay người, đưa lưng về phía Thiên Minh nói ra.

Thiên Minh im lặng nhìn xem Tống Khuyết, tâm đạo: Ta làm sao biết cái gì là đúng, cái gì là sai a, ta chỉ muốn ăn nướng Sơn Kê, chỉ có thể nói: "Không biết."

Tống Khuyết vẫn là hoàn toàn như trước đây lạnh nhạt: "Người cảm giác ta làm việc đúng không?"

Thiên Minh hì hì cười nói: "Tổng đại ca lợi hại như vậy, khẳng định là đúng."

Tống Khuyết không có phủ định, cũng không có khẳng định, tiếp tục nói: "Người làm sao biết ta làm việc là đúng?"

Thiên Minh chuyển con người, nở nụ cười nói: "Tổng đại ca trên đường đi đánh lui nhiều như vậy bại hoại, khẳng định là đối a!"

"Thiên hạ rộn ràng đều là lợi lai, thiên hạ nhốn nháo đều là lợi hướng về. Không có tuyệt đối địch nhân, cũng không có tuyệt đối bằng hữu. Mà có một chút là tuyệt đối, đó chính là người là cường giả, người liền đúng, người là kẻ yếu cũng là sai, bởi vì kẻ yếu bản thân liền là một loại sai lầm. Thiên Minh, người phải nhớ kỹ, người muốn trở thành đối với người, mà không phải một cái làm người. Hiểu không?" Tống Khuyết nhìn xem Thiên Minh ánh mắt, chậm rãi nói ra.

Thiên Minh cái hiểu cái không gật gật đầu.

Tống Khuyết không có ở nhiều lời, lời nói nhất chuyển: "Ta trước kia nói qua đáp ứng người ba chuyện, hiện tại cứu chữa người đại thúc đã hoàn thành, người còn có hai chuyện, người bây giờ có việc cần ta làm sao?"

"Tổng đại ca, người không cần dạng này, người giúp ta cứu trở về đại thúc, ta rất vui vẻ." Thiên Minh nhìn xem Tống Khuyết, nụ cười có thể cúc.

"Đã người hiện tại không cần, vậy thì về sau nói đi. Ta đáp ứng sẽ dạy người một chiêu, người muốn học cái nào chiêu?" Tống Khuyết ngữ khí ôn hòa, đây là Kinh Kha trên đời này huyết mạch duy nhất.

"Ta muốn học Tổng đại ca cái kia, nhất đao miểu sát địch nhân đao pháp." Thiên Minh mặt mày hớn hở, chiêu kia theo Thiên Minh là Tới Soái, chỉ cần một chiêu, liền miểu sát địch nhân.

"Người chắc chắn chứ?" Tống Khuyết khoan thai hỏi.

"Ta xác định." Thiên Minh kiên định gật gật đầu.

"Một chiêu này rất đơn giản nhưng cũng rất khó, đơn giản đến thiên hạ bất luận kẻ nào đều có thể học được, khó đến thiên hạ chỉ một mình ta người biết, người nếu là biết, cũng là nhất lưu cao thủ." Tống Khuyết âm thanh trầm thấp, để cho Thiên Minh nghe được hận không thể lập tức học được.

"Ừm, ta học, Tổng đại ca nhanh dạy ta đi." Thiên Minh tâm lý bắt đầu muốn, luyện thành chiêu này, về sau tại Thiếu Vũ Nguyệt nhi trước mặt liền có thể đùa nghịch, khẳng định mười phần sùng bái ta.

"Ừm, đã người tự mình lựa chọn, ta tôn trọng người lựa chọn." Tống Khuyết nói. Dừng một cái nói ra: "Chiêu kia rất đơn giản là bởi vì chỉ cần rút đao là được, tựa như dạng này." Tống Khuyết rút ra Xuân Vũ, chậm rãi biểu thị một lần cho Thiên Minh xem.

"Xem hiểu sao?" Tống Khuyết bình tâm tĩnh khí nói.

Thiên Minh Mục trừng ngày mồm nhìn xem Tống Khuyết: "Cứ như vậy? Có thể trở thành cao thủ?"

"Chiêu này rất đơn giản, nhưng chỉ có một chút khó khăn, người vượt qua liền sẽ trở thành cao thủ." Tống Khuyết nhìn trời Minh Trịnh nặng nói.

"Khó khăn gì?" Thiên Minh hiếu kỳ vô cùng hỏi.

"Tịch mịch, người mỗi ngày rút đao 10 vạn lần, mười năm sau người tự nhiên là sẽ trở thành cao thủ." Tống Khuyết bình thản ung dung nói ra.

"Mỗi ngày rút đao 10 vạn lần. . . Còn mười năm. . . ." Thiên Minh Mục trừng ngày mồm, dạng này luyện mười năm hẳn không được điên? Thiên Minh đã im lặng.

"Nếu như cao thủ là dễ dàng như vậy trở thành, cái kia thiên hạ cũng là cao thủ, chịu khổ bên trong khổ mới là Nhân Thượng Nhân, cái này đơn giản nói lý tất cả mọi người hiểu, có thể là làm đến người lại ít càng thêm ít." Tổng Khuyết trịnh trọng từ, biểu lộ nghiêm túc.

"Có thể là chiêu này rất khó khăn, có hay không thời gian ngắn một điểm, đơn giản một điểm, thoải mái một điểm?" Thiên Minh hàm tình mạch mạch nhìn xem Tổng Khuyết.

"Không có, ta có ba chiêu, đệ nhất: Rút Dao Thuật, cũng là mới vừa nói. Đệ nhị: Chín vô hạn đao pháp, đại thành sau khi có thể địch Tuyệt Đỉnh Cao Thủ, thứ ba: Toàn Chuyển Loa Di, vận dụng chân khí kỳ xảo,

Có thể bắn ngược ám khí, mũi tên, ngươi tuyển đi!" Tổng Khuyết chưa hề nói 【 Chiến Thần Đồ Lục 】, không phải không muốn dạy, mà chính là Phù Điều tại Bạch Ngọc tiểu đao bên trong, hẳn muốn dạy cũng dạy không.

Thiên Minh ánh mắt quay tròn chuyển: Về sau ta muốn giống như đại thúc học tập kiếm pháp, không cần đao pháp, ta liền tuyển cái thứ ba a: "Tổng đại ca, ta học cái thứ ba đi."

"Ừm, đã như vậy, ta dạy cho ngươi Toàn Chuyển Loa Di đi!" Tổng Khuyết hoa mấy canh giờ chậm rãi giống như Thiên Minh giảng giải, sau khi nói xong căn dặn Thiên Minh không biết có thể đi tìm hắn, liền trở về.

.....

Nấu thuốc trong phòng, ban lão đầu thần sắc nghiêm nghị giống như đang tại thức đêm Đao Mộc Dung nói: "Bí mật làm cho đến, hết thầy theo kế hoạch hành sự."

Đao Mộc Dung nhàn nhạt gật gật đầu, bắt đầu sao? Không biết lần này lại sẽ làm bị thương vong bao nhiêu tánh mạng.

....

Tổng Khuyết đang luyện đao, chính xác nói là bị vây xem, hắn Luyện Đao sân bãi bên ngoài, ngồi Thiên Minh, Nguyệt nhi, còn có Cái Niếp.

Tuy nhiên Tổng Khuyết tựa như không có nhìn thấy, thần sắc thành kính nắm Xuân Vũ đao đi đi lại lại rút đao, tựa như là tại làm một kiện đặc biệt hạnh phúc sự tình.

Thiên Minh nhìn xem Tổng Khuyết vung trộm nói với Nguyệt nhi: "Nguyệt nhi, Tổng đại ca giống như cũng hưởng thụ bộ dáng."

Nguyệt nhi tay chống đỡ mặt không xác định nói: "Tựa như là."

"Ta ghét nhất luyện công, có thể là Tổng đại ca về mặt này. . . . Đại thúc ngươi biết tại sao không?" Thiên Minh phỏng má hỏi Cái Niếp.

"Ta hiện tại cuối cùng xác định." Cái Niếp nhìn chăm chăm Tổng Khuyết biểu lộ nhẹ nhàng nói ra.

"Xác định cái gì?" Thiên Minh hỏi, Nguyệt nhi cũng một mặt hiếu kỳ nhìn xem Cái Niếp.

"Tổng thiếu hiệp tuổi còn trẻ liền đạt tới cảnh giới như thế, tuyệt không phải ngẫu nhiên." Cái Niếp khẽ nhả một hơi nói.

"Vì sao nói như vậy?" Thiên Minh tiếp tục hỏi.

"Bởi vì Tổng thiếu hiệp đem Luyện Đao xem thành một kiện thần thánh sự tình, chỉ có đang luyện đao thời điểm mới có thể tìm được khoái lạc."

Cái Niếp chậm rãi nói ra.

Thiên Minh Nguyệt nhi mở to hai mắt nhìn xem Cái Niếp.

"Hắn chưa từng có thanh đao xem như hãn binh khí, mà chính là xem như tính mạng hắn." Cái Niếp nghiêm nghị nói.

"Sinh mệnh. . . Đại thúc, ngươi không có làm đến sao?" Thiên Minh hiếu kỳ hỏi.

"Loại này Đao Đạo là vô tình đao nói, chính như nó tên: Xá Đao Chi Ngoại, Tái Vô Tha Vật. Không quan tâm bất cứ chuyện gì, mà đây không phải ta kiếm đao." Cái Niếp thờ dài.

Nguyệt nhi nhìn xem Tổng Khuyết Luyện Đao bộ dáng, rất ngạc nhiên muốn nhìn một chút vị đại ca ca này đúng như Cái Niếp nói giống nhau sao?

"Ta hiểu rõ một loại kiếm đạo có thể cùng ta Đao Đạo sánh vai." Tổng Khuyết không biết lúc nào thu đao, đi vào phía sau bọn họ.

"Tổng đại ca, là cái gì kiếm đạo?" Thiên Minh mừng rỡ hỏi.

"Chỉ có Cực Vu Tĩnh, mới có thể Cực Vu Kiếm." Tổng Khuyết vuốt ve Xuân Vũ, nhìn lên bầu trời thần nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Đao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29 : Hỏa Mị Thuật

"Chỉ có Cực Vu Tinh . . Mới có thể Cực Vu Kiếm . . ." Cái Niếp như có điều suy nghĩ.

"Có ý tứ gì a? Tổng đại ca." Thiên Minh một mặt mờ mịt.

"Tựa như nó tên, yêu một người, người kia chết, đem nàng sở hữu tình cảm ký thác vào trên thân kiếm, cái này kiếm đạo khó khăn nhất một điểm là duy nhất thượng diện, so ta vô tình đao nói khó hơn gấp mười lần." Tống Khuyết quét mắt một vòng Cái Niếp, không biết hắn có thể hay không luyện thành đâu? Thật sự là chờ mong a.

". . ." Thiên Minh Nguyệt nhi nghe như lọt vào trong sương mù, không có chút nào minh bạch.

"Đa tạ Tống thiếu hiệp bẩm báo." Cái Niếp chấp tay nói cảm tạ.

"Không cần cảm ơn, hi vọng người có thể luyện thành, để cho ta nhìn xem là vô tình đao nói lợi hại vẫn là Duy Tinh kiếm đạo mạnh hơn, ta rất chờ mong." Tống Khuyết quay người cảm trong tay Xuân Vũ, cước bộ chậm rãi đi xa.

Cái Niếp nắm chặt Uyên Hồng, nhìn xem Tống Khuyết rồi đi bóng lưng. Thật nhọn duệ đao ý, đã Đao Đao cực hạn sao?

. . . .

Kính Hồ ven hồ, ánh tà dương như máu.

Tống Khuyết nắm Xuân Vũ, đứng tại bên bờ nhìn chăm chăm này giống như huyết dịch hồ nước, tâm lý vô cùng bình tĩnh.

"Có việc?" Tống Khuyết vẫn là nhìn xem mặt hồ, cũng không quay đầu lại hỏi.

"Tổng đệ đệ, Tống gia gia chết như thế nào?" Đoàn Mộc Dung đi vào Tống Khuyết bên người nhìn xem cái kia hồ hững hờ biểu lộ, trên cái thế giới này đã không có hắn thân nhân đi.

". . . ." Tống Khuyết yên lặng nửa ngày, ngữ khí càng thêm băng lãnh: "Bị độc hạ độc chết."

"Tìm tới hung thủ sao?" Đoàn Mộc Dung hỏi.

"Ta sẽ, nhất định sẽ." Tống Khuyết tựa như đang nói một kiện đã hoàn thành sự tình.

"Mặc Gia có ngàn vạn đệ tử, có thể hỗ trợ." Đoàn Mộc Dung vội vàng nói.

"Không cần, ta sẽ chính mình tra." Tống Khuyết làm một chuyện gì tình đều ưa thích mượn tay người khác, chần chờ một hồi: "Niệm đoàn đại sư, có khỏe không?"

"Sư phụ ta nàng chết bệnh." Đoàn Mộc Dung ảm đạm nói ra.

". . ." Tống Khuyết không nói, lặng lẽ nhìn xem mặt trời chiều ngã về tây.

Gió nhẹ nhàng thổi, trầm trầm an ủi đại địa vết thương.

Đoàn Mộc Dung một lát nữa mới nói: "Cự Từ để cho ta mời người đi Cơ Quan thành làm khách."

"Ồ? Tốt, ta biết." Tống Khuyết như có điều suy nghĩ.

Tống Khuyết nhú mày, đưa tay vung lên, một con xinh xắn, chìm trên đầu cột Thiết Hoàn tiểu điểu.

Đoàn Mộc Dung kinh hãi: "Đây là cánh bướm chim, Vệ Trang thủ hạ Bạch Phượng chuyên môn huấn luyện dùng để điều tra tình báo."

"Xem ra, bọn họ đã nắm giữ hành tung chúng ta." Tống Khuyết lãnh đạm nói, Bạch Phượng sao? Không biết lần này ngươi có thể hay không trốn qua ta đao đâu?

"Tại đây đã không an toàn, việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi Cơ Quan thành giống như Cự Tử tụ hợp." Đoan Mộc Dung vội vàng nói ra.

Tống Khuyết nhẹ nhàng gật đầu, không có phản đối.

"Luu Sa đã tới, Tần Quốc ung trào hẳn là cũng đến, chúng ta đến lập tức rời đi tại đây." Đoan Mộc Dung còn chưa mở lời, Cái Niếp tiến lên kể ra.

"Ừm, ta biết, đi thôi! Ban Đại Sur nhìn thấy ta lưu lại tín hiệu biết làm thế nào." Đoan Mộc Dung lời kéo Nguyệt nhi tiến vào xe ngựa.

.

"Giá "

Cái Niếp tay cầm roi ngựa, ra sức quất lấy lưng ngựa, yên lặng đi đường.

Tống Khuyết ngồi tại xe ngựa trên mui xe, vác lấy Xuân Vũ, nhìn chăm chú lên phía trước.

"Đại thúc, chúng ta vì sao rời đi y trang, có người giống như Tống đại ca hai đại cường giả tại, người xấu tới bao nhiêu chết bao nhiêu a." Thiên Minh không hiểu hỏi.

"Được Trang tứ phía bị nước bao quanh, vốn là vô cùng bí ẩn địa phương, bình thường người căn bản là không có cách tới gần, địch nhân đã tìm tới nơi này, nói rõ có đầy đủ chuẩn bị, tình huống đối với chúng ta rất bất lợi a." Cái Niếp chậm rãi giải thích nói.

"Đại thúc, người xem. . ." Thiên Minh chỉ trên đỉnh đầu cánh bướm chim kêu lên.

Cái Niếp dừng lại xe ngựa, kiểm tra trong xe ngựa cùng bên ngoài, tại xe tìm tới một cây lông chim phù.

"Chuyện gì xảy ra, dưới xe mặt cũng có!" Thiên Minh thất kinh nói.

Cái Niếp lần nữa lái trên xe ngựa đường,

Đi vào một mặt dốc đứng vách núi Sơn Đạo.

Bạch Phượng mũi chân đặt lên trên nhánh cây phiêu phù ở không trung, nhìn xem trên sơn đạo xe ngựa, cười lạnh: "Đi bên dưới vách núi mặt chơi đùa đi."

"Phù phù" hai con ngựa rên rỉ ngã trên mặt đất, hơn xu thế không giảm xông về vách núi, Tống Khuyết nhường mảy, Xuân Vũ ra khỏi vỏ, đao quang lóe lên, chặt đứt xe ngựa cùng con ngựa kết nối địa phương, chân trái dùng lực giẫm mạnh, ngừng vẫn còn ở xông về trước thân xe.

Đoan Mộc Dung lời kéo chưa tỉnh hồn Nguyệt nhi đi ra thùng xe nhìn xem Tống Khuyết bọn người.

Thiên Minh lần nữa nhìn thấy này bay tới đĩa cánh chim hét lớn: "Cái này tiểu quái chim tại sao lại tới? Thật sự là âm hồn bất tán."

Cái Niếp cầm trong tay Uyên Hồng về mặt nghiêm túc nói: "Bởi vì chúng ta trên thân còn có lông chim phù."

Tống Khuyết từ đầu đến cuối sắc mặt cũng không biến hóa, đưa ánh mắt nhìn về phía Nguyệt nhi, hẳn Giác Nguyệt mà hiện tại rất kỳ quái.

Thiên Minh nhìn xem Tống Khuyết ánh mắt nhìn về phía Nguyệt nhi, kinh hãi nói: "Nguyệt nhi, trên người ngươi có lông chim phù?"

Nguyệt nhi thần sắc cừu hận nhìn xem Cái Niếp cùng Tống Khuyết nói: "Các ngươi không cần tìm." Chậm rãi xuất ra một cây lông chim phù.

Thiên Minh kinh ngạc nhìn xem Nguyệt nhi, Đoan Mộc Dung lo lắng kêu: "Nguyệt nhi. . ."

Cái Niếp cau mày quét không nói một lời Tống Khuyết, quay đầu nhìn xem Nguyệt nhi nói: "Ta thực sự không rõ, là vì cái gì, là bởi vì ta?"

Nguyệt nhi bao hàm oán hận nhìn chăm chăm Tống Khuyết cùng Cái Niếp hai người, lạnh lùng nói: "Các ngươi cũng nên sẽ không quên Yên Đan đi."

Cái Niếp tự lẩm bẩm: "Yên Đan. . ."

Tống Khuyết phong khinh vân đạm nhìn xem Nguyệt nhi, như có điều suy nghĩ.

Đoan Mộc Dung lo lắng trùng trùng điệp điệp nhìn xem Nguyệt nhi: "Công chúa, nguyên lai ngươi đã sớm biết."

Thiên Minh không thể tin hoảng sợ nói: "Công chúa? ?"

Tống Khuyết lạnh lùng quét Nguyệt nhi bọn người, cắt ngang bọn họ đối thoại: "Nàng bên trong Hóa Mị Thuật, đã bị mê chặt."

"Hóa mì . . . Thuật. . . ." Thiên Minh, Đoan Mộc Dung lo lắng không thôi.

"Ha ha ha, vị tiểu ca này thật có nhãn lực a, lập tức liền nhìn ra rồi, để người ta có loại ôm ấp yêu thương xúc động đây. .

." Một tên xinh đẹp rung động lòng người, trong mắt uyển chuyển lưu chuyển mỹ thái Hằng Sinh nữ tử lắc mông cười duyên đi tới.

"Tê tê" bốn phía đủ mọi màu sắc dữ tợn rần động từ thảo trường trên nhánh cây leo ra, vây quanh Tổng Khuyết Thiên Minh bọn họ.

"Người là ai? Vừa nhìn cũng không phải là người tốt." Thiên Minh chỉ Xích Luyện kêu lên.

"Vị tiểu huynh đệ này, nói chuyện muốn coi chừng, tỷ tỷ sẽ tức giận nha." Xích Luyện trong mắt Hóa Mị Thuật phát động, hướng lên trời mình kín đáo đi tới.

"Hừ ~ Vệ Trang phái người đến, không sợ ta nhất đao giết người?" Tổng Khuyết hừ lạnh một tiếng đánh vỡ Xích Luyện Hóa Mị Thuật, nhìn trước mắt cái này xoa mì nữ người nhiều hứng thú nói.

"Thiên Minh, không cần nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng xem." Cái Niếp vịn Thiên Minh bả vai nhắc nhở nói.

"Người đối nguyệt nhi làm cái gì?" Đoan Mộc Dung nhìn thấy Xích Luyện dùng ra Hóa Mị Thuật biết là nàng đối nguyệt mà làm cái gì mới như vậy.

"Ta biết Tổng tiên sinh võ công cao cường, làm sao lại không có chuẩn bị đâu?" Xích Luyện làm điệu làm bộ nói.

"Ồ?" Tổng Khuyết sắc mặt chưa thay đổi, vẫn là rất lãnh đạm quét mắt một vòng Xích Luyện.

Lúc này. . .

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30 : Thứ 2 Sự Kiện

"Áy." Cái Niếp đầu đồ mồ hôi lạnh, biểu lộ thống khổ nói không ra lời.

"Đại thúc, người làm sao? Nguyệt nhi người đối với đại sư làm cái gì?" Thiên Minh nhìn thấy Cái Niếp sắc mặt nhăn nhó bộ dáng, quá sợ hãi.

"Khanh khách, hẳn bên trong một loại đáng sợ độc dược, chỉ cần một vận công, người toàn thân trên dưới liền cảm thấy mấy ngàn mấy vạn cái răng đang cắn người thịt, xé rách người gân mạch, người sẽ cảm giác là tại trong hầm băng, để người toàn thân phát run, đồng thời giống trong hỏa lò bị ngọn lửa thiêu đốt nhiệt khó dần nổi." Xích Luyện âm độc cười nói.

Thiên Minh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn xem Xích Luyện mắng: "Hỗn đản."

Xích Luyện tiếp tục mở rộng Thiên Minh kinh hải bất an: "Càng đáng sợ là, loại độc này tính sẽ ở trong thân thể liên tục lan tràn, liên tục từng bước xâm chiếm người cốt nhục, thẳng đến người sở hữu sinh mệnh đều bị tiêu hao sạch."

Đoan Mộc Dung giống như nghĩ đến cái gì, kinh hải kêu lên: "Nguyệt nhi, người làm."

"Tốt, Nguyệt nhi bị dưới hỏa Mị Thuật, cho Cái tiên sinh dưới tây thi độc, điểm nàng hôn huyết, để cho nàng ngủ một giấc, tự nhiên là giải khai." Tổng Khuyết tiến lên một bước lãnh liệt nói ra.

"Người không trúng độc? Không có khả năng, ta rõ ràng. . . ." Xích Luyện bụm lấy môi son nghi ngờ không thôi nói.

"Rõ ràng chỉ thị Nguyệt nhi tại ta trong chén hạ độc thật sao?" Tổng Khuyết tái nhợt ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đen nhánh chuỗi đào.

"Tất nhiên phát hiện, vì sao còn để cho Cái Niếp trúng độc?" Xích Luyện cũng không còn cách nào duy trì nụ cười, trầm giọng nói.

"Không lời như vậy, các người sẽ xuất hiện sao?" Tổng Khuyết nhìn về phía Xích Luyện đằng sau đứng ở trên nhánh cây Bạch Phượng.

Xích Luyện cau mày, nhìn chăm chăm Tổng Khuyết bình thản biểu lộ, cắn răng nói: "Vậy người liền thử một chút ta Xà Trận đi!"

"Chỉ những thứ này Tiểu Ba Trùng? Buồn cười." Ngón tay nhẹ nhàng nắm chuỗi đao, chẳng thềm ngó tới khẽ nói.

"Chín vô hạn." Tổng Khuyết khẽ quát một tiếng, vô số đao thướt dài Từ Ngân sắc đao khí hướng về Xà Trận chém tới.

Đầy đất dử tợn rắn độc bị đao khí phá xác chết khắp nơi.

"A. . . ." Xích Luyện không thể tin nhìn trước mắt tràng cảnh.

"Hừ, quả nhiên lợi hại, Sư Ca, đã lâu không gặp nha!" Một tên toàn thân bá khí chếch để lọt tóc trắng phơ tay cầm quái dị trường kiếm nam tử đi tới.

"Tiểu Trang. . . ." Cái Niếp nhìn trước mắt người, cố nén thống khổ nói.

Lúc này "Oanh" một tiếng vang thật lớn, bầu trời rớt xuống một cái cự đại hộp sắt, rơi vào giữa sân.

"Cơ Quan Thú?" Tổng Khuyết nhìn xem cái này hộp thần nhiên nói.

"Nó hướng về chúng ta tới" Thiên Minh chỉ Cơ Quan Thú kinh hoảng nói.

"Đều tới." Tổng Khuyết đang suy nghĩ nhất đao chém nát cơ quan thời điểm, một đạo vội vàng âm thanh tại bên vách núi vang lên.

Nguyên lai là ban lão đầu lái Chu Tước Cơ Quan Thú tiếp ứng bọn họ.

"Đi thôi." Tổng Khuyết thật sâu nhìn một chút Vệ Trang, đối Thiên Minh bọn người thần nhiên nói.

Vệ Trang lạnh lùng nhìn chăm chú lên Chu Tước nhanh chóng rời đi, đối Bạch Phượng nói: "Bọn họ nhất định muốn đi Cơ Quan thành, đuổi theo bọn họ, tuy nhiên không nên tới gần, tìm tới Cơ Quan thành chỗ."

Bạch Phượng không nói, mũi chân điểm một cái hướng lên bầu trời vọt tới, vừa vọt rơi vào bay tới Bạch Phượng Hoàng trên thân, hướng về Tổng Khuyết bọn người đuổi theo.

"Danh xưng thiên ngoại mặc cánh, thế gian Nhạc Thổ Cơ Quan thành?" Xích Luyện hỏi.

"Trên cái thế giới này Nhạc Thổ là cung cấp cho cường giả niềm vui thú." Vệ Trang nhìn xem Vân Hải chậm rãi nói.

Xích Luyện hỏi: "Vừa rồi vậy chỉ đồ thừa hòm gỗ là thế nào chuyện?"

Vệ Trang nói: "Đó là Cơ Quan Thú, uy lực cự đại, có thể bù đắp được một nhánh trăm người quân đội. Coi là Mặc Gia lợi hại binh khí."

Xích Luyện nghi hoặc hỏi: "Là Mặc Gia binh khí? Vậy nó làm sao cũng sẽ công kích Tổng Khuyết cùng Cái Niếp bọn họ?"

Vệ Trang hừ nhẹ một tiếng: "Hừ! Cái này cần cảm tạ một người."

Xích Luyện biểu lộ càng phát ra nghi hoặc: "Người nào?"

Vệ Trang thần nhiên nói: "Ngươi có nhớ trước kia lưu truyền một bài Dân Ca? Mặc Gia cơ quan, Mộc Thạch đi đường."

Xích Luyện bừng tỉnh đại ngộ: "Thanh đồng mở miệng, muốn hỏi Công Thâu?"

Vệ Trang gật đầu nói: "Không tệ,

Thanh đồng mở miệng, muốn hỏi Công Thâu. Muốn cảm tạ chính là cái này người, nếu không, đến đối mặt Cơ Quan Thú cùng Tổng Khuyết Lưỡng Diện Giáp Kích."

"Tiểu tử kia nhìn qua rất trẻ trung, có lợi hại như vậy?" Xích Luyện không phục nói.

"Có ít người nhất định là cường giả, đây là vô pháp cái biến đồ vật, hấn giết người chỉ cần một chiêu, cho nên về sau nhìn thấy hấn cần thận một chút." Vệ Trang nhân nhậ phiết Xích Luyện một cái nói.

Xích Luyện cảm giác được Vệ Trang quan tâm, tâm lý đại hi ôn nhu nói: "Vâng, ta biết."

"."

Chu Tước trên lưng, vừa mới tỉnh lại Nguyệt nhi liền bị Thiên Minh cùng Đoan Mộc Dung xuyt lạnh hỏi ầm vậy quanh.

"Đây là tây thi độc giải dược, tuy nhiên tây thi độc độc tính hung tàn vô cùng, nhưng có giải dược liền một hồi không có việc gì." Đoan Mộc Dung từ trong ngực xuất ra một cái bình thuốc, đối Cái Niếp nói ra.

Cái Niếp không nói gì, gật gật đầu ăn vào giải dược, cảm giác tốt nhiều.

"Nguyệt nhi giết chết phụ thân ngươi là Vệ Trang, không phải Cái Niếp a." Đoan Mộc Dung nhìn xem biểu lộ mê mang Nguyệt nhi nói.

"A. . . ." Nguyệt nhi ôm đầu, nhớ tới chân chính trí nhớ, thút thút té ở Đoan Mộc Dung trong ngực.

"Đáng giận Vệ Trang, hấn thế mà giết chết thiện lương Nguyệt nhi phụ thân, quá đáng giận." Thiên Minh nghiêng răng nghiêng lợi chửi bới nói.

"Thiên Minh, ngươi bây giờ hiểu chưa? Kẻ yếu là không có tư cách yêu cầu cái gì, bởi vì kẻ yếu bản thân liền là một loại sai lầm, cho nên ngươi muốn trở thành cường giả, dạng này ngươi mới có thể giết Vệ Trang báo thù cho Nguyệt nhi." Tổng Khuyết ngữ khí mờ nhạt giáo dục Thiên Minh.

"Có thể là Vệ Trang lợi hại như vậy, ta. . . ." Thiên Minh cúi đầu nhìn xem ngón tay uể oải nói.

"Bỏ ra nỗ lực mới có hồi báo, không ai có thể một chút liền trở thành cao thủ, ngươi phải nhớ kỹ, người khác cho vĩnh viễn là người khác, chỉ có nỗ lực được đến mới chính thức thuộc về mình." Tổng Khuyết nhìn xem Thiên Minh trịnh trọng nói ra.

Thiên Minh siết quả đấm, kiên định nhìn xem Tổng Khuyết: "Ta sẽ, ta nhất định sẽ trở thành cường giả, so đại thúc, Tổng đại ca đều mạnh hơn cường giả."

Tổng Khuyết khen ngợi nhìn bầu trời mình liếc một chút gật gật đầu không nói gì.

"Tổng đại ca, ngươi có thể giúp ta giết Vệ Trang sao?" Thiên Minh ngẩng đầu mong mỏi đối với Tổng Khuyết nói.

"Thiên Minh. . . ." Cái Niếp lúc này vận công đứng dậy nghe Thiên Minh thỉnh cầu giật nảy cả mình.

"Đây là chuyện thứ hai?" Tổng Khuyết quét mắt một vòng muốn ngăn cản Cái Niếp liếc một chút, nhìn xem Thiên Minh hai mắt chờ đợi ánh mắt, nhàn nhạt hỏi thăm?

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31 : Cơ Quan thành

"Đứng." Thiên Minh kiên định gật gật đầu.

Tổng Khuyết chậm rãi hỏi: "Ta đáp ứng giúp ngươi ba chuyện, mà ngươi hai chuyện này đều không phải là vì chính mình, đáng giá không?"

Thiên Minh trước đó chưa từng có kiên nghị nói: "Ta biết chính mình giết không Vệ Trang, báo thù cho Nguyệt nhi, nhưng nhìn thấy Nguyệt nhi thương tâm như vậy, ta liền cũng phần nộ."

"Thiên Minh. . . ." Nguyệt nhi hai mắt mông lung nhìn xem Thiên Minh.

Tổng Khuyết yên lặng một hồi, tại bình minh, Nguyệt nhi dưới ánh mắt nhẹ nhàng gật đầu: "Chuyện này ta đáp ứng."

"Tổng thiếu hiệp. . . ." Cái Niếp đang còn muốn khuyên.

Tổng Khuyết ngắt lời nói: "Ở cái thế giới này bên trên ta đáp ứng sự tình, nhất định có thể hoàn thành, ta Xuân Vũ rất chờ mong Quý Cốc Hoành Kiếm thuật." Xuân Vũ đạo tựa như cảm nhận được chủ nhân chiến ý, thân đao rung động nhẹ nhàng lấy.

". . . ." Cái Niếp im lặng, thực sự không biết nói cái gì cho phải.

"Ban Đại Sư, cái kia trên trời rơi xuống Cơ Quan Thú làm sao lại công kích chúng ta?" Đoan Mộc Dung ôm Nguyệt nhi nghi hoặc hỏi.

"Ta cũng có ở đây không hiểu biết, ta rõ ràng chế định phương án, chẳng lẽ. . . ." Ban lão đầu thao tác Chu Tước, tựa như nghĩ đến cái gì kêu lên.

"Mặc Gia cơ quan, Mộc Thạch đi đường. Thanh đồng mở miệng, muốn hỏi Công Thâu?" Đoan Mộc Dung kinh hãi kêu lên.

"Công Thâu gia tộc cũng tới." Ban lão đầu sắc mặt nghiêm túc.

.....

Chu Tước bay qua cao son, xông vào một cái Sơn Thể bên trong.

Leng keng leng keng leng keng! "Một trận nham thạch âm thanh truyền đến, mọi người chỉ cảm thấy đầu xạ tiếp theo sợi bóng tuyến, giống như thái dương chường mắt một tia sáng, tất cả mọi người kim lòng không được che mắt.

"Khẩu lệnh!" Quang mang về sau truyền tới một âm thanh.

"Kiểm thiên hạ, thích chúng sinh. Phó canh hóa, đạo lợi nhận." Tại quang mang phía dưới, Ban Đại Sur đôi mắt tinh quang lập loè, cả người lộ ra mười phần trang nghiêm.

"Phía dưới là người nào." Thượng diện truyền tới một thanh âm già nua.

"Lão Phùng, là ta, Dung cô nương, Nguyệt nhi, còn có ba cái là thủ lĩnh khách nhân." Ban Đại Sur ngẩng đầu đối động khẩu quát.

"Minh bạch. Cường Nỗ áp nói, cho đi." Thượng diện thanh âm già nua hạ lệnh, tiếp theo động khẩu khép lại, quang tuyến bị lần nữa che giấu, Chu Tước chậm rãi dọc theo thông đạo bay lên.

"Các người nhìn phía trên, đó là cái gì?" Không biết bay bao lâu, Thiên Minh chợt phát hiện đỉnh đầu thêm ra một mảnh sáng lóng lánh mảnh mang, từng mảnh từng mảnh, giống như là ban đêm chấm nhỏ.

"Đây là?" Tổng Khuyết híp mắt nhìn xem thượng diện hàn quang bắn ra bốn phía lệ quang.

"Trong núi cũng có thể nhìn thấy chấm nhỏ, chơi thật vui." Thiên Minh dựa lưng vào Chu Tước trên thân, ngửa đầu nhìn xem Mãn Thiên Tinh Quang.

"Người nếu là biết đó là cái gì, liền sẽ không cảm thấy chơi vui." Ban lão đầu rõ ràng không giống Ngu Bạch như thế buông tha Thiên Minh.

"Vậy người ngược lại là nói a! Những này là thứ gì?" Thiên Minh vẫn như cũ không biết tây đông hỏi.

"Đây là Mặc Gia Cơ Quan thành tầng thứ nhất phòng tuyến, Cường Nỗ Tiền Trận. Nếu có địch nhân xâm lấn, hoặc là đáp không ra miệng làm cho lời nói, Cường Nỗ Tiền Trận liền sẽ khởi động." Cao Nguyệt hồi đáp.

"Người nói là, những này điểm trắng nếu là tốt nhiều tốt nhiều cung tiễn." Thiên Minh ngẩng đầu, da thịt phía trên dâng lên một lớp da gà.

"Cũng sắc bén, có hay không gấp qua Băng Đường Hồ Lô xuyên a!" Ban lão đầu trầm giọng hỏi, Thiên Minh trong lòng không khỏi phát lạnh.

"Nguyệt nhi, người mới vừa nói tại đây kêu cái gì? Cơ quan, Cơ Quan thành." Thiên Minh tranh thủ thời gian nói sang chuyện khác.

"Đúng, Mặc Gia Đệ Tử trong suy nghĩ thánh địa. Cũng là Mặc Gia lớn nhất bí mật Yếu Tắc —— —— —— Cơ Quan thành." Cao Nguyệt hồi đáp.

Tổng Khuyết khinh thường: Cơ Quan thành, Nhân Gian Nhạc Thổ, nói chuyện viễn vông, một đám sống ở người trong mộng.

Xuyên qua tới như mực thông đạo, mọi người ngồi tại Chu Tước phía trên, lọt vào trong tầm mắt cũng là trong mộng non xanh nước biếc, hoa cỏ cây cối, tựa như Thế Ngoại Đào Nguyên, Tổng Khuyết nhẹ nhàng gật đầu: Không hổ xưng là Nhân Gian Nhạc Thổ Cơ Quan thành, có chút ý tứ.

Chu Tước roi trên mặt đất, ken kết biến hóa, đầu giống như cánh thu hồi trong thân thể, đỉnh chi bất động, Thiên Minh một bộ ngơ ngác biểu lộ,

Chờ Chu Tước dừng hẳn, lập tức nhảy xuống.

"Oa, thực sự quá tuần tú." Thiên Minh Mục trừng ngậy mồm, nhìn bên trái một chút phải nhìn một cái.

"Tiểu tử này thật sự là chưa thấy qua các mặt xã hội, đây vẫn chỉ là cái mờ đầu, thật hưng phấn thành dạng này." Nhìn xem bốn phía nhảy nhót tung bùng, nhìn chung quanh Thiên Minh, ban lão đầu ôm lấy hai tay, một mặt im lặng trầm nghĩ.

"Mỗi lần về tới đây, tâm tình đều sẽ trở nên rất bình tĩnh. Không còn có bên ngoài những hỗn loạn đó nguy hiểm, thật sự là quá tốt." Ban lão đầu hít sâu một cái nồng đậm Thủy Khí, say mê neho mắt lại nói ra.

"Trong truyền thuyết Mặc Gia Tị Nạn Sở, xác thực danh bất hư truyền, thật sự là một cái kỳ diệu thiên địa." Ngay cả luôn luôn xử sự không sợ hãi Cái Niếp cũng quan sát hai bên, từ đáy lòng tán thưởng nói.

"Tị Nạn Sở." Thiên Minh không rõ ràng cho lắm, như vậy mỹ diệu địa phương, lại là Tị Nạn Sở.

"Nơi này chính là chúng ta Mặc Gia thánh địa, mặc quy trì!" Lúc này Cao Nguyệt đi đến Thiên Minh bên cạnh, mang theo tự hào nói ra.

"Mặc quy trì, mặc quy trì. . ." Tổng Khuyết nhẹ nhàng thì thầm: Thú vị.

"Mặc quy trì!" Thiên Minh không hiểu rõ lắm bầm nói, tuy nhiên cũng đúng, hấn vốn là chữ lớn không biết mấy cái, tự nhiên không rõ mặc như đồng tâm lĩnh, quy là tiêu chuẩn ý tứ.

"Quy cũng là tiêu chuẩn, mặc như đồng tâm lĩnh. Không có tiêu chuẩn, tâm liền sẽ vẩn vơ, làm người làm việc liền sẽ mất đi phương hướng, đây chính là mặc quy trì lại lịch." Đoan Mộc Dung nhìn thẳng phía trước, mặt không biểu tình giải thích nói.

"Mặc quy trì, thật là một cái kỳ quái tên." Thiên Minh nói lẩm bầm.

"Đây là Mặc Gia tổ sư gia đặt tên, người có cái gì ý kiến sao?" Ban lão đầu nghe thấy Thiên Minh lẩm bầm, khinh thường nói ra.

"Này Mặc Gia tổ sư gia, nhất định uống tốt nhiều Mặc Thủy. Mới có thể lên ra, như thế như thế. . ." Thiên Minh cau mày nghĩ đến hình dung từ.

"Nghe không hiểu tên." Sau cùng Thiên Minh chỉ có thể thừa nhận chính mình văn hóa tri thức rất kém cỏi, dùng một cái nghe không hiểu để hình dung mặc quy trì.

"Đó là người đàn." Nghe được Thiên Minh dùng nghe không hiểu để hình dung như thế có triết ý tên, ban lão đầu có chút thẹn quá hoá giận nói, hấn bao lớn niên kỷ, đương nhiên không muốn chấp nhặt với Thiên Minh.

Nhìn thấy hai người tranh cãi bộ dáng, ngay cả Đoan Mộc Dung luôn luôn lạnh như băng đều cười.

"Đương." Một trận bánh răng cộng thêm dây xích âm thanh từ bên trên truyền đến, Tống Khuyết ngẩng đầu, chỉ gặp được chưa dứt tiếp theo đầu hình chữ nhật đồ vật, theo nó rơi xuống, Tống Khuyết mới chậm rãi xem xong nó bộ dáng, nguyên lai đây là một đầu thuyền, bị dây xích thắt ở bánh răng bên trên, theo bánh răng chuyển động rơi xuống.

"Tổ hợp rờn rọc." Tống Khuyết nhú mày: Hiện tại liền thiết kế ra tổ hợp rờn rọc?

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32 : Đạo Chích

"Tôi đón chúng ta á!" Ban lão đầu trầm giọng chung nói ra, biểu thị đây là người một nhà.

"Đây cũng là thứ gì." Thiên Minh không rõ ràng cho lắm nói ra.

"Tiểu tử, chưa thấy qua đi! Cái này gọi là Vân thuyền, là lão nhân gia ta thiết kế. Không có nó, Đại Quý tiểu quý coi như đến Tị Nạn Sở, muốn đi vào mặc quy trì, cũng so với lên trời còn khó." Ban lão đầu mang theo tự hào nói ra.

"Tiểu chích, tại sao là người á!" Ban lão đầu rõ ràng có chút không có dự kiến nói người này sẽ xuất hiện ở trước mắt, mở miệng nghi ngờ hỏi.

"Làm sao không thể là ta." Người kia đương nhiên nói ra.

"Thủ lĩnh không phải phái người đi Thái Sơn nhiệm vụ sao?" Ban lão đầu hỏi.

"Nghe nói lão nhân gia người muốn trở về, ta lập tức gấp trở về nghênh đón đi!" Đối diện người trẻ tuổi kia nói năng ngọt xớt nói ra.

"Ta nhìn người là nghe nói Dung cô nương muốn trở về, cho nên chạy còn nhanh hơn con thỏ." Ban lão đầu rõ ràng rất rõ ràng người thanh niên này ý nghĩ, căn bản không nghe hấn cái nào một bộ.

"Thật sao? A à! Dung cô nương thế mà cũng tới. Thật sự là Hi Khách Hi Khách, quá ngoài ý muốn." Người trẻ tuổi này không để ý đến ban lão đầu nói móc, nhân tình sáng lên, sau đó kinh ngạc nói ra, thân hình tốt tợ tầm thuần đi, vậy mà trong nháy mắt đến Đoan Mộc Dung trước mặt.

"Có ý tứ." Tống Khuyết nhìn xem người thanh niên này, cùng hấn 【Côn Bằng du lịch】 tốc độ không sai biệt lắm.

"Đã lâu không gặp, có muốn hay không ta à!" Người thanh niên này một mặt gây nhẹ đem mặt tiến đến Đoan Mộc Dung trước mặt hỏi.

"Người lần trước thương tổn còn chưa có khỏi hẳn, nếu không vết thương cũ nhất định tái phát." Đoan Mộc Dung lãnh đạm nói ra.

"Có Y Tiên Dung cô nương tại, cũng là lại chịu một trăm lần thương tổn cũng không sợ." Người thanh niên này không chút nào để ý tới Đoan Mộc Dung lãnh đạm, cười đùa tí từng nói ra.

"Ừm! Vị này là?" Người thanh niên này bất thành linh phát hiện hiện trường tựa hồ còn nhiều ba người, quay đầu nhìn về phía Cái Niếp, trong tay Uyên Hồng hấp dẫn lấy hân nhân quang.

"Cái này nói năng ngọt xót gia hỏa đây! Là kẻ trộm xương cốt Đạo Chích." Ban lão đầu chỉ cái kia nói năng ngọt xót thanh niên nói ra.

"Nguyên lai hân cũng là trong truyền thuyết trộm khắp Thiên Hạ Vô Dịch Thủ Thâu Vương Đạo Chích, so trong tung tượng tuổi trẻ rất nhiều." Cái Niếp nhìn xem dáng vẻ lưu manh Đạo Chích âm thầm tán thưởng.

"Liên xem như kẻ trộm xương cốt, cũng là thiên hạ đệ nhất kẻ trộm xương cốt." Đạo Chích duỗi ra một ngón tay, tự ngạo nói ra.

"Vị này đây! Là Cái Niếp tiên sinh." Ban lão đầu chỉ Cái Niếp nói ra.

"Cái Niếp, đây chính là đại danh đình đình a!" Đạo Chích một chút trừng to mắt.

"Không dám." Cái Niếp ôm quyền thi lễ, khiêm tốn nói ra.

"Mà vị này người khẳng định biết hân, Tiểu Thuyết Gia Tổng Khuyết." Ban lão đầu chỉ Tổng Khuyết nói.

"Nguyên lai là một thân một mình xông vào A Phòng Cung, cướp đi Doanh Chính này bạo quân thiếp thân Bội Kiếm Tổng thiếu hiệp, thất kính, thất kính!" Đạo Chích ôm quyền thờ dài.

Tổng Khuyết gật gật đầu, dẫn theo đạo không nói gì.

"Lão đầu, làm sao không giới thiệu ta à!" Tại đây ban lão đầu giới thiệu về sau, Thiên Minh bày biện Bát Tự bước rất có hình đi tới nói ra.

"Người là?" Đạo Chích rướn cổ lên, nhìn xem Thiên Minh bày ra buồn cười tư thế, nghi hoặc nói ra.

"Cái này sao!" Ban lão đầu cân nhắc một chút dừng từ, Thiên Minh trên mặt lộ ra ý cười, bày ra một bộ bị người vuốt mông ngựa, ta rất được lợi bộ dáng.

"Cũng là Cái tiên sinh mang đến một cái Tiểu Mao Hải Tử." Có thể là ban lão đầu lại làm cho Thiên Minh trên mặt ý cười cứng đờ, tức giận không thôi.

"Cái gì đó!" Thiên Minh tức hỏn hển nói ra.

"Mọi người lên thuyền đi." Ban lão đầu lười để ý tới Thiên Minh, dẫn đầu nói.

.

"Cái kia trên tảng đá lớn mặt có chữ viết" hồng bút, lại xem không hiểu, bất thành linh Thiên Minh kinh hi lên tiếng nói ra, lúc đầu coi là có thể tại Nguyệt nhi xuất một chút danh tiếng, hấp dẫn hấp dẫn tiểu cô nương chú ý lực, lại đột nhiên phát hiện mình cũng không biết chữ.

"Ừm, là, đó là trước kia Tổng Quốc văn tự, Mặc Gia tổ sư gia cũng là Tổng Quốc người." Cao Nguyệt khẳng định nói ra.

"Đây viết là cái gì?" Thiên Minh trong lúc bất tri bất giác tới gần tiểu cô nương.

"Thế gian Nhạc Thỏ." Tổng Khuyết thân nhiên nói, chẳng thềm ngó tới: Có người địa phương liền có tranh đấu, mà những người này lại tại vì là loại này vĩnh viễn không có khả năng thực hiện mộng mà nỗ lực, thật sự là bi ai.

"A, Tổng đại ca, người hiểu Tổng Quốc văn tự." Thiên Minh hiếu kỳ hỏi.

"Bởi vì các người Tổng đại ca gia gia trước kia là Tổng Quốc người." Đoan Mộc Dung hiểu biết Tổng Khuyết thân thế, lên tiếng nói ra.

.

"Uy! Cái Niếp làm sao lại xuất hiện ở đây." Đạo Chích không biết lúc nào đến ban lão đầu bên cạnh, ôm ban lão đầu bả vai, hai người đang thấp giọng nói chuyện với nhau.

"Hân là thủ lĩnh mời đến khách nhân." Ban lão đầu đồng dạng hạ thấp giọng hỏi đáp.

"Tốt nhất đừng để cho Tiểu Cao nhìn thấy hân, nếu không sẽ ra đại phiền toái." Đạo Chích lo lắng nói ra.

"Tiểu Cao hiện tại ở đâu bên trong?" Ban lão đầu không trả lời mà hỏi lại.

"Vẫn chưa về." Đạo Chích hồi đáp.

"Này chẳng phải không có việc gì." Ban lão đầu đương nhiên nói ra.

"Ồ! Các người hai cái ở chỗ này nói nhỏ nói cái gì đó!" Không biết lúc nào, Thiên Minh vậy mà nhảy lên đến hai người bên cạnh nghe lén, bất thành linh nói ra, đem hai cái đang tại trong lúc nói chuyện với nhau người hoảng sợ ngây người, khẽ nhếch lấy miệng, nhất thời không biết trả lời như thế nào.

"Cái kia Tiểu Cao là ai a! Vì sao không thể để cho hắn nhìn thấy Niếp đại thúc." Thiên Minh vẫn đề một cái tiếp theo một cái, để cho hai cái đại nhân mở to hai mắt, há to miệng. Tiểu tử này lúc nào tới? Vấn đề làm sao nhiều như vậy, còn như thế lớn tiếng nói ra, hai người liếc nhau. Bên kia Cái Niếp hơi nhếch quá mức, nhũ nhũ mồm.

"Cao Tiệm Ly sao? Càng ngày càng thú vị." Tổng Khuyết trên khóe miệng giương, liếc Cái Niếp Bội Kiếm Uyên Hồng liếc một chút.

Cái Niếp cũng nghe đến cái tên này, như có điều suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33 : Đạo Lý

"Đồng!" Kêu đau một tiếng, Vân thuyền đến đỉnh. Mọi người dưới Vân thuyền, giương mắt đi tới, chỉ gặp trước mắt đều là lít nha lít nhít Thạch Nhũ Lâm, bên trong mờ hồ nhìn thấy mấy cái chuyển động bánh răng, một đầu che kín phương cách đường xuôi theo đi đến phương, nhìn không thấy cuối cùng, bên tai đều là bánh răng chuyển động kẹt kẹt âm thanh.

"Các người lần thứ nhất đến nơi đây, ta đem cái thông đạo này cách đi nói cho các người biết. Nhất định phải nghe cẩn thận, nếu không có lo lắng tính mạng!" Ban lão đầu quay đầu lại, đối Cái Niếp, Thiên Minh, Tổng Khuyết ba người nói.

"Lo lắng tính mạng, đáng sợ như vậy, cái thông đạo này chẳng lẽ còn sẽ ăn người nha!" Thiên Minh khuếch trương làm lấy Quỷ Kiếm nói ra, trờ cười, Kiếm Thánh truyền nhân năng lượng bị một đầu không có danh tiếng gì tiểu đạo hù ngã.

"Ăn người." Ban lão đầu trầm giọng nói ra, để cho Thiên Minh tâm lý trầm xuống, sẽ không thật ăn người đi!

"Lão hồ đem các người ăn sẽ còn phun ra xương cốt, tại đây người nếu đi nhầm một bước, chỉ sợ ngay cả xác cũng không tìm tới." Ban lão đầu lời nói để cho Thiên Minh càng thêm hoảng sợ. Thiên Minh không tin làm Quỷ Kiếm, hiển nhiên có chút không tin.

"Tiền bối thỉnh giảng." Cái Niếp quay đầu nhìn một chút mặt mũi tràn đầy không tin trời mình, lên tiếng nói ra.

"Các người chú ý dưới chân địa mặt, là từ từng khối từng khối phương cách tạo thành. Hai khối liền nhau ngăn chừa, một khối đập lên an toàn, một cái khác khối thì sẽ phát động cơ quan." Ban lão đầu chỉ sau lưng giải thích nói.

"Ừm! Cái gì cơ quan a!" Thiên Minh lên tiếng hỏi.

"Ừm!" Ban lão đầu cũng không trở về đáp hắn, mà chính là cúi đầu trên mặt đất xem vài lần, sau đó nhặt một cây mộc đầu, đối Thiên Minh ý chào một cái, để cho hắn thấy rõ ràng, sau đó cũng không quay đầu lại trở về hát lên. Mọi người chỉ gặp gỡ kia rơi xuống một khối trên hòn đá, hòn đá lập tức vỡ thành hai mảnh, cúi xuống duỗi ra một cái cơ quan trào, nắm chắc mộc đầu.

"Đoạt đoạt đoạt." Phía trên Thạch Nhũ trong rừng suu suu bắn ra mấy cái mũi tên, mũi tên phía trên lau hắc sắc đồ vật, vừa gặp không khí ma sát lập tức nhóm lửa, mũi tên cũng thành hỏa tiễn, bắn tới mộc đầu phía trên, lập tức gây nên trận đại hỏa.

"Ách! Không thể nào!" Những này chỉ là trong nháy mắt sự tình, Thiên Minh nhìn xem cái kia mộc đầu thoáng qua liền bị đốt thành Than củi, không thể tin được nói ra.

"Tiền Nỗ bên trên mang theo hái ra mặc dầu, một điểm liền, hỏa thể so tầm thường thiêu đốt mạnh hơn mười lần, cho nên chỉ có thể giẫm lên về lấy thái dương đồ án phương cách, tuyệt đối không thể dẫm lên mặt trắng phương cách." Ban lão đầu nghiêm vừa nói nói.

"Minh bạch." Cái Niếp gật đầu một cái nói nói.

"Lão đầu, các người trong nhà mình, còn muốn làm đáng sợ như vậy bấy rập a!" Thiên Minh sờ lấy đầu, phiền muộn hỏi ban lão đầu.

"Mặc Gia Đệ Từ đều đi qua nghiêm ngặt huấn luyện, biết rõ địa hình, sẽ không phạm sai lầm. Những này cơ quan là vì đối phó những đó chút không

được hoan nghênh khách nhân." Ban lão đầu nhìn xem hùng hùng hỏ hỏ điếm nói ra.

"Không được hoan nghênh khách nhân, là ai a!" Thiên Minh hiếu kỳ hỏi.

"Thí dụ như nói Tần Vương Doanh Chính a!" Đạo Chích đi tới trầm giọng nói ra, trong mắt để lộ ra vô cùng hận ý.

"Ủm! Các ngươi thật giống như đều rất hận hân đi!" Thiên Minh nhìn xem Đạo Chích ánh mắt, nghi ngờ nói nói.

"Vây chúng ta đi!" Tuy nhiên tựa hồ không có người nguyện ý trả lời hân vấn đề, ban lão đầu nói một tiếng, dẫn trước đi lên.

"Thiên Minh, ngươi phải cẩn thận nha!" Cao Nguyệt trả lời hướng về Thiên Minh quan tâm nói ra, sau đó tại Đao Mộc Dung chăm sóc phía dưới, đi ra ngoài.

"Thiên Minh, đi theo ta cước bộ, tuyệt đối không nên giẫm sai." Cái Niếp nhìn về phía Thiên Minh.

"Yên tâm đi!" Thiên Minh lớn tiếng nói ra.

"Ủm!" Cái Niếp gật gật đầu, dẫn đầu đi ra ngoài, Thiên Minh cẩn thận từng li từng tí đi tại sau lưng, Ngụ Bạch thì

"Ủm! Chuyện gì xảy ra a!" Cùng một chỗ cúi đầu cẩn thận từng li từng tí đi đường Thiên Minh, bất thành linh phát hiện, chính mình chân trước tựa hồ không có phương cách, không khỏi rất là hoảng hốt, vừa rồi một đầu đốt thành tro nhưng vẫn là nhiệt.

"Ha ha! Chúng ta đã đi ra, có phải hay không a!" Thiên Minh nhìn trước mắt cười rất nhiều người, bất thành linh cảm giác trên mặt nóng bỏng, cũng mất mặt.

"Tại đây đã không có cơ quan,

Ngươi yên tâm đi thôi!" Cái Niếp khích lệ nói, đáng tiếc tựa hồ có chút chói tai.

"Ngươi không phải cũng anh hùng sao? Làm sao hiện tại có chút hùng dạng?" Ban lão đầu cười khẩy nói.

"Đi lâu như vậy âm u sơn động, ta sống động hoạt động gân cốt, ai nói ta sợ hãi." Thiên Minh nói.

"Thiên Minh, đừng làm rộn, mau ra đây đi!" Tiểu cô nương giọng dịu dàng an ủi.

"Ha ha, hắc, ách! A a a!" Thiên Minh vẫn như cũ chẳng quan tâm, làm lấy hoạt động, bất thành linh thân hình trì trệ, bắt đầu lay động, tựa hồ tùy thời phải ngã, tả hữu lay động.

"Ách! A!" Thiên Minh thân thể sau cùng duy trì không được thăng bằng, đi xuống ngựa đi.

"Chống đỡ không được." Ban Đại Sư lo lắng nói ra.

"A!" Tiểu cô nương hoảng sợ che mắt.

"Vù" sau khi trời sáng ngựa tư thế bị Tống Khuyết giữ chặt, kéo lên sau khi trời sáng, Tống Khuyết không nói gì, nhàn nhạt nhìn xem hân.

"Ta, ta... Không có việc gì." Thiên Minh nói.

"Ha ha! Cùng mọi người mở một trò đùa." Thiên Minh lời còn chưa nói hết

"Không một chút nào buồn cười." Đao Mộc Dung sắc mặt lạnh hơn.

Cái Niếp nhìn xem Thiên Minh trầm ngâm, âm thầm tự hỏi. Đứa bé này thông minh cơ linh, can đảm hơn người. Nhưng là lại chất phác ấu trĩ, lỗ mãng lỗ mãng. Vẫn là một khối chưa tạo hình phác ngọc, về sau là chính là tà, nhân sinh tế ngộ khác biệt. Có thể sẽ trở thành hoàn toàn tương phản hai loại người.

"Ai!" Ban lão đầu xoa một chút cái trán, toàn bộ là mồ hôi.

"Thật sự là nhầm chán, đi thôi!"

"Thiên Minh tuyệt đối không nên tại mở loại này trò đùa, vì phòng ngừa người xấu tìm tới thông qua quy luật. Cái thông đạo này bên trên thái dương cùng mặt trăng phương cách mỗi ngày đều sẽ biến động một lần, Mặc Gia Đệ Tử cũng nhất định phải chính xác khẩu lệnh, mới có thể biết cái nào một khối là an toàn. " tiểu cô nương ngữ khí cũng có chút trách cứ, nói xong không đợi Thiên Minh phản ứng, liền đi theo Đao Mộc Dung đi.

Thiên Minh nhìn phía sau tinh mạch hắc ám thông đạo, nhớ tới nếu không phải Tống đại ca chính mình có lẽ. . . . Nghĩ tới đây rung mình một cái.

Nhìn xem Tống Khuyết giống như Cái Niếp nhìn xem hân, Thiên Minh hồi hận cúi đầu nhỏ giọng nói: "Đại thúc, Tống đại ca, các ngươi cũng phải phê bình ta, đúng hay không?"

Tổng Khuyết nhìn xem cục xúc bất an Thiên Minh dùng nhất quán nhân nhạ thanh âm nói: "Cường giả xưa nay không cần người khác lo lắng, cũng không sợ bất luận kẻ nào trách cứ, cho nên người phải nhớ kỹ, muốn trở thành cường giả."

"Thiên Minh, người phải nhớ kỹ người Tổng đại ca lời nói, cả một đời nhớ kỹ, biết không?" Cái Niếp nhìn thấy Tổng Khuyết đã nói, liền không có tại tiếp tục nói.

"Đại thúc, Tổng đại ca, cho tới bây giờ không ai đã nói với ta những này, ta không hiểu nhiều." Thiên Minh nhìn xem Cái Niếp ánh mắt.

"Xác thực không dễ dàng hiểu, người khả năng cần rất dài một đoạn thời gian mới có thể hiểu, nhưng là ta hi vọng người có thể đem hai câu này ghi ở trong lòng, có thể sao?" Cái Niếp trầm giọng nói ra.

"Đại thúc, ta nhất định nhớ kỹ." Thiên Minh cam đoan nói ra.

"Đi thôi." Tổng Khuyết dẫn theo Xuân Vũ, quay người nói ra.

"Tiểu tử, ta cảm thấy người chiêu kia rất thú vị." Ngay tại Thiên Minh ừ rừ thời điểm, một cái tay khoác lên trên lưng hắn, ngừng đầu nhìn lên, nhưng là Đạo Chích.

"Thật." Thiên Minh nhãn tình sáng lên.

"Liền tại tại đây sinh hoạt rất nhiều năm huynh đệ, cũng không dám chơi chiêu này. Tiểu hài đồng, người vừa rồi đem ta cũng che kín." Đạo Chích vỗ vỗ Thiên Minh bả vai, dường như kính nể dường như sợ hãi thần phục nói.

"Cái gì tiểu hài đồng a, ta gọi Thiên Minh" Thiên Minh cười uốn nắn Đạo Chích lời nói.

"Thiên Minh? Người họ gì? Họ Thiên sao? ..."

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Đạo Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34 : Kiểm Chi Tôn Giả

Theo chậm rãi tiến lên, Tổng Khuyết cảm giác phía trước thủy chi tức giận đại nòng, tựa như thác nước thanh âm truyền đến.

"Thanh âm gì!" Đằng sau Thiên Minh hướng về Đạo Chích hỏi.

"Người thấy liền biết." Đạo Chích thần bí nói ra.

Mọi người dọc theo son động vượt qua đi, nhất thời cảm giác một đầu thác nước treo ở bên trái, một đạo cự đại ngốc cầu treo ở thác nước ngang bằng.

"Chi chi trách trách!" Một trận bánh răng chuyển động âm thanh truyền đến, Cầu Treo chậm rãi buông ra. Cầu Treo rất dài, là gấp lại, buông ra về sau, vừa vịn ngang qua thác nước hai bên.

"Đi thôi!" Ban Lão Đầu dẫn đầu đi đến, mọi người theo sau lưng.

"Dưới những Đại Luân đó từ là làm cái gì." Bất thành linh Thiên Minh kéo kéo một phát Đạo Chích y phục, chi dưới cầu đang bị Thủy Lực đẩy liên tục chuyển động Đại Luân từ hỏi.

"Người nói cái gì?" Đạo Chích nâng tay phải lên, làm một chút loa dạng đặt ở lảng tai bên trên, giả bộ như nghe không được bộ dáng nói ra.

"Dưới mấy cái kia Đại Luân từ, là làm cái gì?" Thiên Minh tăng lớn điểm âm thanh, mọi người buồn cười lấy xem Đạo Chích đùa với Thiên Minh.

"Người không thể ở chỗ này câu cá." Đạo Chích bưng tỉnh đại ngộ nói ra.

"Ta là hỏi dưới mấy cái kia Đại Luân từ, là làm cái gì?" Thiên Minh tay phải làm loa đến miệng một bên, dùng lực hô, mưu cầu để cho Đạo Chích nghe rõ chính mình lời nói.

"A! Cá không có, làm sao có khả năng có tôm nha!" Đạo Chích vẫn như cũ làm bộ nghe không được.

"Ta là hoi, dưới mấy cái kia Đại Luân từ là làm cái gì?" Thiên Minh khàn cả giọng nói ra.

"A! Lúc này ta cuối cùng nghe rõ, ngươi là muốn xuống dưới bơi lội. Vậy không được, dòng nước quá mau, muốn xuất sự tình." Đạo Chích lời nói để cho Thiên Minh sụp đổ thê đầu lười ra.

"Tiểu tử, đùa ngươi chơi nha! Dưới những Đại Luân đó từ, cũng là toàn bộ Cơ Quan thành trái tim, chúng nó chuyển động đứng lên, Cơ Quan thành liền có liên tục không ngừng năng lượng." Đạo Chích mỗi ngày mình không nói, cũng chơi chán, đang giải thích rõ nói.

"Ừm, trái tim, năng lượng." Thiên Minh như có điều suy nghĩ nhìn xem dưới cầu bánh răng, theo sau.

"Từ lão đệ, ngươi người bạn rợn một cái, cũng tới nghênh đón chúng ta." Đi đến cầu cuối cùng, Tống Khuyết thấy rõ người tới, bọn này Mặc Gia Đệ Từ là cùng tại một cái tóc trắng xoá phía sau lão nhân, cũng không phải tới nghênh đón người nào. Lão nhân này đáng người thẳng tắp, tóc trắng xoá, khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn, áo xám phía trên thêu một cái kiếm từ. Ban Lão Đầu rõ ràng cũng nhận biết người này, tiến lên nói ra.

Họ Từ? Tống Khuyết nhớ tới, khi còn bé gia gia nói qua, hẳn dùng côn linh thạch mời một vị hảo hữu mới rèn đúc ra Xuân Vũ, không phải là người này?

"Từ Phu Từ cảm thấy hứng thú cũng không phải ngươi lão già này từ." Đạo Chích có ý riêng nói ra.

"Cái này Từ lão đệ chẳng lẽ cùng ngươi một cái tính tình, cũng là vì nghênh đón mỹ nữ mà đến." Ban Lão Đầu lên tiếng trêu đùa, tuy nhiên Tống Khuyết xem lão đầu kia lại không có ním cười, mà chính là mặt mũi tràn đầy trang nghiêm.

"Dĩ nhiên không phải, ngươi dùng chân chỉ muốn đều có thể nghĩ rõ ràng, Lão Từ lớn nhất mê muội là cái gì?" Trộm chỉ nhú nhú mày, tiếp tục hoạt động cùng Ban Lão Đầu kẻ xướng người hoạ, đẩy mạnh lấy bầu không khí, tuy nhiên rõ ràng cũng không thành công, theo cái kia Từ lão đầu nhìn chăm chú, bầu không khí càng ngày càng ngưng trọng, trang nghiêm.

"Ong ong. . ." Bất thành linh Tống Khuyết vang lên bên tai một tia Kiếm Minh. Liếc liếc một chút Cái Niếp, Kiếm Minh chính là xuất từ Cái Niếp trong tay Uyên Hồng, Uyên Hồng lúc này đang không được rung động, phảng phất muốn thoát ra vỏ kiếm.

"Sầm! !" Thiên Minh hiếu kỳ nhìn sang, chỉ gặp Uyên Hồng bất thành linh ra khỏi vỏ, bay về phía cái kia Từ lão đầu, Từ lão đầu chính là một tay vác tại phía sau, một cái tay gác ở bên hông, nhắc lên một chút tay, kiếm liền rơi vào trong tay.

"Quả nhiên là hắn." Tống Khuyết nhân nhạ nhìn xem mặt mũi tràn đầy bi thương Từ Phu Từ.

Lão già bắt lấy Uyên Hồng Kiếm, nhìn xem sáng loáng thân kiếm, ánh mắt tràn ngập cuồng nhiệt, hoài niệm còn có bi thương. Kiếm chỉ nhẹ nhàng mon trón thân kiếm, đầu ngón tay dùng lực hơi ép, trường kiếm phát ra một trận vù vù, che lại tiếng nước. Chỉ là hơi ép liền có như thế chi kiếm hót, có thể thấy được Uyên Hồng bài danh đệ nhị danh bất hư truyền.

"Uy! Đây là ta đại thúc kiếm,

Nhanh lên còn tới." Thiên Minh lập tức chạy đến lão nhân này phía trước, chỉ lão đầu lớn tiếng nói.

Tuy nhiên lão già này cũng không để ý đến hắn, mà chính là kiếm chỉ mon trón thân kiếm, đến mũi kiếm về sau, một lần nữa đề lại thân kiếm, nhẹ nhàng dùng ngón tay trở bắn ra, nhất thời một tiếng thanh thúy Kiếm Minh, ngay cả thác nước cự đại tiếng nước đều mền qua.

"Uy! Ta đang cùng ngươi nói chuyện đây!" Thiên Minh còn chờ đợi nói tiếp, bên cạnh Cái Niếp đi tới, Ngu Bạch biết Cái Niếp tự có chủ trương, đưa tay kéo một phát Thiên Minh, đem hắn kéo đến bên cạnh, lẳng lặng mà nhìn xem.

"Các hạ không phải là. . ." Cái Niếp có chút chần chờ không chừng hỏi.

"Ta họ Từ, các huynh đệ nể tình, gọi ta một tiếng Từ Phu Từ."

"Nguyên lai là người xưng Kiếm Chi Tôn Giả Từ Phu Từ, trong tay ngươi chủ tạo bảo kiếm, cũng là Kiếm Khách bọn họ tha thiết ước mơ thân binh lợi nhận." Cái Niếp ôm quyền cung kính nói.

"So với cái này Uyên Hồng, ta mới chỉ là học chút da lông." Từ Phu Từ hai tay nâng kiếm, trầm giọng nói ra.

"Như vậy chủ tạo Uyên Hồng vị tiền bối kia là?" Cái Niếp hỏi.

"Là mẫu thân của ta." Từ Phu Từ âm thanh nặng nề rất nhiều.

"Ừm!" Thiên Minh nghe được câu này không khỏi hoảng nhiên Đại Ngộ. Nguyên lai, cái này Từ Phu Từ mù mù, cũng là chế tạo Uyên Hồng người a! Thật không nghĩ tới, khó trách lão đầu này nhìn thấy Uyên Hồng, giống như muốn khóc lớn một trận bộ dáng.

"Đây là nàng nhân sinh sau cùng một kiện tác phẩm, thanh kiếm này bởi ngươi tới mang theo, cũng coi là tìm một cái Hảo Chủ Nhân." Từ Phu Từ âm thanh rất là trầm trọng.

"Ừm? Tiểu Lâu Nhất Dạ Thỉnh Xuân Vũ?" Từ Phu Từ tựa như cảm nhận được cái gì, nhãn tình sáng lên, nhìn về phía Tống Khuyết trong tay trái.

"Vù" Xuân Vũ ra khỏi vỏ, bay về phía Từ Phu Từ.

Từ Phu Từ duỗi tay ra, đem bay tới Xuân Vũ chộp trong tay, mặt mũi tràn đầy hoan hỉ nhìn xem trường đao trong tay.

Xuân Vũ thân đao rung động nhẹ nhẹ, tựa như biếu đạt vui vẻ cảm giác.

"Từ đại sư." Tống Khuyết tiến lên chấp tay hành lễ, gia gia bằng hữu, đáng tiếc gia gia lại. . .

"Khuyết, gia gia ngươi là ta hảo hữu chí giao, không ngại ta một cái Tao Lão Đầu Tử, gọi ta Từ gia gia đi, đáng tiếc gia gia ngươi. . . ." Từ Phu Từ mặt mũi tràn đầy bi thương, hảo hữu đều rời hân mà đi, hân lẽ loi tro trở một người, cũng không biết lúc nào sẽ đi tìm hân bọn họ.

". . . ." Tống Khuyết không nói gì, chỉ là gật gật đầu.

"Cây đao này là ta trong cuộc đời có thể tính bên trên thích nhất tác phẩm, đi theo ngươi là hân vinh hạnh." Từ Phu Từ cũng không để ý, đem Xuân Vũ trả lại Tống Khuyết.

"Tống đại ca gia gia cũng nổi danh sao? Làm sao đều biết?" Bọn họ nghi hoặc thăm nghĩ.

Lúc này, một đạo kiếm quang hiện lên, tựa như giống như Uyên Hồng phát ra khiêu khích.

"Thủy Hàn Kiếm" Tống Khuyết nhìn xem kiếm quang lạnh lùng nói.

"Thủy Hàn Kiếm? Đó là cái gì?" Thiên Minh không khỏi điệu nhìn xem Tống Khuyết hỏi.

"Giống như Uyên Hồng thuộc tính thù địch một thanh kiếm, Kiếm Phổ bài danh Đệ Thất." Tống Khuyết rất là khinh thường.

"Thủy Hàn Kiếm cùng Uyên Hồng Kiếm tính tương khắc, từ chọn tài liệu đến chú tạo công nghệ, đều hoàn toàn khác biệt, hai thanh kiếm này nhất định là như nước với lửa. Thủy Hàn tuy nhiên tại Kiếm Phổ bài danh Đệ Thất, so Uyên Hồng kém năm vị, nhưng trên kiếm phổ bài danh mười vị trí đầu kiếm, đều có chính mình chỗ độc đáo, bài danh cao thấp cũng không đại biểu phân chia mạnh yếu, ngươi tốt nhất cẩn thận một chút!" Từ Phu Từ một câu cuối cùng là đang nhắc nhở Cái Niếp.

"Danh Kiếm cần Hảo Chủ Nhân mới có thể phát huy ra bản thân phong mang, ta ngược lại thật ra muốn nhìn một chút Thủy Hàn Kiếm kiếm chủ là dạng gì từ. Hi vọng đừng để ta thất vọng a." Tống Khuyết lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Đao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35 : Thi Đao Song Tuyệt

"Tự nhiên, ngươi gặp được." Từ Phu Từ sờ lấy Ngân Tu, cười nói.

"Thủy Hàn Kiếm chủ nhân là?" Cái Niếp chần chờ một chút, hỏi.

"Tiểu Cao." Từ Phu Từ không có nhiều lời, mang theo mọi người đi đến.

"Lại là Tiểu Cao, gia hỏa này đến là ai?" Thiên Minh lại nghe được cái tên này, hơi nghi hoặc một chút.

"Là một cái người tuyệt đối không thể trêu vào người." Đao Chích đi đến Thiên Minh bên người, tay khoác lên trên vai khuyên bảo nói ra.

.

Về sau mọi người trầm mặc tiếp tục lên đường, xuyên qua ngàn cân miệng cống.

Tống Khuyết nhìn xem cái này cảnh sắc trước mắt nhớ tới một bài Thơ Ca, cảm thụ được đầy hết thấy, nhẹ nhàng ngâm xướng: "Thiên Nham Vạn Chuyển lộ bất định, mê hoa dựa thạch chột đã minh. Gấu bào long ngâm ân Nham tuyền, lật sâu hành lang này kinh sợ tăng đình."

"Lật sâu hành lang này kinh sợ tăng đình. . . ." Ban Đại Sư nhẹ nhàng thi thăm, tán thưởng không thôi nói ra: "Thật đẹp câu, không hổ là Tiểu Thuyết Gia

đương đại gia chủ."

Mọi người nghe cái này như thể ưu mỹ câu thơ đều say mê, Đao Mộc Dung càng là dị dạng nhìn xem Tống Khuyết.

"Tống đại ca, người sẽ còn làm thơ a?" Thiên Minh nhìn xem mọi người say mê bộ dáng, hẳn tuy nhiên nghe không hiểu, nhưng là có thể từ trên người người khác nhìn ra cái này câu thơ kinh điển.

Tống Khuyết không có nhiều lời, chỉ là gật gật đầu, tựa như đây không phải cái gì huyền diệu sự tình.

Thiên Minh chuyển ánh mắt, nghĩ thầm: Cái này quá tuần tú, nếu là ta học được, Nguyệt nhi một điểm cũng sùng bái ta, ừ, ta muốn để Tống đại ca dạy một chút ta.

Mọi người thấy Tống Khuyết không muốn nhiều lời cũng liền không có ở xách, chỉ là tâm lý tinh tế thương thức vừa rồi này bài thơ.

Đi đến phía trước, Đao Chích nghi hoặc không hiểu, làm sao hôm nay không có người đâu?

"Từ Lão thủ, đây là chuyện gì xảy ra." Ban Lão Đầu nhìn bốn phía một cái, chỉ gặp còn có không ít người mặc mặc chơi ở giữa Mặc Gia Đệ Tử đang hướng về không xa một đầu hành lang chạy tới.

"Không biết, hẳn không phải là địch tình, nếu không sẽ có cảnh báo." Từ Phu Từ cũng không biết rõ tình huống như thế nào.

"Uy! Chuyện gì xảy ra, mọi người chột vội vàng, xảy ra chuyện gì?" Đao Chích lóe lên, đi vào một tên hướng về phía trước chạy tới Mặc Gia Đệ Tử hỏi.

"Đao Chích đầu lĩnh, nghe nói tới người thiếu niên, Thiên Sinh Thần Lực, vậy mà chiến thắng tốt nhiều rèn đúc bộ huynh đệ, đem Thiết Đầu dẫn đầu dẫn ra, muốn cùng hắn tỷ thí một chút!" Cái này Mặc Gia Đệ Tử nói xong, tranh thủ thời gian chạy đi, sợ không đuổi kịp trận này náo nhiệt.

"Đại Thiết Chùy tại cùng người so khí lực." Đao Chích quay đầu đối mọi người hô.

"Là ai, thế mà đem Đại Thiết Chùy gia hòa này dẫn ra." Ban Lão Đầu hơi nghi hoặc một chút.

"Đi nhanh đi! Ta muốn thấy thấy là thần thánh phương nào." Đao Chích sờ lên cằm, năng lượng giống như Đại Thiết Chùy gia hoà kia so khí lực hẳn là trường cùng hẳn không kém bao nhiêu đâu.

"Dung tỷ tỷ, chúng ta cũng nhanh đi xem đi!" Nguyệt nhi cũng biết Đại Thiết Chùy lợi hại, lại có thể có người khiêu chiến hẳn, cũng muốn nhìn xem bộ dáng gì.

"Nguyệt nhi, người lặn lội đường xa, không mệt mỏi sao?" So với người thần bí kia vật, Đao Mộc Dung rõ ràng lo lắng hơn Nguyệt nhi thân thể.

"Dung tỷ tỷ, ta cũng muốn xem." Nguyệt nhi gật gọng.

"Vậy còn chờ gì, đi nhanh đi!" Thiên Minh cũng đã không kịp chờ đợi nói ra, lời nói vẫn chưa xong, liền vội vã hướng về phía trước chạy tới.

"Ồ!" Nhìn thấy phía trước liễu mạng chạy Thiên Minh, Đao Chích nhãn tình sáng lên, Thần Hành Thuật phát động, theo sau.

"Chúng ta cũng đi thôi." Ban Lão Đầu nhìn xem chúng nhân nói.

....

Tống Khuyết bọn họ đuổi tới hiện trường, phát hiện giữa sân Thiên Minh hẳn bị cả người cao có tám thước, lưng hùm vai gấu, nửa người trên cũng liên tiếp thô xích sắt cự đại Thiết Chùy người chop trong tay.

Mà Thiên Minh cắn một cái tại Đại Thiết Chùy trên tay, Đại Thiết Chùy bị đau, nhin không được mở đầu tay lùi về, Thiên Minh tranh thủ thời gian nhảy xuống rơi trên mặt đất.

Đại Thiết Chùy mất đồ, nhìn thấy mình bị một đứa bé từ cho cắn, nhất định phải cho hắn cái giáo huấn, trừng trừng mắt gắt gao nhìn chăm chăm Thiên Minh.

Thiên Minh một điểm không sợ, đồng dạng quay đầu nhìn qua thân cao tám thước Đại Hắc bò.

"Ừm!" Tại hai người đối mặt phía dưới,

Đại Thiết Chùy muốn dạy dỗ một chút tên tiểu quỷ này, tức giận hừ một tiếng, một cái tay đánh ra trước, muốn nắm chặt Thiên Minh. Thiên Minh thuận thể một cái ngửa ra sau, từ phía sau đỉnh dưới bụng mặt xuyên ra ngoài, bắn quá lớn Thiết Chùy đại thủ.

"A a a!" Đại Thiết Chùy thân thể so sánh Thiên Minh quá khổng lồ, vụng về, dựa vào cự đại Thanh Đồng Đỉnh, Thiên Minh mấy lần tránh thoát Đại Thiết Chùy bắt, còn thỉnh thoảng làm lấy Quý Kiếm.

"Này!" Đại Thiết Chùy suy nghĩ một chút, cánh tay phải quét qua ở giữa, cầm Đồng Đỉnh dôi, mà mất đi Đồng Đỉnh tránh né Thiên Minh, trong lúc nhất

thời không có kịp phản ứng, sững sốt.

"Này!" Đại Thiết Chùy lần nữa khẽ quát một tiếng, vươn tay ra nắm chặt Thiên Minh, Thiên Minh chỉ cảm thấy một cổ kinh phong dốc sức khuôn mặt mà đến, theo cơn gió hơi hơi cúi đầu xuống, thế mà tránh thoát Đại Thiết Chùy một trảo.

"Ngốc đại cá tử, ngươi bắt không đến ta." Thiên Minh tiến lên một bước, vậy mà đứng Tiễn nhi Đại Thiết Chùy hai tay bên trong, tránh thoát hai cái cự thủ bắt.

"Này cấp!" Đại Thiết Chùy thẹn quá hoá giận hét lớn một tiếng, cả người đằng không mà lên, hai tay đại trương phía dưới, mang theo một cổ kinh phong, này luồng kinh phong hướng lên trời minh bao phủ tới, rõ ràng là Đại Thiết Chùy thành danh tuyệt kỹ ---- Lôi Thần quyền.

"Thiên Minh, dùng Toàn Chuyển Loa Di." Tống Khuyết nhàn nhạt từng tiếng tại lúc này vang lên.

Thiên Minh nghe được tiếng nhắc nhở trong mắt sáng lên, dựa theo Tống Khuyết dạy phương pháp vận khởi trong cơ thể yếu ớt chân khí, tuy nhiên Thiên Minh tài học không bao lâu, nhưng hần mười phần thông minh, đã sờ đến bí quyết, mà Toàn Chuyển Loa Di bị Tống Khuyết cải biến phía dưới, càng là có thể bắn ngược chân khí công năng.

Chỉ gặp Đại Thiết Chùy Raytheon quyền mang theo vòng xoáy kinh phong bị Thiên Minh mượn lực sử dụng lực bắn ngược cho Đại Thiết Chùy, tại Đại Thiết Chùy không thể tin trong ánh mắt, đem hần mười ngã nhào một cái.

Ngay tại Đại Thiết Chùy chuẩn bị sử dụng toàn thân công lực thời điểm, một đạo như hoàng oanh xuất cốc giọng nữ vang lên: "Hoan nghênh các vị quang lâm ta Mặc Gia."

Tống Khuyết nhẹ nhàng nhìn lại, một tên ăn mặc trang phục màu xanh lam nữ tử, khuynh quốc khuynh thành nói cũng là loại nữ nhân này.

Đại Thiết Chùy vừa mới bị một đứa bé tử cho ngã té ngã, hiện tại thực sự xấu hổ, xấu hổ nói không ra lời.

"Hài tử, ngươi vừa rồi chiêu kia rất lợi hại nha, là ai dạy ngươi?" Tuyết Nữ đối Thiên Minh ôn nhu nói.

"Là ta Tống đại ca dạy ta." Thiên Minh nhìn trước mắt xinh đẹp Tuyết Nữ thẹn thùng nói ra.

Bỗng nhiên, một cổ kinh thiên đao ý xông lên trời không, tràn ngập tinh mạch, vô tình, thất bại và diệt vong tâm tình, tất cả mọi người bị cỗ này đao ý đè không thở nổi.

"Thùy Hàn Kiếm người đâu?" Tống Khuyết toàn thân tản ra khủng bố đao ý, đi tới, hỏi Tuyết Nữ.

"Nguyên lai là Thi Dao Song Tuyết Tống thiếu hiệp a, hoan nghênh đi vào Mặc Gia Cơ Quan thành." Tuyết Nữ đáp phi sở vấn nói, nhắc nhở Tống Khuyết nơi này là Mặc Gia địa bàn.

Trên đài cao, Nguyệt nhi quay đầu nhìn xem Đoan Mộc Dung nghi hoặc hỏi: "Dung tỷ tỷ, cái gì gọi là Thi Dao Song Tuyết?"

Đoan Mộc Dung lo lắng nhìn xem giữa sân tình cảnh, cúi đầu nói với Nguyệt nhi: "Thi Dao Song Tuyết là Tống Khuyết nhà hào, chân chính thuyết pháp là: Thi Tiên, Dao Ma. Ví dụ hần làm thơ bằng được Chư Tử, mà hần đao càng đáng sợ, đao quang lóe lên, đầu người rơi xuống đất."

"Hảo lợi hại. . ." Nguyệt nhi sợ hãi than nói.

"Hừ, hần đao không nhất định có ta nhanh." Đạo Chích nghe được Đoan Mộc Dung tôn sùng như vậy Tống Khuyết, không phục nói.

"Bạch Phượng cũng không dám thử một chút hần đao, ngươi có thể nhanh hơn Bạch Phượng?" Đoan Mộc Dung lạnh lùng nói.

"Cái này. . ." Đạo Chích chưa từng gặp qua Bạch Phượng, nhưng cũng biết, hần mặc dù nhanh, nhanh hơn Bạch Phượng không bao nhiêu

....

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36 : Mài Dao

"Ồ? Người tìm ta?" Một tên sắc mặt lạnh lùng, khí tức băng lãnh thanh niên nam tử từ Tuyết Nữ sau lưng đi tới.

"Phong hồ từ chỗ bài danh mời đại Danh Kiếm, Tổng mỗ vẫn muốn kiến thức một chút. Thế nhân Ngụ Muội, chỉ biết kiếm là vua trong binh khí, mà không biết đao chính là Bách Binh bá đạo, Tổng mỗ muốn nhìn người một chút dựa vào cái gì nắm nó." Tổng Khuyết trắng trẻo ngón tay nhẹ nhàng nắm chuôi đao, đao thế hoàn toàn ép hướng về Cao Tiệm xa mà đi.

"Người là Cự Tử mời tới khách nhân, lại là Phản Tàn nghĩa sĩ, Cao mỗ đương nhiên sẽ không cùng người động thủ." Cao Tiệm Ly nhìn xem Tổng Khuyết thần nhiên nói, thật đáng sợ đao thế, người này tuyệt đối giống như Cự Tử một dạng, là tiên thiên đỉnh phong cao thủ.

"Phản Tàn? Tổng mỗ căn bản không quan tâm, chỉ muốn bằng trong tay tại hạ Xuân Vũ chém vỡ bị thể nhân truyền lại tọng Kiếm Phô, để cho thế nhân biết, kiếm là kẻ yếu, đao là cường giả." Tổng Khuyết nhìn xem rung động Xuân Vũ, thì thảo nhỏ nhẹ nói: "Người tốt lâu không có uống máu."

"Tổng thiếu hiệp, lần này đối thủ của chúng ta là Vệ Trang Lưu Sa giống như Tàn Quốc ung trào, chờ đánh lui địch nhân tự nhiên có thể tỷ thí." Ban Đại Sư lên vội vàng nói, hai người kia đánh nhau, Tiểu Cao khẳng định ngăn không được.

"Tổng Khuyết đệ đệ, người đừng như vậy." Đoan Mộc Dung nhìn thấy Tổng Khuyết vừa lên tới muốn giống như Cao Tiệm Ly giao đấu, kinh hãi khuyên can nói.

"Tổng đại ca, về sau tại so đi, hiện tại không thể nào thích hợp." Thiên Minh nhìn xem chung quanh Mặc Gia Đệ Tử căm thù ánh mắt, nhỏ giọng nói ra.

"Tổng đại ca. . ." Thiếu Vũ cũng thấp phần lo lắng nhìn xem Tổng Khuyết.

". . ."

Tổng Khuyết quét mọi người liếc một chút, yên lặng sẽ, buông tay ra bên trong chuôi đao, thu hồi đao ý, thần nhiên nói: "Hi vọng người đem Thủy Hàn Kiếm mài sắc bén chút, ta rất chờ mong Xuân Vũ cùng người Thủy Hàn giao phong ngày nào đó."

". . ." Cao Tiệm Ly lạnh lùng xem Tổng Khuyết liếc một chút, đi theo lo lắng Tuyết Nữ chậm rãi rời đi.

"Hi vọng người Uyên Hồng sớm một chút chuẩn bị sẵn sàng, ta Xuân Vũ đao cũng tích mịch." Tổng Khuyết liếc liếc một chút đi đến Thiên Minh bên người Cái Niếp nói.

"Tổng đại ca, người tại sao phải khiêu chiến cầm Danh Kiếm người a?" Thiên Minh nhìn xem Tổng Khuyết đối với Cái Niếp khiêu chiến, không rõ hỏi.

Nguyệt nhi, Đoan Mộc Dung bọn người đi tới, nghe được Thiên Minh vấn đề cũng nhìn về phía Tổng Khuyết.

"Hắn là muốn phá hủy thiên hạ sở hữu Danh Kiếm, để cho mình Đao Đao đạt tới trước đó chưa từng có cảnh giới. Quả nhiên là 【 Xá Đao Chi Ngoại, Tái Vô Tha Vật 】 cực hạn Đao Đao." Từ Phu Tử nhìn một chút im lặng sự tình, sờ lấy Ngân Tu cảm khái nói.

"Phá hủy?" Thiên Minh kinh hãi, Tổng đại ca muốn hủy đi Uyên Hồng sao? Đây chính là đại thúc kiếm a.

"Cũng là giết chết sở hữu Danh Kiếm kiếm chủ, để cho lưỡi đao từ ma luyện bên trong thêm đáng sợ." Từ Phu Tử nói tiếp, Tổng Ngọc a Tổng Ngọc, tôn từ của người tại làm một kiện điên cuồng sự tình, ta cần ngăn cản sao?

Nguyệt nhi, Đoan Mộc Dung bọn người không thể tin nhìn xem Tổng Khuyết, làm sao có khả năng

Thiên Minh run rẩy nhìn xem Tổng Khuyết lắc đầu nói: "Tổng đại ca, người muốn giết chết đại thúc? Vì sao? Người nói cho ta biết đây không phải thật."

"Thiên Minh, ta nói qua cho người, muốn trở thành cường giả, biết không? Kẻ yếu là cải biến không chính mình cùng người khác vận mệnh." Tổng Khuyết phong khinh vân đạm nói ra, dùng một cái nhìn xem Thiên Minh không thể tin được biểu lộ tiếp tục nói: "Trừ phi Cái Niếp hắn từ bỏ Uyên Hồng, bằng không chúng ta cuối cùng rồi sẽ đứng lên." Nói xong quay người đi.

Nhìn xem Tổng Khuyết rời đi bóng lưng, Thiên Minh vẫn là một mặt mờ mịt luống cuống, Cái Niếp an ủi Thiên Minh nói: "Thiên Minh, đây là người Tổng đại ca theo đuổi, chúng ta sẽ không có việc gì, chỉ là tỷ thí mà thôi."

"Ai, hắn Đao Đao, đã lột xác thành vô tình đao, có lẽ hắn chỉ có tại trong đao mới có thể tìm được chân chính khoái lạc." Từ Phu Tử thở dài một hơi, thần nhiên nói.

Đoan Mộc Dung lo lắng nhìn xem Tổng Khuyết càng lúc càng xa thân ảnh, một chút cũng không có hắn đồ vật sao? Sờ lấy đeo ở trên người ngọc bội, trong lòng mờ mịt luống cuống.

Ban đêm, Lãnh Nguyệt tây treo, Chu Thiên một vì sao đều không có.

Tổng Khuyết ngồi Mặc Gia an bài trụ sở, lẳng lặng tu luyện rèn luyện lấy xoáy xoắn ốc Chân Kinh, trước kia là Vụ Hóa,

Hiện tại muốn lột xác thành sương hình, cách đột phá Tổng Sư Cảnh Giới đặc hữu ký hiệu, chất lỏng chân nguyên càng ngày càng gần.

Một trận ung dung tiếng tiêu từ lạnh giữa tháng truyền đến, Tổng Khuyết nhìn xem phương xa gió đêm tối buổi tối lặng yên suy nghĩ: Đây là danh xưng

Yến Triệu đệ nhất Vũ Giả Tiêu đề sao? Quả nhiên cũng dễ nghe a, xem ra Lưu Sa người đã đuổi tới tại đây đến, nghỉ tới đây, Tống Khuyết đứng dậy dẫn theo Xuân Vũ đi vào ngoài cửa.

"Tống đại ca." Thiếu Vũ Nguyệt nhi nhìn thấy Tống Khuyết vội vàng lên chào hỏi.

". . ." Mà Thiên Minh nhìn thấy Tống Khuyết không nói gì, chỉ là cúi đầu.

"Thiếu Vũ, Xuy Tuyết có khỏe không?" Tống Khuyết cũng không có để ý Thiên Minh tiểu tính khí, hướng về Thiếu Vũ hỏi.

"Ừm, Xuy Tuyết giống như Ô Chuy cũng hợp, ngày ngày cùng nhau đùa giỡn." Thiếu Vũ vui vẻ nói ra.

"Vậy là tốt rồi, làm phiền người." Tống Khuyết gật gật đầu.

"Tống đại ca khách khí, chỉ là việc nhỏ mà thôi." Thiếu Vũ phong độ nhẹ nhàng nói ra.

"Thiên Minh, rất nhiều chuyện mặc kệ người có nguyện ý hay không, đều sẽ phát sinh, Nhân Sinh Bất Như Ý tám chín phần mười, người còn nhớ rõ đáp ứng ta cái gì không?" Tống Khuyết nhìn xem Thiên Minh thản nhiên nói.

Thiên Minh nhìn xem vẫn là như trước kia một dạng quan tâm chính mình Tống Khuyết, cũng không còn cách nào duy trì không để ý tới biểu lộ: "Tống đại ca, ta đáp ứng người, sẽ trở thành cường giả."

"Nhớ kỹ liên tốt, hi vọng người không chỉ có thể nhớ kỹ, còn muốn làm đến." Tống Khuyết nhìn trời Minh Trịnh nặng nói ra.

"Ừm, ta sẽ." Thiên Minh đáp lại Tống Khuyết một cái khẳng định ánh mắt.

"Bên ngoài bây giờ còn chưa an toàn, các người cũng không cần chạy loạn khắp nơi, liền tại phụ cận tùy tiện dạo chơi đi." Tống Khuyết dặn dò.

Nhìn xem Thiên Minh bọn người gật gật đầu biểu thị biết, Tống Khuyết gật đầu xoay người đi bên ngoài.

"Tiểu tử, hôm nay chiều kia đem Đại Thiết Chùy lộn nhào chiều kia rất lợi hại a." Thiếu Vũ vỗ Thiên Minh bả vai tán thưởng nói.

Thiên Minh đã hồi phục tâm tình, nghe vậy cười to nói: "Tống đại ca dạy ta Toàn Chuyển Loa Di, còn nói ta là tập võ Kỳ Tài đây!" Một bức người nhanh sừng bái ta thần sắc.

"Hừ, đắc ý cái gì, liền người cái đàn tiểu tử, khẳng định học chậm, Tống đại ca tuyệt đối dạy người dạy mệt mỏi." Thiếu Vũ một bức chẳng thêm ngó tới biểu lộ nói.

"Mới không phải đây. . ."

". . ."

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37 : Vệ Trang

Cao ngạo Lãnh Nguyệt, để cho người ta không khỏi cảm giác được thể lương vẻ đẹp.

Tống Khuyết xuyên qua liên tục không dứt hành lang, đi tại âm u khu rừng cây rậm rạp bên trong.

"Phanh phanh" lúc này phương xa truyền đến một cỗ Phong Quyển Tàn Văn tư thế, chung quanh khí lưu bị hút vào đi vào, Tống Khuyết nhú mày vừa nhìn, đây không phải Đại Thiết Chùy Lôi Thần quyền sao? Hẳn nhất định gặp được Lưu Sa người, Lưu Sa người ở chỗ này, xem ra Vệ Trang cũng nhất định là tại, không tệ không tệ, Thiên Minh chuyện thứ hai xem ra hôm nay phải hoàn thành.

Nghĩ tới đây, Tống Khuyết ngẩng lên Bằng Phi thuật, hướng về phía trước Đại Thiết Chùy nơi ở tiến đến.

Đi vào hiện trường, phát hiện Đại Thiết Chùy đang dùng xiềng xích liên tiếp cự đại Thiết Chùy quét ngang lấy phương viên Bách Bộ chỗ, mà hắc dịch nhân đang núp ở trong góc, chậm rãi chờ đợi, chờ đợi lấy Đại Thiết Chùy tức giận hết thời điểm, cũng là hắc phát động trí mạng lúc công kích sau.

Tổng Khuyết nhìn xem Đại Thiết Chùy xu hướng suy tàn, không có một chút hỗ trợ bộ dáng, mà chính là tìm kiếm khắp nơi lấy cái gì: Không có, vẫn là không có, làm sao có khả năng? Tổng Khuyết nhú mày nghĩ đến, đúng, khẳng định không tại trong rừng cây, mà là tại . .

Tổng Khuyết đưa ánh mắt nhìn về phía phía trên vùng rừng rậm chỗ kia dốc đứng trên vách núi: Hừ hừ, rốt cuộc tìm được người, chờ lấy.

Nhẹ nhàng thao túng bay vọt mà đi.

Chỉ gặp cự đại trên đài cao đứng đầy ba người, rõ ràng là Lưu Sa Xích Luyện, Bạch Phượng, Vệ Trang. .

"Vệ Trang, rốt cuộc tìm được người." Tổng Khuyết hiện thân mà ra lạnh lùng nói.

"Là người." Vệ Trang còn chưa nói chuyện, Xích Luyện cắn răng nhìn xem Tổng Khuyết oán hận nói.

Tổng Khuyết lười để ý đến nàng, chỉ là một cái nhỏ yếu nữ nhân mà thôi, băng lãnh ánh mắt nhìn đầy trời Ngân Phát Vệ Trang.

"Thú vị, không trốn ở danh xưng người ta Nhạc Thổ Cơ Quan thành bên trong, thế mà chạy đến Ngã Lưu sa địa bàn đến, xem ra người thật nghĩ chết a!" Vệ Trang hít hai mắt ngửa khí lãnh liệt nói ra.

"Hừ hừ, giết chúng ta Lưu Sa hai người, hôm nay muốn để người có đến mà không có về." Xích Luyện tràn ngập hận ý hai mắt nhìn chăm chăm Tổng Khuyết.

Bạch Phượng từ Tổng Khuyết đến thời gian dài như vậy không nói gì, chỉ là đem chính mình Độc Môn Binh Khí vũ lười đao chop trong tay, ý đồ rõ ràng.

"Tốt, tốt, tốt, thực sự rất có ý tứ, hôm nay ta chỉ là tới giết Vệ Trang, các người hai cái tất nhiên cũng tới chịu chết, vậy thì thành toàn người ~ bọn họ ~." Cái cuối cùng từ còn chưa truyền ra, Xuân Vũ đã ra khỏi vỏ, lạnh lẽo đao quang giống như Lưu Tinh hướng về Vệ Trang lao đi.

Vệ Trang nhàn nhạt nhìn xem càng ngày càng gần hung ác tịch đao quang, trong tay Sa Xi kiếm cuối cùng ra khỏi vỏ, ngoan lệ kiếm quang đụng vào gần ngay trước mắt đao quang bên trên.

"Keng" "Keng" "Keng "

Ở trong mắt Xích Luyện, hai người cũng là đao kiếm giao nhau, liền vừa chạm liền tách ra mở, nàng không biết là tại ngăn ngừa này trong nháy mắt, đao quang cùng kiếm ánh va chạm 37 xuống.

"Không sai đao, không hổ là được xưng là Đao Ma người." Vệ Trang nhìn trước mắt người trẻ tuổi, nhận không được nói ra, hấn nhưng là rất ít kích lệ người.

"Người Sa Xi cũng vẫn được, đáng tiếc. . . ." Tổng Khuyết nhìn xem Vệ Trang trong tay tạo hình kỳ lạ kiếm đao.

"Ồ? Đáng tiếc cái gì?" Vệ Trang nhìn xem Tổng Khuyết mặt mũi tràn đầy đáng tiếc biểu lộ hỏi.

"Đáng tiếc, hôm nay thanh kiếm này chủ nhân đến đời." Tổng Khuyết đao quang bỏ ngang mà ra.

"Nói khoác mà không biết ngượng." Vệ Trang quát lạnh một tiếng, kiếm quang tung đâm mà đến.

Bên cạnh, Xích Luyện đang muốn hành động, bên tai truyền đến Bạch Phượng lãnh đạm nhắc nhở âm thanh: "Người bây giờ tiến lên, tuyệt đối so với bọn họ bất kỳ một cái nào người chết đều nhanh."

"Hừ." Xích Luyện nhìn xem giữa sân Đao Cương kiếm khí tung hoành, mặt đất bị đánh nứt vỡ nát dấu vết, biết Bạch Phượng nói đúng, hừ lạnh một tiếng từ bỏ tiến lên hỗ trợ ý nghĩ.

Giữa sân có biến hóa, Tổng Khuyết hét lớn một tiếng: "Tiếp ta chín vô hạn, giết."

Trong rừng cây, Ân Bức nhìn thấy trên vách núi sát khí nồng đậm, biết sự tình xuất hiện không biết biến hóa, mà chủ yếu nhiệm vụ đã hoàn thành, liền từ bỏ Đại Thiết Chùy, hướng về Sơn Nhai chớp động mà đi.

"Đại Thiết Chùy, địch nhân đã đi." Tuyết Nữ giống như Cao Tiệp Ly đi vào hiện trường, nhìn thấy Đại Thiết Chùy vẫn còn ở chỗ nào múa Lôi Thần quyền vội vàng nói.

"A? Đi sao?" Đại Thiết Chùy nghe được Tuyết Nữ thanh âm quen thuộc mới dừng lại,

Mờ mịt nói.

"Phía trước trên vách núi thật kinh người đao ý cùng kiếm ý, hả? Đao kia ý là Tổng Khuyết, mà kiếm ý thật là hung ác." Cao Tiệp Ly nhìn chăm chăm rừng cây bên trên sườn núi dài nói.

"Đi, chúng ta đi xem một chút." Cao Tiệp Ly giống như Tuyết Nữ liếc nhau nói.

Đại Thiết Chùy đáp ứng một tiếng, theo sau lưng phòng bị địch nhân đánh lên.

"Đây là Vệ Trang, Tổng Khuyết làm sao cùng hắn đánh nhau?" Tuyết Nữ nhìn thấy giữa sân tình hình giạt nẩy cả mình.

"Voi lại Vệ Trang loại cao thủ này thế mà khuất tại hạ phong, đau khổ chống đỡ bộ dáng." Cao Tiệm Ly nhìn ra Vệ Trang một xu thế.

Vệ Trang tâm lý đã không bình tĩnh, hắn không nghĩ tới Tổng Khuyết thực lực sẽ mạnh như vậy, hắn đã đánh giá rất cao Tổng Khuyết, có thể là không nghĩ tới. . . Sắc mặt lạnh lẽo quát: "Hoàn quán tám phần."

"Keng keng keng. . . ."

Liên tiếp để cho người ta chói tai giao kích âm thanh truyền đến, Tổng Khuyết thẳng tắp cái eo tay cầm Xuân Vũ nhìn xem xử lý Sa Xi nửa quỳ trên mặt đất Vệ Trang lạnh lùng nói: "Đáng tiếc, kiếm có thể, mà người không được."

". . ." Vệ Trang không nói gì, biết mình đã bại, tuy nhiên hắn còn có một chiêu Bách Bộ Phi Kiếm không dùng ra đến, nhưng hắn vẫn thua, thất bại người là không có lấy cớ.

"Đồng loạt ra tay, đánh lui Tổng Khuyết, mang theo Vệ Trang đại nhân đi nhanh lên, Mặc Gia người tới." Bạch Phượng nhẹ giọng tại Xích Luyện, Ân Bức bên tai nói ra.

Xích Luyện không nói gì, chỉ là gật gù đầu, nhìn xem Vệ Trang lo lắng không thôi.

"Động thủ ~" theo Bạch Phượng quát lạnh một tiếng, Xích Luyện liên kiếm, Bạch Phượng Phi Vũ, Ân Bức Thiết Trao toàn bộ bắn về phía Tổng Khuyết.

"Ủm?" Tổng Khuyết nhú mồm nhú một cái, đao quang lóe lên đánh bay vọt tới âm khí, một hồi phía dưới, Bạch Phượng đã lôi kéo chân khí tức giận hét Vệ Trang phi tốc rút đi.

Nhìn xem ngồi tại màu trắng Đại Điều trên thân càng ngày càng xa Vệ Trang, Tổng Khuyết giận dữ, toàn thân xoáy xoắn ốc Chân Kinh bạo phát: "Uổng a. . ."

Một cỗ so ánh trắng còn sáng ngời Từ Ngân sắc Đao Cương tại Xuân Vũ thượng diện hiển hiện, theo Tổng Khuyết hét lớn, điện quang hỏa thạch bắn về phía đứng đây màu trắng Đại Điều trên thân Ân Bức.

"A. . . ." Biên bức một dạng Ân Bức phát ra một tiếng chấn thiên kêu thảm, về sau ở trong mắt Tổng Khuyết, màu trắng Đại Điều càng lúc càng xa.

Tổng Khuyết thu đao vào vỏ lạnh lùng nhìn chằm chằm Lưu Sa rút đi phương hướng tự lảm bảm: "Vệ Trang, lần tiếp theo cũng là người từ kỳ."

"Tổng thiếu hiệp, Mặc Gia giống như Vệ Trang có Đại Cừu, đa tạ người xuất thủ thương tổn hắn." Tuyết Nữ tiến lên đối Tổng Khuyết cười nói tạ.

"Không cần phải nói cảm ơn cái gì, ta đã đáp ứng người khác, muốn lấy Vệ Trang mệnh, cũng hi vọng Mặc Gia không nên nhúng tay ta giống như Vệ Trang tranh đấu." Tổng Khuyết cũng không cảm kích, thản nhiên nói, nói xong cũng mặc kệ bọn hắn phản ứng, quay người hướng về Cơ Quan thành đi đến.

"Người này quá lạnh." Tuyết Nữ nhú lại tinh xảo Nga Mĩ nói.

"Hắn Đao Đao là vô tình đao, sẽ không để ý dừng cái gì, may mắn hắn không phải Bạo Tàn nanh vuốt, nếu không. . . ." Cao Tiệm Ly không có nhiều lời, nhưng đều biết hắn nói ý tứ, chứ từ bách gia lúc đầu đối kháng Bạo Tàn liên cũng khó khăn, nếu là tại thêm ra cái còn mạnh hơn Vệ Trang người, này càng dễ cho người khùng bố.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Đao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38 : Chạm Vũ 0 Dạ

Hướng về Cơ Quan thành đi đến Tổng Khuyết, tâm lý tinh tế thường thức vừa rồi giống như Vệ Trang chém giết chi tiết, hắn đao quang, Vệ Trang kiếm ánh, ở trong đầu hắn lặp đi lặp lại chớp động, dứt khoát dừng bước lại, nắm đao, trực tiếp tại trong rừng cây múa lên đao đến, vù vù âm thanh bên tai không dứt, một canh giờ sau khi Tổng Khuyết mới một mặt vui mừng tỉnh lại, như vậy Luyện Đao để cho hắn Đao Đao tỉnh tiên không ít, quả nhiên vẫn là

giống như cao thủ so chiêu mới có thể càng nhanh thể ngộ Đạo Đạo a, Tổng Khuyết cảm khái không thôi, hắc Đạo Đạo cảnh giới ngừng ta thật lâu.

Nhìn xem ánh trăng không còn sớm, Tổng Khuyết không nhanh không chậm dạo bước quay về Cơ Quan thành bên trong.

Vừa trở lại Cơ Quan thành, vẫn chưa đi Tiến nhĩ trong nhà đá, liền nghe đi ra bên ngoài ồn ào âm thanh truyền đến.

Tổng Khuyết nhướng mày, đi vào giữa sân, nhìn thấy Cao Tiệm Ly mặt mũi tràn đầy phần nộ dùng kiếm chỉ lấy Cái Niếp, đối với ngăn tại phía trước Đoan Mộc Dung tức giận nói: "Đoan Mộc cô nương, ngươi biết ngươi đang làm cái gì sao?"

"Ban Đại Sur đã nói qua, Cái Niếp là thủ lĩnh mời đến khách nhân, bất kỳ cái gì người không được đối với hắn vô lễ." Đoan Mộc Dung một mặt quật cường đứng tại Cái Niếp trước mặt nói ra.

"Đã từng có người tin tưởng hắn, đem sinh mệnh giao phó cho hắn, kết quả là cái gì, Ban Đại Sur cũng tin tưởng hắn, nhưng ngay tại hắn đến Cơ Quan thành ngày thứ hai, Ban Đại Sur liền bị người đánh lén trọng thương, hiện tại là Từ Phu Từ, đằng sau sẽ còn là ai?" Cao Tiệm Ly kích động nói ra.

"Thờ ra" Tổng Khuyết đi tới, nghe được Cao Tiệm Ly lời nói châm chọc cười nhạo một tiếng.

"Điều này chẳng lẽ có gì có thể cười sao?" Cao Tiệm Ly mặc dù biết đánh không lại Tổng Khuyết, nhưng vẫn là nhịn không được giận dữ hỏi nói.

"Tuy nhiên, ta mới từ bên ngoài trở về, không rõ ràng ngươi tại sao phải nhắm vào Cái Niếp, nhưng ta nhìn ngươi đều không có điều tra rõ ràng bộ dáng liền vội vã không nhịn nổi chạy tới chất vấn Cái Niếp, đây chính là Mặc Gia thủ lĩnh tác phong sao?" Tổng Khuyết hờ hững nói.

"Cái này. . . . Còn có cái gì tốt tra, Từ Phu Từ tận mắt nhìn thấy." Cao Tiệm Ly có chút lời nói nghẹn, chỉ có thể kiên trì nói ra.

"Khá lắm tận mắt nhìn thấy, trên đời này không phải tận mắt nhìn thấy cũng là thật, Nghịch Lưu Sa còn có một cái người nào?" Tổng Khuyết thản nhiên nói.

"Đêm đen gió rét, lấy mạng vô hình, Thiên Biến không khỏi, Mặc Ngọc Kỳ Lân. . . Là Hắc Kỳ Lân." Cao Tiệm Ly tựa như nghĩ đến cái gì, kinh hãi kêu lên.

"Tiểu Cao, vừa rồi ta đã tra, trong nước cũng không có trùng độc." Đoan Mộc Dung khuyên nhủ.

"Không sai, vừa rồi ta giống như Dung tỷ tỷ kiểm tra sở hữu Thủy Điểm, không có tra được bất luận cái gì trùng độc tình huống." Lúc này Tuyết Nữ cũng đi tới nói ra.

"Làm sao có khả năng?" Cao Tiệm Ly buông xuống Thủy Hàn Kiếm, không thể tin nói.

"Xác thực rất kỳ quái, ta cũng không nghĩ rõ ràng cái này đến cái này đến chuyện gì xảy ra." Đoan Mộc Dung một mặt mờ mịt nói.

"Sự tình tuyệt đối không có đơn giản như vậy." Tuyết Nữ tiến lên nhắc nhở.

"Đương nhiên không tốt đơn giản như vậy." Tổng Khuyết thản nhiên nói.

"Tổng thiếu hiệp, ngươi biết cái gì không?" Tuyết Nữ mở miệng hỏi.

"Nếu như Lưu Sa phái ra Hắc Kỳ Lân, chỉ vì đánh lén Ban Đại Sur cùng Từ Phu Từ giả họa cho Cái Niếp lời nói, cũng quá tổn công tổn sức, hiện tại trong nước không có vấn đề, không có nghĩa là hiện tại không có vấn đề, có lẽ ngày mai ngày mốt đâu?" Tổng Khuyết lạnh lùng nói, kiếp trước cổ lớn nhỏ nói xem quá nhiều, các loại độc được nhiều vô số kể, hắn quá rõ ràng có chút độc được đáng sợ.

"Ngươi ý tứ, bọn họ ở trong nước đầu độc, chỉ là hiện tại không có phát tác?" Cao Tiệm Ly nhíu lại mày kiếm suy tư.

"A ~ không có khả năng, làm sao có khả năng." Đoan Mộc Dung tựa như nghĩ đến cái gì, hoảng sợ muôn dạng nói.

"Làm sao? Ngươi suy nghĩ gì sao? Dung tỷ tỷ." Tuyết Nữ vội vàng hỏi.

"Chậm Vũ Thiên Dạ. . ." Đoan Mộc Dung toàn thân phát run, cổ họng thật giống như bị kết lại một dạng dùng hết toàn lực phun ra mấy chữ này.

"Chậm Vũ Thiên Dạ?" Cao Tiệm Ly giống như Tuyết Nữ liếc nhau kinh hãi không thôi nói.

Tổng Khuyết nghe được Chậm Vũ Thiên Dạ bốn chữ, nhíu mày nghĩ đến: Chẳng lẽ là trước kia gia gia nói qua danh xưng ngày làm đang, giết sạch thành Chậm Vũ Thiên Dạ? Thú vị.

"Chậm Vũ Thiên Dạ tại trong đêm một điểm độc tính không có, chỉ cần bị ánh mặt trời chiếu về sau,

Kỳ độc vô cùng." Đoan Mộc Dung chỉ cảm thấy đối phương quá độc ác, đây là muốn Đồ Thành a.

"Bọn họ đem độc quảng tại trung ương trong ao, nước sẽ chảy tới Cơ Quan thành cho nên phương, bọn họ thật ác độc đây này." Cao Tiệm Ly cũng đỏ rớt một cái hơi lạnh, có thể nghĩ đến nếu là không có phát hiện đến cỡ nào đáng sợ.

"Đa tạ Tổng thiếu hiệp nhắc nhở, bằng không Mặc Gia liền. . . ." Tuyết Nữ đối Tổng Khuyết trịnh trọng nói.

"Không cần cảm ơn ta, ta cũng không có làm cái gì, các người đi thôi." Tổng Khuyết không đợi Tuyết Nữ nói xong cũng cất ngang nói ra.

"Tốt, bất kể thế nào nói, đa tạ Tổng thiếu hiệp. Chúng ta đi bố trí phòng tuyến đi, địch nhân lập tức sẽ tới." Cao Tiệp Ly hướng về Tổng Khuyết chấp tay nói cảm ơn, quét mắt một vòng Cái Niếp, không nói gì dẫn đầu đi trước.

Tuyết Nữ giống như Đoan Mộc Dung cũng không nói chuyện, gật gật đầu liền gấp đi.

"Phiên phức Tổng thiếu hiệp vì là Cái một cái giải vậy." Cái Niếp ôm quyền thờ dài nói.

Tổng Khuyết cũng không có nói lời nói, chỉ là gật đầu quay người mà đi.

Vẫn chưa ra khỏi cửa ra vào, Thiên Minh liền xông tới: "A, Tổng đại ca, người cũng tại a."

"Trong khoảng thời gian này người liền chờ đợi tại Cái tiên sinh nơi này đi, không nên chạy loạn, biết không?" Tổng Khuyết nhìn xem Thiên Minh nghi hoặc ánh mắt không có trả lời mà chính là dặn dò.

"Được. . . ." Thiên Minh tuy nhiên không biết phát sinh sự tình gì, nhưng cũng biết hiện tại khẳng định xảy ra chuyện, xem đại thúc này ngưng trọng biểu lộ liền biết.

Tổng Khuyết đối Thiên Minh gật gật đầu, đi ra thạch ốc, thân ảnh càng lúc càng xa

. . .

Cơ Quan thành cái nào đó trên vách núi.

"Người tới." Vệ Trang lạnh lùng nhìn xem Cơ Quan thành phương hướng, nghe được âm thanh thân nhiên nói.

"Lân nhi truyền đến tin tức, Mặc Gia đã phát hiện Chậm Vũ Thiên Dạ." Bạch Phượng ôm vai chậm rãi nói.

Vệ Trang nhíu mày suy nghĩ, trầm ngâm một hồi lãnh liệt nói: "Sớm phát động tiến công, để cho Lân nhi nhìn xem có hay không cơ hội ám sát Tổng Khuyết."

"Đúng" Bạch Phượng xưa nay không hỏi vì sao, chỉ là đáp ứng một tiếng hướng về Cơ Quan thành tưng đi.

"Vệ Trang đại nhân, người không cần nghỉ ngơi một chút sao?" Xích Luyện một mặt lo lắng nói ra.

". . . ." Vệ Trang không nói gì, chỉ là sắc mặt càng thêm băng lãnh, thân là một cái Lập Chí trở thành cường giả người, thể mà bị người đánh bại, nắm Sa Xi tay chỉ chỉ rung động.

"Vệ Trang đại nhân, Tướng Quốc đại nhân mang đến lời nhắn." Lúc này một cái Tần Quốc binh lính báo cáo.

"Ồ? Nói đi." Vệ Trang bình phục một chút tâm tình thân nhiên nói.

"Tướng Quốc đại nhân phái ra La Vồng sáu Kiếm Nô trợ giúp Vệ Trang đại nhân, công phá Cơ Quan thành." Tần Bình ôm quyền cung kính nói.

"Ừm, ta biết." Vệ Trang ngữ khí vẫn là như vậy nhàn nhạt.

Tần Bình cung kính lui ra.

"Thiên La Địa Vồng, phổ biến." Vệ Trang híp hai mắt tự lẩm bầm.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39 : 6 Kiếm Nô

Cơ Quan thành.

"Tần Bình giống như Luru Sa bắt đầu tiến công." Đoan Mộc Dung đi vào Tống Khuyết trước mặt lo lắng nói ra.

"Nhanh như vậy sao? Vệ Trang so ta tưởng tượng còn muốn quả quyết a." Tống Khuyết nhàn nhạt nhìn xem Đoan Mộc Dung nói.

"Trong sông bị dưới Châm Vũ Thiên Dạ kịch độc, may mắn Mặc Gia còn có chuẩn bị ở sau, có thể tiếp ứng sơn tuyền, thay đổi roi có kịch độc hà thủy." Đoan Mộc Dung nói lên chuyện này không ở gập cười nói.

"Ồ? Thật sao? Các người Mặc Gia thật đúng là may mắn a." Nếu không phải biết Tống Khuyết cá tính, một câu nói kia Đoan Mộc Dung nghe kỹ giống như châm chọc là.

Đoan Mộc Dung im lặng một hồi tiếp tục nói: "Ta lần này tới là muốn mời người trợ giúp chúng ta Mặc Gia lần này."

Tống Khuyết sờ lấy Xuân Vũ nhàn nhạt nhìn xem tâm thần bất định bất an Đoan Mộc Dung nói: "Ta thiếu các người Mặc Gia một cái nhân tình, vừa vặn lần này trả lại các người."

"Cảm ơn người, bất quá lần này nghe nói không chỉ có Vệ Trang Luru Sa còn có Tần Quốc thần bí khó lường La Vồng Lục Kiếm Nô."

"La Vồng?" Tống Khuyết nghe được cái tên này neho cặp mắt lại, chậm rãi nhai nuốt lấy hai chữ này hàm nghĩa.

"Vâng, là Tần Quốc nghiêm mật nhất, đáng sợ nhất sát thủ tổ chức, mà Lục Kiếm Nô càng là bên trong đáng sợ nhất sát thủ, bọn họ là sáu người, bên trong năm người lấy Việt Vương tám trong kiếm Ngũ Kiếm mệnh danh, theo thứ tự là: Chân Cương, Đoạn Thủy, Vồng Lược

, chuyển hồn, Diệt Phách." Đoan Mộc Dung nhủ lại đẹp mắt lông mày vẻ u sầu nói ra.

"Cái kia còn có một thanh kiếm đâu?" Tống Khuyết nhiều hứng thú nói.

"Còn có một cái được xưng là bất tường kiếm, cũng là Việt Vương dựng nên tạo, Khổng Lão Phu Tử từng nói qua: Người đọc sách không nói chuyện yêu ma quỷ quái." Đoan Mộc Dung bán được cái nút, không nói tên mà chính là để cho Tống Khuyết đoán.

"Loạn Thần kiếm sao?" Tống Khuyết tâm lý đã tại hưng phấn, tốt nhiều Tuyệt Đỉnh Cao Thủ. Thật sự là càng ngày càng có ý tứ, xem ra Mặc Gia không có tới sai a!

"Tám Yêu Kiếm ra 5, mà bất tường chi kiếm đều xuất hiện, hán Tam Yêu kiếm đâu?" Tống Khuyết như có điều suy nghĩ hỏi.

"Cái này. . . . Còn không có tin tức." Đoan Mộc Dung cũng không rõ lắm, trước mặt Mặc Gia cũng liền đạt được tin tức này.

"Thì ra là thế, đi thôi." Tống Khuyết đứng dậy dẫn đầu đi ra cửa phòng.

Đoan Mộc Dung đuổi theo sát vừa đi vừa nói: "Cái tiên sinh giống như Thiên Minh cũng đã đi trung ương ao nước tụ họp."

Tống Khuyết gật gật đầu không nói gì, Đoan Mộc Dung xem Tống Khuyết bộ dáng liền không có tại nói cái gì, yên lặng đi tới.

Đi đến trung ương ao nước nơi, đã Tần Quốc Trọng Giáp Binh vây quanh tại đây, Tống Khuyết nhìn xem nghiêm chỉnh huấn luyện, toàn thân hắc sắc giáp dày bao vây lấy tay cầm lợi nhận Trọng Giáp Binh gật gật đầu, Tần Quốc năng lượng quét ngang Lục Quốc thực lực quả nhiên cường đại.

"Không tốt, Tần Binh tốc độ thật nhanh, đã nhanh muốn đánh vào trung ương ao nước, Ban Đại Sur bọn họ khẳng định tại mặc hạch, chúng ta bây giờ liền đi mặc hạch." Đoan Mộc Dung nhìn thấy số lớn Tần Binh nối đuôi nhau mà vào giết này cả mình vội vàng kêu lên.

Tống Khuyết cũng không nói chuyện chi là gật gật đầu.

Thông qua cơ quan bao quanh thông đạo về sau, Tống Khuyết đi theo Đoan Mộc Dung đi vào danh xưng Mặc Gia nghiêm mật nhất Phòng Thủ Hạch Tâm: Mặc hạch.

Cho dù đối với cái gì phòng thủ nghiêm mật nhất mật thất Tống Khuyết khịt mũi coi thường, nhưng vẫn là để cho cảm khái Mặc Gia Cơ Quan Thuật chỗ tinh diệu.

"Tống thiếu hiệp, Dung cô nương."

"Tống thiếu hiệp, Dung cô nương."

". . ."

Vừa tiến đến mặc hạch, mọi người thấy Tống Khuyết cùng Đoan Mộc Dung tiến đến, lập tức tới ngay chào hỏi.

Tống Khuyết giống như mọi người gật gật đầu không nói gì.

Mà Đoàn Mộc Dung quét toàn trường liếc một chút lo lắng nói: "Nguyệt nhi Thiên Minh bọn họ đâu?"

Cái Niếp nhìn thấy Tống Khuyết ánh mắt nhìn mình nói: "Thiên Minh hẳn đi nói tìm Nguyệt nhi đi."

"Vừa rồi ta nhìn thấy Thiều Vũ giống như Thiên Minh Nguyệt nhi cùng một chỗ, bọn họ đi nói tìm Tống thiếu hiệp." Hạng Lương tiến lên nói ra.

"Có thể là bọn họ cũng không có tới ta chỗ này." Tống Khuyết cau mày.

"Ta đi tìm bọn họ." Đoàn Mộc Dung hiện tại đứng ngồi không yên.

"Ta đi theo người đi." Đạo Chích đứng lên đi vào Đoàn Mộc Dung bên người nói ra.

"Không cần,

Hiện tại Lưu Sa giống như La Vồng cao thủ rất nhiều, không thể phân tán nhân thủ để bọn hắn có cơ hội để lợi dụng được, ta một người đi, tìm tới bọn họ ta sẽ tranh thủ thời gian gấp trở về." Đoàn Mộc Dung tuy nhiên lo lắng nhưng là biết đại cục làm trọng lập tức khuyên nhủ.

"Cái này. . . Được rồi, xin nhờ Đoàn Mộc cô nương." Cái Niếp Phạm Tăng bọn người trịnh trọng ôm quyền nói.

Đoàn Mộc Dung không nói gì chỉ là gật gật đầu đi ra mặc hạc.

Ban Đại Sư nhìn xem mọi người phân tích tình huống bây giờ: "Tuy nhiên Lưu Sa âm mưu cũng không có đạt được, nhưng đối phương khí thế hung hung lại có danh xưng lớn nhất xú danh chiêu lấy La Vồng hiệp trợ, Tàn Quốc đại lượng Trọng Giáp Binh cùng Công Thâu gia tộc bá đạo Cơ Quan Thuật, lần này Mặc Gia là ba trăm năm qua nguy hiểm nhất một lần họa kiếp."

"Địch nhân tự nhiên đáng sợ, thực lực chúng ta cũng không yếu, Tống thiếu hiệp thực lực so với Vệ Trang cũng cao hơn một bậc, còn có Cái tiên sinh, Tiểu Cao các loại Đinh Cấp Cao Thủ, chỉ cần chờ Cự Tử mang theo chư tử bách gia đến đây tương trợ, liền có thể nội ứng ngoại hợp đem Lưu Sa cùng Tàn Quốc nanh vuốt một mẻ hết gọn." Ban Đại Sư sờ lấy sợi râu nói đến đây cười rộ lên.

Tống Khuyết tâm lý cười lạnh không thôi: Nếu là Tàn Quốc cứ như vậy đơn giản công tới cũng quá không có độ khó khăn. Doanh Chính năng lực kết thúc mấy trăm năm Chiến Quốc Thời Đại, lại là như thế một cái đơn giản tồn tại? Bất cứ lúc nào cũng đừng xem thường vị này bị thời gian trường hà vĩnh viễn ghi khắc thiên cổ nhất đế! !

"Ta đi xem một chút Thiên Minh bọn họ, các người ở chỗ này chờ tin tức ta." Tống Khuyết chậm rãi đứng lên, cũng không có dám người đáp ứng liền ra ngoài.

"Ta cũng đi tiếp ứng một chút bọn họ." Cao Tiệm Ly nhìn thấy Tống Khuyết ra ngoài, cũng phải ra ngoài.

"Chúng ta cùng một chỗ đi." Tuyết Nữ nhìn xem Cao Tiệm Ly ra ngoài lo lắng bên ngoài địch nhân rất nhiều liền nhất định phải cùng đi.

"Được." Cao Tiệm Ly nhìn thấy Tuyết Nữ ánh mắt kiên định chỉ có thể gật gật đầu.

Tống Khuyết không để ý tới đằng sau đi theo hai người, vận khởi khinh công phi tốc tiến đến.

Vừa đến hành lang đã nhìn thấy Thiên Minh bọn họ bị Tàn Quốc Trọng Giáp Binh vây công, Tống Khuyết rút đao ra khỏi vỏ, Từ Ngân Đao Cương hiện lên, toàn bộ đầu người rơi xuống đất, máu tươi lưu một chỗ.

Lúc này, sáu chuôi hung ác kiếm khí hướng về Tống Khuyết điện xạ mà đến, Tống Khuyết đao thế nhất chuyển Xuân Vũ ngăn tại trước người, chỉ nghe Lục đạo trọng kích tiếng ma sát vang lên, sáu thanh kỳ dị quái kiếm mũi kiếm

Đề vào Xuân Vũ trên thân đao, đem Tống Khuyết húc bay ra ngoài.

Lúc này Tống Khuyết mới nhìn rõ người tới, sáu cái tạo hình kỳ lạ người, bốn nam hai nữ, bên trong còn có một cái lão đầu tử, Tống Khuyết dẫn theo Xuân Vũ nhìn xem sáu người lạnh lùng nói: "Ồ? La Vồng Lục Kiếm Nô?" Mặc dù là nghi vấn nhưng lại rất là khẳng định.

"Người là Tống Khuyết?" Bên trong băng cột đầu Hắc Diện khăn thương diện hoa văn con nhện nam tử nói: "Triệu đại nhân cũng thường thức người năng lực, mời người gia nhập La Vồng."

"Triệu đại nhân?" Tống Khuyết tựa như nghĩ đến cái gì hỏi ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Đao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40 : Hắc Kỳ Lân

"Triệu Cao. . . ." Tổng Khuyết hí hai mắt nghe cái này danh chấn Thiên Cổ tên, kiệt ngao bắt thuần ánh mắt khinh thường cực kỳ.

"Người không đáp ứng?" Theo Chân Cương lời nói nói rơi xuống, Lục Kiếm Nô kiếm quang lấp lóe mà lên hướng về Tổng Khuyết áp bách mà đến.

"Hừ, Doanh Chính bên người một đầu Yêm Cầu mà thôi, để cho Tổng mỗ nghe theo hần lời nói, thật sự là khôi hài cùng cực." Tổng Khuyết không lưu tình chút nào, nghe Lục Kiếm Nô giận tím mặt hướng về hần đánh tới.

Tổng Khuyết cười lạnh nói: "Tôi tốt." Dao quang Tật Trảm mà đi.

Chân Cương tay cầm Việt Vương tám kiếm Chân Cương kiếm, kiếm như tên, cương mãnh vô địch, bẻ gãy nghiền nát, chẳng những ngăn trở Tổng Khuyết nhất đao, phản chặt mà quay về.

Kiếm chưa đến, Tổng Khuyết cũng cảm giác được cổ này cương mãnh Khí Kinh lực lượng cường đại.

Tổng Khuyết ngăn lại cái này cương mãnh kiếm quang, Chân Cương đằng sau lại xuất hiện kích cỡ tóc dựng thẳng lên, tay cầm song kiếm thanh niên Kiếm Khách, tốc độ cực nhanh, người như quỷ mị đâm về Tổng Khuyết hai mắt, Tổng Khuyết đang chuẩn bị ngăn lại cái này Tật Như Phong kiếm quang thì cảm giác được cổ họng mình, trái tim, bụng, hạ thể bốn phía hoặc sáng hoặc tối hoặc hung ác hoặc Độc Kiếm chỉ riêng lạnh lùng tránh đâm mà đến.

Tuy nhiên thân ở sáu vị Tuyệt Đỉnh Cao Thủ giáp công phía dưới, nhưng Tổng Khuyết kinh hãi bất loạn: Sáu người này mỗi cái đều có thể tính cả Tuyệt Đỉnh Cao Thủ, sáu người hợp kích coi như Tông Sư cũng không chiếm được chỗ tốt, lại thêm bên cạnh có Tần Quốc Trọng Giáp Binh cùng Lưu Sa hiệp trợ, nếu người không đi muốn hãm sáu lớp vòng vây, nghĩ tới đây cũng không chậm trễ, dùng ra độc môn tự sáng tạo tuyệt học Toàn Chuyển Loa Di đem Lục đạo ngoan lệ kiếm quang cường ép chuyển dời.

Lục Kiếm Nô cảm giác mình kiếm có ở đây không chịu khống chế tình huống dưới thế mà hướng về đồng bạn đâm tới, dưới sự kinh hãi muốn nhận lại lực đạo, nhưng Kiếm Thế dùng hết, nơi nào là dễ dàng như vậy thu hồi, chỉ nghe keng keng tiếng vang hung hăng đụng vào cùng một chỗ.

Tổng Khuyết thừa dịp lúc này đối vẫn còn ở giống như Vệ Trang đánh nhau Cao Tiệm Ly hét lớn: "Đi." Cũng không đợi hần đáp lời, mau chóng đuổi theo.

Cao Tiệm Ly nhìn thấy Tổng Khuyết đã đi, không có cách nào tại đây nhiều cao thủ như vậy, nếu người không đi hần thật đừng đi, một kiếm đẩy ra Vệ Trang công tới Sa Xi quát: "A Tuyệt."

Đang tại thời Tuyệt Nữ phi tốc gât gât đầu, bay vút mà đi.

Nhìn thấy Tổng Khuyết trở về Đạo Chích lên mau hỏi: "Dung cô nương đâu? A?"

"Đoan Mộc cô nương không có việc gì, mang theo Thiên Minh bọn họ hướng về cấm địa phương hướng đi, chỉ cần trốn vào cấm địa chờ chúng ta đánh lui địch nhân tự nhiên có thể tiếp quay về bọn họ." Cao Tiệm Ly vừa mới tiến tới nghe đến Đạo Chích âm thanh lên mau giải thích nói, sợ hần chất vấn Tổng Khuyết vì sao không mang theo Đoan Mộc Dung sự tình, không phải không mang mà chính là thật mang không, đối phương cao thủ rất nhiều a.

"Đạo Chích, Tiểu Cao nói không tệ, chỉ cần trốn vào cấm địa liền không sao." Ban Đại Sư cũng quay đầu lại tới trấn an nói.

"Đáng chết Tần Quốc. . . ." Nghe được tất cả mọi người nói như vậy, Đạo Chích cũng biện pháp, hần cũng biết bọn họ cố gắng, chỉ có thể hung hăng nằng.

Lúc này, Ban Đại Sư vui sướng âm thanh vang lên: "Cấm địa môn đã mở ra, xem ra Dung cô nương bọn họ đã đi vào."

"Thật sao? Quá tốt." Đạo Chích một mặt mừng tiểu trực mặt nói ra.

Tổng Khuyết nhìn xem xuất phát từ nội tâm vui sướng Đạo Chích thực sự vô pháp hiểu biết hần ý nghĩ, phải biết một cái chân chính Tuyệt Đỉnh Cao Thủ, muốn rời xa cũng là cảm tình, nếu là một cái theo đuổi vô đạo người có cảm tình, vậy hần tâm liền không lại thuần túy, vĩnh viễn treo không lên đỉnh phong, liền giống với kiếm không có phong mang một dạng, đó còn là một cái chân chính thần binh sao?

"Có Đoan Mộc cô nương tại, Thiếu Vũ bọn họ liền an toàn." Hạng Lương cười nói.

"Tổng thiếu hiệp, này Lục Kiếm Nô thực lực như thế nào?" Phạm sư phó hỏi, hần hết sức rõ ràng hiện tại địch nhân Đỉnh Tiêm Cao Thủ như mây, bên này nếu là chịu không được lời nói, lần này chỉ sợ nguy hiểm.

"Đơn độc một người lời nói ta có thể mười chiêu bên trong lấy thủ cấp, bọn họ sáu vị cùng một chỗ hợp kích tại hạ chỉ có thể phòng thủ." Tổng Khuyết sẽ không gièm pha người khác mà nâng lên chính mình, ăn ngay nói thật.

"Ta tại Hàm Dương thời điểm nghe nói qua bọn họ danh hào, nhưng chưa bao giờ thấy qua, giống như bọn họ là Doanh Chính một thanh giá ở chỗ tối Hung Khí." Cái Niếp hồi tưởng một chút chậm rãi nói ra.

Xem Cái Niếp bộ dáng giống như cũng không rõ lắm,

Phải biết Cái Niếp trước kia có thể là Doanh Chính Thiếp Thân Hộ Vệ, ngay cả hắn đều không rõ ràng La Vồng tình huống thật, xem ra La Vồng thật cũng bí ẩn a, Tổng Khuyết tâm lý âm thầm nghĩ sinh lý.

"Không tốt, đó là Dung cô nương. . ." Bọn lão đầu từ ống dài tựa như ống nhòm bên trong nhìn thấy Vệ Trang thủ hạ Ân Bức đem Đoan Mộc ném xuống đất.

"Ta cái mạng này là Dung cô nương từ quý môn quan tìm trở về, coi như nhất mệnh đổi một mạng, ta đi thay nàng chịu khổ, các ngươi hôm nay ai muốn cản ta, tình nghĩa huynh đệ liền đến đây." Đạo Chích kinh hãi muốn tuyệt thân ảnh buông xuống lời nói lóe lên muốn lao ra.

"Dừng lại." Cao Tiệm Ly dẫn theo Thủy Hàn Kiếm chỉ Đạo Chích, ngăn lại đường đi.

"Tránh ra." Đạo Chích nhìn một chút Thủy Hàn âm thanh trầm thấp nói ra, nói xong hoàn toàn không để ý Thủy Hàn Kiếm sắc bén muốn đi lên phía trước.

"Đạo Chích, ngươi tại dạng này xuống dưới, chẳng những cứu không Dung cô nương, sẽ còn hại chết nàng." Đây là Ban Lão Đầu âm thanh vang lên để cho mọi người kinh hãi.

"Cái gì?" Đạo Chích không hiểu cái gì ý tứ, quay đầu chất vấn Ban Lão Đầu.

"Chính ngươi đến xem đi." Ban Lão Đầu không có nhiều lời chỉ là để cho chính hắn đến xem.

"Không. . ." Đạo Chích ghé vào trên bệ đá cực kỳ bị thương, ngón tay chộp vào trên tảng đá máu tươi chảy ròng cũng chưa từng phát giác.

"Đây là Mặc Gia ám ngữ: Bỏ mạng, Mặc Gia Đệ Tử không nguyện ý nhất nhìn thấy một câu ám hiệu, nếu như chúng ta xuất thủ cứu giúp Dung tỷ tỷ liền lập tức cắn lưỡi tự vận. Thân là Mặc Gia Đệ Tử nàng phi thường rõ ràng mình tại làm cái gì." Tuyết Nữ nhìn xem thút thít Đạo Chích lòng chua xót không thôi nói ra.

"Tốt, cũng không phải không có cách nào, ngay ở chỗ này cãi nhau." Tổng Khuyết xem đủ bọn họ lòng chua xót đối với Bạch chậm rãi nói.

"Cái gì? Tổng thiếu hiệp ngươi có biện pháp?" Đạo Chích trên mặt mang nước mắt nhìn xem Tổng Khuyết kinh hi muốn điên nói.

Nhìn xem mọi người chờ đợi ánh mắt Tổng Khuyết không nói gì chỉ là nhẹ nhàng gật đầu.

"Ngươi mau nói phương pháp gì?" Đạo Chích thực sự vội vã không nhịn nổi vội vã truy vấn.

Tổng Khuyết cũng không có lãng phí thời gian thân nhiên nói: "Ban Đại Sur cùng Từ Phu Từ bị người ám toán đều biết sao?"

Xem mọi người gật đầu, Tổng Khuyết tiếp tục nói: "Nghịch Lưu mất Hắc Kỳ Lân, hiện tại khẳng định lẫn vào cái này mặc hạch bên trong, chỉ cần chúng ta bắt hắn lại, dùng hắn tới trao đổi Đoan Mộc cô nương, như vậy. . . ."

Còn lại mặc dù không có nói xong, nhưng mọi người cũng rõ ràng biết, nên làm như thế nào.

"Tốt, tốt, thật sự là biện pháp tốt, vậy làm sao tìm đâu? Nghe nói Hắc Kỳ Lân thiên biến vạn hóa, cái này cũng hoàn toàn nhìn không ra a?" Đạo Chích nghe được phương pháp này vui mừng quá đổi, có thể là muốn đến làm sao tìm được đi ra liền phát sầu, đành phải nhìn xem đưa ra phương pháp này người: Tổng Khuyết.

"Cái này rất đơn giản, một người gặp lại nguy trang, nhưng tu luyện chân khí cũng tuyệt đối nguy trang không, chỉ cần chú vị anh em nhà họ Mặc để cho ta kiểm tra như vậy hết thấy giải quyết dễ dàng." Tổng Khuyết nhìn xem mọi người nóng bỏng ánh mắt chậm rãi nói.

"Cũng là người." Tổng Khuyết bất thành linh rút đao bỏ về phía bên cạnh một cái Mặc Gia Đệ Tử, đệ tử kia tựa như kinh ngạc đến ngây người bộ dáng, ngay tại Cao Tiệm Ly kịp phản ứng muốn xuất thủ thời điểm, này Mặc Gia Đệ Tử cảm nhận được lưỡi đao sát khí, biết lại không ngăn trở liền tuyệt đối chết, trong tay tựa như thay đổi ra một thanh kiếm đi ra, ngăn trở Xuân Vũ tiến công.

Chương 41 : giao đấu

"Ẩn tàng là hoàn mỹ vô khuyết, đáng tiếc người không nên đối với ta sinh ra sát ý." Xuân Vũ gác ở Hắc Kỳ Lân trên cổ Tổng Khuyết lạnh lùng nói.

". . . ." Hắc Kỳ Lân không nói gì chỉ là dùng giấu ở chỗ tối ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tổng Khuyết.

"Đón lấy hần là làm thế nào? Tổng thiếu hiệp." Đạo Chích mặc dù vội vàng muốn cứu ra Đoan Mộc Dung, cũng biết sự tình không phải một đám mà thành.

"Tổng thiếu hiệp, bên ngoài địch nhân rất nhiều, nếu như không có đối sách không thể mù quáng lao ra." Cao Tiệm Ly biết hiện tại tìm không thấy ngăn cản mọi người mạo hiểm lý do, chỉ có thể nhắc nhở Tổng Khuyết bên ngoài cao thủ rất nhiều.

"Ta sớm có đối sách." Tổng Khuyết nhìn xem bị tòa liên buộc chặt Hắc Kỳ Lân lạnh lùng nói: "Tại đây uy hiếp đã bị nhỏ, Ban Đại Sur, Từ Phu Tử, Hạng thị nhất tộc các người chờ đợi ở bên trong, Cao tiên sinh ngăn chặn Vệ Trang, Mặc Gia các vị thủ lĩnh ngăn chặn Lưu Sa người."

"Cơ hội này giống như không chỉ là cứu trở về Đoan Mộc cô nương a?" Ban Đại Sur sờ lấy sợi râu cau mày nhìn xem Tổng Khuyết.

Quả nhiên vẫn là Khương vẫn là lão lạt a. Tổng Khuyết tâm lý khen một chút tiếp tục nói: "Không sai, muốn làm muốn một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, sau cùng mới là trọng yếu nhất."

Tổng Khuyết ngữ khí càng thêm băng lãnh: "Sau cùng Cái tiên sinh cùng ta cùng một chỗ đối phó Lục Kiếm Nô, Lục Kiếm Nô bên trong Chân Cương lực lượng bề gãy nghiền nát, nhưng cũng là bên trong nhược điểm, Cái tiên sinh tại ta tấn công mạnh Lục Kiếm Nô thời điểm, dùng ra Quỷ Cốc Tung Kiếm tuyệt học Bách Bộ Phi Kiếm chính diện ngành công Chân Cương, về sau ta dùng ra Tiểu Lâu Nhất Dạ Thỉnh Xuân Vũ tại Chân Cương tức giận hết cho ra nhất kích trí mệnh, sáu trừ một, không có Chân Cương chính diện lãnh đạo, như rắn không có đầu, mặc người chém giết, như vậy Cái tiên sinh có vấn đề sao?" Một câu cuối cùng nhìn về phía luôn luôn yên lặng Cái Niếp.

"Cái một cái không có vấn đề, Dung cô nương đã cứu tại hạ tánh mạng, tự nhiên liều mạng hiệp trợ." Cái Niếp không chút do dự nói ra.

"Các vị có vấn đề sao?" Tổng Khuyết quay đầu nhìn về phía mọi người.

"Ta Đại Thiết Chùy không có vấn đề." Đại Thiết Chùy giờ cự đại Thiết Chùy ma quyền sát chương nói.

"Ừm, không có vấn đề." Tuyết Nữ giống như Cao Tiệm Ly liếc nhau nói.

"Không có, cứ làm như thế." Đạo Chích đã không kịp chờ đợi.

"Tổng thiếu hiệp, nhờ người, nếu là chuyện không thể làm mời lập tức lui vào mặc hạch, chúng ta lại nghĩ biện pháp." Ban Đại Sur chấp tay hành lễ nói.

"Tổng nỗ tự nhiên hết sức nỗ lực, không có vấn đề liền xuất phát." Tổng Khuyết nói xong lời nói đối Ban Đại Sur gật gật đầu dẫn đầu đi ra ngoài.

"Các vị cẩn thận." Hạng Lương, phạm cộ nhao nhao ôm quyền thờ dài nói.

Mọi người gật gật đầu, đi theo Tổng Khuyết sau lưng đi ra ngoài.

Oanh một tiếng mặc hạch mặt thất cửa mở ra, Tổng Khuyết bọn người nối đuôi nhau mà ra.

"Ồ? Cuối cùng không trốn ở bên trong làm súc đầu ô quy?" Huyền Hắc kim ti vẫn bên cạnh áo choàng áo khoác, một đầu mái tóc dài màu trắng bạc theo gió phiêu lãng tay xử lý Sa Xi tràn ngập bá khí Vệ Trang nhìn xem Tổng Khuyết bọn người ngữ khí hoàn toàn trào phúng.

"Mau thả Dung cô nương." Đạo Chích vừa ra tới liền thấy Đoan Mộc Dung nằm trên mặt đất mặt mũi tràn đầy thống khổ bộ dáng chỉ cảm thấy đau lòng vô cùng.

"Thú vị, xem ra các người cũng ưa thích nữ nhân này." Vệ Trang khinh thường quét Đạo Chích liếc một chút.

"Tiểu Trang, nhiều năm như vậy không thấy, người thay đổi." Cái Niếp nhìn xem tóc trắng phơ tung bay Vệ Trang cảm khái nói ra.

"Thời đại đang biến hóa, công dân cũng phải biến hóa theo." Vệ Trang thần nhiên nói.

"Bây giờ không phải là ôn chuyện thời điểm, Vệ Trang một đôi giống nhau vì sao?" Tổng Khuyết thực sự lười nghe bọn hần nói nhảm.

"Đúng, mau thả Dung cô nương, bằng không liền giết hần." Đạo Chích dùng trong tay hần Phi Luân chống đỡ Hắc Kỳ Lân nơi ngực nói.

"Lân nhi. . ." Xích Luyện bùm lấy cái miệng anh đào nhỏ nhắn hoảng sợ nói.

"Mặc Gia không phải luôn luôn danh xưng Hiệp Nghĩa sĩ sao? Làm thế nào lên áp chế người khác hoạt động?" Vệ Trang trào phúng nhìn xem Mặc Gia mọi người.

"Giống như Hiệp Nghĩa sĩ Mặc Gia đương nhiên giảng Hiệp Nghĩa chỉ đạo, giống như Lưu Sa loại này đương nhiên không cần." Cao Tiệp Ly dẫn theo lạnh lẽo thấu xương Thủy Hàn Kiếm lạnh lùng nói.

Xích Luyện thân ảnh lóe lên đi vào Đoan Mộc Dung bên người, liên kiếm quán lấy Đoan Mộc Dung cổ hung hăng nói: "Mau thả Lâm nhi, bằng không ta cũng không thể cam đoan vị tỷ tỷ này sinh mệnh."

"Dừng tay."

"Đáng giận gia hỏa, buông tay."

". . ."

"Vệ Trang, làm Lưu Sa chủ nhân, thế mà liên thủ Hạ Đô không quán được." Tống Khuyết mỉa mai nhìn xem mặt không biểu tình Vệ Trang.

"Hừ, Xích Luyện." Vệ Trang quét mắt hạnh trùng trùng Xích Luyện.

"Đáng giận." Xích Luyện oán hận trùng mắt Tống Khuyết liếc một chút, không tình nguyện buông ra liên kiếm

Vệ Trang yên lặng một hồi thân nhiên nói: "Thay người có thể, bất quá. . ."

"Tuy nhiên cái gì? Nói a." Đạo Chích lo lắng hỏi.

"Giao đấu." Vệ Trang hơi khép hai mắt ngoạn vị đạo.

"Giao đấu?" Đại Thiết Chùy giống như Đạo Chích liếc nhau không rõ có ý tứ gì hỏi.

"Một phương ra ba người, ba cục hai thắng. Các người thắng tự nhiên thả vị này Đoan Mộc cô nương, thua. . .". Một câu cuối cùng cũng không nói đến đến, nhưng Vệ Trang ý tứ mọi người cũng hiểu.

"Xem ra thủ hạ người mệnh cũng không đáng tiền." Tống Khuyết giễu cợt nói.

"Kẻ yếu sinh mệnh bản thân liền là không đáng tiền." Vệ Trang cũng không để ý gì tới sẽ Tống Khuyết trào phúng mặt không chút thay đổi nói.

"Tốt, nói không tệ, thời đại này kẻ yếu bản thân liền là một loại sai lầm, mà Vệ Trang người cũng chỉ là cái kẻ yếu mà thôi." Tống Khuyết lạnh lùng nói.

"Bắt đầu đi, trận đầu, Bạch Phượng." Vệ Trang quét mắt một vòng Bạch Phượng chậm rãi phân phó một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42 : Loạn Thần

"Đứng." Bạch Phượng thân ảnh lóe lên, trong chớp lát đi vào giữa sân, khoanh tay khẽ cười nói: "Các người người nào tới a."

"Ta tới." Cầm trong tay Thủy Hàn Kiếm Cao Tiệp Ly lạnh lùng đi vào giữa sân.

"Kiếm Phở bài danh Đệ Thất Thủy Hàn Kiếm, không biết dùng Thủy Hàn Kiếm người có thể xếp hạng thứ mấy." Bạch Phượng trào phúng nhìn xem Cao Tiệp Ly.

"Đối với Kiếm Khách mà nói, bất kỳ cái gì bài danh đều cũng buồn cười." Không mang theo bất cứ tia cảm tình nào sắc thái Cao Tiệp Ly nhìn xem Bạch Phượng nói."

"Ồ?" Bạch Phượng hơi nghi hoặc một chút, có chút không rõ Cao Tiệp Ly ý tứ.

Cao Tiệp Ly lạnh lùng nói ra: "Dưới kiếm chỉ có sinh tử, nếu như người chết, coi như bài danh đệ nhị lại có ý nghĩa gì!"

Bạch Phượng bừng tỉnh đại ngộ khẽ cười nói: "Ồ, sống thứ nhất, chết thứ hai, nguyên lai là dạng này, vậy ta có chút vì là lo lắng."

Nhìn xem thờ ơ Cao Tiệm Ly, Bạch Phượng đã tính trước nói ra: "Bởi vì ta tốc độ cho tới bây giờ cũng là đệ nhất."

Cao Tiệm Ly châm chọc nói: "Mất mạng tốc độ sao?"

Ánh mắt hàn quang lóe lên, Bạch Phượng có chút giận: "Chỉ mong ngươi kiếm pháp so miệng ngươi mới tốt một chút." Trong tay lông chim phù ngón tay gãy nhẹ, nhún người nhảy lên nhảy vào không trung.

"Vù" Bạch Phượng thân ảnh lóe lên đi vào Cao Tiệm Ly sau lưng trào phúng nói ra: "Nếu như ngươi cũng không đụng tới ta, vậy ngươi còn sẽ có phần thắng sao?"

"Ngươi ý là đuổi theo tốc độ ngươi, liền có thể đánh bại ngươi?" Đang tìm không đến Bạch Phượng thân ảnh thời điểm, Cao Tiệm Ly không có mất đi tự tin.

"Đây chẳng qua là có thành tựu đối thủ của ta tư cách" Bạch Phượng thân ảnh biến hóa không chừng, âm thanh cũng nhìn không thấu.

"Vệ Trang chân chính con mắt cũng không phải là thắng được tràng tỷ đấu này, mà chính là. . . ." Giữa sân đánh nhau kịch liệt, Tổng Khuyết liếc liếc một chút nhìn không ra bất luận cái gì tâm tư Vệ Trang, ánh mắt đảo qua một bên quan chiến Lục Kiếm Nô: "Con mắt là bọn họ, xem ra Vệ Trang cũng cũng kiêng kị La Vông a, đã như vậy, vậy thì. . . ." Khóe miệng lộ ra mỉm cười.

"Dịch Thủy Hàn, ờ? Sáu cái Bạch Phượng, không sai chiều số." Nhìn thấy biến hóa trong sân, Bạch Phượng sử xuất biến thành sáu cái ảo ảnh chiều số, Tổng Khuyết mỉa mai kịch liệt một câu.

"Hừ, đây là Bạch Phượng tuyệt chiêu, các ngươi Cao Tiệm Ly xem ra nguy hiểm." Nghe được Tổng Khuyết trào phúng, Xích Luyện liền đầy mình hỏa.

"Ồ? Thật sao? Rửa mắt mà đợi đi." Tổng Khuyết biểu lộ từ đầu đến cuối cũng không hề biến hóa.

"Bỏ qua phòng thủ, nhất định ngươi sẽ thua bởi ta." Bạch Phượng nhìn chăm chăm sắc mặt biến hóa Cao Tiệm Ly thần nhiên nói.

Bạch Phượng tựa như nắm chắc thắng lợi trong tay dùng nhu hòa ngữ khí giải thích nói: "Ngươi không biết sao? Vũ mao dù sao là tùy phong mà tung bay, nó có thể biết Hàn Lưu động tĩnh, thông qua nó, ta năng lượng nhìn thấy ngươi yếu nhất địa phương."

Nghe được Bạch Phượng lời nói Mặc Gia mọi người sắc mặt biến đổi, biết Dịch Thủy Hàn thật bị tìm tới nhược điểm, không phải đối phương phô trương thanh thế.

Bạch Phượng không thêm để ý chút nào người chung quanh ý nghĩ tiếp tục nói: "Dịch Thủy Hàn kiếm khí mặc dù không có sơ hở, nhưng là bạo phong bên trong lớn nhất bình tĩnh phong, lại thường thường là Phong Nguyên đầu, tại vạn dặm trên bầu trời, nắm chắc Phong Động hướng về, mới có thể khống chế nó." Nói tới chỗ này, Bạch Phượng khuôn mặt tuần tú bên trên lộ ra mê người ý cười.

"Quả nhiên thiên tài, thế mà đã lĩnh ngộ gió ảo nghĩa." Tổng Khuyết nhìn chăm chăm cùng hán không sai biệt lắm tuổi tác Bạch Phượng tâm đạo.

"Ta rất bội phục ngươi sống đến bây giờ, bất quá, đồng dạng chiều số tái sử dụng một lần, ngươi cho rằng kết quả sẽ có cái gì không giống nhau sao?" Bạch Phượng hai tay ôm vai cười trên nói.

Xử lý Thủy Hàn Kiếm Cao Tiệm Ly nhìn qua lòng tin mười phần: "Có câu nói ta có thể sớm nói cho ngươi biết, ngươi nhất định phải nhớ kỹ."

"Ồ?" Bạch Phượng nhún mày nghi hoặc hỏi.

"Lần này ta xuất kiếm, dùng vẫn là ngươi xem ra Dịch Thủy Hàn." Cao Tiệm Ly tay trái cầm kiếm lộ ra lạnh lẽo thấu xương Thủy Hàn Kiếm thần nhiên nói.

Tổng Khuyết công lực thâm hậu nghe được Lục Kiếm Nô thì thầm.

"Tại sao phải đáp ứng Vệ Trang giao đấu ý tứ? Chúng ta chiếm cứ ưu thế tự nhiên muốn cường công tốt, còn như thế phiền phức." Cầm trong tay song kiếm thanh niên hỏi.

"Hãy chờ xem, sẽ có trò vui xem." Lục Kiếm Nô đứng đầu Chân Cương không có giải thích thần nhiên nói.

"Xem ra cái này Chân Cương nhìn có chút ra Vệ Trang ý tứ,

Đáng tiếc ngươi không biết ta thực lực chân chính, nhất định hôm nay các ngươi phải chết một cái." Tổng Khuyết trong lòng sát ý sôi trào, bởi vì sáu người tổ hợp Kiếm Nô cực kỳ đáng sợ, hôm nay là một cái khó được cơ hội tốt.

Giữa sân, Cao Tiệm Ly dùng ra nhìn như một dạng lại hoàn toàn khác biệt Dịch Thủy Hàn nhanh như điện chớp đâm về Bạch Phượng.

Keng một tiếng, Bạch Phượng mỏng như cánh ve vũ lưới đao chảy xuống máu tươi.

"Làm sao có khả năng?" Mặc Gia mọi người giật nảy cả mình, đội quỳ trên mặt đất Cao Tiệm Ly lo lắng không thôi.

"Trận chiến đấu này đối với ngươi mà nói đã kết thúc." Bạch Phượng đưa lưng về phía Cao Tiệm Ly chế nhạo nói.

Tổng Khuyết nhìn xem Bạch Phượng chậm rãi quay người rời đi, trọng thương sao? Thật đúng là sĩ diện người: "Bạch Phượng rời đi, Cao Tiệm Ly cũng không chiến đấu lực lượng, thế hoà không phân thắng bại đi."

"Được." Vệ Trang tích tụt như kim phun ra một chữ.

"Ván đầu tiên các ngươi trước tiên phái người, như vậy lần này bên ta hướng về phái người, lần này là ta tới." Tổng Khuyết một bức không dính người tiện nghi biểu lộ đối Vệ Trang nói.

Vệ Trang tự nhiên biết có ý tứ gì quay người nhìn về phía Lục Kiếm Nô: "Các vị là Tướng Quốc đại nhân phái tới, như vậy lần này hẳn là các vị giao đấu một lần đi."

Lục Kiếm Nô ánh mắt giao lưu một phen, Loạn Thần đứng ra nói: "Ta tới."

"Tốt, Loạn Thần tiên sinh mời." Vệ Trang khoe miệng tức là ần nấp hơi hơi giương lên, cuối cùng bắt đầu.

"Loạn Thần, trong truyền thuyết bất tường chỉ kiếm sao? Thật sự là thú vị, như vậy hủy đi thanh kiếm này, có phải hay không càng thêm có thú đâu?" Tổng Khuyết đứng ở trong sân, nhìn xem chậm rãi đi tới quanh thân xuyên suốt lấy tà khí sắc mặt khắc lấy con nhện nam tử yên lặng trầm nghĩ.

"Chắc chắn, Đào Ma Tổng Khuyết, hôm nay để cho ta nhìn xem ngươi đao có bao nhanh." Loạn Thần dẫn theo yêu dị vô cùng Loạn Thần kiếm chắc chắn cười quái dị nói.

Tổng Khuyết im lặng không nói, nhìn chăm chăm Loạn Thần kiếm trong tay xem một hồi thần nhiên nói: "Việt Vương thật sự là thú vị."

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Đao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43 : Túng Hoành Chi Kiếm

"Thú vị? Lập tức sẽ càng thêm có thú." Loạn Thần khí tức càng thêm tà dị, để cho người ta suy nghĩ không thấu.

Tổng Khuyết quý dị nhìn xem tràn đầy tự tin Loạn Thần: "Trong truyền thuyết Loạn Thần kiếm là Việt Vương Câu Tiễn chú tạo nhất không tường, cực kỳ tà dị nhất một thanh Yêu Kiếm, không biết làm chủ nhân hẳn, ngươi bây giờ có phải hay không tràn ngập bất tường."

Loạn Thần nắm lấy Yêu Kiếm hai mắt Âm Tà nhìn chăm chăm Tổng Khuyết: "Ta không biết Loạn Thần kiếm có phải hay không bất tường, ta chỉ biết là làm đối thủ của ta đều sẽ gặp được bất tường. Chắc chắn, ngươi cảm thấy ngươi hôm nay có thể hay không gặp được đâu?"

"Nhân sinh vô thường, không có bất kỳ cái gì sự tình cũng là khẳng định." Trên khoe miệng giương một đạo lạnh lùng ý cười, Tổng Khuyết nhìn chăm chăm Xuân Vũ đao tựa như tình nhân tự lảm bảm: "Hôm nay ngươi sẽ cho người bọn họ biết, thượng cổ lợi nhận ở trước mặt ngươi chỉ là đồng nát sắt vụn."

"Loạn thất bát tao, chết ~" trên mặt dữ tợn con nhện giống như sống lại Loạn Thần tạt phong một kiếm đâm về Tổng Khuyết phía sau.

Xuân Vũ chọc lên đẩy ra Loạn Thần cái này tàn nhẫn một kiếm, xoay người lại bỏ tới, keng tiếng vang đao kiếm tán công như là sấm nổ.

Bên ngoài sân, Vệ Trang không chú ý giữa sân kịch liệt tử đấu, hai mắt nhìn chăm chăm mặt không biểu tình Cái Niếp chậm rãi nói: "Sư Ca, xem ra trận thứ ba là ngươi."

Cái Niếp nhìn xem cười lạnh Vệ Trang có ý riêng nói: "Thật sao? Sẽ có trận thứ ba sao?"

"Ngươi cứ nói đi?" Vệ Trang nhiều hứng thú nói.

"Tốt nhất thả Đoan Mộc cô nương, không phải vậy Lưu Sa có lẽ liền không tồn tại." Cái Niếp nghiêm túc nói.

"Nghĩ không ra Sư Ca người sẽ thích như thế một cái lại lạnh lại buồn bức đáng người không được nữ nhân, thật là khiến người thất vọng." Vệ Trang lạnh lùng chế giễu cười nói.

Cái Niếp không có để ý Vệ Trang trào phúng chân thành nói: "Người hiểu ta ngoài ý muốn nghĩ, làm gì như thế đâu?"

Vệ Trang sắc mặt một chút âm trầm xuống: "Ta sẽ thay đổi mạnh, mạnh hơn hẳn."

Vừa dứt lời, giữa sân đã biến hóa đa dạng.

"Chín vô hạn, trăm." Vô số đạo Tử Ngân sắc Dao Cương hội tụ Tổng Khuyết trước người lấy sơn băng địa liệt tư thế chém về phía Loạn Thần.

"Làm sao có khả năng, hẳn một mực đang ẩn giấu thực lực." Nghĩ rõ ràng Loạn Thần, sắc mặt âm trầm nhìn xem càng ngày càng gần Dao Cương, kiểm khí phi vũ.

"Keng "

"Keng "

"PHỐC "

"Loạn Thần ~ đáng giận." Người đeo song kiếm thanh niên, Lục Kiếm Nô một trong nhìn thấy Loạn Thần thổ huyết lui lại, giật nảy cả mình thân ảnh lóc lên rút kiếm đâm về giữa sân Tổng Khuyết.

"Đáng tiếc. . . Vẫn là muốn chết." Chín vô hạn đao pháp mạnh nhất địa phương cũng là nhất đao nhanh hơn nhất đao, tựa như trong biển gợn sóng, một tầng thẳng qua một tầng, tầng tầng lớp lớp ở giữa, uy lực vô hạn.

Trong nháy mắt Tổng Khuyết lại bỏ ra nhất đao, toàn lực nhất đao đánh bay xông vào giữa sân Võng Lượng, hô hấp ở giữa sáng ngời mũi đao chiếu ra Loạn Thần tái nhợt kinh hãi khuôn mặt.

"Dừng tay. . ."

"Đáng giận. . ."

Lục Kiếm Nô hẳn mấy người quá sợ hãi phần nộ quát.

Ánh đao lướt qua, cực đại đầu người rơi xuống đất, chất lỏng màu đỏ như máu bắn ra bốn phía.

Đao xẹt qua Loạn Thần thân thể thời điểm, mũi đao nhiễm lấy máu.

Tổng Khuyết nhẹ nhàng thổi thổi, hồng phát sáng huyết châu liên liên tiếp từ mũi đao nhỏ xuống trên mặt đất.

Mọi người đều là sửng sốt, không tin trong mắt hết thấy, danh xưng Tàn Quốc Hung Khí La Võng Lục Kiếm Nô thể mà chết một cái.

Người khác sửng sốt, Tổng Khuyết có thể là nhất là thanh tịnh một cái, hẳn đang chiến đấu thời điểm ngay tại bỏ cục, chính là vì tích lũy đao thể, thi triển xong nước mỹ một kích, quả nhiên hẳn nhất đao giết Loạn Thần, so với tàn nhẫn tà dị Loạn Thần, hẳn càng giống một cái con nhện, bện lấy chính mình mạng nhện chờ lấy địch nhân lộ ra sơ hở mà phát động nhất kích trí mệnh.

Đáp lấy mọi người còn đang vì Loạn Thần cái chết sửng sốt thời điểm, Tổng Khuyết thiểm điện thẳng hướng tạm giam Đoan Mộc Dung Lưu Sa Xích Luyện.

"Keng." Một thanh mang theo Răng cưa quái dị trường kiếm ngăn tại một mặt kính ngọc thất sắc Xích Luyện trước mặt.

"Vệ Trang đại nhân. . . ." Lòng còn sợ hãi Xích Luyện nhìn xem ngăn tại trước mặt mình cao lớn thân ảnh, trong lòng nhu tình như nước.

"Bành."

Tổng Khuyết nhất đao bị Vệ Trang ngăn trở, lần nữa toàn lực chọc lên mà ra.

"Vù "

Vệ Trang nắm lấy Sa Xi lôi kéo Xích Luyện nhanh chóng phiêu nhiên trở ra,

Né tránh cái này hung ác nhất đao.

Nhất đao bức lui, Tổng Khuyết cũng không để ý bọn họ, nắm lên nằm trên mặt đất Đoan Mộc Dung thân ảnh lác lư đi vào Mặc Gia bên người mọi người.

"Vù "

"Vù "

". . . ."

Lục Kiếm Nô còn thừa năm người lầy nhanh chóng như sét không kịp che tai tư thế năm thanh Việt Vương tám Kiếm Thứ hướng về vừa mới đến Đạo Chích bên người Tổng Khuyết.

"Đạo Chích, mang Đoan Mộc cô nương quay về mặc hạch." Tổng Khuyết chỉ phân phó một câu, không đợi đáp lời, liền rút đao đón lấy sát khí lẫn nhiên Ngũ Kiếm nô lệ.

"Lục Kiếm Nô cùng lên ta cũng không sợ, hướng chỉ chỉ có năm người đâu? Tất nhiên muốn chết tiền đưa các người đoạn đường." Xuân Vũ thân đao có khắc sâu xa rãnh máu tựa như kẻ ra khát máu xúc động.

"Sur Ca, trận thứ hai thắng lợi đã phân, hiện tại đến chúng ta." Ngân Phát tung bay Vệ Trang ngăn tại đang chuẩn bị trợ giúp Tổng Khuyết Cái Niếp trước người.

"Tiểu Trang, loại kết cục này không phải liền là ngươi tỉ mỉ sách lược sao?" Cái Niếp thâm ý nhìn xem Vệ Trang.

"Sur Ca không hồ là Sur Ca, vẫn là cái gì cũng khó khăn trốn ánh mắt ngươi, ta tới Mặc Gia Cơ Quan thành chỉ là vì là hai chuyện." Vệ Trang chậm rãi nói ra.

"Ồ?" Cái Niếp vừa đứng biểu thị nghi vấn.

"Chuyện thứ nhất cũng là tìm ngươi so kiếm, để ngươi minh bạch ta đã không phải năm đó cái kia ta." Nói đến đây Vệ Trang nhìn chăm chăm Cái Niếp ánh mắt chiến ý sôi trào, dùng một cái tiếp tục nói: "Chuyện thứ hai chỉ là vì là trong lòng một cái nghi hoặc mà thôi, hiện tại là trong tay chúng ta chỉ kiếm quyết định hết thảy thời điểm."

"Chẳng lẽ chúng ta nhất định phải bao trùm chúng sinh phía trên mới là chúng ta con mắt?" Cái Niếp hỏi.

"Nếu như không đem chúng sinh giẫm tại dưới chân, làm sao lại thừa nhận ngươi là mạnh nhất?" Vệ Trang hỏi ngược lại.

Keng một tiếng, Sa Xi cùng Uyên Hồng va chạm cùng một chỗ, tia lửa bắn ra bốn phía, trọc hồng kiếm tức giận giống như xong Lam Kiếm tức giận giăng khắp nơi triển đấu khó bỏ khó phân.

Vệ Trang nắm lấy Sa Xi thiểm điện đâm về Cái Niếp một bên trầm thấp hỏi: "Ngươi còn nhớ rõ ngày đầu tiên đến Quý Cốc nói tới sao?"

Cái Niếp phản cảm Uyên Hồng ngăn trở hung ác một kiếm mũi chân khê lùi lại: "Ta đương nhiên không có quên."

"Rất tốt, vậy thì đánh bại ta, chứng minh ngươi không phải một cái phế vật. . . . Ha." Lại là Nhất Phi nhảy trăm kích đánh bay luôn luôn phòng thủ Cái Niếp.

Tổng Khuyết quanh thân đao ý bùng bùng phần chắn, bao phủ bốn trượng chỗ ngăn trở Ngũ Kiếm nô lệ thành thạo phối hợp công kích: "Đáng giận, coi như thiếu một người, năm người hợp kích ta cũng tìm không thấy cơ hội giết rơi một cái, chín vô hạn tích lũy đao thế tại bộc phát ra càng mạnh lợi hại, có thể là mấy người kia nhìn ra bên trong thiếu hụt, chín vô hạn tuy mạnh nhưng tích lũy không xuất đao xu thế liền giống như bình thường đao pháp không có khác nhau." Vừa hướng địch một bên tự hỏi đối sách.

Lúc này, Cái Niếp luôn luôn phòng thủ không xuất kiếm, mà tích lũy Kiếm Thế dùng ra danh xưng một lưỡi đao đoạn cổ họng, Bách Bộ Phi Kiếm Quý Cốc Tung Kiếm thuật tối cao ảo nghĩa.

Keng giong mình thanh tiếng nổ truyền ra, khí thế kinh người Bách Bộ Phi Kiếm thế mà ngay cả Vệ Trang một tơ một hào đều không có làm bị thương.

"Sur Ca, năm đó ngươi rất nhẹ nhàng đánh bại ta, mà bây giờ coi như dùng ra Tung Kiếm thuật Tối Cường Ảo Nghĩa cũng không đã thương được ta một tơ một hào." Nắm thật chặt Sa Xi Kiếm Vệ Trang lạnh lùng nói.

"Ngươi xác thực trở nên mạnh mẽ." Cái Niếp thừa nhận nói.

Vệ Trang bày ra tư thế để cho Cái Niếp trông mắt co rút lại: "Hôm nay lại là ngươi một lần cuối cùng sử dụng Bách Bộ Phi Kiếm

Cái Niếp sắc mặt đại biến: "Ngươi làm sao lại Bách Bộ Phi Kiếm?"

Vệ Trang không lấy Phi Kiếm hét lớn: "Ta là Quý Cốc đệ tử, sư phụ lão nhân gia ông ta dựa vào cái gì bắt truyền ta Bách Bộ Phi Kiếm?"

Keng một tiếng vang thật lớn, Cái Niếp dốc hết toàn lực ngăn trở Vệ Trang Phi Kiếm Sa Xi giận dữ hỏi: "Ngươi đến đối với sư phụ làm cái gì?"

Vệ Trang cười lạnh không nói, càng thêm toàn lực công kích, Sa Xi trong nháy mắt tựa như biến thành tám đạo kiếm quang, tám loại biến hóa.

"Làm sao có khả năng, Tiểu Trang, ngươi thế mà đem Hoành Kiếm thuật tối cao ảo nghĩa hoành quán tứ phương bốn loại biến hóa luyện thành tám loại."

Cái Niếp nhìn xem tám loại chớp mắt là qua tọc hồng kiếm chỉ riêng hướng về hấn bao phủ mà đến kinh ngạc nói.

"Sur Ca, ta mỗi ngày đều đang thay đổi mạnh, mà ngươi nhất định bị ta giẫm tại dưới chân." Thanh âm lãnh lệ truyền đến.

Cái Niếp ánh mắt co rút lại trong tay Uyên Hồng bất thành linh hướng về phía trước Đột Thử, PHỐC một tiếng Uyên Hồng Kiếm gai nhọn đi vào Vệ Trang bả vai về sau, bị Sa Xi đặc biệt Răng cưa cắn thân kiếm.

"A, Vệ Trang đại nhân. . ." Xích Luyện nhìn xem Vệ Trang bả vai máu tươi chảy ròng bộ dáng che miệng kinh hô.

Mặc đang xét duyệt, Ban Lão Đầu sắc mặt nghiêm túc nhìn xem Vệ Trang cùng Cái Niếp: "Hiện tại Tổng Khuyết bị Ngũ Kiếm nô lệ cuốn lấy, hai người này thắng bại quyết định mọi người thành bại a."

Lúc này Thiên Minh chạy vào trung ương ao nước nơi, nhìn thấy hai người giữ lẫn nhau hai người hét lớn: "Đại thúc, cố lên a, ngươi là mạnh nhất."

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44 : Mặc Mi

"Phanh" theo thanh âm này vang lên còn có Thiên Minh tâm, Uyên Hồng thể mà vỡ vụn, hấn không tin, đại thúc là mạnh nhất, làm sao có khả năng. . .

Cái Niếp nắm lấy Đoạn Kiếm tay chảy xuống máu tươi, nhìn xem Vệ Trang chân thành nói: "Làm Kiếm Khách, ngươi thủy chung quá để ý kiếm bản thân, Tiểu Trang, ngươi bại."

Vệ Trang nhìn xem Đoạn Kiếm Uyên Hồng cười như điên nói: "Ha ha ha, rất tốt, ngươi cuối cùng chứng minh ngươi không phải một cái phế vật, Sur Ca. Từ gặp mặt ngày đầu tiên lên, liền nhất định giữa chúng ta có một cái ngã xuống."

Nhìn xem Đoạn Kiếm mũi kiếm quệt làm bị thương Vệ Trang cổ họng nơi chảy ra máu, Xích Luyện kinh hô một tiếng.

Vệ Trang tiếp tục nói: "Tới đi, ha ha ha, ta luôn luôn rất rõ ràng chúng ta cho tới bây giờ đều là giống nhau người."

Thừa dịp Cái Niếp phân thần trong nháy mắt, Sa Xi đánh lên đắc thủ, Cái Niếp chậm rãi ngã xuống "Ngươi nhược điểm trí mạng là quá câu chấp với mình cái gọi là chính nghĩa, Sur Ca ~" Vệ Trang thần nhiên nói.

"Đại thúc. . ." Thiên Minh lo lắng nhìn xem ngã xuống Cái Niếp.

"Tiểu quý, chúng ta tới chơi chơi, chắc chắn." Âm trầm Ân Bức nhìn xem Thiên Minh quái kieu mà nói.

Thiên Minh đứng tại Cái Niếp trước người hét lớn: "Ta mới sẽ không sợ ngươi đâu, người quái dị."

Ân Bức nghe được Thiên Minh gọi hấn người quái dị, tức giận xuất thủ, hàn quang lấp lóe Phi Trảo chụp vào Thiên Minh.

Keng một tiếng, Phi Trảo bị đánh bay mà quay về, một thanh như kiếm giống xích quái kiếm ngăn tại Thiên Minh trước người.

Bá bá bá

Đầy trời đen như mực kiếm khí quán quanh ở Ân Bức bốn phía, chỉ kiên trì không đến năm giây liền bị kiếm khí trọng thương.

Vệ Trang híp hai mắt thần nhiên nói: "Mặc Mi."

Thiên Minh nhìn xem bên cạnh thân xuất hiện quái dị trường kiếm thăm ngẫm: Mặc Mi? Đây là thanh kiếm này tên sao? Người này là ai?

Chung quanh Mặc Gia Đệ Từ dừng lại chiến đấu cùng kêu lên kêu lên: "Cự Từ ở trên, đệ tử tham kiến."

Thiên Minh tâm lý kêu lên: Người này lại là Mặc Gia Cự Từ, cái kia chính là Nguyệt nhi Tiểu Cao lão đại bọn họ.

Vệ Trang nhìn trước mắt hắc bào nhân: "Tự Kiếm Phi Công, Mặc Mi Vô Phong, nguyên lai ngươi còn sống."

Trúc mũ dưới vang lên một đạo thanh âm hùng hậu: "Đã lâu."

Vệ Trang nhìn chằm chằm Mặc Gia Cự Tử nói: "Ở sau lưng an bài đây hết thấy người quả nhiên là người."

Cự Tử trầm giọng nói: "Người làm nhiều chuyện như vậy, đánh vào Cơ Quan thành, lại chậm chạp không có lập tức hành động."

Vệ Trang xù lấy Sa Xi nói: "Có một cái nghi vấn luôn luôn quanh quẩn trong lòng, ta muốn chứng thực một chút."

"Người bây giờ có đáp án?" Cự Tử thần nhiên nói.

"Mặc Gia Cự Tử bọn người trở về thủ Cơ Quan thành, bọn họ cao thủ rất nhiều, hiện tại làm sao bây giờ?" Ánh mắt mang theo miếng vải đen Lục Kiếm Nô lão giả hỏi.

Chân Cương cũng là quả quyết người, biết chuyện không thể làm, mở miệng nói: "Rút lui, chur từ bách gia hiện tại người đông thể mạnh, chúng ta rút lui trước."

Ngũ Kiếm nô lệ nâng lên Loạn Thần thi thể nhanh chóng rút lui.

Tổng Khuyết nhìn xem rút lui Ngũ Kiếm nô lệ, nhú mày từ bỏ, giặc cùng đường chóe đuổi hấn cũng biết.

Thiên Minh nhìn thấy Tổng Khuyết chạy đến đầu bên người kêu lên: "Tổng đại ca, Nguyệt nhi bị một cái Hư Nữ Nhân bắt đi, người nhanh đi mau cứu hấn."

Tổng Khuyết nhìn xem lo lắng Thiên Minh hỏi: "Đây là người chuyện thứ ba?"

Thiên Minh vội vàng nói: "Vâng, chuyện thứ ba."

Tổng Khuyết gật đầu nói: "Vậy thì tốt, ta cái này đi." Vận khởi Côn Bằng bơi về phía Thiên Minh chỉ phương hướng đuổi theo.

...

Một đường phi nhanh, Tổng Khuyết cuối cùng đuổi kịp Nguyệt nhi cùng Thiên Minh nói Quái Nữ người, Xuân Vũ ra khỏi vỏ, Đào Cương lướt về phía ôm Nguyệt nhi nữ nhân.

Nữ nhân thân ảnh lóe lên, né tránh Đào Cương, trong tay Âm Dương Thuật huy động, ngăn trở Tổng Khuyết tùy thân mà tới Xuân Vũ.

"Là người, Âm Dương gia Nguyệt Thần." Tổng Khuyết nhận biết nàng, đang xông đi vào A Phòng Cung chiếm lấy Thiên Văn kiếm thời điểm, chính là nàng ngăn cản Tổng Khuyết.

Khuôn mặt đeo khăn che mặt Nguyệt Thần ôm hôn mê Nguyệt nhi nói: "Tiểu Thuyết Gia Tổng Khuyết, vì sao tới lần ngăn cản đường đi của ta?"

Tổng Khuyết nhìn xem Nguyệt Thần lạnh lùng nói: "Minh Nhân không nói tiếng lóng, đem Nguyệt nhi giao ra, nếu không hôm nay. . . ."

Đang sau ý tứ không cần nói cũng biết, Nguyệt Thần ngữ khí bình tĩnh nói: "Ta tự nhiên biết Đào Ma người lợi hại, có thể là cô gái này là Đông Hoàng các hạ

Tự mình dặn dò muốn."

"Đông Hoàng. . . Âm Dương gia gia chủ sao? Đáng tiếc ta Tổng Khuyết đòi người, là ai cũng đoạt không đi. . ." Một đạo tịnh lệ Từ Ngân Đào Cương chớp động, chém về phía Nguyệt Thần.

Keng keng keng keng

Vài miếng lá cây ngăn trở Đào Cương, hai người xuất hiện tại Tổng Khuyết trước mặt.

Một nữ nhân hai tay huyết hồng, dữ tợn dị thường, đứng tại Nguyệt Thần trước người nói: "Nguyệt Thần đại nhân, người đi trước, chúng ta ngăn trở Giả nhân."

Một cái khác chính là Tổng Khuyết gặp qua Âm Dương gia Thiếu Tư Mệnh.

Nguyệt Thần nhìn một chút Tổng Khuyết nói: "Vậy thì tốt, ta đi trước Hưởng Đông hoàng các hạ phục mệnh." Mau chóng đuổi theo.

"Muốn chết." Tổng Khuyết hiện tại cũng tức giận, giết không được Ngũ Kiếm nô lệ liên thủ, hai người kia lại muốn ngăn trở hấn, hấn hiện tại muốn tốc chiến tốc thắng, không muốn lãng phí thời gian.

"Uống." Tổng Khuyết quát lên một tiếng lớn, đầy trời Từ Ngân Đào Cương cướp đoạt Đại Tư Mệnh cùng Thiếu Tư Mệnh.

"Chúng ta không cần liều mạng với hấn, ngăn chặn liền tốt." Đại Tư Mệnh kiệt lực cản trở công hướng về nàng Đào Cương.

Thiếu Tư Mệnh gật gật đầu, hai tay kết ấn, sử xuất vạn Diệp Phi hoa lưu, bích lục lá cây ở trước ngực làm thành một cái Âm Dương Đồ Án, ngón tay vung lên, vạn Diệp giống như đầy trời Dao Cương va chạm cùng một chỗ.

Tổng Khuyết nhủ mảy, tại dạng này bị hai nữ nhân này mang xuống, Nguyệt Thần sớm chạy không thấy, muốn công đủ một điểm, cái này bên trong Đại Tư Mệnh nhất là đáng ghét, trước hết giết nàng đi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45 : Đông Hoàng Thái Nhất

Dao Cương như lửa, lướt về phía mặt mang mạng che mặt Thiếu Tư Mệnh, bành bạc sát khí hù dọa rừng cây thành đàn chim chóc.

Thiếu Tư Mệnh ánh mắt ngưng tụ, đối với Tổng Khuyết vô đạo tu vị trí nàng trước kia lĩnh giáo qua, không dám khinh mạn, vận khởi suốt đời công lực chuyển động Vạn Hoa Phi Diệp lưu, Phi Diệp như kiếm phá không nghênh chiến Từ Ngân Dao Cương.

Tổng Khuyết lãnh liệt cười một tiếng, rắc lửa, đao thế thay đổi, vận khởi Toàn Chuyển Loa Di pháp môn đem bay múa đầy trời Lục Diệp dẫn hướng sau lưng Đại Tư Mệnh.

Nguyên lai hấn công hướng về Thiếu Tư Mệnh chỉ là đánh nghi binh, từ vừa mới bắt đầu chân chính con mắt là Đại Tư Mệnh, cơ hội cuối cùng đến.

Đại Tư Mệnh sắc mặt đại biến, nhìn xem cấp tốc mà đến Phi Diệp biết né tránh không kịp, chỉ có thể vận khởi Bách Mạch chân khí ngăn trở thế công.

Tổng Khuyết Chân Kính bạo phát, Thập Thành Công Lực chuyển động chín vô hạn Dao Cương như sao chổi hoành vọt tới sắc mặt kinh hãi Đại Tư Mệnh.

"PHỐC."

Đại Tư Mệnh kiệt lực ngăn cản, đáng tiếc lấy nàng tu vị trí vẫn là không kém chỉ có một bậc, miệng lớn phun ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy nằm trên mặt đất.

Tổng Khuyết thừa thắng xông lên, Từ Ngân Dao Cương lấp lóe khát máu quang mang, bổ về phía vô pháp động dậy Đại Tư Mệnh.

Thiếu Tư Mệnh cổ ba không kinh tâm hình dáng, lần đầu biến hóa, chạy như bay tới muốn cứu dưới Tổng Khuyết đao hạ ngàn cân treo sợi tóc Đại Tư Mệnh.

Ngay tại Đại Tư Mệnh tuyệt vọng nhìn xem Dao Cương càng ngày càng gần thời điểm, một bóng người vô thanh vô tức xuất hiện tại Đại Tư Mệnh trước người, ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái, Tổng Khuyết cảm giác được một cỗ mạnh mẽ cứng cáp từ thân đao truyền đến, hấn trượt mấy bước mới dừng thân thể hình.

Tổng Khuyết cảnh giác nhìn chăm chăm bao phủ tại dưới hắc bào người thần bí, xem Giá nhân lặng yên không một tiếng động xuất hiện quỷ dị thân pháp, cùng nhất chỉ liền bắn ra hấn toàn lực nhất kích chín vô hạn Dao Cương, người này tuyệt đối là Tông Sư Đỉnh Phong cảnh giới cao thủ, nói không chừng . . . Nghĩ tới đây hấn càng thêm cảnh giác, nắm ngón tay nắm chặt Xuân Vũ chuỗi đao.

Tại Thiếu Tư Mệnh trợ giúp dưới, Đại Tư Mệnh miễn cưỡng đứng dậy, bái tạ: "Đa tạ Đông Hoàng đại nhân xuất thủ cứu giúp, tha thứ thuộc hạ có thương tích trong người không thể hành lễ."

Bị gọi Đông Hoàng người thần bí âm thanh trầm thấp từ tính: "Thiếu Tư Mệnh, người Đại Tư Mệnh về trước đi liệu thương đi."

Thiếu Tư Mệnh nhẹ nhàng gật đầu, đỡ dậy trọng thương Đại Tư Mệnh Ngự Không mà đi.

Tổng Khuyết không có để ý rời đi hai người, nhìn xem bị Đại Tư Mệnh xưng là Đông Hoàng đại nhân người thần bí, nói ra: "Linh Y ngọc bội, nhất Âm nhất Dương, La Sinh Đường Hạ, thu lan trường sinh. Trầm ngâm một hồi, từng chữ nói ra: "Đông . . Hoàng . . Thái . . Nhất . ."

Giấu ở dưới hắc bào Đông Hoàng Thái Nhất, âm thanh chậm rãi vang lên: "Xem ra người rất rõ ràng vừa ý nghĩa."

Tổng Khuyết trên khóe miệng giương, châm chọc nói: "Khuất Nguyên Sở Từ Cửu Ca Trung Đông hoàng Thái Nhất đứng hàng thần chí cao tòa, người

lấy tên này, xem ra tự cao tự đại a!"

Đông Hoàng Thái Nhất âm thanh hoàn toàn như trước đây không có chút nào ba động, trầm thấp chậm chạp: "Xem Thiên Cổ thu, bút Vạn Tuế nghiệp. Chư tử bách gia, tiểu thuyết Vô Song. Thiên Đạo Tứ Cửu, bỏ chạy một vì sao? Cũng vậy!" Đông Hoàng ám chỉ thiên đạo Khuyết một, mà Tổng Khuyết muốn hoàn mỹ, bọn họ một dạng, làm gì mà mai?

Tổng Khuyết biết hôm nay cứu không sang tháng, chuyện không thể làm, muốn rút đi: "Đông Hoàng các hạ không phải là tới cùng ta thảo luận những này a?"

Đông Hoàng Thái Nhất: "Tại hạ muốn theo Tổng tiên sinh làm giao dịch."

Tổng Khuyết lạnh lùng chế giễu: "Ồ? Nghe người khẩu khí người cũng tự tin ta sẽ không cự tuyệt."

Đông Hoàng một: "Không sai, đây là người vô pháp cự tuyệt giao dịch."

Tổng Khuyết: "Các hạ chắc chắn như thế?"

Đông Hoàng Thái Nhất chậm rãi nói ra đề cho Tổng Khuyết kinh hãi tin tức: "Là liên quan tới cha mẹ người cùng gia gia nguyên nhân cái chết."

Tổng Khuyết biến sắc: "Thật?"

Đông Hoàng Thái Nhất: "Làm gì lừa người? Một cái với ta mà nói không dùng được tin tức, mà để người cái này nửa bước Tông Sư cao thủ làm một chuyện, đây là một kiện cũng kiếm lời giao dịch, không phải sao?"

Tổng Khuyết không do dự: "Ta đáp ứng."

Đông Hoàng Thái Nhất tựa như đã sớm biết kết quả một dạng, nói tiếp: "Thần Nông không chết, trạch vạn vật."

Tổng Khuyết trong mắt hàn quang lóe lên: "Nông. . . Nhà. . ."

Đông Hoàng khẳng định nói: "Không tệ, xem ra trong lòng người nắm chắc,

Vậy công hắc y nhân dùng cũng là Nông Gia độc hữu trạch Sát Trận, tuy nhiên cha mẹ người gia gia chân chính nguyên nhân cái chết là bên trong kỳ độc tiên bố tay, như tên, loại độc này ngay cả Tiên Thần đều thúc thủ vô sách, danh xưng bên trong hẳn phải chết."

Tổng Khuyết đề xuống sát ý sôi trào suy nghĩ nói: "Nói đi, để cho ta làm chuyện gì?"

Đông Hoàng Thái Nhất không nói gì, duỗi ra trắng nõn thon dài ngón trở nhẹ nhàng điểm một cái, một đạo mơ hồ không rõ bóng người bị biến ảo mà thành.

Bóng người càng ngày càng rõ rệt, Tổng Khuyết thấy rõ người này, nhú mày tâm đạo: Là hấn ~

"Tang Hải chi thành, giết hấn!" Lưu lại một câu Đông Hoàng Thái Nhất, bóng người biến mất không thấy gì nữa.

Tổng Khuyết nhìn xem dần dần tiêu tán bóng người, cười lạnh tự nói: "Thật sự là thú vị. . ."

...

Chạy về Mặc Gia Cơ Quan thành Tổng Khuyết đi vào trung ương ao nước nơi, nhìn thấy Mặc Gia mọi người sắc mặt đau thương cùng không hiểu.

Tổng Khuyết tiến lên hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Luôn luôn cười đùa tí tưng Đạo Chích rơi lệ không ngừng, hồi đáp: "Cự Tử hấn. . . Qua đời. . ."

Tổng Khuyết thần sắc cứng lại, khó trách Mặc Gia tựa như trời sập xuống, nguyên lai tối cao thủ lĩnh chết, tuy nhiên lấy Mặc Gia Cự Tử tiên thiên đỉnh phong Cảnh Giới Tu Vi, ai có thể giết hấn? Vệ Trang? Không có khả năng. Vệ Trang tuy mạnh, nhưng giống như Cái Niếp Đầu Kiềm đã thụ thương, không có khả năng giết đến Mặc Gia Cự Tử, Tổng Khuyết có chút nghi hoặc không hiểu.

Tuyệt Nữ tựa như nhìn ra hấn nghi hoặc, ghen ngào giải thích nói: "Là Âm Dương gia thủ đoạn hèn hạ, dùng Âm Dương hợp thủ ấn đánh lên Cự Tử."

Tổng Khuyết im lặng: "Đại Tư Mệnh. . ." Nếu là lấy Âm Dương gia cổ lão quỷ dị Vu Chúc thuật, vậy thì thuyết phục.

Lúc này, từ Mặc Gia mật thất đi ra Thiên Minh nhìn thấy Tổng Khuyết, đại hi kêu lên: "Tổng đại ca. . ."

Bị đánh gãy trầm tư Tổng Khuyết nhìn thấy Thiên Minh chạy, sắc mặt lộ ra mỉm cười: "Thiên Minh. . ."

Thiên Minh thở hồng hộc chạy tới, hết nhìn đông tới nhìn tây hỏi: "Tổng đại ca, Nguyệt nhi đâu?"

Tổng Khuyết: "Thật xin lỗi, Thiên Minh, Tổng đại ca không có thực hiện hứa hẹn."

Thiên Minh thấp thòem lo âu: "Vậy làm sao bây giờ? Nguyệt nhi nàng có thể bị nguy hiểm hay không?"

Tổng Khuyết an ủi: "Không cần lo lắng, ta giống như Âm Dương gia bên trong người giao thủ qua, biết bọn họ đối nguyệt mà cũng coi trọng, Nguyệt nhi không có nguy hiểm."

Thiên Minh tâm tình sa sút đáp: "Úc. . ."

Tổng Khuyết ngưng mắt nhìn kỹ, Thiên Minh trong thân thể tại sao có thể có thâm hậu như thể chân khí? Trầm giọng hỏi: "Thiên Minh, trong cơ thể ngươi tại sao có thể có mấy chục năm công lực?"

Nói đến đây sự tình, Thiên Minh có chút cục xúc bất an, cúi đầu nói: "Là Cự Tử Lão Đại qua đời Tiên Truyện công cho ta, còn nói để cho ta làm cái gì Mặc Gia Cự Tử, còn có Cự Tử Lão Đại lại là Nguyệt nhi ba ba."

Tổng Khuyết quét nhìn một vòng, nhìn thấy Mặc Gia chúng thủ lĩnh yên lặng không nói, nói ra: "Yến Đan. . ."

Thiên Minh ngẩng đầu nhìn: "Tổng đại ca, ngươi biết Nguyệt nhi phụ thân?"

Tổng Khuyết không nói gì, nhẹ nhàng gật đầu, Yến Đan a, Thứ Tần kế hoạch cũng là hắn đưa ra, sau cùng tạo thành Kinh Kha vừa đi không trở lại, xem ra hắn là trong lòng đối với Kinh Kha hồ thẹn, cho nên mới truyền công, truyền vị cho Thiên Minh.

Thiên Minh thấp giọng hỏi: "Tổng đại ca, ta không muốn làm cái gì Mặc Gia Cự Tử, ta cái gì cũng không biết, còn cùng đàn. . ."

Tổng Khuyết: "Ta trước kia đã nói với ngươi lời nói, ngươi còn nhớ rõ sao?"

Thiên Minh không chút do dự gật đầu nói: "Đương nhiên nhớ kỹ."

Tổng Khuyết khoe miệng mỉm cười: "Nhớ kỹ liền tốt, nhưng nhớ kỹ còn không được, còn muốn làm đến, ngươi nhất định phải trở thành một cường giả, bởi vì cường giả mặc kệ làm một chuyện gì tình cũng là đúng, ta hi vọng ngươi về sau làm việc cũng là đúng."

Thiên Minh nhìn xem cổ vũ chính mình Tổng Khuyết, rung rung chân thành nói: "Ta quay về làm đến."

Tổng Khuyết vui mừng cười: "Rất tốt, ta muốn đi công chuyện, chính mình chiếu cố tốt chính mình, hi vọng ta lần sau gặp được ngươi, ngươi không chỉ bảo vệ mình, còn có thể bảo hộ người khác."

Thiên Minh kiên định gật đầu: "Ừm, Tổng đại ca bảo trọng."

Tổng Khuyết chưa hề nói cái gì, giống như Mặc Gia mọi người chào hỏi, phiêu nhiên mà đi.

Thiên Minh nhìn xem dần dần biến mất bóng người, nắm chặt quyền đầu, ta nhất định sẽ trở thành cường giả, Tổng đại ca.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46 : Thiên Văn Xuất Thế

Hoàng Hà Lưu Vực.

Dòng nước thuyền tạt, hà thủy sôi trào, mấy ngày liên tục mưa to để cho hà thủy lần nữa tăng vọt.

Quân không thấy Hoàng Hà Chi Thủy trên trời đến, Bôn Lưu đến biển không còn quay về.

Tổng Khuyết công Xuân Vũ, đứng tại bờ sông trên núi cao nhìn qua Nhất Tuyến Thiên hoàng sắc hà thủy, thăm nghĩ lên Lý Thi tiên 【 Tương Tiến Tửu 】 câu đầu tiên thi từ, cảm khái vạn phần.

Bất tri bất giác đã đi tới trên cái thế giới này mười mấy năm tháng, nhưng vẫn là đối với cái này khác hẳn với Sử Ký Tần Thi có loại cảm giác xa lạ.

Tuế nguyệt thay đổi, vạn vật biến hóa, thế sự vô thường, ta tâm duy nhất.

Đúng a, tất nhiên chính mình lấy Vô Thượng Vô Đạo vì chính mình chung thân mục tiêu, có thể nào hoài nghi mình hết thầy đâu? Nghĩ rõ ràng Tổng Khuyết sáng tỏ thông suốt, cười to không thôi, cười đến cuối cùng nước mắt đều đi ra.

Ha. . .

Tổng Khuyết thân thể nhảy lên, từ cao sơn nhảy xuống như tiên nhân Ngự Không bay qua bát ngát sông trào Hoàng Hà, lưu lại một câu kéo dài không thôi âm thanh.

"Thiên Địa Vô Cực, vạn vật không lâu, Ngô Đạo tại vì sao? Đạo Toái Hư Không. Ha ha ha. . . ."

. . .

Cái nào đó trên núi nhỏ, tối như mực trong huyết động, một tòa trên tầng đá màu đen ngồi một vòng thân thể phát ra mờ mờ quang mang, toàn thân Bạch Ngọc, ngũ tạng lục phủ có thể thấy rõ ràng nam tử trẻ tuổi.

Nam tử kia rõ ràng là xem Hoàng Hà Chi Thủy có chỗ lĩnh ngộ Tổng Khuyết.

Tổng Khuyết cẩn thận từng li từng tí không chế Chân Kính tiến vào nhân thể tối thần bí Huyết Khiếu cầu thông dung hợp, đề cầu đột phá Tiên Thiên Cảnh Giới, tiến vào siêu phàm nhập thánh Tông Sư Chi Cảnh.

Thời gian một phen một hào chậm rãi trôi qua, cuối cùng tại kinh lịch trải qua ba ngày ba đêm không ngủ không nghỉ nỗ lực về sau, hấn Tinh, Khí, Thần, Tam Tài cuối cùng hợp nhất.

Yên tĩnh trong huyết động, Tổng Khuyết trên đầu toát ra ba đóa hư huyền Liên Hoa, tam sắc Liên Hoa như chân thực bông hoa một dạng chậm rãi nở rộ, sau cùng tiêu tán trong không khí.

Một đạo như điện quang mang từ Tổng Khuyết trong mắt bắn ra, kích động trải nghiệm lấy Tông Sư Cảnh Giới diệu dụng, nắm nắm tay đầu cảm nhận được trong thân thể lực lượng không lồ, tay dựng thẳng thành đao, Từ Ngân Đao Cuồng lóe lên một cái rồi biến mất, khoan hậu thạch bích ầm ầm bị xuyên thủng.

Tổng Khuyết cười ha ha: "Tam Hoa Tự Định, Tông Sư cũng thành."

Gia gia, Tiểu Thuyết Gia thành danh thời điểm cũng đến, nhanh. . .

Thả người từ bị phá ra động khẩu như Trường Hồng phá không không thấy.

...

Tổng Ngọc Mai Cốt Chi Địa.

Tổng Khuyết đứng tại mộ địa trước, ánh mắt bi thương lạnh lạnh nhìn xem Mộ Bì, hiện lên trong đầu trước kia từng li từng tí, âm thanh khàn khàn: "Gia gia, tôn nhi tới thăm ngươi, hôm nay trừ thăm hỏi ngươi bên ngoài còn có một chuyện, ta muốn lấy ra Thiên Văn kiếm, trọng chấn Tiểu Thuyết Gia tên thời điểm bắt đầu."

"Gia gia quý rầy."

Tổng Khuyết chân khí ngoại phóng, xâm nhập, đem phủ bụi đã lâu Thiên Văn kiếm trùm lên tới.

Danh Kiếm có linh, chứ nói chi là Thiên Văn loại này Kiếm Phổ xếp hàng thứ nhất thần binh, Thiên Văn thân kiếm tại Tổng Khuyết trong tay kịch liệt run rẩy, tựa như biết nó cầm một lần nữa xuất thế, vui sướng vạn phần.

"Phong mang mấy năm, thiên hạ chắc hẳn tìm ngươi nhân số không kể xiết, để ngươi chôn ở dưới mặt đất, thật sự là đáng tiếc. . . Ngay hôm đó lên ngươi cầm theo ta cùng một chỗ danh dương thiên hạ." Tổng Khuyết ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve thân kiếm bảy viên như sao Tinh một dạng bảo thạch.

Mặc kệ đi Nông Gia điều tra phụ mẫu gia gia bị trùng kỳ độc tiên bỏ tay, vẫn là đi Tang Hải thành xử lý Đông Hoàng Thái Nhất nói tới sự tình, Tổng Khuyết bản thân thân phận là không thể dùng.

Nghĩ tới đây, Tổng Khuyết khí huyết Nghịch Lưu, xương cốt co rút lại không chừng, chậm rãi biến thành ước hai mươi lăm tuổi, tái nhợt khuôn mặt, tái nhợt tay, tại mặc vào quần áo màu trắng, vậy thì như trước kia không có chút nào cùng.

Tổng Khuyết hài lòng gật gật đầu, tâm bộ đáng muốn có tên mới, vậy thì gọi Tây Môn Xuy Tuyết đi.

Lãnh Nguyệt chiếu Cô Thành, Tây Môn thời Kinh Tuyết.

. . . .

Tần Quốc Đế Đô Hàm Dương Thành.

Một tòa cao lớn uy nghiêm trong phủ đệ, một tên sắc mặt khoan hậu, ngũ quan tuấn lãng, tay cầm trúc Thư nhân nghiêm túc lật xem

Giá nhân rõ ràng là Tần Quốc hoàng vị Đế Nhất Kế Thừa Nhân, thiên cổ nhất đế Doanh Chính trường tử,

Doanh Phù Tô.

Lúc này, một trận rõ ràng thả nhẹ tiếng bước chân truyền đến, một tên thị vệ cung kính đi vào Phù Tô bên người nhỏ giọng nói: "Công tử, ngoài cửa có người muốn gặp người."

Lưu luyến không rời để sách xuống gian, Phù Tô biết không có gì chuyện quan trọng, thị vệ không dám tới quấy rầy hần, thân nhiên nói: "Người nào?"

Thị vệ báo cáo: "Công tử, đối phương không có báo danh Tự, thực lực cao cường, giống như người trong giang hồ."

"Ồ?" Có chút nghi hoặc Phù Tô không có lập tức đi cho thị vệ đáp án, thon dài ngón tay nhẹ nhàng đập bàn đọc sách, nhãn quang đảo qua nơi hẻo lánh chỗ bóng tối, mới chậm rãi gật đầu: "Để cho hần vào đi."

"Vâng, công tử." Thị vệ cung kính rời khỏi phòng sách.

"Công tử!" Một tên người mặc hắc sắc bì giáp, bả vai ngực dầy chỗ làm cho người đáng sợ Thực Cốt khô lâu đồ án, thân thể phổi Lưỡng Kiếm, một dài một ngắn, lặng yên không một tiếng động đi vào trong phòng chấp tay hành lễ.

Phù Tô đối với người này xuất hiện không có kinh ngạc, ngồi tại lộng lẫy tím trên ghế nhẹ nhàng cười nói: "Chương tướng quân, người đến, không cần đa lễ, mời ngồi đi."

Chương tướng quân không có nhập tọa, trầm giọng cung kính nói: "Công tử ở đây, Chương Hàm sao dám làm càn."

Giá nhân rõ ràng là Tần Quốc Doanh Chính Thiếp Thân Thị Vệ đội đội trưởng Chương Hàm, Tần Hoàng Thiếp Thân Thị Vệ đội lại xưng Ảnh Mật Vệ, chính như tên, hành động nhanh chóng, sát phạt quyết đoán, như chết thần như bóng với hình, Lục Quốc Phản Tần thế lực đối với Chương Hàm dẫn đầu Ảnh Mật Vệ nghe tin đã sợ mất mật, hận thấu xương.

Phù Tô cũng không để ý, mỉm cười: "Chương tướng quân này tới cần làm chuyện gì?"

Chương Hàm cung kính trả lời: "Tang Hải chuyển này, bệ hạ để cho Vi Thần đi theo, Chương Hàm từ đến đây công tử chỗ chờ đợi điều khiển."

Lúc này, vừa rồi đi hộ vệ cung kính đi tới, đi theo phía sau một tên toàn thân bạch y nam tử.

Chương Hàm thủ hạ ý thức sờ đến Bội Kiếm trên chuỗi kiếm, híp mắt nhìn xem tiến đến người: Thật đáng sợ người, thật đáng sợ kiếm ý. . . .

Phù Tô đánh giá người tới, tái nhợt lạnh lùng khuôn mặt, sạch sẽ gọn gàng áo trắng, ăn nói có ý tứ biểu lộ, trong tay cầm Huyền Hắc sắc vỏ kiếm, chuỗi kiếm này. . . . Phù Tô trông mắt co rút lại.

Chương Hàm chú ý tới Bạch Y Nhân Bội Kiếm, cái này tựa như là trời. . Hối. . . Làm sao lại ở đây trong tay người?

Phù Tô trong lòng tuy nhiên nghi ngờ không thôi, nhưng dù sao cũng là Tần Quốc trưởng tử, tự có Thái Sơn tại trước mà sắc bất biến Vương giả phong phạm, biểu lộ nhu hòa: "Không biết tráng sĩ danh hào?"

Bạch Y Nhân nhìn thấy Phù Tô cũng không hành lễ, âm thanh lạnh lùng: "Tạp Gia, Tây Môn Xuy Tuyết."

Cái này Bạch Y Nhân rõ ràng là Tổng Khuyết giả trang, tiếp cận Phù Tô tự có con mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47 : Hàn Âm Chân Nguyên

Tây Môn Xuy Tuyết, cô đại bút dưới đáng sợ nhất, lớn nhất tịch tịch, tiếp cận nhất vô tình thiên đạo người, Tổng Khuyết tất nhiên muốn giả đóng vai

người này tự nhiên muốn diễn xuất thuộc về Tây Môn Xuy Tuyết mà độc hữu vô tình tịch mịch.

Phù Tô biểu lộ bất biến, không để ý Tống Khuyết lạnh lùng, phong độ nhẹ nhàng, vẻ mặt ôn hoà nói: "Từ Lã Bất Vi chết đi về sau, Tạp Gia đã xuống dốc, không nghĩ tới còn có Tây Môn Tiên Sinh cao thủ như thế, thiên hữu Tạp Gia a, mau mau mời ngồi, người tới nhanh chóng dâng trà!"

Tống Khuyết hơi hơi ôm quyền: "Đa tạ công tử." Sau đó nhẹ nhàng ngồi tại thị vệ chuyển đến hắc sắc chiếc ghế bên trên.

Mấy tên thướt tha thị nữ bụng tinh xảo trà cụ đi vào Tống Khuyết trên bàn, tay chân lưu loát chữ lên trà đến, chỉ chốc lát một cỗ tươi mát hương trà vị tung bay đầy toàn bộ phòng.

Phù Tô nhìn xem tọa hạ Tống Khuyết, tay nâng lên mời nói: "Tiên sinh mời thưởng thức trà."

Tống Khuyết lắc đầu lạnh lùng nói "Tốt thì tốt trà, đáng tiếc ta cũng không uống trà."

Mấy tên thị nữ động tác cứng đờ, tổ thủ buông xuống trà cụ, sợ xanh mặt lại quỳ rạp dưới đất.

Tống Khuyết thái độ như thế Phù Tô sắc mặt không có một tia không vui, có thể thấy được khí độ phi phàm, phát tay để cho bất an thị nữ lui ra, xin lỗi nói: "Là Phù Tô chiêu đãi không chu đáo, tất nhiên tiên sinh không thích uống trà, vậy ta đây trong viện có trăm năm mỷ tửu, định để cho tiên sinh uống no thống khoái."

Tống Khuyết vẫn lạnh lùng nói: "Ta cũng Bất Âm tửu."

Một mực sống chết mặc bay Chương Hàm nhìn không được nhũ mây, ánh mắt lạnh lùng nhìn xem biểu lộ lạnh lùng Tống Khuyết, tuy nhiên hấn đối với trên danh nghĩa là đế quốc trưởng tử Phù Tô tại hoàng vị tranh đoạt bên trong cũng không nhìn kỹ, nhưng cũng không cho phép người khác mạo phạm cùng hấn.

Liên xem như Phù Tô loại tính cách này khoan hậu người cũng có chút không vui.

Mấy tên thị vệ sớm cũng giận dữ, nhìn thấy công tử Phù Tô khoe miệng sớm đã không có nụ cười bộ dáng, bên trong một tên toàn thân Thiết Giáp cầm trong tay Trường Qua thị vệ găm thét: "Lớn mật, ở trước mặt công tử như thế làm càn." Huy động cái này Trường Qua tiến lên muốn cầm xuống Tống Khuyết.

Tống Khuyết không có động tác, hờ hững nhìn xem đám vọt lên thị vệ.

Trường Qua thị vệ mừng rỡ trong lòng, coi là Tống Khuyết bị khí thế của hấn chấn nhiếp đã hoảng sợ ngây người, qua nhón hàn quang lưu chuyển biểu hiện ra sắc bén vô cùng.

Vù. . .

Một đạo chớp mắt là qua tuyệt sắc kiếm quang hiện lên, Trường Qua thị vệ như bị điểm lai huyết đạo, đứng yên bất động, Thiết Giáp mặt nạ hốc mắt bên trong còn có thể nhìn thấy bảo lưu lấy dữ tợn sát ý, một luồng hơi lạnh bức người kiếm ý từ thị vệ trong cơ thể phun ra, mau lẹ đem thị vệ đóng băng thành băng, vỡ thành từng khỏa trong suốt sáng long lanh băng khối.

Chương Hàm đôi mắt kịch liệt co rút lại, trong lòng khiếp sợ không thôi, thật nhanh kiếm, bằng vào ta nhãn quang thế mà chỉ nhìn thấy một sợi nhàn nhạt kiếm quang chọt lóe lên, thân kiếm cũng không từng nhìn thấy, với lại kiếm ý cực âm lạnh, chỉ là trong nháy mắt liền đem thị vệ phân thành toái phiến. . .

【Thụ Nhân Dĩ Ngự không bằng thụ người lấy cá】đây là Hoàng Thư bên trong chí cao Bảo Điển《Chiến Thần Đồ Lục》bên trong bốn mươi chín phó Phù Điều giảng thuật võ học chí lý, những này võ học chí lý vô luận dùng đao vẫn là sử kiếm hoặc là quyền cước đều có thể, tuy nhiên Tống Khuyết đối với《Chiến Thần Đồ Lục》lĩnh ngộ chỉ là da lông, nhưng đến hấn trước mắt Võ Đạo Tông Sư cảnh giới tới nói, đao tức là kiếm, kiếm tức là đao, một chiêu một thức Hồn Nhiên Thiên Thành, Rút Đao Thuật cũng là Rút Kiếm Thuật.

《Chiến Thần Đồ Lục》coi trọng là Chí Âm cùng Chí Dương viên mãn kết hợp: Vô Cực Chi Cảnh, sau cùng mới có thể Phá Toái Hư Không.

Tống Khuyết tại đột phá Tông Sư thì mượn《Chiến Thần Đồ Lục》Đệ Thất Phù Điều mà đón ngộ cực âm cảnh giới, rồi tới cao cảnh giới Chí Âm chỉ thiếu chút nữa xa, vốn có xoáy xoắn ốc Chân Kinh tẩy luyện thành Hồn Âm chân nguyên.

Như thế nào chân nguyên? Chân nguyên là tại đột phá Tông Sư lúc Tam Hoa Tự Định, Thiên Địa Nguyên Khí chảy ngược tiến vào trong cơ thể ngưng luyện Tiên Thiên Chân Khí, Tiên Thiên Chân Khí đi qua Thiên Địa Nguyên Khí thói luyện mà chuyển hóa làm trạng thái Dịch chân nguyên, trong tự nhiên trạng thái Dịch là trạng thái Khí trọng lượng không chỉ gấp mười lần, Tông Sư so với Tiên Thiên càng là như vậy.

Mà Tống Khuyết tại Tông Sư bên trong Gia Đặc khác biệt,《Chiến Thần Đồ Lục》đặc thù bá đạo thuộc tính cực âm tăng thêm hấn tự thân sáng tạo xoáy xoắn ốc chặt chẽ kết hợp mà thành xoáy xoắn ốc Hồn Âm chân nguyên, mặc dù mới đột phá Tông Sư Cảnh Giới, nhưng so với sa vào Tông Sư mấy chục năm thế hệ trước không chút thua kém.

"Bảo hộ công tử!"Mấy tên thị vệ cuối cùng kịp phản ứng hét lớn,

Hoảng sợ bất an ngăn tại Phù Tô trước người.

Thực sự thực sự. . .

Ngoài phòng lít nha lít nhít tiếng bước chân truyền đến, thân mang giáp sắt màu đen Tần Quốc Trọng Giáp Binh vây quanh toàn bộ phòng, Trọng Giáp Binh cung tiến thủ toàn bộ trên đây cung tiến, nhìn chăm chăm hướng ngay vẫn như cũ ngồi trên ghế Tổng Khuyết.

Tổng Khuyết Bạch Y Tự Tuyệt đối với sát khí nồng đậm tới gần hơn ngàn Trọng Giáp Binh sắc mặt không có chút nào vẻ khăn trương, giống nhau kể hướng về mặt không biểu tình.

Tại kiểm chế bầu không khí sắp hít thở không thông lúc. . . .

Ba ba. . . .

"Tây Môn Tiên Sinh kiểm thuật để cho Phù Tô kinh diễm vô cùng, rất là bội phục a!" Phù Tô vỗ tay lớn tiếng tán dương.

Tổng Khuyết không quan tâm hơn thua: "Tiểu Đạo thôi!."

Phù Tô xoay người lại quát mắng: "Tây Môn Tiên Sinh đang tại làm gốc công tử diễn luyện kiểm thuật, các người vào để làm gì? Còn không mau mau lui ra!"

Tần Quân tướng lĩnh kinh hoàng quỳ xuống: "Không biết công tử đang tại diễn luyện kiểm thuật, Hạ Thần tội đáng chết vạn lần, mời công tử chuộc tội."

Phù Tô khoát khoát tay: "Còn không mau cút đi?"

Tần Quân tướng lĩnh kinh hoàng bái tạ, phát phát tay, Trọng Giáp Binh chỉnh tề như thủy triều nhanh chóng thối lui, chỉ một thoáng trong phòng trống rỗng.

Yên lặng một hồi, nhìn ra Tổng Khuyết không có mặt ngoài ý đồ đến ý tứ, Phù Tô nhịn không được cau mày nói: "Tây Môn Tiên Sinh tới đây sẽ không chỉ vì biểu hiện chính mình kiểm thuật a?"

Tổng Khuyết: "Tự nhiên không phải."

Phù Tô tự nhiên biết hẳn tới đây không phải vì biểu diễn võ lực, bằng không cũng sẽ không để thị vệ lui ra, không hiểu hỏi: "Cái kia không biết đến cần làm chuyện gì đâu?"

Tổng Khuyết bờ môi khẽ nhúc nhích, sử dụng chân khí truyền âm phương pháp, Phù Tô biến sắc, nhìn qua Tổng Khuyết trong mắt tràn ngập vẻ hoài nghi.

Tổng Khuyết không có tiếp tục truyền âm, ánh mắt nhẹ liếc về Chương Hàm cùng mấy tên Thiết Giáp thị vệ, ý tứ không cần nói cũng biết, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết.

Phù Tô cau mày trầm ngâm chỉ chốc lát, đối Chương Hàm cười nói: "Chương tướng quân sự vụ bận rộn, Phù Tô bên này cũng không quá mức đại sự, liền không lưu tướng quân."

Chương Hàm tự nhiên biết Phù Tô lời nói bên trong trực khách chỉ ý, tuy nhiên đối với Tổng Khuyết truyền âm nhập mật nói tới rất là hiếu kỳ, thế mà để cho khí độ phi phàm công tử Phù Tô sắc mặt đại biến, nhưng cũng biết Đạo làm Thần, không nên biết không cần biết, chấp tay cáo lui: "Công tử khách khí, Chương Hàm cáo lui."

Phù Tô đợi đến Chương Hàm thân ảnh sau khi rời đi, đối mấy tên Trường Qua thị vệ nói: "Các người cũng ra ngoài, canh giữ ở cửa ra vào không có ta mệnh lệnh đừng cho người tiến đến."

Trường Qua thị vệ đầu lĩnh do dự một chút muốn nói cái gì, nhưng ở Phù Tô nghiêm khắc dưới ánh mắt không dám nói cái gì, mang theo mấy tên thị vệ lui ra ngoài.

C-K-Í-T..T...T. . . .

Cửa phòng bị thị vệ nhẹ nhàng đóng lại, giờ phút này trong phòng cũng chỉ còn lại có Phù Tô giống như Tổng Khuyết.

Hai người đều yên lặng không nói, Tổng Khuyết phong khinh vân đạm ngồi ở chỗ đó, nhìn xem Phù Tô muốn nói lại thôi bộ dáng.

Trầm ngâm thật lâu, Phù Tô chau mày nhìn chăm chăm Tổng Khuyết, ngữ khí trịnh trọng nói: "Ta vì đế quốc trường tử, ai sẽ hại ta? Hoặc là nói ai dám? Còn người nữa cùng ta Cữu Cữu quan hệ có gì bằng chứng?"

Người nói Phù Tô vì sao trịnh trọng như vậy sự tình? Để cho Chương Hàm cùng bọn thị vệ lui ra? Bởi vì Tổng Khuyết truyền âm nhập mật nói câu nào: "Xương Bình Quân khởi binh lập Sở Chi trước từng viết một lá thư cho ta Tổ Phụ, nói hẳn cử động lần này quá mức được ăn cả ngã về không, sẽ liên lụy đến người, để cho ta Tổ Phụ bảo đảm người nhất mệnh."

Sử Ký Xương Bình Quân: Xương Bình Quân (trước 271 năm --- trước 223 năm), mẹ họ Hùng thị, Chiến Quốc Mạt Kỳ Sở Vương, trước công nguyên 223 năm tại vị. Mẫu thân vì là Tần Quốc Công Chúa, Ngoại Tổ Phụ vì là Tần Chiêu Tương Vương. 《Sử Ký Tác án》: "Xương Bình Quân, Sở Chi công

tử, (Tần Thủy Hoàng) lập coi là (Tần) tướng, sau khi tử tại Đình Thành, Hạng Yên lập làm Kinh Vương, sử mất tên."

Hắn là Chiến Quốc Mạt Kỳ Sở Quốc Công tử, thụ phong làm Xương Bình Quân, sĩ tại Tần, vì là Tần Trang Tương Vương, Tần Vương Chính bề tôi. Trước 238 năm, cùng Lã Bất Vi, Xương Văn Quân thụ mệnh bình định Lạc Ái Chi Loạn, mặc kệ Tướng Quốc, dời đình Trần đẹp an xoa Sở dân.

Tần Vương Chính hai mươi hai năm (trước 225 năm) Phẫn Tần tại đình Trần, sau khi tác chiến bất lợi, hướng về Gangnam bại lui. Sở Vương Phụ Sô năm năm (trước 223 năm), Tần Quân công chiếm Sở Đô Thọ Xuân, Phụ Sô bị bắt. Xương Bình Quân bị Sở Tướng Hạng Yên ủng vì là Sở Vương, tại Hoài Nam một vùng tiếp tục phản kháng Tần Quốc. Vương Tiễn, Mông Vũ dẫn đầu Tần Quân tới công, Xương Bình Quân binh bại bỏ mình, Hạng Yên tự sát. Sở Quốc diệt vong.

Phù Tô tự nhiên biết phụ hoàng chậm chạp không lập thái tử nguyên nhân cũng là hắn Cứu Cứu Xương Bình Quân phản nghịch đế quốc, tại đình Trần Trọng mới xây lập Sở Quốc, binh bại thân tử, mà hắn thân phận như vậy ở trong đế quốc liên lộ ra xấu hổ vô cùng.

Biết như thế bị ả sự tình người cũng không coi là nhiều, Tống Khuyết điểm ra Phù Tô cùng Xương Bình Quân ở giữa quan hệ, tự nhiên hắn không đang hoài nghi Tống Khuyết ý đồ đến, nhưng đối với thân phận của hắn Phù Tô vẫn có chút nghi hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48 : Công Tử Tô

"Xem cái này, công tử tự nhiên tin tưởng ta nói tới." Tống Khuyết từ trong ngực móc ra một quyển nhỏ bé trúc giản đặt ở trên mặt bàn đối với hoài nghi Phù Tô nói.

"Chẳng lẽ đây là. . . ." Phù Tô bị kinh ngạc, đứng dậy đi đến Tống Khuyết trước bàn cầm lấy này nước son đen như mực trúc giản, mở ra nhìn lên thượng diện cũng là trước Sở Văn tự, chỉ chốc lát biểu tình biến hóa không chừng, tự hi tự bi thấp giọng tự nói: "Cứu Cứu. . . Người đây là cần gì chứ. . ."

Tống Khuyết sớm biết Phù Tô biết cái này bộ hình dáng, bởi vì cái này trúc giản là chính hắn giả tạo, giả gia hắn Tống Ngọc là Sở Quốc danh vọng rất cao quan viên đối với trước kia Sở Quốc Công tử Xương Bình Quân có chút qua lại, thường xuyên thông báo câu thông, Tống Khuyết cứ dựa theo Xương Bình Quân thủ bút khắc một phần Sở tự thư giản.

Tây Môn lão đệ:

Huynh sắp nổi binh Phẫn Tần, trọng lập Sở Quốc, nhưng ở Tần nhiều năm vì là cùng nhau biết rõ Cường Tần hung mãnh, mà Doanh Chính chắc chắn sẽ giận tím mặt, thế tất điều động đại quân bắt giết mà đến, huynh thành bại trước tạm bất luận, huynh này Châu Ngoại khẳng định sẽ chịu ta liên lụy, hi vọng Lão Đệ xem ở ngày xưa tình bên trên tại thời khắc mấu chốt cứu vi huynh này Châu Ngoại nhất mệnh!

Mị huynh dâng lên!

. . . .

Phù Tô trong lòng lại không hoài nghi, không chỉ là Tống Khuyết xuất ra thư từ còn có sau cùng mị tự thượng diện, biết Xương Bình Quân là hắn Cứu Cứu người không hề ít, nhưng tăng thêm hắn Cứu Cứu thân bút thư từ cùng lạc khoản người họ tên để cho Phù Tô tin tưởng Tống Khuyết lời nói.

Tất nhiên rõ ràng Tống Khuyết ý đồ đến, Phù Tô tiến lên thi lễ nói cảm tạ: "Nhiều năm như vậy đi qua, Tây Môn Tiên Sinh Tổ Phụ còn luôn luôn quái niệm Phù Tô, thật sự là vô cùng cảm kích, không biết tiên sinh Tổ Phụ hiện tại nơi nào?"

Tống Khuyết nhớ tới gia gia hắn Tống Ngọc, sắc mặt bi thương: "Lão nhân gia ông ta. . . Qua đời. . ."

Phù Tô xin lỗi nói: "Không có ý tứ, không nghĩ tới Lệnh Tổ cha cũng tiên thăng. . ."

Tống Khuyết khôi phục nhất quán Lãnh Nhiên biểu lộ: "Không có gì, Gia Tổ cha tại một năm trước qua đời, trước khi đi đem phần này thư từ giao cho ta, để cho ta hoàn thành lúc trước hắn sự tình."

Phù Tô trên mặt nghi hoặc: "Trước đó người luôn luôn chưa từng hiện thân, hiện tại vì sao xuất hiện đâu?" Đây là hắn có chút không rõ địa phương.

Tống Khuyết lạnh lùng nói: "Đề Vị chi tranh hung hiểm vô cùng, Thắng giả sinh mà người thua chết, nếu như người phụ hoàng trăm năm về sau Đế Vị chưa truyền thừa cho người, người cho rằng người những Huynh Đệ Hội đó buông tha người?"

Phù Tô không thể tin được, nhú mảy hỏi: "Tây Môn Tiên Sinh nói có đúng hay không quá mức nói chuyện giật gân? Không nói trước phụ hoàng hiện tại thân Cường Thê lớn mạnh, coi như trăm năm về sau Đế Vị chi tranh cũng không trở thành giết huynh Đồ đệ a?"

Tổng Khuyết trong lòng âm thầm lắc đầu, người công tử này Tô Quả nhưng giống như trong lịch sử không sai biệt lắm, tuy có điểm tâm kế nhưng vẫn là quá mức ngây thơ, ngữ khí có một tia khinh miệt: "Tần Hoàng khai sáng Vạn Cổ khai dòng, vạn dặm Cẩm Tú giang sơn tại một người chường không, người cho rằng người những cái kia cùng cha Dị Mẫu không có chút nào cảm tình Huynh Đệ Hội để người chường không cái này Đại Tần giang sơn?"

Phù Tô im lặng không nói, hần tính cách tuy nhiên tương đối rộng dầy Nhân Đức, nhưng đối với những huynh đệ kia xa lánh thù địch vẫn là có thể cảm giác được, nếu như không có một điểm tâm cơ thủ đoạn, cũng sẽ không bị Doanh Chính chỗ yếu thích.

Tổng Khuyết cũng không có tiếp tục nói chuyện, lạnh nhạt ngồi trên ghế nhìn xem sắc mặt biến hóa không chừng Phù Tô.

Chỉ một thoáng trong phòng chỉ còn lại có hai đạo nhẹ nhàng tiếng hít thở.

Phù Tô yên lặng một hồi, dần dần đánh vỡ yên tĩnh, chấp tay thi lễ âm thanh khàn khàn: "Tiên sinh lấy gì dạy ta?"

Tổng Khuyết chưa hề nói dạy cái gì, mà chính là hỏi: "Người vì sao hỏi ta?"

Không hổ là Doanh Chính trưởng tử, phong phạm bất phàm đã khôi phục lạnh nhạt tự nhiên

Biểu lộ, trưởng cục khom người trịnh trọng nói: "Tây Môn huynh Siêu Thoát ra khỏi Trần Thế, không giống Phù Tô người trong cuộc thấy không rõ, lý không thuận, để xem Tây Môn huynh đã tính trước, thế tất năng lượng chỉ giáo Phù Tô!"

Tổng Khuyết không có lập tức đáp ứng, mà chính là cảm trong tay Bội Kiếm giờ lên hỏi: "Công tử có biết đây là vì sao kiếm?"

Phù Tô nhú mảy, không quá khẳng định: "Thiên. . Vãn. . ?"

Tổng Khuyết gật gật đầu, khẳng định Phù Tô suy đoán: "Không sai đây chính là Danh Kiếm phổ xếp hàng thứ nhất Thiên Vãn kiếm!"

Phù Tô kinh hãi: "Ta ngay từ đầu nhìn thấy cũng cảm giác rất giống,

Không nghĩ tới thật sự là Thiên Vãn kiếm, mấy năm trước kiếm này không phải là bị Dao Ma Tổng Khuyết tại A Phòng Cung cho đánh cắp sao? ."

Tổng Khuyết giải khai hần nghi hoặc: "Một năm trước tại hạ tại Tổng Khuyết gặp nhau, nhìn thấy trong tay hần Thiên Vãn kiếm rất là ưa thích, liền giống như Tổng Khuyết đấu một trận, đoạt kiếm này."

Phù Tô càng là giật mình, vỗ tay tán thưởng: "Đoạn thời gian trước đế quốc phái ra đại quân cần quét Mặc Gia phản nghịch, La Vồng sáu vị chữ thiên sát thủ Lục Kiếm Nô đối đầu Dao Ma, lại chết một cái đỉnh cấp hảo thủ, này Tổng Khuyết theo hồi báo đã nửa bước Tông Sư, không nghĩ tới Tây Môn huynh càng hơn một bậc lại Dao Ma trong tay đoạt kiếm."

"Có Tây Môn Xuy Tuyết Thiếp Thân Hộ Vệ, vậy ta không sợ những thích khách đó sát thủ." Phù Tô thâm nghĩ đến.

Tổng Khuyết không muốn thảo luận cái đề tài này, quay lại vừa rồi nói sự tình: "Kiếm chính là Hung Khí, muốn lộ ra phong mang mới có thể danh liệt Kiếm Phổ, người càng là như vậy, không nóng không lạnh người khác làm thế nào biết thực lực người? Tần Hoàng như thế nào yên tâm đi cái này Vạn Thế Cơ Nghiệp giao cho công tử người đây?"

Một câu bùng tỉnh người trong mộng, Phù Tô giật mình mình bạch, sắc mặt vui vẻ ra mặt: "Tây Môn huynh chỉ là. . ."

Tổng Khuyết khẳng định nói: "Không sai, Tang Hải chi thành!"

Phù Tô như có điều suy nghĩ nói: "Đây là phụ hoàng đối với ta khảo nghiệm."

Tổng Khuyết: "Công tử không chỉ có phải hoàn thành khảo nghiệm, còn muốn cho Tần Hoàng đối với người lau mắt mà nhìn!"

Phù Tô cung kính hỏi: "Như thế nào để cho phụ hoàng lau mắt mà nhìn đâu?"

Tổng Khuyết: "Rất đơn giản, thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, Tần Hoàng cũng đau đầu chur từ bách gia thế lực, Tang Hải vừa vãn có cái đương thời học thuyết nổi tiếng Nho Gia, công tử chỉ cần lôi kéo hoặc là chen ép lại Nho Gia, này Tần Hoàng chắc chắn sẽ cực kỳ vui mừng, tự nhiên khảo nghiệm thuận lợi thông qua."

Phù Tô vẫn còn do dự không quyết: "Có thể là Nho Gia thế lực không tầm thường, một mực chen ép nếu là bọn họ lên phản nghịch tâm tư, đây không phải là biến khéo thành vụng?"

Tổng Khuyết: "Đương nhiên không thể một mực chen ép, cần công tử ân uy tĩnh thì a!"

Phù Tô chấp tay: "Kính xin chỉ giáo!"

Tổng Khuyết: " "Thiên hạ rộng ràng, đều là lợi lai; thiên hạ nhón nháo, đều là sắc hương về, có người địa phương liền có lợi ích xung đột, Nho Gia cũng sẽ không đào thoát loại này sự tình, công tử chỉ cần lôi kéo một bộ phận, chèn ép một bộ phận, Nho Gia tự nhiên sụp đổ."

Phù Tô mặt lộ đại hi: "Tây Môn huynh tài học uyên bác, có huynh giúp ta là chính là đại hạnh."

Tổng Khuyết thần nhiên nói: "Công tử quá khen, tại hạ chỉ là một điểm nông cạn ý kiến, bị chê cười "

Phù Tô: "Tây Môn huynh quá khiêm tốn."

Tổng Khuyết: "Tang Hải hành trình ta sẽ đi theo, công tử an toàn không cần phải lo lắng."

Phù Tô ôm quyền tạ: "Huynh to lớn ân, suốt đời khó quên a!"

Tổng Khuyết lắc đầu: "Đây là ta đáp ứng gia gia muốn làm sự tình, tự nhiên toàn lực mà làm."

Phù Tô: "Có thời gian để cho Phù Tô đi tự mình Tế Bái một phen Gia Tổ cha!"

Tổng Khuyết: "Đa tạ công tử."

Phù Tô đi tới cửa kêu lên: "Người tới."

Một tên thị vệ cúi đầu khom người đáp: "Công tử!"

Phù Tô phân phó nói: "Mang Tây Môn Tiên Sinh đi U Tỉnh nhà phòng nghỉ ngơi, không có ta mệnh lệnh bất luận kẻ nào không thể quấy rầy hắn, biết không?"

Thị vệ cung kính thông suốt nói: "Vâng, công tử!"

Tổng Khuyết ôm quyền cảm tạ: "Đa tạ công tử chiêu đãi, tại hạ đi trước."

Phù Tô cười nói: "Tây Môn huynh khách khí."

Thị vệ tuy nhiên nghi hoặc vì sao mới vừa rồi còn giương cung bạt kiếm hai người vì sao hiện tại quan hệ như thế hòa hợp, nhưng hắn cũng biết đây không phải hắn một cái nhỏ nhỏ thị vệ có thể biết. Đi vào Tổng Khuyết bên người, cung kính nói: "Tây Môn Tiên Sinh, mời tới bên này."

Tổng Khuyết hướng về Phù Tô chấp tay một cái, đi theo thị vệ đi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49 : Thu, Đông

Thị vệ cung kính phía trước dẫn đường, Tổng Khuyết yên lặng đi theo, đi qua một đạo thật dài hành lang, đến một cái giản dị U Tỉnh phòng ốc trước.

Thị vệ cúi đầu cung kính nói: "Tiên sinh, chúng ta đến."

Tổng Khuyết nhàn nhạt theo tiếng: "Ừm!"

Thị vệ biết vị này là công tử khách quý, sơ suất không được, đẩy ra cửa phòng lễ độ cung kính nói: "Tiên sinh, mời vào bên trong"

Tổng Khuyết không nói gì, gật gù đầu đi vào, nhàn nhạt Đán Mộc hương thơm tràn ngập ở bên cạnh, chạm rỗng khắc hoa cửa sổ cữu bên trong bắn vào lốm đốm lấm tấm nhỏ vụn ánh sáng mặt trời, tinh tế dò xét một phen, mặc kệ bàn, ghế dựa, trụ cũng là trang nhã mộc mạc cẩn thận Tần văn hoa văn trang sức, hẳn đối với chỗ ở nhất phương hướng về không có quá đại yếu cầu xin, bất quá đối với Phù Tô như thế cẩn thận an bài cũng có thể nhìn ra bên trong lấy lòng ý vị, bất kể thế nào nói hắn vẫn là thật hài lòng.

Thị vệ tâm thần bất định bất an đối diện không biểu lộ Tổng Khuyết cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Tiên sinh có thể là không hài lòng lắm? Nếu không tiêu nhân cái này cho tiên sinh đổi một gian."

Tổng Khuyết ngồi đang tản ra mùi đàn hương Từ Đàn Mộc trên ghế, thản nhiên nói: "Không cần, gian phòng này ta rất hài lòng."

Nghe được Tổng Khuyết thái độ hài lòng, thị vệ rõ ràng thở phào: "Tiên sinh hài lòng liền tốt, công tử giao phó cho để cho Thu Cúc, Đông Mai tới chiếu cố tiên sinh sinh hoạt thường ngày."

Tổng Khuyết rất rõ ràng thị vệ nói Thu Cúc, Đông Mai có ý tứ gì, cũng là chiêu đãi khách quý một loại thị nữ, từng cái quốc sắc thiên hương, lôi kéo người khác không ở ngoài ba loại phương pháp, sắc đẹp, quyền lợi, tiền tài, Phù Tô biết hiện tại quyền lợi cho không, mà tiền tài đối với một cái võ lâm Tuyệt Đỉnh Cao Thủ tới nói sức hấp dẫn không lớn, liền dùng sắc đẹp tới lôi kéo Tổng Khuyết, một phương diện cho hắn biết Phù Tô rất xem trọng hắn, một phương diện khác cũng đưa đến giám thị Tổng Khuyết tác dụng, tuy nhiên Tổng Khuyết xuất ra Xương Bình Quân bí ẩn thư từ, có thể một vị quanh năm đang câu tâm đầu sừng bên trong vượt qua Phù Tô sẽ không như thế đơn giản liên tin tưởng Tổng Khuyết.

Tổng Khuyết trong lòng mạch suy nghĩ rõ rệt, biết thị nữ khẳng định đến lưu lại, bằng không Phù Tô liền sẽ đem lòng sinh nghi, lạnh nhạt nói: "Rất tốt, nói với công tử âm thanh tại hạ đa tạ."

Thị vệ xưng vâng: "Vâng, tiên sinh, nếu là tiên sinh không có việc gì tình phân phó tiểu nhân, này tiểu nhân cái này kêu là Thu Cúc, Đông Mai hai vị thị nữ đến đây."

Tổng Khuyết nhẹ nhàng vuốt cằm nói: "Lui ra đi."

Thị vệ cúi đầu cúi đầu chậm rãi lui ra ngoài.

Tổng Khuyết ngồi tại trang nhã Tàn Thi bên trong nhà gỗ nhắm mắt dưỡng thần, tại vừa mới đi theo thị vệ lại tới đây trên đường, hắn biết cảm giác cảm nhận được rất nhiều ẩn tàng khí tức, tòa phủ đệ này bên ngoài bao quát bên trong gấp, coi như Tuyệt Đỉnh Cao Thủ tiến vào bên trong cũng là chỉ có thể chạy trốn chết kết cục.

Bất quá đối với đã Tông Sư hắn tới nói, Tông Sư phía dưới giống như con kiến hôi, Tiên Thiên tuyệt đỉnh cũng chỉ là lớn một chút con kiến hôi mà thôi.

Cộc cộc. . Đát. .

Ngoài phòng truyền đến nhẹ nhàng tiếng bước chân, theo âm thanh càng ngày càng gần, hai cái duyên dáng yêu kiều thiếu nữ đi tới.

Nhìn thấy Tổng Khuyết đang tại nhắm mắt dưỡng thần, hai người không dám đánh nhiễu, lẳng lặng cúi đầu đứng đấy một bên.

Thật lâu, Tổng Khuyết mới chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn xem không nhúc nhích tí nào cung kính đứng đấy hai tên thị nữ thản nhiên nói: "Chính mình giới thiệu một chút chính mình đi!"

Nhìn qua tuổi khá lớn một điểm ước chừng mười tám, chín tuổi ăn mặc cúc xiêm y màu vàng thị nữ âm thanh rõ ràng liên tục cung kính đáp: "Là tiên sinh, nô tỳ Thu Cúc, năm nay mười tám tuổi."

Bên cạnh một tên khác nữ hài nhi người mặc phấn sắc y phục thượng diện thêu lên đám Hồng Mai, rụt rè nói: "Nô lệ. Tỳ. . Đông Mai, mười bảy tuổi. . ."

Tổng Khuyết nhìn xem hai người hỏi: "Hai người các ngươi nhưng còn có người nhà?"

Thu Cúc âm thanh có một chút sần sỏi đáp: "Chúng ta đều không có người nhà."

Đông Mai cắn môi đi theo gật đầu.

Tổng Khuyết thấp giọng thở dài: "Tuế nguyệt này Thiên Thu đã thay đổi này, người không phải này cây cỏ đều không này. Các ngươi hiện tại ăn ở đều có, làm gì nhớ lại đi qua?"

Thu Đông hai người đều là gật đầu đáp: "Vâng, tiên sinh."

Tổng Khuyết gật gật đầu: "Ừm, các ngươi đi chuẩn bị nước nóng, ta muốn tắm rửa thay quần áo."

"Vâng, tiên sinh." Hai người cung kính lui xuống đi.

Tổng Khuyết lẳng lặng ngồi tại chiếc ghế bên trên tự hỏi,

Phù Tô hiện tại sơ bộ tin tưởng hắn, bước đầu tiên đã hoàn thành, lập tức đến Tang Hải hành trình chính là trọng yếu nhất biến hóa chỗ, Sử Ký công tử Tô là bị Doanh Chính sung quân đến Biên Quan Thượng Quận cùng Mông Điem chống cự Hung Nô, về sau Doanh Chính lưu động thiên hạ mà đi tới đòi cát bệnh nặng, lập di ảnh mà bị Trung Xa Phù Lệnh Triệu Cao, Thừa Tướng Lý Tư, Thập Tam Hoàng Tử Hồ Hợi bọn người xuyên tạc, công tử Tô theo Triệu Cao bọn người xuyên tạc di ảnh mà tự sát thân vong, sau cùng Tàn Nhị Thế mà chết.

Bất quá hắn hiện tại có một bàn rất lớn cờ muốn dưới, cho nên trước tiên muốn giúp Phù Tô leo lên Thái Tử Chi Vị, về sau mới có thể tốt hơn thực hiện kế hoạch, Tổng Khuyết trong mắt lóe ra không chừng quang mang.

"Tiên sinh, có thể tắm rửa." Thu Cúc âm thanh vang lên.

Tổng Khuyết thu hồi suy nghĩ, đứng dậy nhẹ nhàng vuốt cằm nói: "Phía trước dẫn đường đi."

Thu Cúc cung kính hành lễ tay phải húc môi nói: "Tiên sinh, mời tới bên này. . ."

. . .

Đề phòng thâm nghiêm hành cung bên trong.

Một tên người đeo dài ngắn song kiếm nam tử cung kính đối đầu thủ đưa lưng về phía hắc nam tử nói: "Bệ hạ, Thiên Vấn kiếm tại một cái tên là Tây Môn Xuyết trong tay."

Người nói chuyện này rõ ràng là vừa mới rời đi Phù Tô phủ đệ Chương Hàm, hắc chỗ hô bệ hạ tự nhiên là quét thiên cổ nhất đế Tàn Thủy Hoàng Doanh Chính.

Hai tay chấp sau lưng Doanh Chính nhìn không thấy bất luận cái gì hi vọng, âm thanh cũng không có chút nào ba động: "Ồ? Tây Môn Xuyết. . ."

Chương Hàm đoán không ra Doanh Chính tâm tư, chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí nói: "Người này đang tại công tử Phù Tô trong phủ đệ, với lại. . . Với lại. . ."

Doanh Chính xoay người lại, uy nghiêm nói: "Với lại cái gì?"

Tại Doanh Chính đen nhánh như châm Đổng Quang dưới, Chương Hàm không dám do dự chi tiết đưa tin: "Với lại công tử đối đãi người này rất là tôn trọng, an bài Thu Cúc, Đổng Mai hai vị hầu hạ hắc hắc."

Xem ra người này đối với Phù Tô rất trọng yếu a, hi vọng ngươi có thể cho Phù Tô trợ giúp đi, bằng không. . . . Doanh Chính trong mắt lệ mạng lấp lóe.

Yên lặng chỉ chớp lát, Doanh Chính nói: "Việc này không cần phải đề ý đến, Quả Nhân biết."

Chương Hàm thở phào, hiện tại Tàn Hoàng uy nghiêm càng lúc càng nồng nặc, liền ngay cả hắc tại Doanh Chính trước mặt đều có một chút không thoải mái, thầm nghĩ lấy trong miệng không chậm đáp: "Vâng, bệ hạ, Vi Thần lui ra."

Nhìn thấy Doanh Chính nhàn nhạt gật gù đầu, Chương Hàm cung kính lui ra ngoài.

Lộ ra cung điện đại môn, Doanh Chính nhãn quang như điện nhìn về phía Phù Tô phủ đệ phương hướng khoe miệng hơi hơi giương lên tự đắc đắc đắc: "Tây. . Môn. . Xuyết. . Xuyết. . . Thú vị

!"

. . . .

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50 : Thương Long

U Tình trong phòng nhỏ, xinh đẹp ngọt ngào thị nữ Thu Cúc đang lo lắng mảy may khó khăn mặt đứng ở bên ngoài, đối cửa gian phòng một bộ do dự bộ dáng, Tây Môn Tiên Sinh đã phân phó, để cho nàng mấy ngày nay không nên quấy rầy hắc tử quan tu luyện, mà vừa rồi công tử để cho nàng tới thông tri Tây Môn Tiên Sinh đi đại sảnh, nàng hiện tại không biết làm sao bây giờ mới tốt.

Quên, công tử phân phó sự tình không thể do dự vẫn là tranh thủ thời gian thông tri tiên sinh đi, nghĩ tới đây Thu Cúc không đang xoắn xuýt, giờ lên đôi bàn tay trắng như phấn gột lên cửa phòng lúc.

Kết. . .

Môn vừa vặn mở ra, một đạo tái nhợt Như Tuyết gương mặt nam tử chậm rãi đi ra cửa phòng.

Ách. . . Thu Cúc đôi bàn tay trắng như phấn vẫn còn ở không trung nhìn trước mắt Tổng Khuyết, xấu hổ không biết làm sao.

Lãnh đạm như nước Tống Khuyết nhìn xem có chút không biết làm sao thì nữ hỏi: "Chuyện gì?"

Thu Cúc cúi đầu ứng nhỏ giọng nói: "Công tử cho mời tiên sinh đi đại sảnh gặp gỡ."

Tống Khuyết gật gật đầu: "Dẫn đường đi."

Xem ra đã muốn xuất tóc đi Tang Hải chi thành, bằng không Phù Tô sẽ không quấy rầy hắn, đi theo thướt tha dáng người tiểu thị nữ đằng sau Tống Khuyết như có điều suy nghĩ.

Một đường không nói chuyện.

Xuyên qua uốn lượn hạt mọc hành lang đi vào phủ đệ cửa đại sảnh, Thu Cúc dừng bước lại quay người xoay người hành lý: "Tiên sinh đến, nô tỳ lui ra."

Nhìn thấy Tống Khuyết nhẹ nhàng gật đầu, Thu Cúc cung kính đi.

Tống Khuyết không nhanh không chậm hướng đi lộng lẫy trang trọng phủ sảnh, đi tới cửa còn chưa tiến vào, liền nghe đến Phù Tô tiếng chào hỏi truyền đến.

"Ha-Ha, Tây Môn huynh mấy ngày nay qua được chứ?"

Nhìn xem vẻ mặt tươi cười Phù Tô, Tống Khuyết chấp tay thân nhiên nói: "Làm phiền công tử quai niệm, mấy ngày nay qua rất tốt!"

Phù Tô khoát khoát tay, xin lỗi nói: "Tây Môn huynh cũng không thể nói như vậy, cái gì làm phiền không làm phiền, mấy ngày nay Phù Tô bởi vì Tang Hải hành trình có chút bận rộn, sơ suất huynh trưởng, là Phù Tô sai."

Tống Khuyết một bộ cảm động bộ dáng: "Công tử quá đề cao, Tang Hải sự tình trọng yếu nhất, hắn cũng là việc nhỏ mà thôi."

Phù Tô đi vào trước người nắm lấy Tống Khuyết cánh tay: "Tây Môn huynh hiểu rõ đại nghĩa, Phù Tô hổ thẹn a, ai nha, chúng ta đứng đây nói lâu như vậy, đều không có đề cho huynh nhập tọa, huynh mau mau nhập tọa!" Lôi kéo Tống Khuyết ân cần cười nói.

Tống Khuyết trong lòng âm thầm gật đầu không hổ là trong hoàng tộc người, chiêu hiền đãi sĩ thủ đoạn phi phàm, nếu là người bình thường chịu đến đãi ngộ như thế, khẳng định cảm ân không thôi, thể thân phục a

Tống Khuyết không hề ngồi xuống, trong lòng suy nghĩ, sắc mặt trầm trọng nói: "Công tử nói quá lời, công tử không ngồi, cái kia có tại hạ cho tòa chỗ?"

Phù Tô còn muốn nói tiếp, nhìn thấy Tống Khuyết ánh mắt kiên định cũng không có kiên trì, trở lại chủ vị ngồi xuống.

Trầm ngâm một hồi, Phù Tô chậm rãi nói: "Hôm nay phụ hoàng hạ chỉ, đề cho ta liền có thể đi Tang Hải thành."

Tống Khuyết mắt sáng lên: "Cuối cùng bắt đầu nha. . ."

Phù Tô tiếp tục nói: "Lần này đi Tang Hải trọng yếu nhất chính là Thận Lâu."

Tống Khuyết không có chút nào ba động tâm tình bị cái này hai chữ chỗ chấn động, nhũ mày không hiểu: "Tần Hoàng công tích vạn cổ đệ nhất, chẳng lẽ thế gian lưu truyền Tần Hoàng tạo Cự Thuyền dò xét hải ngoại tiên sơn, tìm Bất Tử Tiên Dược là thật?"

Phù Tô cũng là không thể xác định, do dự nói: "Tựa như là."

Tại Doanh Chính đưa con trai này trước mặt, Tống Khuyết không có để ý Phù Tô mặt mũi châm chọc nói: "Quyết ngang trên trời dưới đất, thống Bát Hoang Thủy Hoàng Đế thế mà tin tưởng như thế chuyện hoang đường, thật sự là buồn cười."

Phù Tô cũng không có để ý, nhìn xem mặt mũi tràn đầy trào phúng cười Tống Khuyết trầm trọng nói: "Thương . Long . Thất . Túc ."

Tống Khuyết ngưng lông mày hỏi: "Thương Long Thất Túc?"

Phù Tô gật gật đầu, đứng dậy đi vào cửa sổ nhìn qua xanh lam bầu trời, tựa như tự quyết định: "Trong truyền thuyết Vũ Vương Cơ Phát lên Chu diệt Thương về sau, mệnh Khương Thái Sư vượt biển mà đi, Thái Công ở một tòa hải ngoại tiên sơn bên trên chôn giấu một cái bí mật."

Tống Khuyết nói ra: "Thương Long Thất Túc?"

Phù Tô sắc mặt nghiêm túc tiếp tục nói: "Không sai, chính là Thương Long Thất Túc, có hay không Trường Sinh Bất Tử Dược không biết, nhưng có thể khẳng định một điểm."

Tống Khuyết không có hỏi tới, nhìn xem độ chân trở lại chủ vị Phù Tô.

Cầm lấy trên bàn chén trà, Phù Tô nhẹ nhàng nhấp một cái đoán tiếp tục nói: "Thương Trụ tuy nhiên Đảo Hành Nghịch Thi, nhưng Quốc Lực vô cùng cường đại, Vũ Vương Cơ Phát làm sao có thể diệt Thương Đại? Mà Thương Long Thất Túc liền chôn giấu dạng này bí mật, đây là một cổ phá vỡ thiên

hạ lực lượng, cho nên phụ hoàng mới không tiếc bất cứ giá nào muốn tìm tới Thương Long Thất Túc. . ."

"Thì ra là thế. . ." Tổng Khuyết nhủ thầm nghĩ, khó trách Doanh Chính như thế vội vàng, mới diệt Lục Quốc không lâu liền hao phí như thế nhân lực, vật lực kiến tạo to lớn Thận Lâu, nguyên lai là sợ hãi có người lấy được Thương Long Thất Túc bí mật về sau, đối với Đại Tần Đế Quốc uy hiếp. . .

Phù Tô nhìn xem trầm tư Tổng Khuyết ôm quyền trình trọng nói: "Tây Môn huynh, chuyến này Thận Lâu sau cùng hoàn thành là trọng yếu nhất, hết thảy xin nhờ Tây Môn huynh."

Nhìn xem như thế chiêu hiền đãi sĩ Phù Tô, Tổng Khuyết không dám tự ngạo, đứng lên nói: "Công tử khách khí, tại hạ tự nhiên lực tần có khả năng!"

Phù Tô vui vẻ ra mặt: "Này Phù Tô trước tiên cảm ơn, ngày mai chúng ta muốn lên đường Tang Hải, Tây Môn huynh nhưng có vấn đề?"

Tổng Khuyết gật gật đầu: "Rõ ràng, vậy tại hạ về trước đi thu thập một chút."

Phù Tô đứng dậy muốn tiễn đưa: "Này Phù Tô đưa tiễn Tây Môn huynh!"

Tổng Khuyết ôm quyền nói cảm ơn: "Không cần làm phiền công tử, tại hạ cáo từ."

Phù Tô bướng bỉnh bất quá, chỉ có thể theo hân: "Đi thông thả."

Tổng Khuyết không nói gì, nhẹ nhàng gật đầu mỉm cười, nắm lấy Thiên Văn kiếm quay người mà đi. . .

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51 : tề tụ

Cô. . Cô. . . Ặc Ặc. . .

Một cỗ bè ngoài phố phố thông thông cự đại xe ngựa tại trên đường chạy lầy, bốn phía rải lấy ngòi tại ngựa cao to thân trên lấy hắc sắc y phục hàng ngày hộ vệ, từng cái cầm trong tay trường kiếm kỷ luật nghiêm minh, động tác ngay ngắn trật tự, vừa nhìn không phải phố thông hộ vệ.

Phố thông ở ngoài thung xe biểu, trong xe lại một trời một vực khác biệt, đủ loại Mã Nã tô điểm, tử sắc Huyền Mộc làm thành cái bàn hai bên tọa lạc lấy hai người.

Phù Tô ngồi quỳ chân tại cửa hàng trên ghế, nhìn xem đang uống nước Tổng Khuyết có chút bất đắc dĩ.

Từ Hàm Dương xuất phát đến bây giờ đã mấy ngày, vi biểu bày ra đối với Tổng Khuyết tôn trọng, hân mời Tổng Khuyết cùng một chỗ tại hân trên xe ngựa, nếu là người khác để cho Phù Tô như thế đối đãi, tất nhiên là đã cảm ân nước mắt, người này lại không có chút nào để ý, mà trải qua mấy ngày nữa ở chung hân phát hiện, người này lạnh là thâm nhập Cốt Tủy, mà không phải đối với sự tình đối với người, Phù Tô bản thân cũng tương đối rộng lượng cho nên ngay từ đầu có chút không thoải mái nhưng cũng không có để ý nhiều.

"Công tử rất cần thận!" Buông xuống chén nước Tổng Khuyết bỗng nhiên nói ra.

Phù Tô hiểu câu nói này ý tứ, trong mắt lóe lên bất đắc dĩ: "Đúng vậy a lần này là bí mật làm việc, tự nhiên muốn điều thấp tiến vào Tang Hải."

Tổng Khuyết biết hân bất đắc dĩ, cũng hiểu hân do dự, thân nhiên nói: "Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, cũng không phải là mỗi người đều giống như công tử rộng lượng, riêng là đối với chí tôn kia chi vị."

Phù Tô không có che giấu tâm tình mình, bực bội kêu lên: "Chẳng lẽ nhất định phải tranh cái người chết ta sống sao?"

Tổng Khuyết không có để ý hân ngữ khí, biết hân hiện tại có chút phiền não, nhưng hân không có trả lời ngay Phù Tô vấn đề, mà chính là hỏi ra một vấn đề: "Trước có vách đá vạn trượng, sau có mãnh hổ truy sát, mà công tử lại là một mình, chỉ có trong tay có chuôi lợi kiếm, không biết công tử là gửi hi vọng nhảy xuống vách núi mà muôn lần chết không một xác suất sống sót, vẫn là cầm trong tay lợi nhận độ sức mãnh hổ tìm này sinh tồn cơ hội đâu?"

Phù Tô không có suy nghĩ, thốt ra: "Tự nhiên dựa vào chính mình bác sát ra một con đường sống."

Tổng Khuyết nhìn chăm chăm tiếp tục hỏi: "Công tử nếu biết lựa chọn như thế nào, vậy bây giờ cần gì phải như thế xoắn xuýt?"

Phù Tô không có trả lời, chỉ là thờ dài một tiếng im lặng im lặng.

Tuy nhiên Phù Tô không có trả lời, nhưng Tống Khuyết vẫn là cảm nhận được tâm hấn hình dáng có chút chuyển biến, Vạn Lý Trường Thành không phải một ngày đúc thành, từ từ sẽ đến đi!

....

Trên đường đi hai người đều trầm mặc.

Đi qua một thời gian ngắn đi đường, theo rồi Tang Hải càng ngày càng gần, có thể rõ ràng cảm nhận được trong gió nhẹ tràn ngập nhàn nhạt vị mặn.

Lúc này, cười Kiện Mã thị vệ thủ lĩnh đi vào thùng xe cửa sổ cung kính hỏi: "Công tử, đã nhanh đến Tang Hải chi thành."

Phù Tô thờ dài một hơi, ở trên xe ngựa chờ đợi ngồi mấy ngày, cũng là hấn cũng có chút chịu không, nghe được đã đến Tang Hải thành tự nhiên có chút mừng rỡ.

Mở ra cửa cửa sổ, thò đầu ra nhìn về phía trước, tán thán nói: "Tốt một tòa Tang Hải chi thành!"

Tang Hải tuy là thành nhỏ, nhưng bởi vì Tần diệt Lục Quốc thì chiến hỏa không có thôn phệ Tang Hải thành, mà tới gần hải dương, giao thông lại rất là tiện lợi, cho nên Tang Hải thành lại phồn vinh giống như cảm, vui vẻ phồn vinh bộ dáng.

Phù Tô ra lệnh: "Tăng tốc đi tới đi!"

Thị vệ thủ lĩnh cúi đầu đáp: "Vâng, công tử."

Cười Kiện Mã thị vệ thủ lĩnh chạy đến phía trước kêu lên: "Công tử có lệnh, tăng tốc đi tới."

Bốn phía thị vệ xung quanh, xe ngựa gia tốc hướng về Tang Hải thành mau chóng đuổi theo.

.....

"Lê đây, lê đây, lại ngọt lại giòn đại hương thơm lê đây. . ." Một cái thân mặc bố y trung niên phụ nữ cao giọng kêu.

...

"Ừc ực. ."

Mang theo trưởng bốc lên nam tử chỉ lỏng gối bên trong gà đối nghịch hướng về người đi đường kêu lên: "Nhìn một chút, nhìn một chút, chính tông Thổ Sơn gà đây, tiện nghi bán. ."

"Bán trà đi, tươi mới trà xuân đây. ."

Cao lớn xe ngựa chạy tại Tang Hải thành rộng thùng thình Thạch Bản Lộ bên trên, trong xe, Phù Tô nhìn xem ngựa xe như nước đường đi, đủ loại tiếng rao hàng, cảm khái nói: "Trên đường đi gặp được cũng là tàn xuyt phế lậu,

Không nghĩ tới Tang Hải thành như thế phồn hoa."

Tống Khuyết thân nhiên nói: "Tang Hải rời xa chiến hỏa, tự nhiên phồn hoa không giảm, đế quốc có được thiên hạ tình nhuệ nhất Hùng Bình, bất kỳ cái gì địch nhân đều bị bể gãy nghiền nát bị mẫn diệt, đáng tiếc. . . Hùng Bình chỉ biết phá hư mà sẽ không xảy ra sản xuất, chiến tranh chỉ hòa dấy lên chỗ, tự nhiên mà vậy không có người ở, khắp nơi tàn xuyt phế lậu!"

Phù Tô trách trời thương dân thờ dài: "Đúng vậy a chiến tranh cùng một chỗ, khổ vẫn là bình dân chúng a. ."

Tống Khuyết nghe nói như thế, yên lặng không nói: Hưng, bách tính khổ; vong, bách tính khổ, chí lý danh ngôn nha!

Tang Hải thành người đến người đi, người lưu lượng mười phần cự đại, đối với Tống Khuyết bọn người cự đại xe ngựa nhìn như không thấy, có thể nhìn ra Tang Hải phồn vinh.

Bánh xe nhấp nhô, bốn cỗ lập tức tại xa phu thành thạo kỹ thuật dưới dừng lại.

Xe ngựa dừng hẳn, thị vệ thủ lĩnh cung kính đỡ dậy màn xe nói: "Công tử, đến!"

Phù Tô không có xuống dưới, mà chính là quay đầu lại nói: "Tây Môn huynh, người trước hết mời đi!"

Tống Khuyết lắc đầu, biết Phù Tô đây là thu mua nhân tâm, hấn biết rõ Phù Tô tuy nhiên như thế tôn kính hấn, nhưng hấn không thể thật đi đầu một bước, quan hệ bọn hấn còn cũng lỏng lẻo, cũng không kiên cố.

. . .

Trong thành một tòa phủ thông đại viện.

Ngoài đại viện mặt phủ thông Vô Hoa, bên trong lại có động thiên khác, lộng lẫy trang trí không một không hiển lộ viện này chủ nhân cao quý thân phận.

"Đối với yên lặng một người tuy nhiên đã thành thói quen, nhưng cảm giác vẫn là quá. . . . Thở ra, chính mình lúc nào đã sâu đã cảm đứng lên. "

Tổng Khuyết nhìn ngoài cửa sổ cao ngất cây xanh, trong lòng lặng yên suy nghĩ, tự giễu cười cười: "Đi vào Tang Hải thành đã hai ngày a! Xem ra ta muốn đi ra ngoài đi đi, quan sát một chút hoàn cảnh "

Từ khi hai ngày trước lại tới đây, hắn vẫn tại trong cái sân này, không có từng đi ra ngoài.

Trong hai ngày Phù Tô tới qua hai lần, cùng hắn thảo luận một chút trước mắt Tang Hải tình huống.

Hắn không nghĩ tới, Mặc Gia đang bị hủy Yếu Tắc Cơ Quan thành về sau, lại đi vào Tang Hải, tùy theo mà đến có Vệ Trang Lưu Sa cùng Nông Gia Hắc Vô Sĩ thẳng bầy.

"Mặc Gia, Tung Hoàn gia, Nông Gia, Âm Dương gia, Đạo Gia người tông, Sở Quốc Hạng thị nhất tộc, La Võng, Ảnh Mật Vệ, còn có bản thổ chủ nhân, Nho Gia, thế lực khắp nơi tề tụ Tang Hải, thật sự là càng ngày càng thú vị! "

Dẫn theo Thiên Văn, quay người đi ra ngoài, Tổng Khuyết nhẹ nhàng cười một tiếng, trên mặt lộ ra một tia ý vị sâu xa nụ cười.

. . .

"Tiên sinh, công tử ra ngoài đạp thanh du ngoạn đi."

Khẽ cau mày, Tổng Khuyết nghe được thị vệ sau khi trả lời, nhớ tới, hôm qua Phù Tô đi tìm hắn, hỏi hắn có đi hay không vùng ngoại ô du ngoạn, hắn lấy ưa thích thanh tĩnh làm lý do, liền không có cùng đi.

"Công tử ra ngoài bao lâu?"

Hiện tại đã buổi chiều, coi như đi du ngoạn cũng sẽ không thời gian dài như vậy, Tổng Khuyết có chút nghi hoặc.

"Công tử từ sáng sớm liền ra ngoài."

Thị vệ cung kính hồi đáp.

"Có biết công tử đi địa phương nào đạp thanh?"

Tổng Khuyết hỏi.

"Cái này. . . Ty chức không rõ ràng, buổi sáng xem công tử đi, tựa như là Thành Đông phương hướng. . ."

Làm đế quốc trường tử, hắn hành tung xác thực không phải nhỏ nhỏ thị vệ có thể rõ ràng, chỉ nói cái đại khái phương hướng.

"Thành Đông sao?"

Tổng Khuyết gật gù đầu, quay người hướng về Thành Đông phương hướng đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52 : Tuân Khanh

Tang Hải thành bởi vì tới gần đại hải, thành tựu thoải mái dễ chịu, chim trùng hoa thú mùi phần phong phú, cây cối tươi tốt, Tùng Lâm trải rộng.

"Cạch cạch —— "

Tổng Khuyết cười từ thị vệ nơi muốn tới ngựa cao to, phi nhanh tại Thành Đông Cổ Đạo bên trên.

"Ừm?"

Lộn xộn đất vàng trên đường, từng li từng tí màu đỏ tươi huyết dịch vẩy vào nhiều màu trên đường, Tổng Khuyết còn nhìn thấy bốn phía tán loạn dấu vó ngựa nhỏ.

Tổng Khuyết nghĩ được một tia không giống với người khác vị đạo, nhủ lại mảy kiếm, dọc theo vết máu, một lát sau, tại Cổ Đạo trong bụi cỏ dại, tìm tới nằm trong vũng máu nam tử.

"Cái này tựa như là Phù Tô bên người hầu hạ, từ thi thể nhiệt độ đến xem, mới chết không lâu, há? Tiền tài bị toàn bộ lấy đi, xem ra là Kiếp Phi."

Té ở trong vũng máu nam tử, mặc dù cải trang cách ăn mặc, nhưng Tổng Khuyết vẫn là liếc một chút nhìn ra, người này là Phù Tô Thiếp Thân Thị Vệ, với lại Phù Tô đang bị trong đuôi giết.

Phù Tô là hán trong kế hoạch rất trọng yếu nhân vật, không thể sai sót, Tổng Khuyết toàn lực vận chuyển Bằng Phi ngự phong thuật, hướng về dấu vó ngựa nhớ nhiều mặt hướng về, phá không mà đi.

Đuôi hai dặm đường, cuối cùng nghe thấy phía trước truyền đến hô quát tứ tiếng cười, xuyên qua rừng cây, đã nhìn thấy một đám cười ngựa Kiếp Phi, vây quanh một tên Tô Y áo trắng người thanh niên, người thanh niên kia rõ ràng là Tần Quốc Đại Hoàng Tử, công tử Phù Tô.

Cồng búa lớn tựa như Tặc Thủ, roi ngựa chỉ xuống ngựa Phù Tô hí ngược cười nói: "Thế nào? Trốn không a? Đã sớm nói cho người biết, đây là các đại gia địa bàn, người chấp cánh cũng là không bay ra được!"

Coi như bị Quần Tặc vây quanh, Phù Tô thần sắc ung dung, không vội không chậm, tựa như sẽ có họa sát thân cũng không phải là hán đồng dạng, chấp tay thản nhiên nói: "Các vị, tại hạ chỉ là, một tên phổ thông Thương gia, đi ngang qua nơi đây, các vị lại đau khổ đuổi theo, không muốn thả ta một con đường sống."

Tặc Phi cười lớn tiếng nói: "Người muốn ta cho người đường sống, đầu tiên, người muốn cho các đại gia một đầu tài lộ, đúng hay không à?"

"Đúng a!"

"Không sai."

". . ."

Hắn Tặc Phi khua tay đao kích, cùng kêu lên đáp

Phù Tô vẫn là không kiêu ngạo không tự ti nói: "Các vị đã cướp bóc, tại hạ tài vụ, với lại tùy tùng đã ngộ hại, không biết còn muốn như thế nào?"

Chúng Tặc Phi cười ngựa, bao quanh Phù Tô bên người, binh khí tiếng cười châm chọc nhìn xem

Tặc Phi hai mắt tham lam, da cười nhạt nói: "Ta nhìn người không chỉ là bên người có tiền, trong nhà cũng nhất định càng có tiền hơn, không bằng giống như đại gia đi Sơn Trại ở vài ngày, để cho người nhà mang theo tiền, đem người dẫn trở lại, các huynh đệ, đem hắn trói lên!"

Theo Tặc Phi âm thanh roi xuống, chung quanh Tặc Chúng cùng một chỗ vây quanh lên.

Phù Tô biểu lộ biến đổi, chậm rãi lui lại, lạnh lùng nói: "Người đừng làm loạn."

Tặc Phi âm ngoan nói: "Làm loạn? Nếu như phản kháng lời nói, đem người tay cho chém đứt ——"

Tổng Khuyết nghe vậy, mắt lộ hàn mang, đang muốn lên tiếng, một đạo thanh thúy tiếng hét lớn, cắt ngang hán xuất hiện, âm thanh từ Phù Tô hậu phương đi ra.

"Dừng tay ——"

Phù Tô sửng sò, quay đầu nhìn lại.

Chúng Tặc Phi cũng là kinh hãi, không nghĩ tới ở cái này đã ngoại hoang vu, còn có người Hành Hiệp Trượng Nghĩa.

Từ trong rừng đi ra hai người, một tên thư quyển khí chất mười phần nồng đậm lão giả, một tên cổ lĩnh tinh quái thiếu niên, tự nhiên là chạy tới Mặc Gia cứ điểm, cứu chữa Đoan Mộc Dung Nho Gia Tuân Lão Phu Tử cùng Kinh Thiên Minh.

Âm thanh tự nhiên là đương đại Mặc Gia Cự Tử, Kinh Thiên Minh, phát ra.

Tổng Khuyết nhìn thấy Thiên Minh cười, nhãn quang chuyển tới lão đầu trên thân, hai mắt ngưng tụ: "A? Tông Sư Cao Thủ! Xem ra là Nho Gia Tuân Tử!"

"Ha ha ha —— "

Chúng Tặc Phi nhìn thấy xuất hiện, là một cái lão đầu một đứa bé, hai mặt nhìn nhau về sau, đều là ồn ào cười to.

"Một cái gần đất xa trời lão đầu, một cái miệng còn hôi sữa hài tử, tôi đóng gói bất bình, các ngươi thật đúng là không có chọn á. . ."

Tặc Thủ tiếng cười chuyển sang lạnh lẽo, châm chọc nói.

Không nói Tặc Chúng bọn họ hí ngược tiếng cười, liền ngay cả Phù Tô cũng là đối với xuất hiện hai người, có chút im lặng.

Tặc Thủ bây giờ không có tâm tình,

Giống như Thiên Minh bọn họ tiếp tục chọc cười, hung thần ác sát nói: "Nhanh rút ngay cho ta, hôm nay nếu như không phải đại gia phát tài cao hứng, tuyệt đối để cho các ngươi ăn không ôm lấy đi!"

Thiên Minh không chút nào sợ hãi, đối chọi gay gắt: "Cái kia rút ngay là các ngươi, nếu không phải hôm nay Tiểu Gia ăn cơm cao hứng, tuyệt đối để cho các ngươi ăn không ôm lấy đi. . ."

"Hừ."

Tặc Thủ mắt lộ ngoan độc, đang muốn nói chuyện, một đạo sát khí Lãnh Nhiên tiếng hừ lạnh, bốn phía mà ra.

Một đạo áo trắng như tuyết nam tử, từ Cổ Đạo chạy nhanh đến, theo mà tới là phảng phất giống như giống như Thiên Niên Huyền Băng băng lãnh.

"Tây Môn huynh —— "

Quay đầu nhìn lại, thấy rõ người tới, Phù Tô đại hỉ, biết hoàn toàn an toàn, trong lòng mới chân chính thở phào.

"Lạnh. . ."

"Lạnh quá. . ."

". . ."

Tặc Chúng ôm sát thân thể, run lấy bầy, tựa như hiện tại là tháng chạp trời đông giá rét, đông lạnh nước mũi đều đi ra.

Tổng Khuyết không có để ý những này Tặc Chúng, đi vào Phù Tô trước mặt nói: "Công tử chán kinh."

Phù Tô cười nói: "Không có, Tây Môn huynh, ngươi tới chính là thời điểm a."

"Công tử không có việc gì, tất nhiên là vô cùng tốt, để cho tại hạ, đem những này Tặc Phi giết sạch đang cùng công tử kẻ ra."

Phù Tô không có phản đối, gật gật đầu về sau, thối lui đến hậu phương.

"Ngươi là người phương nào?"

Tặc Thủ run rẩy bờ môi, gian nan hỏi.

Tổng Khuyết đưa tay phải ra, chập ngón tay như kiếm, âm thanh lạnh lẽo thấu xương: "Giết các ngươi người."

Hắn không muốn cùng những này nhị lưu đều không có Tặc Phi nói nhảm, một đạo màu lạnh kiếm khí từ ngón tay hắn bên trong bắn ra.

"Ách ách. . ."

"Ô ô. . ."

". . ."

Chỉ gặp nhàn nhạt kiếm quang lấp lóe mà qua, ngồi trên lưng ngựa đến Tặc Chúng đều là từ trong thân thể, toát ra kinh người hàn khí, đem chúng đạo chích đông lạnh thành hình người Băng Côn, rút xuống Mã Hậu, còn duy trì vì diệu hơi vênh hoang sợ biểu lộ.

"Tông Sư. . . Vội lại thanh kiếm kia. . ."

Tuân Du Phu Từ sắc mặt biến hóa, trong lòng trầm nghĩ, còn trẻ như vậy Tông Sư, vội lại từ xuất thủ bên trong, cũng nhìn không ra ra sao lai lịch, lúc này tới Tang Hải, không biết đối với Nho Gia là phúc là họa đây!

Thiên Minh từng mắt ngu xuẩn moe mắt to, thật không thể tin nhìn trước mắt hết thấy, hắn hoàn thành xem không hiểu, cái này Bạch Y Nhân cứ như vậy

ngón tay vung lên, những cường đạo này liền hóa thành Băng Côn? Đây cũng quá. . . Khóc đi! Đồng thời trong tay hắn kiếm, vì sao chính mình tốt giống như gặp qua?

Nhìn xem một thân Nho Gia ăn mặc Thiên Minh, Tống Khuyết trong lòng gật gật đầu, so với trước kia hắn, hiện tại thành thực, biết hiệp hàm nghĩa.

"Ngươi. . . Ngươi là?"

Cho dù là bị Tống Khuyết mặt không biểu tình ánh mắt nhìn, Thiên Minh vẫn là cảm giác được cảm giác quen thuộc cảm giác, nhận không được mở miệng nói.

Tống Khuyết không có trả lời, cũng không thể trả lời, chỉ là không có nói chuyện, đi đến sau lưng Phù Tô trước mặt, chấp tay nói: "Để cho công tử chán kinh!"

"Ha-Ha."

Phù Tô cười ha ha một tiếng, đi lên phía trước nói: "Tây Môn huynh chính là đệ chi ân người, có gì nói ra lời ấy? Chỉ là đi ra du ngoạn mà thôi, không nghĩ tới lại bị Đạo Phi chặn đứng, thật là làm cho Tây Môn huynh trò cười."

Tống Khuyết chân thành nói: "Công tử tại tánh mạng trong một sớm một chiều không chút nào không biến sắc phong phạm, tại hạ thực sự bội phục."

Phù Tô khoát khoát tay, cười khổ nói: "Tây Môn huynh giễu cợt."

Tống Khuyết lắc đầu, không nói gì.

Tuân Du Phu Từ có trông thấy được không sự tình, xoay người sang chỗ khác, đối ngẩn người nói Thiên Minh nói: "Từ Minh Tiểu Hữu, chúng ta đi thôi!"

Thiên Minh nhìn xem đối diện mạo Tống Khuyết, rất là không hiểu, vì sao giống như một cái không biết người, có loại cảm giác thân thiết, nghe được Tuân Du Phu Từ âm thanh, quần quần đầu, chuẩn bị đi.

"Hai vị xin dừng bước, vừa rồi hai vị bênh vực lẽ phải, để cho tại hạ có cơ hội thở dốc, tại hạ cảm ơn hai vị, không biết hai vị cao tính đại danh?"

Phù Tô nhìn thấy chuẩn bị rồi đi Thiên Minh hai người, tiến lên một bước, chấp tay tạ lạy nói.

"Chúng ta cũng không có cứu ngươi, chúng ta còn có chuyện trọng yếu muốn làm, cáo từ."

Tuân Du Phu Từ đáp lễ từ chối nhã nhặn, mang theo một bước Tam Hồi ngày hôm trước mình rời đi.

Phù Tô còn muốn nói nữa, Tống Khuyết lên tiếng chặn lại nói: "Công tử làm gì hỏi nhiều? Hai người này là loại chuyện đó phát y đi Hiệp Nghĩa sĩ, nếu có duyên, tự sẽ gặp mặt."

Phù Tô nhìn xem đi xa thân ảnh, không có ở kiên trì, giận dữ nói: "Không nghĩ tới còn có như thế Hiệp Nghĩa người, lại không thể kết bạn, thực sự là. . ."

Mặc dù không có nói ra, Tống Khuyết vẫn là cảm nhận được Phù Tô tiếc nuối tình, so với Thủy Hoàng Doanh Chính cùng nhị thế Hồ Hợi, Phù Tô nhưng là thủ quốc quân, mà đối với hiện tại Tần Quốc, cũng không phù hợp, khó trách Doanh Chính luôn luôn do dự.

"Thực sự thực sự ——"

Một trận như sấm tiếng vó ngựa truyền đến, một đội Tần Quốc Tinh Nhuệ Kỳ Binh chạy nhanh đến.

Một tên đế quốc tướng lĩnh từ trên ngựa nhảy xuống, đầu đỏ mồ hôi lạnh, quỳ rạp dưới đất, thỉnh tội nói: "Thuộc hạ đáng chết, để cho công tử chán kinh."

Phù Tô coi như cho dù tốt tính khí, nhưng ở sinh mệnh gặp được nguy cơ thì cũng giận tím mặt, lạnh lùng nói: "Ngươi xác thực đáng chết, nếu không phải Tây Môn huynh tới kịp thì ngươi bây giờ nhìn thấy chỉ là ta thi thể mà thôi."

Tướng lĩnh càng là kinh hoàng, không được dập đầu cầu xin tha thứ: "Công tử tha mạng. . . Công tử khai ân. . ."

Phù Tô nhìn xem đầy đất Tặc Phi thi thể, hung hăng hạ lệnh: "Hừ, cho ngươi một cơ hội, đi đem nhóm này Thổ Phi đều cho ta tiêu diệt, nếu không. . ."

Tướng lĩnh tự nhiên hiểu vừa ý nghĩ, vội vàng bảo đảm nói: "Công tử yên tâm, ty chức nhất định tiêu diệt nơi đây Tặc Phi."

Phù Tô không để ý tới hắn, tự mình dắt qua một con ngựa, để cho Tống Khuyết cười lên.

Tống Khuyết vội vàng khoát tay: "Công tử nhưng là gây sát tại hạ."

Phù Tô nghiêm túc nói: "Tây Môn huynh lời ấy sai rồi, huynh hôm nay cứu Phù Tô nhất mệnh, Phù Tô liền dẫn ngựa mà thôi, huynh không cần từ chối."

"Cái này. . . Vậy tại hạ cung kính không bằng tông mệnh!"

Tổng Khuyết lấy không lay chuyển được, chỉ có thể trở mình lên ngựa, đi theo Phù Tô hướng về phủ đệ chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Đao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53 : Ngự Cánh Nấu Hùng Chưởng

Mặc Gia Bí Mật Cư Diễm.

Ngoài phòng.

"Đại thúc a!"

Thiên Minh nhìn xem Cái Niếp kiếm trong tay, nghi hoặc hỏi: "Đây là? Một cái mộc đầu kiếm?"

"Đại thúc, người tại sao phải dùng một cái mộc đầu kiếm?"

Cái Niếp dùng lại gọt mộc đầu động tác, cho ra một cái chỉ tốt ở bề ngoài đáp án: "Có lẽ, nó sẽ không giống Uyên Hồng dạng này sắc bén đi!"

Quần quần đầu, Thiên Minh không hiểu gì câu nói này thâm ý, vẫn là không hiểu: "Uyen Hồng sắc bén, có cái gì không tốt đâu? Ta không biết rõ!"

". . ."

Cái Niếp chỉ là nhìn chăm chú trong tay Mộc Kiếm, hiếm thấy không có trả lời Thiên Minh vấn đề.

"C-K-Í-T..T...T. . ."

Cửa phòng mở ra, Tuân Du Phu Từ từ trong phòng đi ra, nhân nhậ đối với sau lưng đồng thời đi ra Tuyết Nữ, dặn dò: "Trước tiên dựa theo ta cho toa thuốc bốc thuốc, mười ngày sau ta sẽ lại đến."

"Đa tạ Tuân Du Phu Từ!"

Tuyết Nữ Tiểu Cao bọn người, nhao nhao chấp tay cảm tạ.

"Đại thúc, hôm nay chúng ta tới lúc trên đường, gặp được một cái ta giống như đã từng quen biết kiếm. . ."

Thiên Minh nghiêng đầu, cau mày nói ra.

"Giống như đã từng quen biết. . ."

Cái Niếp gạt mình, không phải đặc biệt kiếm, Thiên Minh cũng sẽ không nói, hơn nữa còn trước kia hấn gặp qua, chẳng lẽ. . .

"Đó là Thiên Vấn ——" đã đi thẳng về phía trước Tuân Khanh, bước chân dừng lại, cũng không quay đầu lại, thân nhiên nói.

"Thiên Vấn!"

"Thiên Vấn! !"

Mặc Gia mọi người hoảng sợ nói.

Liền ngay cả Cái Niếp nghe được cái tên này, cũng nhú mày không chừng.

Thiên Minh trực tiếp hỏi: "Thanh kiếm kia phổ ngày đầu tiên Vấn Kiếm? Đây không phải là tại Tổng đại ca trong tay sao?"

"So sánh Thiên Vấn kiếm, kiếm chủ đáng sợ hơn, tình huống không rõ a!"

Tuân Khanh nói xong lần này có nhiều thâm ý lời nói về sau, đối Thiên Minh nói: "Từ Minh Tiểu Hữu, chúng ta đi thôi!"

Thiên Minh không dám nghịch lại, chỉ có thể giống như Cái Niếp lưu luyến chia tay nói: "Đại thúc, ta đi!"

Cái Niếp gật gật đầu, vẫn như cũ yên lặng không nói.

"Tuân Du Phu Tử nói Thiên Văn kiếm chủ, không biết là lai lịch ra sao."

Nhìn thấy đi xa Thiên Minh hai người, Cao Tiệm Ly dẫn đầu đánh võ yên lặng.

"Tang Hải thành đã là Phong Vân Tế Hội chỗ, không biết Mặc Gia nên làm thế nào cho phải?"

Ban Lão Đầu sàu mi khổ kiếm thờ dài.

Đại Thiết Chùy đề nghị: "Muốn không để tiểu chích, đi tìm hiểu một chút tình huống?"

Mặc Gia mọi người đều là gật gật đầu, tán thành này phương pháp.

"A? Tiểu chích đâu?"

Đại Thiết Chùy sờ lấy đầu to quét về phía bốn phía, nghi ngờ nói.

. . .

Tang Hải trong thành.

Lúc buổi sáng.

"Hữu Gian Khách Sạn."

Phồn hoa trên đường phố, một ngôi nhà phổ thông bảng hiệu bên trên, khắc lấy bốn cái Cổ Văn chữ lớn, Tổng Khuyết đứng ở phía dưới, nhàn nhạt nhìn xem.

Dẫn theo trường kiếm, đi vào trong khách sạn.

"Khách quan, nghỉ trọ vẫn là ở trọ?"

Một tên điểm tiểu nhị nhìn thấy người tới, liền vội vàng tiến lên ân cần thăm hỏi.

"Ăn cơm!"

Tổng Khuyết giản nói Họi lời nói.

"Này khách quan mời tới bên này."

Điểm tiểu nhị nói xong, phía trước dẫn đường.

"Mời khách quan ngồi."

Đi vào một tòa vị trí cạnh cửa sổ, điểm tiểu nhị nhanh nhẹn dùng khăn lau lau sạch sẽ về sau, vội vàng mang lên chén trà, hướng trà ngon sau khi hỏi: "Khách quan, ăn chút gì?"

"Nghe nói Bào Đình thủ nghệ, quan tuyệt thiên hạ, thức ăn cầm tay tất cả lên!"

Nâng chung trà lên, nhẹ nhàng nhấp bên trên một cái, Tổng Khuyết mới thân nhiên nói.

"Được rồi! Đúng, khách quan, tiệm chúng ta bên trong Bách Hoa tửu cũng là cực phẩm, có cần phải tới bên trên một điểm?"

Tiểu nhị ghi lại món ăn, căn Tổng Khuyết đề nghị.

"Không cần."

Tổng Khuyết lắc đầu, không có ở nhiều lời.

"Này được rồi, khách quan chờ một lát, đồ ăn lập tức tới."

Tiểu nhị gật gật đầu, biểu thị biết, xoay người đi báo Menu đi.

"Đồ ăn tới đi! Khách quan đợi lâu!"

Một lát sau,

Theo tiếng ca hát truyền đến, điểm tiêu nhị bụng tinh xảo đồ ăn bàn, lục tục ngo ngoe bên trên tám cái sắc hương đều đủ món ngon món ăn.

"Khách quan, đây là chúng ta Hữu Gian Khách Sạn, trần điểm chi bảo vây cá nấu Hùng Chưởng!"

Điểm tiêu nhị bụng lên một chậu kim thân Ngân Xích hai bàn, long trọng giới thiệu nói.

Nói xong đồng thời mở ra cái nắp, một cỗ hương thơm bốn phía vị đạo từ trong mâm, phiêu tán mà ra.

"Thương Hải chiếu Thái Nhạc, vây cá nấu Hùng Chưởng, rất tốt, đem các ngươi chưởng quỹ kêu đi ra đi!"

Tổng Khuyết nhìn xem như thế món ngon, không hề động đũa, mà chính là đối tiêu nhị từ tốn nói.

"Được rồi! Khách quan. . ."

Điểm tiêu nhị quán quán đầu, cho dù không rõ cái này khách quan vì sao không ăn mỹ vị như vậy món ngon, ngược lại là muốn gặp chưởng quỹ, hẳn chỉ có thể đáp ứng một tiếng, đến hậu trù đi.

Một hồi, một cái nhìn qua chất phác trung thực Đại Mập Mạp, nâng cao bụng lớn, đi vào Tổng Khuyết trước bàn, cười nói: "Có thể là thức ăn này, không đối khách quan khẩu vị?"

Tổng Khuyết chỉ cái này hiếm thấy món ngon vây cá nấu Hùng Chưởng nói: "Hùng Chưởng hoa văn rõ rệt, vây cá trật tự phân minh, Bào Đình tên quả nhiên danh bất hư truyền!"

Bào Đình cười hì hì nói: "Khách quan khách lệ, Đình mỗ điểm ấy không quan trọng kỹ năng, khó trèo lên nơi thanh nhâ!"

Tổng Khuyết lắc đầu: "Tốt chính là tốt, không tốt cũng là không tốt, trong truyền thuyết Bào Đình Giải Ngưu, đao pháp thần hồ kỹ năng, tại hạ lại muốn kiến thức một chút."

Bào Đình vội vàng khoát tay một cái nói: "Khách quan nói giỡn, tại hạ đao chỉ là giết gà mổ trâu, nơi đó năng lượng giống như khách quan tỷ thí đâu?"

"Hừ!" Tổng Khuyết mới không tin mập mạp này lời nói, nhẹ phục thiên Vấn Kiếm chuôi, âm thanh lạnh lùng nói: "Ít nói lời vô ích, chỉ cần làm đến, cùng ta làm giống như đúc, ta quay người rồi đi, nếu là làm không được. . ."

Cho dù còn chưa nói hết, Bào Đình nghe vậy cũng biết, làm không được kết quả, thân thể lắc một cái, tâm lý kinh hãi: "Giá nhân thật đáng sợ Kiếm Thế, riêng này Kiếm Thế liền dễ ta không thể động dấy. Như vậy, muốn giết ta không phải dễ như trở bàn tay?"

Tổng Khuyết nói xong, không thềm quan tâm Bào Đình thần sắc, lật bàn tay một cái, chưởng phong mang theo trên bàn chậu gỗ, vù một tiếng, trường kiếm trong tay ra khỏi vỏ, chỉ gặp kiếm quang lấp lóe mà qua, chậu gỗ đồng thời rơi vào trên bàn.

"Xì... ——"

Một trận chói tai một tiêu bay tứ tung xuất ra thanh âm truyền đến, chậu gỗ bên trên vụn gỗ rơi xuống, bị chẻ thành một tòa cự đại đồi núi chiếu đến Thương Hải bộ dáng.

"Thương Hải chiếu Thái Nhạc! !"

Bào Đình thốt ra, trợn tròn ánh mắt, không thể tin được, phải biết so với giết người kỹ năng, hẳn tự nhiên mặc cảm, nhưng so với những cái kia trạm trở long phượng kỳ xảo, hẳn tự hỏi thiên hạ không người sánh vai, lại không nghĩ rằng, người trước mắt này đem một khối phổ phổ thông thông chậu gỗ, cho điều thành như thế Kỳ Cảnh.

Với lại chuôi kiếm này. . . Bào Đình chấp tay nói: "Các hạ trong nháy mắt đâm ra sáu mươi mốt kiếm, kiếm pháp kỳ xảo đã xuất thần đi vào hóa, bàn tử ta bội phục!"

Tiếp theo lời nói nhất chuyển, không xác định hỏi: "Thanh kiếm này là?"

"Thiên Vấn."

Tổng Khuyết gọn gàng đương đạo, sau đó không có nhiều lời, nhìn xem một cái khác chậu gỗ nói: "Cái kia chưởng quỹ ngươi."

"Không nghĩ tới, thật sự là Kiếm Phổ ngày đầu tiên Vấn Kiếm, may mắn năng lượng giống như Thiên Vấn kiếm chủ, ganh đua kỳ xảo, thật sự là vinh hạnh vạn phần."

Chờ đợi xác định suy nghĩ trong lòng, Bào Đình kích động không thôi, rút ra chính mình Bào Đao, nóng lòng muốn thử.

"Mời!"

Tổng Khuyết ánh mắt tĩnh mịch, nhìn xem Bào Đình lòng tin mười phần biểu lộ, thần nhiên nói.

". . ."

Bào Đình không nói gì, chỉ là chấp tay một cái về sau, đi đến trước bàn, thở sâu một hơi, ngưng thần nhìn xem này phở phở thông thông chậu gỗ.

Một lát sau, Bào Đình vẫn là không có động thủ, vẫn như cũ yên lặng, hai mắt như đuốc, nhìn chăm chăm chậu gỗ.

Tổng Khuyết không có chút nào không kiên nhẫn, chỉ là lẳng lặng chờ đợi, chờ đợi lấy xuất đao một khắc này, với lại hẳn biết nhanh. . .

"Phanh."

Quả nhiên, Bào Đình tròn mắt nhỏ nhủ lại, tay không vỗ bàn một cái, thượng diện chậu gỗ tùy theo quăng lên, trong tay hẳn thái đao giống như như thiểm điện, chém về phía không trung, trong chốc lát, sắc bén đao quang bao phủ chậu gỗ.

"Không sai! Không sai!"

Tổng Khuyết nhìn xem còn duy trì xuất đao tư thế Bào Đình, nhẹ nhàng gật đầu tán thưởng, sau đó thần nhiên nói: "Năm mươi chín đao, vậy cá nấu Hùng Chương, ngươi thắng!"

Theo Tổng Khuyết lời nói vừa dứt, này chậu gỗ liền phanh một tiếng, nổ thành một đạo sinh động như thật hiểm thấy thức ăn.

Bào Đình sờ đầu một cái bên trên mồ hôi, tuy chỉ là trong nháy mắt sự tình, hẳn lại giống làm rất nặng việc tốn thể lực, thở hổn hển, cười khiêm tốn nói: "Tiên sinh khách lệ, so với những này điều khắc đồ vật, chúng ta Đầu Bếp liền dựa vào cái này ăn cơm."

Quay người tại rời đi, bước chân dừng lại, Tổng Khuyết không quay đầu lại, lạnh lùng nói: "Ngươi đao pháp, không chỉ có cứu ngươi nhất mệnh, còn giúp ngươi cứu, ngươi tương lai một cái mạng, nếu như về sau có lo lắng tính mạng, cầm này mộc điều, đi Thành Tây phủ đệ là được."

Nói xong, chuẩn bị rời đi.

"Không biết tiên sinh tôn tính đại danh?"

Bào Đình nhìn xem độ bước rời đi Tổng Khuyết, nhện không được hỏi.

"Tây Môn Xuy Tuyết ——"

Đình bàn từ nhìn xem mờ hồ bóng lưng, sờ lấy bụng bự, nghi hoặc làm bầm: "Tây. . Môn. . Xuy. . Tuyết. ."

Gió nhẹ nhàng phát qua, Tuyết Mạn khắp phiêu khởi, không biết gió thổi tuyết, vẫn là tuyết gió lên gió?

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Đao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54 : Kế Hoạch

Tướng Quân Phủ.

Trong phòng.

"Vị này là ta tiên sinh, họ kép Tây Môn tên Xuy Tuyết."

Phù Tô ngồi có trong hồ sơ thủ, cười hướng về dưới đài hai người giới thiệu nói.

"Tây Môn Tiên Sinh."

Hai người kia nghe được Phù Tô trình trọng như vậy giới thiệu, không dám thất lễ, chấp tay nói.

"Vị này là Lý Tư Lý Tướng quốc."

Phù Tô chỉ người mặc Huyền Hắc sắc Lam Văn Trường Sam, tóc cẩn thận tỉ mỉ trung niên nam tử nói.

"Lý Tướng quốc."

Tổng Khuyết gật đầu, vị này cũng là phụ trợ Doanh Chính Hợp Tung Liên Hoàn, quyết ngang trên trời dưới đất, thống Bát Hoang Lý Tư sao? Quả nhiên khí thế kinh người.

Về sau Phù Tô lại chỉ, một thân hồng sắc Khôi Giáp nam tử nói: "Vị này là Mông Điền Mông Tướng Quân, hần nhưng là danh xưng kể Mars Vương Tiễn về sau, đế quốc xuất sắc nhất Tướng Tinh."

"Công tử khích lệ!"

Mông Điền nghe được Phù Tô như thế giới thiệu chính mình, vội vàng khiêm tốn nói.

"Mông Tướng Quân."

Là hần a, giống như lần trước cũng là hần tại ta đao hạ chạy trốn, Tổng Khuyết thầm nghĩ trong lòng.

"Tây Môn huynh tính cách tương đối lạnh lùng, hai vị đừng làm như người xa lạ."

Phù Tô cũng biết Tổng Khuyết tính cách, dạng này chào hỏi đã rất tốt, cũng không đang nói cái gì.

"Công tử nói quá lời."

Hai người coi như có ở đây không đầy Tổng Khuyết thái độ, xem Phù Tô thái độ này, cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

"Tốt, trở lại chuyện chính, đưa tôi cái gì tình báo?"

Phù Tô không có ở nhiều lời, hướng về Lý Tư hỏi.

"Áp giải Hắc Long Hồ Sơ bộ đội, bị phản nghịch phần tử đánh lên, Hồ Sơ cướp đi."

Lý Tư cúi đầu, chấp tay báo cáo.

"Hừ ——"

Công tử Phù Tô không có vừa rồi hảo tâm tình, giận đập bàn, đứng lên mà lên, cắn răng hừ lạnh, hần không nghĩ tới phản nghịch phần tử sẽ như vậy càn rỡ, thế mà đánh lên đế quốc hộ vệ, cướp đi đế quốc trọng yếu bí mật Hắc Long quyền trục, cái này khiến hần rất là phẫn nộ.

Nửa ngày, Phù Tô mới hỏi: "Lý đại nhân, người cái nhìn đâu?"

Đứng tại dưới đài Lý Tư, chấp tay ngưng trọng nói: "Hắc Long Hồ Sơ thuộc về đế quốc tối cao cơ mật văn kiện, biết người có thể đếm được trên đầu ngón tay, phản nghịch thế lực như thế nào đạt được cái này bí mật tình báo, đúng là khả nghi!"

Nghe vậy, Phù Tô trong lòng hơi động, liếc mắt nói ra: "Người nói là. . ."

Lý Tư chậm rãi ngừng đầu, hai mắt như điện, ngữ khí khẳng định: "Đế Quốc Nội Bộ, tồn tại gian tế!"

Phù Tô xoay người lại, nhìn chăm chăm trịnh trọng Lý Tư, không nói gì, trong lúc nhất thời, trong phòng bầu không khí mùi phần kiểm chế.

"Thiên La Địa Võng, phổ biến!"

Đối mặt chỉ chớp lát, Lý Tư mới chậm rãi nói ra một câu nói.

"Người muốn tại Tang Hải thành, triệu tập La Võng tổ chức?"

Nghe được câu này, Phù Tô hai mắt nhíu lại, nhàn nhạt hỏi.

"La Võng là đế quốc Hung Khí, muốn hay không dùng nó, toàn bằng công tử quyết định."

Lý Tư bất động thanh sắc, đem vấn đề giao cho Phù Tô tự mình lựa chọn.

Phù Tô không có lập tức quyết định, mà chính là nhìn chăm chú luôn luôn cung kính Lý Tư về sau, nhìn một chút hơi hơi gật đầu Tổng Khuyết, mới chậm rãi nói: "Không tiếc bất cứ giá nào, cũng phải đào ra, nhóm này phản nghịch phần tử."

Lý Tư biết Phù Tô chắc chắn sẽ làm như thế, cung kính nói: "Cẩn tuân công tử chỉ mệnh!"

Chờ Mông Diễm cùng Lý Tư toàn bộ đi, Phù Tô tại hướng về Tống Khuyết hỏi: "Vì sao muốn đáp ứng triệu tập La Vồng?"

"Công tử đối với Lục Quốc Di Dân như thế nào đối đãi?"

Tống Khuyết không có trả lời hần vấn đề, mà chính là hỏi ngược lại.

"Tình dưỡng dân sinh, lời kéo trấn an."

Phù Tô sửng sờ, cho dù không rõ ràng vì sao hỏi như vậy, hần chậm rãi nói ra ý nghĩ của mình.

Tống Khuyết nhìn xem mục tiêu ký định Phù Tô nói: "Tất nhiên công tử đã có ý tưởng, đi làm liền tốt."

Phù Tô thờ dài nói: "Tây Môn huynh nói đơn giản, có thể là phụ hoàng cùng Các Đại Thần, đều chủ trương áp dụng thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn thủ đoạn, đều phản đối ta đề nghị, cái này như thế nào đi làm. . ."

"Cho nên, công tử muốn nắm giữ chính mình thế lực."

Tống Khuyết kết luận,

Đề cho Phù Tô lâm vào trầm tư.

Thời gian chậm rãi chảy xuôi, Quang Âm dần dần biến mất, Phù Tô ngẩng đầu lên, hai mắt như đuốc, tựa như bùng tình đại ngộ, nhìn thấy một màn này Tống Khuyết, trong lòng cười.

"Tây Môn huynh ý là?"

Tất nhiên Tống Khuyết nhắc lên vấn đề này, như vậy tự nhiên sẽ có đáp án, Phù Tô rất rõ ràng, cho nên trực tiếp hỏi.

"Triều Đình phía trên, giang hồ dã, mà đối với công tử tới nói, Triều Đình không thể làm, cũng không năng lượng lấy, như thế chỉ có giang hồ. Tất nhiên công tử chủ trương là lời kéo, như vậy đối với chư tử bách gia thế lực, liền có thể biến thành của mình, tỉ như. . ."

Tống Khuyết cũng không khách khí, đứng dậy, chậm rãi mà nói.

Phù Tô nhần tình sáng lên, tiếp theo lời nói nói: "Mặc Gia?"

"Không sai, cũng là Mặc Gia."

Tống Khuyết gật đầu, tiếp tục nói: "Mặc Gia tuy nhiên bị thụ trọng thương, nhưng tích súc vẫn như cũ thâm hậu, cao thủ rất nhiều, với lại chỗ chủ trương Phi Công, Kiềm Ái về công tử ý nghĩ có nhất trí chỗ, đối với công tử đại nghiệp rất có ích lợi!"

Nghe được Tống Khuyết phân tích trật tự phân minh, Phù Tô vui mừng quá đổi về sau, tựa như nghĩ đến cái gì, nhẹn không được nhú mày hỏi: "Nếu có thể đem Mặc Gia biến thành của mình, tất nhiên là vô cùng tốt, có thể là để quốc hủ Mặc Gia Cơ Quan thành, bọn họ sẽ đầu nhập vào sao?"

"Công tử có nghe nói qua một câu nói?"

Tống Khuyết trên khóe miệng giương, từ tốn nói.

"Ồ? Lời gì?"

Phù Tô hiếu kỳ hỏi.

"Thiên hạ rộng ràng, đều là lợi lai. Thiên hạ nhốn nháo, đều là sắc hướng về. Thiên hạ không có vĩnh viễn địch nhân, chỉ có Vĩnh Hằng Lợi Ích, công tử chỉ cần cho ra Mặc Gia, đầy đủ lợi ích, như vậy tự nhiên sẽ đầu nhập vào công tử."

Tống Khuyết lại nói Phù Tô liên tục gật đầu, không chỉ như vậy, Tống Khuyết nói tiếp: "Không chỉ là Mặc Gia, còn có Tụ Tán Lưu Sa, Lưu Sa chủ nhân Vệ Trang, là cái rất biết nói chuyện làm ăn người, tin tưởng sẽ không buông tha cho công tử mời chào."

Phù Tô lấy trà mang rượu tới, hướng về Tống Khuyết nói cảm tạ: "Xem ra Tây Môn huynh có một trăm phần trăm tự tin, này hết thấy phiền phức Tây Môn huynh, Phù Tô uống trước rồi nói!" Nói xong một đám mà chỉ toàn.

"Công tử khách khí."

Tống Khuyết nâng chén cộng ẩm nói.

Phù Tô đặt chén trà xuống về sau, lại trải qua thảo luận mấy lần về sau, Tống Khuyết liền cáo lui.

.

Ngoài thành.

Xuân tháng ba đến, oanh dài.

Tổng Khuyết đi đại cây cối tươi tốt đường mòn bên trên, trong lòng suy nghĩ hôm qua giống như Phù Tô chỗ thảo luận kế hoạch.

Đi qua giống như Phù Tô kỹ càng thảo luận, bọn họ đem cái này hành động xưng là: Hiệp kế hoạch, kế hoạch áp dụng chủ yếu là Tổng Khuyết tới hành động, Phù Tô cho hắn mức độ lớn nhất trợ giúp, cho nên hắn từ Phù Tô ban đầu sau khi rời đi, liền yên lặng rời đi Tướng Quân Phủ, hướng về ngoài thành mà đi.

Hắn mời chào mục tiêu thứ nhất, cũng không phải là thương lượng xong Mặc Gia, mà chính là Lư Sa, so với hiện tại không biết tung tích Mặc Gia, Lư Sa ngay tại Tang Hải ngoài thành nơi sơn cốc.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Đạo Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55 : Thiếu Vũ Thạch Lan

Sắc trời âm đạm, đã là đang lúc hoàng hôn,

"A?"

Đi trên đường Tổng Khuyết, bất thành linh cảm giác được phía trước phương xa, bộc phát ra hai cỗ kinh người Kiếm Thế, bên trong lực lượng cường đại coi như thân ở vài dặm bên ngoài Tổng Khuyết, cũng có thể cảm nhận được.

"Hô —— "

Vận khởi chân nguyên, toàn lực chạy đến Tổng Khuyết, như thiểm điện phi nhanh đuổi tới, đến hiện trường Tổng Khuyết, cũng không có nhìn thấy bất luận kẻ nào, chỉ nhìn thấy bị phá hư rơi Mộc Kiều.

"Như vậy bề gãy nghiền nát, một kiếm chặt đứt Mộc Kiều kiếm, cũng chỉ có Kiếm Phổ xếp hạng thứ mười một, danh xưng Thiên Hạ Chí Tôn Cự Khuyết, một cỗ khác Kiếm Thế, hung ác yêu tà, hẳn là Vệ Trang Sa Xi."

Tổng Khuyết nhìn trước mắt chiến đấu dư âm về sau, còn thừa lại phê tích, âm thầm phân tích: "Vệ Trang tại Mặc Gia Cơ Quan thành bên trong, giống như Cái Niếp cùng Mặc Gia Cự Tử Yên Đan giao thủ qua, đã bản thân bị trọng thương, hiện tại còn giống như thăng bảy cao như vậy tay tranh đấu, xem ra trận chiến đấu này là thăng bảy thắng."

Đi vào Mộc Kiều đứt gãy nơi, Tổng Khuyết nhìn về phía dưới cầu, dòng nước chảy xiết, hai bên thạch bích nơi, che kín kiếm khí dấu vết, chiến đấu kết thúc rất nhanh.

Cái này mục tiêu tất nhiên tìm không thấy, nhiều như vậy lưu vô ý, Tổng Khuyết tự nhiên dẹp đường Hồi Phủ.

Ám Dạ đã tới, rậm rạp trong rừng, vác lấy Thiên Vấn Tổng Khuyết đi tại lộn xộn Lâm Lộ bên trên.

"Ừm?"

Bỗng nhiên, chỉ có côn trùng kêu vang trong rừng, Tổng Khuyết nghe được hai người tiếng nói chuyện.

"Người đang theo dõi ta?"

Một đạo giọng nữ dễ nghe vang lên.

"Ây. . Ách. . Ta. . ."

Theo là một đạo đề cho Tổng Khuyết quen thuộc thanh âm thiếu niên, thiếu niên kia nói tiếp: "Nếu như ta nói, ta là trùng hợp ở chỗ này tản bộ, người có tin hay không?"

Tổng Khuyết trong mắt quang mang lóe lên: "Đây là Thiếu Vũ âm thanh, vậy cái này giọng nữ là?"

Cái kia giọng nữ không có trả lời, Thiếu Vũ cười khổ tiếp tục nói: "Xem ra ngươi là không tin."

Giọng nữ vang lên lần nữa, chất vấn: "Ngươi tại sao phải làm như thế."

Thiếu Vũ tha cái bù thêm, nói sang chuyện khác: "Ngươi thật giống như có vị bằng hữu thụ thương, đúng hay không?"

Giọng nữ không nề mặt mũi nói: "Cái này không có quan hệ gì với ngươi."

Thiếu Vũ cũng không thèm để ý, vẫn như cũ cười nói: "Chúng ta Sở Quốc, có rất tốt thuốc chữa thương, có lẽ có thể?"

Không chờ Thiếu Vũ nói xong, giọng nữ cũng không chút nào lưu tình ngắt lời nói: "Không cần!"

Thiếu Vũ không buông bỏ nói: "Ta. . . Ta thật không có ý hấn, ta chỉ là muốn giúp ngươi."

Cách đó không xa Tổng Khuyết âm thầm cười một tiếng, trong lịch sử tiếng tăm lừng lẫy Tây Sở Bá Vương, cư nhiên như thế ăn nói khép nép đối đãi một nữ tử, thực sự là. . . Hả? Không đúng, có thể làm cho Bá Vương như thế khúm núm, nữ tử này, chẳng lẽ là. . .

"Ủm? Hôm nay có nhân gặp được thật nhiều a!"

Tổng Khuyết ngẩng đầu nhìn về phía bên trái đằng trước, chạy nhanh đến thân ảnh.

Nữ tử kia vẫn như cũ từ chối nói: "Ta nói qua, ta không cần!"

Thiếu Vũ tựa như nhìn thấy cái gì, biến sắc, Trịnh trọng nói: "Ta muốn, ngươi khả năng cần! !"

Cảm nhận được Thiếu Vũ ngữ khí chuyển biến, nữ tử cũng phát giác được không thích hợp, hỏi: "Ngươi làm sao?"

Thiếu Vũ không có trả lời, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía bên phải, gấp giọng nhắc nhở: "Cẩn thận. . . Sau lưng ngươi."

"A?"

Thạch Lan sững sờ, xoay người lại, nhìn thấy một cái vóc người thấp bé, gánh vác lấy hai cánh quái nhân.

"Người này là Ân Bức, một cái Phi Thường Tà Ác bại hoại."

Nhìn thấy là sát thủ tổ chức Lưu Sa Ân Bức, Thiếu Vũ trong lòng kêu to không tốt, tại Cơ Quan thành bên trong, hấn nhưng là được chứng kiến người này thực lực, cho dù đối với Mặc Gia Cự Tử loại cao thủ này tới nói, không đáng giá nhắc tới, nhưng đối với hấn tới nói, là cái vô pháp địch nổi cường đại tồn tại, một bên đề phòng, một bên nhắc nhở.

Quý đệ Ân Bức như biên bức dựng ngược trên tàng cây, mở ra huyết hồng hai mắt, hí ngược nhìn về phía Thiếu Vũ hai người.

Thiếu Vũ tiến lên ngăn tại Thạch Lan trước mặt, trầm giọng nói: "Ngươi đi trước, để ta chặn lại cái quái vật này."

Tóc dài xoa vai Thạch Lan sắc mặt nghiêm túc: "Không.

Ngươi đi đi!"

Thiếu Vũ quay đầu nhìn xem nàng, khuyên nhủ: "Ngươi không biết cái quái vật này lợi hại. . ."

Không kiên nhẫn Ân Bức cắt ngang Thiếu Vũ lời nói, cười gằn nói: "Biết lợi hại liền tốt, các ngươi cũng đừng khách khí, hết thấy lưu lại theo giúp ta, hắc hắc. . . Đã vài ngày không có Hấp Huyết, nghĩ không ra, một lần đụng tới hai cái, người thiếu niên huyết khí phương cương, tiểu nữ hài tươi non ngon miệng, ha ha ha. . ."

Nói xong, hai chân luân chuyển, một cái lượn vòng, cực tốc công hướng về Thiếu Vũ hai người.

"Cẩn thận."

Thiếu Vũ nhìn xem công tới Ân Bức kinh hãi, một cái Thuấn Thân ngăn tại Thạch Lan trước mặt.

"Người thiếu niên phản ứng không tệ, đón thêm một chiêu."

Bị ngăn trở Ân Bức lộ ra lạnh lạnh Xi Nha, huy động trong tay lệ trào, trào hướng về Thiếu Vũ, hung hăng nói

"Keng. . ."

Tại Thiếu Vũ không kịp phản ứng thì Thạch Lan cầm trong tay Đoản Nhận, ngăn lại Ân Bức hung ác nhất trào.

"Ngươi tới a!"

Mượn cơ hội này, Thiếu Vũ huy động thiết quyền, đánh về phía gần trong gang tấc Ân Bức, lớn tiếng nói.

Ân Bức phía sau lưng cánh dơi mở ra, né tránh một kích này.

Âm trầm Ân Bức đứng ở trên nhánh cây, duỗi ra dài nhỏ đầu lưỡi, liếm liếm cổ tay lệ trào, nhìn chăm chăm như lâm đại địch hai người, chắc chắn cười quái dị.

"Vù."

Tung người một cái, Ân Bức khua tay lệ trào, tiếp tục công hướng về dưới cây Thiếu Vũ hai người.

"Phanh phanh —— "

Tàn nhẫn thể công bị Thiếu Vũ toàn lực ngăn lại, cho dù trong lòng đã sớm chuẩn bị, nhưng cũng bị Ân Bức tốc độ giết mình, trong lòng thất kinh: "Gia hỏa này xuất thủ thật nhanh à!"

Ngay tại Thiếu Vũ kinh hãi thời khắc, nghe được một tiếng cảnh cáo âm thanh về sau, Thạch Lan bị đánh đến trên cành cây, hắn cũng bị Ân Bức một chân đập bay.

Bị đá ngược lại Thiếu Vũ thảm giận, tiện tay cầm Đoãn Nhận Thạch Lan liếc nhau, ăn ý cùng một chỗ tiền hậu giáp kích mà đến.

Đối mặt hai người liên thủ đá bay, Ân Bức âm u cười một tiếng, cánh dơi mở ra, thân thể một cái xoay xở, liền đem hai người toàn bộ đánh bay.

"Thú vị, Luru Sa người làm sao luân lạc tới khi dễ Tiểu Hải Nhi?"

Phù Tô mẹ kiêu xuất từ Sở Quốc, đối với Hạng thị nhất tộc thiếu chủ, rất có cơ hội mời chào, cho nên Tống Khuyết đi tới.

"Người phương nào giả thân giả quý? Đi ra."

Đang chờ chuẩn bị công kích Ân Bức quá sợ hãi, hướng về Tống Khuyết phương vị quát hỏi

Thiếu Vũ giống như Thạch Lan đều là sững sờ, không nghĩ tới ở chỗ này còn có người xuất thủ, chuẩn bị cứu bọn họ.

Cầm trong tay Thiên Ván, Bạch Y Tự Tuyết, mặt không biểu tình Tống Khuyết xuất hiện tại ba người trước mắt.

"Ngươi là ai? Dám quản Luru Sa sự tình?"

Ân Bức kinh hãi cùng cực, đối với xuất hiện Tống Khuyết, hắn là một điểm khí tức đều không có cảm giác được, chỉ cảm thấy phía trước một tảng vân vụ lượn lờ khí tức, nhìn trộm không được, lại có loại đề cho hấn lực lượng kinh khủng.

"Ngươi phổi biết tên của ta sao?"

Tống Khuyết hai mắt bắn ra hàn mang, lời còn chưa dứt, Thiên Ván đã ra khỏi vỏ, tại Ân Bức hoàn toàn không có cảm giác thời điểm, mũi kiếm đã chống đỡ tại hấn nơi cổ họng.

"Ây. . . ."

Lạnh quá. . . Lạnh quá. . .

Ân Bức bất thành linh cảm giác được chỗ cổ lạnh quá, nhìn không được cúi đầu vừa nhìn, kinh ngạc nhìn xem trên cổ mũi kiếm, tê cả da đầu, hấn không nghĩ tới, chỉ là trong nháy mắt, hấn liền đã bị người đồng phục

Thiếu Vũ cùng Thạch Lan hai mắt nhìn nhau, đối với bọn hấn đáng sợ như thế Ân Bức, thế mà bị cái này xuất hiện Bạch Y Nhân trong nháy mắt bắt được, thực sự thật không thể tin.

Nhìn chăm chăm bị Hàn Âm chân khí bao phủ Ân Bức sắc mặt tái nhợt, run lấy bảy bộ dáng, Tống Khuyết khinh thường nói: "Đây chính là Luru Sa? Thật sự là nhỏ yếu!"

"Ta. . . Ách. . Chỉ là. . Vệ Trang. . Đại nhân. . Thủ hạ. . Bên trong. . Kém cỏi nhất. . Một cái. . . Mà thôi. . ."

Ân Bức bị đông cứng co lại thành một đoàn, đứt quãng nói ra.

"Thật sao? Vậy là tốt rồi. Hôm nay ta không giết ngươi, trở lại cho Vệ Trang mang cái tin, nói ta có thời gian đi tìm hấn đàm luận bút sinh ý."

Thu hồi kiếm khí, Thiên Ván vào vỏ, Tống Khuyết từ tốn nói.

"Là. . ."

Thân thể bị đông cứng chết lặng Ân Bức, run run rẩy rẩy đứng dậy, thấp giọng đáp.

"Cút đi!"

Tổng Khuyết quay người không nhìn hấn nữa, lạnh lùng xua đuổi nói.

Ân Bức không dám nhiều lời, thả người rời đi nơi đây.

"Đa tạ tiền bối ân cứu mạng!"

Thiếu Vũ cùng Thạch Lan, cùng một chỗ đồng thanh chấp tay nói cảm tạ.

"Mời chào Hạng thị không vội ở nhất thời, hôm nay có thể cứu mệnh chi ân phía trước, ngày khác du thuyết nhất định làm ít công to."

Tổng Khuyết trong lòng đã có lập kế hoạch, nghe được bọn họ cảm tạ, sắc mặt hòa hoãn: "Không cần đa tạ, tiện tay mà thôi mà thôi."

Thiếu Vũ cung kính hỏi: "Không biết tiền bối tôn tính đại danh? Văn bối Tử Vũ, hiện giờ là Nho Gia Tử Đệ, vị này là văn bối bằng hữu, Thạch Lan."

"Thạch Lan. . ."

Nhìn một chút không nói gì Thạch Lan, Tổng Khuyết tự nhiên biết bọn họ chưa hề nói lời nói thật, từ vừa rồi trong chiến đấu xem ra, Thạch Lan dùng là xê dịch Cách Đấu Thuật, đó là Cực Tây Chi Địa, Thục Quốc Chiến Đấu Kỹ Thuật, Thạch Lan cái tên này chắc hẳn cũng là giả danh, Thục Quốc. . . Trong lòng suy nghĩ bách chuyển Tổng Khuyết, thần sắc không chút nào hiển lộ, thần nhiên nói: "Tại hạ Tây Môn Xuy Tuyết, các ngươi không cần đa lễ, ta còn có chuyện quan trọng liền đi trước, ban đêm rừng rậm nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, các ngươi vẫn là không cần nhiều chờ đợi."

Sau khi nói xong, cũng không đợi Thiếu Vũ hai người đáp lời, liền nhẹ lướt đi.

"Cái này. . ."

Thiếu Vũ giống như Thạch Lan bất đắc dĩ liếc nhau, bọn họ không nghĩ tới Tổng Khuyết, chỉ là nhân nhạ nói lên vài câu liền rời đi.

"Tây Môn Xuy Tuyết, Thạch Lan, ngươi nghe nói qua cái tên này sao?"

Trầm ngâm chỉ chốc lát, thực sự nhớ không nổi có nhân vật này Thiếu Vũ, hỏi hướng về luôn luôn yên lặng Thạch Lan.

". . ."

Thạch Lan không có trả lời, chỉ là nhẹ nhàng lắc đầu, biểu thị không biết.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56 : Kiếm Thánh Cái Niếp

Mới trở lại Tướng Quân Phủ Tổng Khuyết, tự nhiên không rõ ràng Thiếu Vũ hai người thảo luận.

Mới đi vào đại môn hấn, liền bị một tên thị vệ tìm tới.

"Tây Môn Tiên Sinh, công tử mời ngài đi đại sảnh nghị sự."

Thị vệ cung kính báo cáo.

"Ừm, ta biết."

Lúc này Phù Tô vội gọi, nói rõ là Mặc Gia hành tung có tin tức, Tổng Khuyết vội vàng tiến đến đại sảnh.

Lúc này đã là Ngọc Thỏ treo trên cao, bóng đêm mông lung.

Tướng Quân Phủ đại sảnh lại đèn đuốc sáng trưng, bọn thị vệ nghiêm mật giám thị chung quanh hết thấy gió thổi cỏ lay.

Bước vào trọng bình thủ vệ đại môn, Tổng Khuyết ánh mắt quét qua, phát hiện trong sảnh thủ án ngồi Phù Tô, luôn luôn Thiếp Thân Hộ Vệ Phù Tô Mông Diêm nhưng không thấy bóng dáng.

Áo trắng Tố Y Phù Tô nhìn thấy tiến vào đại sảnh người tới, hô: "Tây Môn huynh tới."

Tổng Khuyết thi lễ, xin lỗi nói: "Tại hạ tới chậm, để cho công tử đợi lâu!"

Phù Tô bật cười lớn, vươn người đứng dậy, lắc đầu nói: "Tây Môn huynh là vì Phù Tô sự tình, bôn ba lao碌, sao nói lời này?"

Tổng Khuyết không có ở nhiều lời, hỏi: "Công tử chiêu tại hạ, tới là. . ."

Nói đến đây sự tình, Phù Tô khẽ cau mày, chậm rãi nói: "Hộ pháp Tinh Hồn, đã tìm tới Mặc Gia chỗ cứ điểm, giống như Mông Tướng Quân tiến đến đuổi bắt."

Tổng Khuyết mắt sáng lên: "Công tử, không biết bọn họ xuất phát, bao lâu thời gian?"

Phù Tô tính toán một chút thời gian, mới nói: "Không đủ một khắc, Tây Môn huynh chuẩn bị. . ."

"Lần này là cơ hội tốt nhất, kế hoạch liền từ Mặc Gia bắt đầu đi!"

Tổng Khuyết gật đầu, khẳng định hần suy đoán.

Ngẫm lại, Phù Tô cũng cảm thấy buổi tối hôm nay là tốt thời cơ, chấp tay nói: "Này Phù Tô ở đây, các loại Tây Môn huynh tin tức tốt!"

Ôm quyền thi lễ, Tổng Khuyết không có ở nhiều lời, quay người rời đi phù đệ.

...

Mông Diêm suất lĩnh hoàng kim hỏa kỵ binh vì để quốc tính nhuệ bên trong tính nhuệ, bộ đội tập kết đến xuất phát, đang đuổi hướng về Mặc Gia Bí Mật Cư Điểm thời gian chưa đi qua một khắc đồng hồ.

Tổng Khuyết toàn lực đuổi theo mới vừa vận đuổi tới phần đuôi, bộ đội tại sương mù nồng nặc cốc nơi dừng lại.

Xem ra đuổi bắt Mặc Gia người hành động bị ngăn trở, Tổng Khuyết nhìn xem dừng lại hoàng kim hỏa kỵ binh thầm nghĩ trong lòng, hần lần hành động này là bí mật tiến hành, không tốt cùng Mông Diêm chạm mặt, trực tiếp núp trong bóng tối quan sát tình huống thỏa đáng nhất.

Nghĩ tới đây, hần vận khởi khinh công, nhảy hướng về trên sơn cốc, trốn ở Đại Thạch Đầu chỗ, yên lặng nhìn xem tình thế phát triển.

Dưới sơn cốc, Mông Diêm cười Kiện Mã, đi theo thuộc hạ nói vài lời về sau, một tên kỵ binh cưỡi ngựa, xông về trong sương mù, tìm hiểu tình huống mà đi.

Không hổ là đế quốc Tướng Tinh, Mông Diêm hạ lệnh toàn quân bố trí xuống phòng ngự trận hình, phòng bị đột phát tình huống.

Chờ một hồi, vẫn là không có mây may động tĩnh, quý đệ tình cảnh để cho hoàng kim hỏa kỵ binh hai mặt nhìn nhau, không biết làm sao.

Lúc này, trong sương mù truyền đến một trận tiếng vó ngựa, tùy theo xuất hiện là một đạo mơ hồ không rõ trắng tấp thân ảnh.

"Người nào đang trang thần giờ trò?"

Mông Diêm kéo một phát dây cương, quát lớn.

Bóng người càng ngày càng gần, cuối cùng lộ ra diện mạo.

Thấy rõ người tới, Mông Diêm đồng tử hơi co lại, không thể tin được: "Thế nào lại là. . ."

"Là hần ——"

Tổng Khuyết đứng ở trên sơn cốc, phía dưới tình huống nhìn một cái không sót gì, nhìn thấy người tới thầm nghĩ đến.

Người tới tự nhiên là ngày xưa Tần Quốc kiếm thứ nhất khách, Doanh Chính nể trọng nhất Thiếp Thân Thị Vệ, danh xưng Kiếm Thánh Cái Niếp.

Trường bào quần áo trắng Cái Niếp, phong khinh vân đạm nói ra: "Mông Tướng Quân, lại gặp mặt."

"Là Kiếm Thánh Cái Niếp."

"Đế quốc mạnh nhất Kiếm Sĩ."

". . ."

Các binh sĩ xì xào bàn tán, châu đầu ghé tai, cho dù Cái Niếp là Tàn Quốc tội phạm truy nã, cũng không thể che giấu hẳn, trước kia tại Tàn Quốc lưu lại uy danh hiển hách.

Mông Điềm bất động thanh sắc cảm khái nói: "Là Cái tiên sinh, ngày xưa từ biệt, không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp lại."

"Từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

"

Cái Niếp cầm trong tay Mộc Kiếm, tiếp theo lời nói nói.

"Tiên sinh không biết mình là đế quốc đệ nhất truy nã Trọng Phạm sao?"

Mông Điềm lời kéo xao động không an tọa cười, trầm giọng hỏi.

"Biết."

Cái Niếp biểu lộ không có chút nào biến hóa.

"Ngày tiên sinh biết chúng ta chỉ bộ đội này, đang muốn đi bắt người cùng người đồng bọn sao?"

Mông Điềm nheo cặp mắt lại, tiếp tục hỏi.

"Biết."

Cái Niếp ngữ khí, tựa như nói người kia không phải hẳn.

"Mạc Phi Tiên Sinh là tìm tới án tị thú?"

Mông Điềm nói ra một cái ngay cả chính hắn cũng không tin đáp án.

"Không phải."

Cái Niếp vẫn là hoàn toàn như trước đây tích tỵ như kim.

"Ngày tiên sinh tại đây đợi, có gì muốn làm?"

Đây không phải, đây không phải là, Mông Điềm liền nghi hoặc hẳn tới con mắt.

"Có một chuyện muốn khuyên cáo Mông Tướng Quân."

Cái Niếp liếc xéo Mông Điềm, chậm rãi nói.

"Ồ? Tiên sinh có gì chỉ giáo?"

Mông Điềm nhú nhú mày, hỏi.

"Mời tướng quân thu đội quay về doanh, không cần tại hướng về phía trước."

Cái Niếp lời nói để cho Mông Điềm không có biểu lộ.

"Đại quân khởi động, há có thể không công mà lui?"

Mông Điềm giận dữ hỏi ngược lại.

"Không biết Mông Tướng Quân có nghe nói qua, thạch môn hạ Tàn Nguyệt Cốc chiến."

Cái Niếp mắt mang hàn ý nói ra.

"Tàn Nguyệt Cốc. . ."

"Tàn Nguyệt Cốc. . ."

Các binh sĩ nghe được sớm Tàn Nguyệt Cốc chiến, đều là trong lòng giật mình, khi đó Cái Niếp lấy một mình giết bại đế quốc ba trăm kỵ binh, việc này để cho Tàn Quốc binh lính xôn xao rất lâu.

Nhìn thấy Cái Niếp một câu nói, để cho thuộc hạ như thể nghị luận âm ỉ, Mông Diêm lớn tiếng chất vấn: "Cái Niếp nguoi bị Hoàng Đế Bệ Hạ, trọng ân có thừa, thế mà bội bạc, phản bội chạy trốn rời quốc, còn đối với quân đế quốc đội phát động tập kích."

Cái Niếp tay áo dài bị gió thổi kêu phàn phật, ngữ khí lại thanh đậm vô cùng: "Bọn họ ngăn trở ta đường đi, ta không thích giết chóc."

Mông Diêm lên môi phản bác: "Vậy nguoi bây giờ là ngăn trở ta đường."

. . .

"Ừm? Điện quang Thần Hành Bộ."

Tổng Khuyết cảm giác được một cỗ khí tức quen thuộc tới gần, tỉ mỉ quan sát về sau, phát hiện nếu là Mặc Gia đầu lĩnh, Đạo Chích.

"Hắn giấu ở chiếc xe ngựa kia bên cạnh, trên xe là Tinh Hồn cùng tên kia Mặc Gia Đệ Tử, chẳng lẽ. . ."

Mắt nhìn đang cùng Mông Diêm nói chuyện với nhau Cái Niếp, Tổng Khuyết đã đại khái đoán được bọn họ kế hoạch, đế quốc năng lượng điều tra đến Mặc Gia bọn người cứ điểm, là bởi vì Âm Dương gia Đại Tư Mệnh chỗ bắt được Mặc Gia Đệ Tử, Cái Niếp ở phía trước hấp dẫn chú ý lực, sau đó dùng Đạo Chích độc bộ thiên hạ khinh công, nghĩ cách cứu viện vị kia Mặc Gia Đệ Tử, dạng này không chỉ có cứu trở về Mặc Gia Đệ Tử, còn có thể bảo trụ Bí Mật Cư Điểm, thật sự là song toàn nước mỹ.

Đại khái đoán được Mặc Gia kế hoạch Tổng Khuyết, đương nhiên sẽ không ở chỗ này tiếp tục chờ xuống dưới, đi theo Đạo Chích, hoàn toàn có thể yên lặng tìm tới Mặc Gia cứ điểm.

Thu liễm khí tức, Tổng Khuyết vô thanh vô tức đi vào Đạo Chích sau lưng cách đó không xa trên cây cối ẩn thân.

Một hồi, Mông Diêm nơi liền truyền đến tiếng hét phản nộ, tựa như phát sinh chuyện gì, hoàng kim hòa kỵ binh xôn xao âm thanh liên tục.

Lúc này, xe ngựa màn xe cuộn lên, Âm Dương gia Tinh Hồn thân thể như rời huyền chỉ tiễn, gào thét hướng về Mông Diêm nơi mà đi.

Chờ Tinh Hồn rời đi, luôn luôn ẩn nặc Đạo Chích nhanh chóng xông lên xe ngựa, công một tên hôn mê Mặc Gia Đệ Tử, thả người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Thời Minh Nguyệt Đạo Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57 : Mặc Gia

Tổng Khuyết không nhanh không chậm theo sát về sau, nếu là trước kia hẳn tự nhiên không thể như thế thành thạo đuổi theo Đạo Chích điện quang Thần Hành Bộ, mà bây giờ đã thông suốt Tông Sư Diệu Cảnh hần, lại hết sức thoải mái.

"Thật đúng là đủ nghiêm mật."

Thời gian uống cạn chung trà, Đạo Chích đã đến Bí Mật Cư Điểm, Tổng Khuyết nhìn trước mắt người dân bình thường nơi ở, trầm nghĩ trong lòng.

"Không có sao chứ?"

Cửa phòng mở ra, Mặc Gia mọi người đi tới, đi đến Đạo Chích bên người, nắm lấy Thủy Hàn Kiếm Cao Tiệm Ly tỉ mỉ quan sát bốn phía về sau, mới hỏi.

"Không có việc gì, hết thấy thuận lợi."

Đạo Chích công người, thoải mái trả lời.

"Trước tiên đừng bảo là, vào nhà đi, nhìn xem a bên trong thế nào!"

Khuynh Thành Khuynh Quốc Tuyết Nữ cắt ngang bọn họ kể ra, nhắc nhở.

"Đứng, đi vào đi."

Cao Tiệm Ly gật gật đầu.

"Thờ ra, xưng là đương thời học thuyết nổi tiếng Mặc Gia, thế mà như lão thử, đông tránh XC thật sự là buồn cười."

Tổng Khuyết đi tới, chê cười châm chọc nói.

"Người nào?"

Mặc Gia mọi người kinh hãi, không nghĩ tới có người tìm tới Mặc Gia Bí Mật Cư Điểm, hơn nữa còn theo dõi tới, Cao Tiệm Ly nắm chặt Thủy Hàn, lạnh lùng quát hỏi.

"Là hán, Tây Môn Xuy Tuyết. . . ."

Đạo Vương Chi Vương Đạo Chích nhìn thấy bạch y tung bay Tổng Khuyết, nhớ tới Bào Đình nâng lên người, kêu lên.

"Hắn tới làm gì?"

Đại Thiết Chùy nắm quyền đầu đề phòng.

"Mặc kệ hắn tới làm gì, đều cẩn thận ứng đối, người này mười phần đáng sợ."

Cao Tiệm Ly nhỏ giọng nhắc nhở về sau, lạnh lùng nhìn chăm chú Tổng Khuyết nói: "Mặc Gia gây nên, hắn là còn chưa tới phiên các hạ xuống đây bình luận a?"

"Từ Yên Đan ly thế về sau, người chính là Mặc Gia đệ nhất cao thủ a? Ta hôm nay liền đến cân nhắc một chút Mặc Gia phân lượng."

Tổng Khuyết biết mời chào những người này, cũng không phải là đơn giản sự tình, hắn chuẩn bị trước tiên ngăn chặn Mặc Gia mọi người, mới có thể tốt hơn mời chào.

Nghe nói như thế, Cao Tiệm Ly nhướng mày, biết hôm nay tất có nhất chiến, Thủy Hàn ra khỏi vỏ, chỉ Tổng Khuyết lạnh giọng nói: "Cao mỗ lĩnh giáo các hạ cao chiêu."

"Thủy Hàn Kiếm phổ bài danh Đệ Thất, so với trong tay của ta Thiên Văn kém sáu vị, không biết kiếm chủ kém bao nhiêu?"

Vụt một tiếng, Kiếm Phổ ngày đầu tiên hỏi ra vỏ (kiếm, đao), thân kiếm bảy viên Tinh Châu, quang mang lấp lóe, Tổng Khuyết dẫn theo trường kiếm thân nhiên nói.

"Thiên Văn. . ."

"Thực sự là. . ."

Nhìn xem ra khỏi vỏ sắc bén trường kiếm, Mặc Gia trong lòng mọi người giật mình, cho dù đã sớm nghe nói Thiên Văn xuất thế, nhưng chân chính đối mặt thì cũng không nhận được rung động trong lòng.

"Ta trước kia nói qua, đối với Kiếm Khách mà nói, bất kỳ cái gì bài danh cũng là buồn cười."

Cao Tiệm Ly toàn lực thôi thúc Thủy Hàn, trên thân kiếm tăng băng ngưng kết, thấu xương Kiếm Thế trong nháy mắt tăng lên cực hạn, dưới chân bỗng nhiên nhất động.

Cái này nhất động, bạo phát lực cũng tăng lên tới cực hạn, mấy cái cất bước liền thành một mạch, như mũi tên, đã lấn người Tổng Khuyết đến trước.

"Xì... ——"

Như Vạn Tái Hàn Băng Thủy Hàn Kiếm phong, tại đâm rách không khí trong tiếng thét gào, đã liên tục đâm ra Thập Nhị Kiếm, chiêu chiêu công yếu hại Thập Nhị Kiếm không có chút nào dừng lại, không có thứ tự trước sau, tựa như mười hai thanh kiếm đâm về Tổng Khuyết.

"Thú vị ——"

Tại không bố như thế thể công dưới, Tổng Khuyết ung dung không vội, trong miệng phun ra hai chữ về sau, trong tay Thiên Văn cũng chốc lát đâm ra Thập Nhị Kiếm.

Keng ~~~~

12 Đạo nói thành một mảnh Kiếm Kích tiếng va đập truyền ra.

"Làm sao có khả năng?"

"Cái này. . ."

Đạo Chích giống như Tuyết Nữ liếc nhau, ngạc nhiên nhìn trước mắt sự tình.

Tại Cao Tiệm Ly cuồng phong kia giận gào Kiếm Thế, Tổng Khuyết thế mà ở phía sau xuất kiếm tình huống dưới, ngay cả đả Thập Nhị Kiếm, hơn nữa còn mỗi một kiếm, công bằng, vừa vận đả vào Thủy Hàn Kiếm trên mũi kiếm, ngăn lại Cao Tiệm Ly toàn bộ công kích.

Cao Tiệm Ly mượn giao kích quán tính, lui lại mười bước sau khi đứng vững, nhìn xem bất động như núi Tổng Khuyết, đồng tử hơi co lại, trong lòng cũng là đại chấn: "Người này quả nhiên đáng sợ, coi như Cự Tử tại thế cũng không thể hậu Phát chế Nhân,

Đón lấy ta toàn lực ứng phó thế công, bất quá hấn thái độ không rõ, vẫn là chờ Cái Niếp trở về, mới có thể tốt hơn ứng đối."

Nhìn xem trong lòng tính toán Cao Tiệm Ly, Tổng Khuyết nghiêm nghị nói: "Người Thủy Hàn bài danh Đệ Thất, miễn miễn cường cường, hiện tại. . . Để người nhìn xem Thiên Văn phong mang —— "

Không có khí thế cường đại, cũng không có sắc bén kiếm khí xẹt qua, Tổng Khuyết chỉ là đưa tay nhẹ nhàng đưa ra Thiên Văn.

Chiều này rất chậm, rất chậm, chậm đến Cao Tiệm Ly có thể rõ ràng nhìn thấy một kiếm này xu thế, góc độ, tuyến đường, có thể là tại hấn muốn ra kiếm thì lại phát hiện hấn hoàn toàn không biết phải làm thế nào xuất kiếm.

"Né tránh a, Tiểu Cao ~~~ "

"Người đang làm gì?"

Tuyết Nữ cùng Đại Thiết Chùy, xem không hiểu vì sao Cao Tiệm Ly không né tránh cũng không lập tức một kiếm này, mà chính là như là bị định thân, không nhúc nhích.

Ông ~~~~~

To như hạt đậu mồ hôi từ Cao Tiệm Ly trên đầu trượt xuống, trong tay Thủy Hàn Kiếm kịch liệt run rẩy, tựa như kẻ ra cái gì, đáng tiếc hấn chỉ có thể tro mắt nhìn xem Thiên Văn kiếm gác ở trên cổ hấn.

Cuối cùng, Thủy Hàn Kiếm không đang run run, Cao Tiệm Ly khoe miệng co quắp giật giật, cuối cùng vẫn là chán nản nói: "Ta. . . Bại."

"Cái này. . ."

"Làm sao có khả năng "

Mặc Gia mọi người đều không thể tiếp nhận loại sự thật này, Cao Tiệm Ly thế mà ngay cả một chiêu đều không có tiếp được, cũng quý dị bại.

"Nhân tuyển Danh Kiếm, kiếm cũng trạch Danh Chủ, Thủy Hàn Kiếm phò Đệ Thất, người cảm thấy giờ phút này người xếp hàng thứ mấy?"

Tổng Khuyết ánh mắt như điện, bắn tại Cao Tiệm Ly buồn bực trên mặt, hơi chậm chọc nói.

C-K-I-T..T...T ~~~

Cao Tiệm Ly vốn là lạnh lùng khuôn mặt càng thêm băng lãnh, nắm Thủy Hàn Kiếm thủ chương gân xanh nhảy lên, đây không phải là phẫn nộ, mà chính là kinh hãi: "Người này Vô Đạo Tu Vi, tất nhiên đạt tới trong truyền thuyết, Chư Tử cảnh giới, Tông Sư."

"Chuyện gì xảy ra?"

"Các người đang làm cái gì?"

Đang tại mật thất dưới đất Thiên Minh cùng Ban Đại Sư, nghe được thượng diện động tĩnh, sau khi ra ngoài nhìn thấy cảnh này, nhao nhao hỏi.

"A, là người."

Thiên Minh ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy là gặp qua một tên Tổng Khuyết, tuy nhiên nhìn thấy gác ở Cao Tiệm Ly trên cổ Thiên Văn, biến sắc, giận dữ hỏi nói: "Người làm cái gì, mau buông ra Tiểu Cao."

Nhìn thấy gương nanh múa vuốt Thiên Minh, Tổng Khuyết cười thầm trong lòng, trên mặt không hiện, vẫn như cũ thần sắc như thường: "Người chính là Mặc Gia đương nhiệm Cự Tử?"

"Cái này. . . Không sai, ta chính là."

Thiên Minh có điểm tâm hư nhìn chung quanh, nhìn thấy Mặc Gia mọi người không có phản đối, mới lớn tiếng nói.

Bang ~~~

Thiên Văn vào võ, Tống Khuyết nhiều hứng thú nói: "Thật sao? Vậy là tốt rồi, người nếu là Mặc Gia Cự Tử, như vậy thì có quyền lựa chọn Mặc Gia về sau vận mệnh."

"Vận mệnh? Cái gì vận mệnh?"

Thiên Minh không biết ý gì, nghi hoặc hỏi.

"Công tử Phù Tô tính cách ôn hòa, yêu dân như con, là Nhân Đức quân vậy. Nếu như Mặc Gia đầu nhập vào công tử lời nói, Mặc Gia tất nhiên quay về phồn vinh hưng thịnh, càng hơn trước kia, người cảm thấy thế nào?"

Tống Khuyết chậm rãi nói ra chuyện này mục đích.

Lời còn chưa dứt, Đại Thiết Chùy liền giơ cực đại quyền đầu, tức giận nói: "Si tâm vọng tưởng, lại muốn để cho chúng ta đầu nhập vào Tần Quốc, thật sự là ý nghĩ hão huyền, hừ. . ."

"Không sai, Bạo Tần Vô Đạo, Mặc Gia làm sao có khả năng sẽ đi đầu nhập vào Bạo Tần!"

Từ bị đánh bại đã kích bên trong, khôi phục lại Cao Tiệm Ly, nghe được Tống Khuyết một phen, nắm lấy Thủy Hàn Kiếm, phụ họa nói.

Nghe thấy Mặc Gia kiên quyết thái độ, Tống Khuyết ngữ khí chuyển sang lạnh lẽo: "Diệt vong vẫn là hưng thịnh, nếu chỉ là một ý nghĩ sai lầm, các người muốn cho Mặc Gia Táng Thân vu thử?"

"Không cần nhiều lời, chỉ có đứng đây chết Mặc Gia Đệ Tử, không có quỳ mà sống Mặc Gia Đệ Tử."

Cao Tiệm Ly chém đinh chặt sắt nói ra.

"Ngu xuẩn mất khôn —— "

Tống Khuyết có chút tức giận, người nhà họ Mặc quả nhiên là chết đầu óc, nghe không rõ Phù Tô đối với Lục Quốc Di Dân chính sách, liền kết luận quy về Doanh Chính cùng một chỗ, bây giờ không có não từ.

Ngay tại kiếm này giương nó Trương Thi khắc, một đạo trầm ổn âm thanh vang lên —— —— "Các hạ không khỏi quá mức bá đạo."

"Đại thúc. . ."

"Cái tiên sinh. . ."

Thiên Minh cùng Mặc Gia mọi người thấy thấy người tới, trong lòng đều là thờ phào, Tống Khuyết mang đến áp lực, quét sạch sành sanh.

Tống Khuyết trên khóe miệng giương, lộ ra một tia đường vòng cung: "Bá đạo? Không. . . Không. . . Ta chỉ là đang nói một cái đơn giản sự thật."

Ưu khuyết điểm Lưu Hải, bị gió hơi hơi gọi lên, Cái Niếp trong mắt lóe lên một tia ngưng trọng: "Mặc Gia đã cự tuyệt các hạ mời chào, cần gì phải dồn ép không tha đâu?"

Nhìn thấy Cái Niếp đến đây, Tống Khuyết minh bạch việc này có chút chuyển cơ, thân nhiên nói: "Cái Niếp người tại Tần Quốc chờ đợi qua một đoạn thời gian, hẳn là rõ ràng công tử Phù Tô là thế nào tính cách, nếu như hắn leo lên chí tôn kia chỉ vị, chính là Thiên Hạ Bách Tính phúc, mà các người nhưng bởi vì cá nhân cừ hận mà mù quáng không đồng ý công tử Phù Tô, thật sự là tự cao tự đại."

"Công tử Phù Tô, ta trước kia gặp qua, ngược lại là biết hắn là một cái chủ trương tu dưỡng dân sinh, đối xử tử tế Lục Quốc Di Dân tốt Hoàng Tử, cũng bởi vì như thế, mới bị Doanh Chính chỗ không thích."

Cái Niếp ngấm lại, công bằng nói.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58 : Mời Chào

"Coi như thế thì tính sao? Người cảm thấy Mặc Gia sẽ tin tưởng Bạo Tàn ư? Trào lòi nói?"

Cao Tiệm Ly không có chút nào mà thay đổi, trào phúng hỏi ngược lại.

"Không sai, hủy chúng ta Cơ Quan thành, giết chúng ta nhiều như vậy Mặc Gia Đệ Tử, muốn cho chúng ta vì là Bạo Tàn làm việc, nhất định cũng là nói chuyện viên vông!"

Cường trắng như trâu Đại Thiết Chùy, vô cùng phẫn nộ nói ra.

Người khác cũng gật gật đầu, biểu thị tán đồng.

"Hừ, Mặc Gia trải qua xuân thu, Chiến Quốc rông rã bốn trăm năm thời gian phát triển, trung gian thoải mái chập trùng vẫn là tiếp tục kéo dài, không nghĩ tới hiện tại, lại truyền thừa đến, các ngươi bọn này không biết thời thế trong tay người, nếu là Mặc Địch tại thế, chắc chắn sẽ bị các ngươi bắt hiểu từ đê tức chết."

Tổng Khuyết tiến lên trước một bước, lạnh lùng triều phẫn nói.

"Thật sự là nói khoác mà không biết ngược, người chỉ có một người liền muốn diệt Mặc Gia, cũng quá coi thường chúng ta!"

Đại Thiết Chùy nắm phía sau thanh đồng Đại Chùy, hung hăng nói.

"Không biết điều —— "

Tải nhọt thon dài năm ngón tay, khoác lên Thiên Ván trên chuôi kiếm, Tổng Khuyết nhìn chăm chăm vây hướng về hấn Mặc Gia mọi người, lạnh lùng nói.

Lúc này, nhìn xem hết sức căng thẳng tình huống, Thiên Minh đi vào Cái Niếp bên cạnh, ngửa đầu sốt ruột hỏi: "Đại thúc, hiện tại làm sao bây giờ?"

"Yên tâm, không có việc gì."

Cái Niếp nhẹ nhàng an ủi dưới không biết làm sao sau khi trời sáng, tiến lên mấy bước, đối Tổng Khuyết nói ra: "Tây Môn Tiên Sinh ý đồ đến, chúng ta đều đã biết được, sao không mọi người ngồi xuống nói chuyện, cần gì phải như thế lẫn nhau chém giết đâu?"

"Cái này. . ."

Mặc Gia mọi người hai mặt nhìn nhau, vẫn là Cao Tiệm Ly biết Tổng Khuyết thực lực chân chính, tự nhiên không muốn hy sinh vô vị, cho nên mở miệng đề nghị: "Cái Niếp nói không tệ, mọi người ngồi xuống nói chuyện."

Đại Thiết Chùy còn chờ đợi đang nói, bị Tuyết Nữ một cái bình tĩnh dừng nóng ánh mắt ngăn cản hạ xuống, chỉ có thể hậm hực im miệng.

"Tây Môn Tiên Sinh, mời vào bên trong."

Cái Niếp nghiêng thân thể, đưa tay hư mời nói.

Tổng Khuyết không nói gì, chỉ là hơi gật đầu, bước nhẹ đi vào dân cư bên trong.

Dân cư đơn sơ, chỉ có một tấm Mặc Gia nghị sự hào phóng bàn, Tổng Khuyết một thân một mình ngồi ở một bên, không ai mở miệng, chỉ một thoáng, trong phòng an tĩnh lại.

Cuối cùng vẫn là Cái Niếp mở miệng trước nói: "Tất nhiên ngồi xuống, vậy thì mời Tây Môn Tiên Sinh nói một chút chuyện này mục đích đi!"

Tổng Khuyết sau khi gật đầu, chậm rãi nói ra: "Công tử Phù Tô chính là Tàn Quốc người thừa kế hợp pháp thứ nhất, tuy nhiên bởi vì đối đãi Lục Quốc Di Dân vấn đề, mà không bị Doanh Chính chỗ vui." Nói đến đây, dừng một cái tiếp tục nói: "Bởi vì Mặc Gia chủ trương Phi Công, Kiềm Ái lý niệm giống như công tử Phù Tô nhất trí, công tử mới phi thường coi trọng, chỉ cần giúp công tử leo lên chí tôn kia chi vị, thiên hạ chắc chắn sẽ giống Mặc Gia chỗ đề xướng một dạng, không tại có chiến tranh, người người lẫn nhau hữu ái, đây chẳng phải là các ngươi Mặc Gia chỗ chờ mong sao?"

"Tranh Đế Vị?"

"Cái này. . ."

Mặc Gia hai mặt nhìn nhau, không nghĩ tới Tổng Khuyết nói sự tình là tranh Đế Vị, hơn nữa còn muốn đem Mặc Gia kéo vào máu này mưa gió tanh bên trong, bất quá bọn hấn không thể không thừa nhận, Tổng Khuyết nói tương lai đề bọn hấn cũng tâm động.

Vẫn là Ban Đại Sur lớn tuổi, so sánh lịch duyệt phong phú, sắc bén hỏi: "Đây đều là người tự quyết định, như thế nào chứng minh đây là Phù Tô ý tứ?"

Mặc Gia người khác tỉnh ngộ lại, những lời này chỉ là Tổng Khuyết một lời từ, bọn họ lại thế nào tin tưởng? Nhao nhao nhìn xem Tổng Khuyết, nhìn hấn

như thế nào chứng minh.

"Rất đơn giản, ngày mai lúc này, công tử chắc chắn sẽ tự mình bãi phỏng, dạng này như thế nào?"

Tổng Khuyết cười thầm trong lòng, Mặc Gia hỏi ra lời này thời điểm, cũng cho thấy, đồng ý trợ giúp công tử Phù Tô sự tình, việc này đã mọi việc sẵn sàng, còn kém công tử Phù Tô, cái này Đông Phong.

"Tốt, nếu như Phù Tô dám đến nơi đây, Mặc Gia liền tin tưởng hẳn thành ý."

Nếu là như thế, đối với hiện tại Mặc Gia tới nói, Lợi nhiều hơn Hại, Cao Tiệm Ly cân nhắc một phen về sau, nói ra.

Khóe miệng câu lên một tia đường vòng cung, Tổng Khuyết đứng dậy chân thành nói: "Các người quyết định này, có lẽ sẽ là Mặc Gia từ trước tới nay trọng yếu nhất quyết định."

"Hi vọng như thế."

Cao Tiệm Ly nói.

"Như vậy,

Cáo từ."

Tất nhiên đàm luận sự tình tốt, Tổng Khuyết cáo từ rời đi.

"Các người thật giống như cũng nghi hoặc?"

Cao Tiệm Ly nhìn xem Mặc Gia mọi người biểu lộ nói.

"Không sai, Tiểu Cao người tại sao phải đáp ứng?"

Tính khí nóng nảy Đại Thiết Chùy cái thứ nhất mở miệng hỏi.

"Tiểu Cao quyết định cũng không sai, nếu là Phù Tô một mình thật tới nơi này, nói rõ hẳn thành ý mười phần, chúng ta vì sao không thể hợp tác với hắn đâu?"

Ban Đại Sur tiếp lời, sờ lấy tái nhợt sợi râu nói.

Đại Thiết Chùy vẫn không thể lý giải, thô cổ nói: "Đó là Phù Tô, đó là Doanh Chính cái kia bạo quân nhi tử, các người quen tại Cơ Quan thành chết đi huynh đệ sao? A?"

Cao Tiệm Ly nhìn chằm chằm giận không thể hết Đại Thiết Chùy chân thành nói: "Ta đương nhiên nhớ kỹ, cũng sẽ không quên, nhưng người phải hiểu được, Mặc Gia giáo nghĩa là cái gì, vì sao mà phản đầu, mà giúp đỡ Tô con đường này nếu quả thật để cho Mặc Gia tốt hơn hoàn thành cái này con mắt, coi như hi sinh ta sinh mệnh, lại có gì không thể?"

Cao Tiệm Ly một đoạn văn nói Đại Thiết Chùy trầm mặc xuống.

Thiên Minh hướng về trầm tư Cái Niếp hỏi: "Đại thúc, Thiếu Vũ trước kia nói qua, Thiên Văn kiếm hiện tại hẳn là tại Tổng đại ca trong tay, vì sao kiếm ở cái này cái gì Xuy Tuyết trong tay?"

Cái Niếp trầm ngâm một hồi, mới suy đoán nói: "Khả năng bởi vì nguyên nhân nào đó, Thiên Văn mới ở đây trong tay người đi."

Thiên Minh lo lắng nói: "Này Tổng đại ca sẽ không có chuyện gì a?"

Nhìn xem lo lắng Thiên Minh, Cái Niếp an ủi: "Yên tâm, Tổng thiếu hiệp thiên tư là trăm năm khó thấy một lần, khẳng định không có việc gì."

"Ừm, Tổng đại ca lợi hại như vậy, nhất định không có việc gì."

Thiên Minh cúi đầu xuống, lẩm bẩm nói: "Tổng đại ca. . ."

~~~~~

Trong thành.

Đi nửa canh giờ Tổng Khuyết, đi vào Tang Hải trong thành, lặng yên không một tiếng động đi vào trong phủ tướng quân.

Vừa tới đến đại sảnh nơi, liền nghe đến Mông Diêm xin lỗi âm thanh.

"Công tử, là mặt tướng sai lầm, bên trong phản nghịch phần tử giương đông kích tây kẻ sách."

Nhìn thấy đang tại bầm báo mấy người, Tống Khuyết không có quấy rầy, chỉ là tiến đến yên lặng đứng ở một bên.

Phù Tô khoát khoát tay, đi đi lại lại độ đường dành cho người đi bộ: "Mông Tướng Quân không cần tự trách, mặc kệ hành động phải chăng tra được phản nghịch phản tử ần nặc sào huyết, nhưng là đế quốc truy tra đã lâu, số một Trọng Phạm Cái Niếp cũng bị bách hiện thân, với lại hấn sở dĩ sẽ mạo hiểm lộ diện, cái này chứng minh một sự kiện!"

Mông Điềm tiếp lời: "Tên này phạm nhân dẫn đường, đã rất gần những này phản nghịch phản tử sào huyết."

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59 : Triệu Cao

Lúc này, Phù Tô mới nhìn rõ đã tiến vào đại sảnh Tống Khuyết, đón đến mới tiếp tục nói: "Như vậy căn cứ trước đó Tinh Hồn Pháp Sư dụng tâm thuật đạt được manh mối, chúng ta có thể đem trước kia phương viên trăm dặm phạm vi, thu nhỏ đến . . . Ước chừng phương viên khoảng mười dặm Tang Hải Thành Tây NS khu Mông Điềm cúi đầu đứng đấy, xung vãng nói: "Công tử nói rất có lý."

Phù Tô nhàn nhạt phân phó nói: "Mông Tướng Quân, người muốn điều động Tang Hải thành chung quanh trú quân, đối với mảnh này khu vực tiến hành hoàn toàn điều tra, không thể buông tha một ngọn cây cọng cỏ."

Mông Điềm cung kính Lãnh Chi: "Mặt tướng tuân mệnh!"

"Lần này không thể tại có sai lầm lắm, nếu không. . . Cùng lần trước thất bại, hai tội đồng thời phạt, tội thêm một bậc!"

Phù Tô nhìn chăm chăm Mông Điềm ngữ khí sắc bén nói.

Mông Điềm trong lòng run lên, vội vàng nói: "Đúng."

Lúc này, luôn luôn chưa lên tiếng Lý Tư nói ra: "Công tử, còn có một chuyện, cần phải cảnh giác."

"Thình giăng."

"Ây. . . Hắc Long quyền trục, Công Thâu gia tộc thiết kế cơ quan khóa tuy nhiên tinh vi, nhưng là Mặc Gia đồng dạng tinh thông Cơ Quan Thuật."

Lý Tư nhẹ nhàng nhắc nhở.

Phù Tô khẽ gật đầu, tán đồng hấn thuyết pháp: "Ừm. . . Trong khoảng thời gian này, bọn họ cũng đã giải khai mật khóa."

"Tây Môn huynh trở về."

Lúc này, Phù Tô nhẹ nhàng cười một tiếng, hướng về đứng tại cửa ra vào lâu ngày Tống Khuyết hô.

"Công tử, Lý đại nhân, Mông Tướng Quân, Tinh Hồn Pháp Sư."

Nghe được bọn họ sự tình nói xong, Tống Khuyết mới lên trước chấp tay nói.

"Tây Môn Tiên Sinh."

Ba người cũng liền vội hoàn lễ nói.

"Chuyến này còn thuận lợi?"

Phù Tô có ý riêng hỏi.

"Hết thầy coi như thuận lợi."

Tống Khuyết nhẹ nhàng gật đầu, biểu thị thuận lợi.

"Vậy là tốt rồi!"

Phù Tô không có nhiều lời, chỉ là cười nhạt một tiếng.

Lúc này, nhìn ra hai người có việc trao đổi bộ dáng, Mông Diễm bọn người hướng về Phù Tô cáo lui.

Thăng đến ba người thân ảnh biến mất, Phù Tô phát phát tay, để cho bọn thị vệ lui ra về sau, mới hỏi: "Như thế nào?"

"Hết thấy thuận lợi, bất quá. . ."

Tổng Khuyết nói tới chỗ này dừng một cái.

Đối với chuyện này Phù Tô rất xem trọng, liền vội vàng hỏi: "Tuy nhiên cái gì?"

"Mặc Gia cơ bản đồng ý hạ xuống, chủ yếu là công tử không có ra mặt, bọn họ có mấy phần không tín nhiệm."

Tổng Khuyết trầm giọng nói.

Phù Tô lý giải gât gât đầu, Chiêu Nạp bất kỳ thế lực nào đều không phải là đơn giản sự tình, lại càng không cần phải nói Mặc Gia loại này xưng là đương thời học thuyết nổi tiếng, cho dù hiện tại Mặc Gia không bằng lúc trước, nhũn mỳ hỏi: "Vậy người ý là?"

Tổng Khuyết chậm rãi nói: "Chỉ cần công tử trời tối ngày mai đi cùng Mặc Gia gặp mặt một trận, như vậy Mặc Gia khẳng định sẽ quy thuận công tử, với lại đối với về sau hành động, Mặc Gia có rất lớn tác dụng, đối với phương diện an toàn, công tử không cần lo lắng, có ta ở đây, coi như Thiên Nhân tình nhuệ bộ đội, cũng không để lại công tử."

Phù Tô không có lập tức nói chuyện, mà chính là trầm ngâm một lát sau, mới lên tiếng: "Có Tây Môn học tại, tự nhiên không cần lo lắng an toàn, tất nhiên Mặc Gia tốt như vậy khách, Phù Tô tự nhiên muốn tiến đến một hồi."

Vừa nói, hai mắt tinh quang lóe lên.

Tổng Khuyết vỗ tay tán thán nói: "Công tử Hào Khí Phách."

"Tây Môn huynh khích lệ."

Phù Tô khiêm tốn cười một tiếng.

"Công tử, La Vồng tổ chức Triệu Xa Phủ Lệnh, đã toàn bộ đến Tang Hải?"

Yên lặng một hồi, Tổng Khuyết hỏi ra một cái không quan hệ vấn đề.

"Không sai."

Phù Tô có chút nghi hoặc hần vì sao hỏi cái này vấn đề, nhưng vẫn là gât đầu nói.

"Triệu Xa Phủ Lệnh đi vào Tang Hải lại không có giống như công tử tới yết kiến, nói rõ mười tám thế tử dã tâm, rõ ràng rành." "

Tổng Khuyết lạnh lùng giải thích Phù Tô không hiểu.

"Ai! ! !"

Nói lên cái này, Phù Tô chỉ là thở dài, không có nhiều lời, nhân hậu như hần, tất nhiên là không hy vọng huynh đệ tương tàn sự tình phát sinh, tuy nhiên tất nhiên đối phương bất nhân, hần cũng chỉ có thể bất nghĩa.

Tổng Khuyết gián tiếp lấy nói: "Mười tám thế tử có La Vồng tương trợ,

Xem ra mời chào Lưu Sa hành động, phải tăng tốc tiến độ."

Phù Tô chấp tay nói: "Huynh to lớn ân, Phù Tô vô cùng cảm kích."

"Công tử nói quá lời "

Tổng Khuyết về sau lại giống như Phù Tô thảo luận một chút gặp mặt Mặc Gia sự tình về sau, liền cáo từ rời đi.

Lúc này đã là Dạ Hắc Phong Lãnh, nhân nhạt ánh trăng chiếu vào tiểu đạo, rất là mông lung.

Đi tại trở về phòng trên đường Tổng Khuyết bất thành linh dừng bước, lạnh lùng nói: "Ra đi."

"Ba ba —— "

Một bóng người vỗ tay, từ u ám nơi hẻo lánh đi tới, âm nhu nói: "Tây Môn Tiên Sinh quả nhiên lợi hại, Triệu Cao bội phục."

Toàn thân sâu xa Hồng Y Trang, mắt phượng Triệu Cao xuất hiện tại Tổng Khuyết trước mặt.

Tổng Khuyết không lộ ra dấu vết quét bốn phía một cái, từ tốn nói: "Bóng đêm sâu như vậy, Triệu Xa Phủ Lệnh còn không có nghỉ ngơi, không biết ở chỗ này, chờ tại hạ có gì muốn làm?"

"Tiên sinh chính là công tử trước mặt hồng nhân, Triệu Cao tự nhiên muốn thân cận một chút, nói không chừng còn muốn tiên sinh ở trước mặt công tử, vì là Triệu Cao nói tốt vài câu."

Triệu Cao bất động thanh sắc xu nịnh nói.

"Triệu Xa Phủ Lệnh thật sự là quá đề cao tại hạ."

Tổng Khuyết lắc đầu, khiêm tốn nói.

Triệu Cao đổi đề tài, thử thăm dò: "Không biết tiên sinh đối với mười tám thế tử Hồ Hợi, như thế nào đối đãi?"

"Ha ha."

Tổng Khuyết không có trả lời, nhìn chằm chằm Triệu Cao âm nhu khuôn mặt, hơi có thâm ý nói: "La Vồng danh xưng phổ biến, quả nhiên không giả, Liên công tử trụ sở đều có tai mắt, thật sự là lợi hại."

"Tiên sinh cất nhắc Triệu Cao, làm đế quốc nô tài, tự nhiên muốn tận chức tận trách."

Giống như rắn độc hai tròng mắt âm lãnh thâm sắc, Triệu Cao nhẹ giọng cười nói.

Bốn phía yên tĩnh nơi hẻo lánh, tựa như xuất hiện mấy bóng người, hiện lên vây quanh tư thế, hướng về Tổng Khuyết vị trí đi tới.

Tổng Khuyết khoe miệng lộ ra một tia trào phúng ý cười, hai mắt quét về phía bốn phía: "Nghe nói La Vồng Lục Kiếm Nô, hiện tại biến thành Ngũ Kiếm nô lệ, không biết là người phương nào như thế cả gan làm loạn?"

"Ha ha —— "

Triệu Cao phượng mi nhú một cái, đưa tay cắt ngang tới gần Ngũ Kiếm nô lệ, lạnh lùng nói: "Hi vọng tiên sinh quyết định này, ngày sau sẽ không hối hận."

"Đạo Bất Đồng, Bất Tương Vi Mưu!"

Tất nhiên Triệu Cao nói rõ, Tổng Khuyết đương nhiên sẽ không sợ hãi, lạnh lùng trả lời.

"Rửa mắt mà đợi."

Triệu Cao nghiêng liếc liếc một chút, vút xuống bốn chữ, quay người rời đi.

Theo Triệu Cao rời đi, mặt khác năm đạo mịt mờ khí tức cũng theo đó rời đi, trong ngách nhỏ khôi phục thường ngày bình an.

Tổng Khuyết nhú nhú mày, trong mắt lộ quang lóe lên, từ nói thì thầm: "Thờ ra. . . La Vồng. . ."

Trước kia Lục Kiếm Nô, hắn còn không sợ, hiện tại chỉ có năm người, hắn còn đột phá Tông Sư Cảnh Giới, có thể nói trong thiên hạ cùng hắn địch nổi, tuyệt đối không cao hơn năm ngón tay số lượng, bất quá. . . Cái này Triệu Cao khí tức ngay cả hiện tại hắn đều nhìn có chút không thấu, Lục Kiếm Nô trước kia đều là danh động thiên hạ đỉnh cấp Kiếm Khách, bây giờ lại thân phục với Triệu Cao, nghe lời răm rắp, người này nhất định có khác biệt bình thường chỗ.

Từ nơi này mấy ngày điều tra cẩn thận bên trong phát hiện, Lý Tư thật là La Vồng thủ lĩnh, nếu chân chính chương không La Vồng chuỗi này Hung Khí, nhưng là Triệu Cao người lưỡng tính này, xem ra Doanh Chính cũng tín nhiệm người này.

". . . Bất quá. . ."

Tổng Khuyết lắc đầu, trong lòng sát ý như sóng biển: "Hi vọng không cần cản ta đường, nếu không. . . Ta cũng không ngại hủy La Vồng."

Chương 60 : Nhan Lộ

Chư tử bách gia có Cửu Lưu Thập Gia, bởi vì Mặc Gia bị Tần Quốc công bốn phía đào vong, Đạo Gia bởi vì lý niệm bất đồng mà phân liệt thành Thiên Tông cùng người tông, còn lại Nho Gia lại càng thêm phồn thịnh, có thể nói là đương thời duy nhất học thuyết nổi tiếng.

Nho Gia Đệ Tử ngàn ngàn vạn vạn, mà Tang Hải trong thành Tiểu Thánh hiền trang càng là Nho Gia Đệ Tử bọn họ trong lòng thánh địa.

Từ Tiên Nhiệm Nho Gia chương môn Tuân Tử tiên thắng, Tuân Tử đại đệ tử Phục Niệm tiếp quản đến nay, Nho Gia chính là phát triển không ngừng, Tề Lỗ Chi Địa Tam Kiệt mà nói, càng làm cho Tiểu Thánh hiền trang văn danh thiên hạ.

Sáng sớm trước kia, ngày xuân mới ra, Tống Khuyết liền đã rời giường, vác lấy Danh Kiếm Thiên Ván, thẳng lên Tiểu Thánh hiền trang.

Suối nước leng keng, Thanh Phong như nước, mây trắng điểm một chút, trời xanh không mây.

Tống Khuyết dạo bước tại trên sơn đạo, nhìn xem nơi đây tú lệ phong cảnh, trong lòng cảm khái.

Thiên hạ bởi vì Doanh Chính xuất hiện mà thiên hạ đại biến, Thê ly Tử tán người, tóc trắng tiền đưa tóc đen người, nhiều vô số kể, khiến cho chua xót lòng người, mà Nho Gia lại sùng sảng bất động, có phần bị Doanh Chính coi trọng, cho dù Nho Gia giáo nghĩa chi yếu, học vấn mà nói giống như Tần Quốc thống trị cũng gần sát, cũng không khó coi ra tích súc chi thâm hậu.

Xuyên qua Chu Hồng đầy sơn sắc đại môn, Tống Khuyết đi tại thanh sắc bàn đá trải thành thạch trên đường, hai bên thanh tịnh gặp Hà Trì, lúc này chính là Bông Sen nở rộ thời tiết, trong ao này sắc thái lộng lẫy, tranh nhau khoe sắc Bông Sen, làm cho lòng người bỏ thần đi.

Ngay tại Tống Khuyết chậm rãi thưởng thức cái này cảnh sắc mỹ lệ thời điểm, truyền đến một đạo tiếng hỏi.

"Vị tiên sinh này, không biết tới Tiểu Thánh hiền trang có gì muốn làm?"

Tống Khuyết quay người, đã nhìn thấy ba cái Nho Gia Y Quan thiếu niên, bên trong một tên Thanh Sam người cao thiếu niên lễ phép hỏi.

Nhìn chung quanh liếc một chút, nhìn chăm chăm ba người hỏi: "Nho Gia chương môn Phục Niệm có đó không?"

"Không biết tiên sinh tìm chương môn có chuyện gì quan trọng?"

Lại lịch người này thân bí, tự tiện xông vào Tiểu Thánh hiền trang không nói, còn nói thẳng muốn gặp Chương Môn Sư Tôn, ta trước tiên mò xuống tình huống không muộn, Từ Thông tâm tư nhanh quay ngược trở lại.

Tống Khuyết có chút không kiên nhẫn, cái này Nho Gia Đệ Tử hỏi lung tung này kia, rất là dài dòng: "Liền nói tại hạ Tây Môn Xuy Tuyết bái kiến, Nho Gia chương môn Phục Niệm, nhanh đi bẩm báo đi!"

Lúc này, Từ Thông bên cạnh một cái Tiểu Mập Mập nhảy ra, chỉ Tống Khuyết tức giận nói: "Cái gì thôi không Xuy Tuyết, ta nhìn ngươi cũng là tên trộm, liền ngươi cũng xứng gặp ta Nho Gia chương môn? Ta nhổ vào. . ."

Từ Thông giật mình, hắn không nghĩ tới từ mộ sẽ nói như vậy, nếu là người này thật sự là tiểu hầu coi như bỏ qua, nếu là thật là sư tôn khách quý, vậy thì xong đời, nghĩ tới đây, hắn đánh giật mình, vội vàng lôi kéo còn chuẩn bị nói tiếp từ mộ nói: "Từ mộ đừng nói. . ."

"Làm sao? Ta nói không đúng. . ."

"Hừ ——"

Tống Khuyết hừ lạnh một tiếng, trong mắt hàn quang lóe lên, một tia dọa người khí thế bộc lộ mà ra, khí thế kia bị hắn hoàn mỹ khống chế, chỉ hướng về này nói năng lỗ mãng Tiểu Mập Mập bao phủ mà đi.

Từ mộ lời nói liền giống bị kẹt lại, như bị mãnh thú tiếp cận, toàn thân tóc gáy dựng lên, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hoảng sợ nhìn xem lạnh lùng theo dõi hắn Tống Khuyết.

Từ Thông cùng Từ Du liếc nhau, biết người này thực lực đáng sợ, vội vàng lên tiếng xin xỏ cho: "Tiên sinh kính xin thủ hạ lưu tình, từ mộ biết sai."

"Từ viết: Có bằng hữu từ phương xa tới, quên cả trời đất!"

Một đạo đạm bạc nhưng lại thanh âm ôn hòa truyền đến đồng thời, một cỗ nhu hòa cường hãn chân khí ngăn trở Tống Khuyết khí thế.

Vừa dứt lời, bóng người đã đặt tới từ mộ trước người.

Một tên người mặc áo trắng mực đỏ mang tiêu sái nam tử xuất hiện tại Tổng Khuyết trước mặt.

"Nhị sư công."

Từ Thông cùng Từ Du hai người nhìn thấy người tới, trên mặt vui vẻ, liền vội vàng hành lễ nói.

Nghe thấy hai người xưng hô, Tổng Khuyết trong lòng hơi động. Giá nhân cũng là Nho Gia Tam Kiệt một trong Nhan Lộ, quả nhiên như nghe đồn, quân tử như ngọc, đàm bạc bình an.

Nhan Lộ đưa tay ngừng, còn muốn tiếp tục nói chuyện hai người, phân phó nói: "Các ngươi cảm mộ, trước tiên mang về nghỉ ngơi đi, tại đây ta tới an bài."

"Đứng."

Hai người cung kính thi lễ, vịn bầy trên mặt đất, mồ hôi nhễ nhại tràn trề từ mộ hướng về ốc xá chỗ đi.

Tổng Khuyết chỉ là nhàn nhạt nhìn xem,

Không có để ý, vừa rồi hẳn chỉ là cho cái này, không biết trời cao đất rộng Nho Gia tiểu tử, một điểm nho nhỏ giáo huấn mà thôi, ngược lại nhìn chăm chăm Nhan Lộ, cười khẩy nói: "Nho Gia Tam Kiệt không tầm thường, đáng tiếc phía dưới này một đời, lại cao thấp không đều a."

Nhan Lộ biết hẳn mỉa mai hàm nghĩa, cũng không tức giận, nhẹ giọng chậm mà nói: "Tiên sinh nói rất chính xác, đệ tử dạy không tốt, hẳn là ta cái này lão sư sai lầm, ở chỗ này, Nhan Lộ cho tiên sinh bồi tội."

"Nghe đồn Nho Gia nhị đương gia Dữ Thế Vô Tranh, không màng danh lợi, không biết là thật là giả?"

Tổng Khuyết không đang nói vừa rồi sự tình, mà chính là hỏi thăm vấn đề này.

"Ha ha."

Coi như đối mặt như thế nghi vấn vấn đề, Nhan Lộ vẫn là hồn nhiên không thêm để ý, nhẹ nhàng cười một tiếng, thanh nhã nói: "Tiên sinh nghĩ như thế nào, đó chính là như thế nào, Nhan Lộ làm sao có thể cải biến tiên sinh cái nhìn đâu?"

"Nói không tệ, đã ngại vì là Tam Kiệt một trong, như vậy Nho Gia võ công tuyệt học nhất định không kém, liền để tại hạ mở mang kiến thức một chút Nho Gia kiếm pháp đi."

Tổng Khuyết này tới Nho Gia chủ ý con mắt, còn không nói, điều tra Nho Gia thực lực, cũng là rất trọng yếu sự tình.

Nhan Lộ nghe được hẳn nói muốn so kiếm, sững sờ sau khi liền vội vàng lắc đầu nói: "Tiên sinh ở xa tới là khách, Nhan Lộ sao có thể giống như khách nhân so kiếm đâu? Cái này tại lễ bất hòa."

Hắn đây là uyển chuyển cự tuyệt, lấy hẳn tính tình cũng là như thế, bất quá. . . . Hắn hôm nay gặp được là Tổng Khuyết, một cái cho tới bây giờ không dựa theo quy định tới làm việc người.

Tổng Khuyết cười lạnh: "Cái này có thể không phải do ngại." "

Vừa dứt lời!

Người khác như quỷ mị, xuất hiện tại Nhan Lộ trước mặt.

Leng keng ~~~~~

Một tiếng nhẹ giọng thúc hót.

Trong tay Thiên Văn kiếm đã xuất vô (kiếm, đao).

Lãnh liệt kiếm quang lấp lóe, Kiếm Thế giống như thủy triều, Ba Đào Hung Dũng Tương Nhan đường toàn thân cao thấp, hết thấy chìm ngập.

Tuy chỉ là vô cùng đơn giản một chiêu phổ thông đâm thẳng, nhưng Nhan Lộ lại đồng tử co rút lại, sắc mặt đột biến, cái này tại người khác nhìn như phổ thông cùng cực chiêu thức, trong mắt hắn lại không giống nhau.

Hắn chỉ cảm thấy thật giống như bị thiên địa ngăn cách, lại như bị thế giới vứt bỏ, trong lòng tràn ngập trước kia chưa bao giờ qua kinh hoàng cùng lạnh mình.

Bất quá hẳn may mắn đem Nho Gia Tọa Vong tâm pháp luyện đến vô ý cảnh giới, trong chốc lát, liền tiêu trừ trong lòng cảm xúc tiêu cực.

Hắn không kịp nghĩ lại, trong tay tựa như Ma Thuật một dạng, xuất hiện một thanh giống như là ngọc thạch chuỗi kiếm.

Nhan Lộ nắm lấy chuỗi kiếm hướng về phía trước đâm một cái, thân thể đồng thời toàn lực nghiêng về phía sau, ở giữa không để cho phát tình huống dưới né tránh một kiếm này.

Tổng Khuyết nhìn xem thối lui Nhan Lộ, không có ở tiếp tục công kích, theo dõi hắn trong tay vô hình trường kiếm, hỏi: "Nhìn tới không thể gặp, vận không biết tiếp xúc, phai mờ bát ngát, trải qua vật mà vật chưa phát giác. Đây là Kiếm Phổ xếp hạng thứ mười sáu, Không Chu Tam Kiếm một trong hàm quang?"

"Vâng, tuy nhiên cùng tiên sinh trong tay, Kiếm Phổ ngày đầu tiên hỏi so sánh, kém rất xa."

Nhan Lộ lòng còn sợ hãi mắt nhìn Tổng Khuyết trường kiếm trong tay.

"Phong mang kín đáo không lộ ra, là hàm quang bản sắc, lại cùng người cái này Vô Tranh quân tử, cũng là phối hợp."

Cho dù một kiếm này ta chỉ là dùng ba phần công lực, nhưng cũng không tệ, Tổng Khuyết tán dương.

Nhan Lộ cười khổ nói: "Tiên sinh thực sự khích lệ, nếu là tiên sinh tiếp tục công kích, tại hạ khẳng định không địch lại."

Vừa rồi một kiếm kia cũng đáng sợ, hắn biết mình năng lượng tránh thoát đi cũng coi như may mắn, nếu là Tổng Khuyết lại tiếp tục công kích, hắn tuyệt đối sống không qua kiếm thứ ba, bởi vì đây không phải phổ thông chiêu thức, mà chính là tối thần bí khó lường ý chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61 : Phục Niệm

Nhan Lộ chần chờ một chút, cuối cùng vẫn là ép không xuống trong lòng hiếu kỳ, hỏi: "Tiên sinh vừa rồi một kiếm kia, là ý chiêu thức?"

"Ồ? Làm sao mà biết?"

Tổng Khuyết từ chối cho ý kiến, nhìn xem hiếu kỳ Nhan Lộ hỏi ngược lại.

"Tiên sinh một kiếm kia, mặc dù chỉ là phổ phổ thông thông cơ sở đâm thẳng, nhưng bên trong lại bao hàm tiên sinh đáng sợ ý niệm, nếu không phải tại hạ Tọa Vong tâm pháp may mắn đạt tới vô ý cảnh giới, không bỏ Liên Tiên Sinh một kiếm đều tiếp không."

Nhan Lộ nhìn thấy Tổng Khuyết này như ngầm thừa nhận biểu lộ, rung động trong lòng, cười khổ một tiếng, nói ra.

Như thế nào ý chiêu?

Nói đơn giản một chút, cũng là lợi dụng người thất tình lục dục, thêm chú cùng đao, kiếm, quyền cước loại hình, tiến hành thực chất tính tình thần công kích.

Mọi người đều biết, tinh thần lực vô hình vô chất, vô ảnh vô tung, muốn vận dụng nhưng là rất khó sự tình, muốn lĩnh ngộ thực sự không có dấu vết mà tìm kiếm.

Nhan Lộ cũng chỉ là trước kia, nghe hắn này tiên thắng sư tôn đàm luận qua mà thôi, chưa bao giờ tận mắt nhìn đến, hôm nay thấy, nhưng là như sư phụ hắn nói, uy lực đáng sợ vô cùng.

Tổng Khuyết không biết trong lòng của hắn rung động, chiêu này tại trong miệng hắn cái gọi là ý chiêu, nếu cũng là Tông Sư cơ sở năng lực một trong mà thôi.

Có thể nói vừa vào Tông Sư tức Thuế Phàm, từ đó ta mệnh cũng là dựa vào chính mình cường không, trừ phi là mấy cái cùng cảnh giới Tông Sư vây giết, nếu không rất khó bị giết chết.

Tổng Khuyết lắc đầu không tại nhiều nói, mở miệng nói: "Phục Niệm chương môn có đó không?"

Từ vừa rồi người này kiểm chiếu bên trong, không có nhìn thấy sát khí tới nói, hẳn không phải là tới gây chuyện, Nhan Lộ chần chờ một chút, nói ra: "Sur huynh đang tại soạn bài, đợi lát nữa liền đi ra, tiên sinh trước tiên theo ta đi nhà đình, nếm một chút trà, nghỉ chân một chút được chứ?"

"Tốt, vậy tại hạ quấy rầy."

Tổng Khuyết gật gật đầu.

Nhan Lộ tay trái hư mời: "Tiên sinh, mời."

Tổng Khuyết cũng không khách khí, dặm chân hướng về phía trước.

Hai người sóng vai dọc theo quanh co khúc khuỷu Chu Hồng hành lang đi tới, Nhan Lộ trên đường đi hướng về Tổng Khuyết giới thiệu Nho Gia phong cảnh chuyện lý thú.

Đi nửa đường, Nhan Lộ nhin không được hỏi: "Tiên sinh này tới Nho Gia, không biết có chuyện gì quan trọng?"

Tổng Khuyết biết hẳn là muốn dò xét tin tức, cũng không lắm để ý, sớm muộn gì đều phải nói, bây giờ nói cũng giống vậy, thân nhiên nói: "Nghe nói Nho Gia Tàng Thư Lâu, trải rộng thiên hạ sở hữu Kỳ Văn Dịch Sự, tại hạ muốn mượn đọc một chút."

"Cái này. . ."

Nhan Lộ sững sờ, hẳn không nghĩ tới Tổng Khuyết tới Tiểu Thánh hiền trang, chính là vì mượn đọc thư tịch cái này việc nhỏ.

"Có cái gì khó xử chỗ?"

Nhìn thấy Nhan Lộ biểu lộ, Tổng Khuyết hơi hơi nhú mày, thả chậm cước bộ hỏi.

Nhan Lộ biết hẳn hiểu lầm, lắc lắc đầu nói: "Tiên sinh muốn Lãng kinh văn thư tịch, Nho Gia vì sao lại có cái gì khó xử chỗ, chỉ là. . . ."

"Chỉ là cái gì?"

Tổng Khuyết nhìn xem hẳn muốn nói lại thôi bộ dáng, tiếp tục hỏi.

"Tiên sinh khả năng không biết, mười năm trước Tàng Thư Các phát sinh qua một trận đại hỏa, đem trong Tàng Thư các rất nhiều trọng yếu thư tịch, bị hủy bởi một bó đuốc, tiên hiền rất nhiều bút tích cùng chuyện quan trọng ghi chép cũng chôn ở trong lửa, ta sợ đối với tiên sinh tìm đọc rất có trở ngại."

Nhan Lộ chậm rãi giải thích nói, trong giọng nói cũng tràn ngập tiếc hận.

"Dạng này. . ."

Tổng Khuyết như có điều suy nghĩ gật gật đầu.

Về sau, hai người không có ở nhiều lời, rất nhanh liền đến nhà đình.

Sân nhà không lớn, trong trong ngoài ngoài lộ ra thanh nhã thoát tục cảm giác, đình tròn vườn phương, ngụ ý Nho Gia Thánh Ngôn: Lập quy củ, Thành Phương Viên, bảo đảm Quân Vương, hộ xã tắc.

"Nhị sư công."

Ngoài phòng một cái Nho Gia Đệ Tử nhìn thấy Nhan Lộ, quy củ hành lễ nói.

Nhan Lộ phân phó nói: "Người đi đem chương môn sư huynh mời đến, nói có khách quý tiến đến."

Nghe được phân phó âm thanh, đệ tử này vội vàng nói: "Vâng, nhị sư công." Nói xong đi ra ngoài.

Vào phòng, hai người phân biệt ngồi lên án cơ phía trên, sau đó Nhan Lộ tự mình pha trà, nước là sơn tuyết, trà là cực phẩm, trà cùng nước giao dung, làm cho cả nhà đình tràn ngập nhân nhật hương trà vị.

Tổng Khuyết vịn chén trà,

Nhẹ nhàng lay động, nói ra: "Ta cũng không mừng trà, nhưng cũng biết đây là trà ngon, nước trà này sắc trạch kim hoàng sáng ngời, hương trà vị bên trong lại bay ra một loại nhân nhật mùi thuốc, không biết ra sao trà?"

"Giống như thuốc không phải thuốc, giống như trà lại có mùi thuốc, đây là Tang Hải độc hữu cây đầu trà." Nhan Lộ giải thích nói, nâng chung trà lên thăm hỏi nói: "Tiên sinh, mời."

Tổng Khuyết nhẹ nhàng gật đầu, dương dương chén trà trong tay, đem trà tiến đến trước mũi, hút miệng mùi thơm về sau, một cái hết sạch.

Như lan tại lưỡi, thấm vào ruột gan, hương thơm cam liệt, mùi thơm ngát thoải mái, không hổ là Tang Hải Đặc Sản.

"Không tệ không tệ."

Đặt chén trà xuống, Tống Khuyết tán thán nói.

Nhan Lộ nhìn xem hần không giống giả mạo biểu lộ, khiêm tốn nói: "Tiên sinh thực sự khách lệ."

Cũng không lâu lắm, ngoài phòng liền truyền đến có tiết tấu tiếng bước chân.

Tống Khuyết ngẩng đầu nhìn lại, một cái ăn mặc màu lệ, tạo hình ưu nhã, nhất cử nhất động, hiển thị rõ Danh Môn Đại Phái khí thế, bên hông phối một kiện bích sắc ngọc bội nam tử đi tới.

Xem ra hần cũng là Nho Gia chương môn Phục Niệm, tuân theo Nội Thánh Ngoại Vương, nghe đồn bản thân hần sáng tạo Thánh Vương kiếm pháp uy lực kinh người, đồng thời thân thể Bội Kiếm phổ thứ ba, Nho Gia truyền thừa Danh Kiếm Thái A, Tống Khuyết trong lòng âm thầm suy nghĩ lấy.

Nhan Lộ đứng dậy, đón nam tử nói ra: "Chương môn sư huynh, vị này cũng là Tây Môn Tiên Sinh."

Lại quay người đối với Tống Khuyết nói: "Vị này chính là ta sư huynh, cũng là Tiểu Thánh hiền trang chương môn, Phục Niệm."

"Tây Môn Tiên Sinh."

"Phục Niệm chương môn."

Hai người lẫn nhau lễ phép nói.

Tống Khuyết từ trước đến nay chán ghét lễ nghi phiền phức, nói thẳng: "Phục Niệm chương môn, tại hạ này tới chỉ vì làm việc nhỏ, hi vọng Nho Gia thuận tiện thuận tiện."

Quét mắt một vòng khẽ gật đầu Nhan Lộ, Phục Niệm trong lòng có, cười nói: "Tiên sinh mời nói."

"Mượn Tiểu Thánh hiền trang bên trong Tàng Thư Các một đọc."

Tống Khuyết nói ra.

Phục Niệm vượt chính mình tinh xảo sợi râu, trầm ngâm một hồi nói: "Đây chỉ là việc nhỏ, cũng là Tàng Thư Các bởi vì cháy qua, ta sợ bên trong thư tịch trợ giúp không tiên sinh."

Tống Khuyết khoát tay một cái nói: "Nhan Lộ tiên sinh đã nói cho ta biết, cái này không có quan hệ, ta chỉ là tùy tiện nhìn xem."

Nói tới chỗ này, Phục Niệm đương nhiên sẽ không đang nói cái gì, gật đầu nói: "Đã như vậy, liền để Nhan sư đệ mang tiên sinh đi thôi."

"Như thế, đa tạ."

Tống Khuyết nói cảm ơn.

Phục Niệm khí chất cao nhã, nhẹ giọng cười nói: "Tiên sinh khách khí."

"Tiên sinh, mời tới bên này."

Nhan Lộ khách khí nói ra, phía trước dẫn đường.

Tống Khuyết đứng dậy hướng về Phục Niệm ôm một cái quyền, tại ánh mắt của hần dưới giống như Nhan Lộ ra nhả đĩnh.

Nhìn xem dần dần từng bước đi đến áo trắng thân ảnh, Phục Niệm thu liễm nụ cười, thường ngày nghiêm khắc ánh mắt bên trong, toát ra một tia lo âu, thì thảo nói nhỏ: "Kiếm Phổ Đệ Nhất Thiên Văn. . ."

Bạn đang đọc truyện *Tàn Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62 : Gặp Mặt

Lúc chạng vạng tối, Tổng Khuyết từ nhỏ Thánh Hiền trang trong Tàng Thư các đi ra.

Tàng Thư Các xác thực Tàng Thư vạn quyển, ở thời đại này tới nói, nơi này là trừ Tàn Quốc Tàng Thư Khố bên ngoài, lớn nhất lưu giữ Thư nhân chỗ.

Đáng tiếc cùng hần chỗ điều tra Thương Long Thất Túc bí ẩn, không có chút nào manh mối Hòa Ký chờ.

Tổng Khuyết cũng không thất vọng, loại này đã chôn giấu ngàn năm thời gian bí mật, xác thực không phải dễ dàng như vậy giải khai.

Từ đã có tin tức xem, Tàn Quốc diệt Lục Quốc, tổn hao món tiền khổng lồ tạo Thận Lâu, còn có Âm Dương gia cam tâm phụ trợ Doanh Chính đến xem, cái này Thương Long Thất Túc bên trong bí mật, có cổ cũng lực lượng đáng sợ, Phù Tô đã từng nói, đây là một cái có thể chủng khổng thiên hạ bí mật. . .

Lắc đầu, Tổng Khuyết không tại nhiều muốn, tại hướng về Phục Niệm cáo biệt về sau, rồi đi uy nghiêm cùng thư quyền khí tức dày đặc Tiểu Thánh hiền trang, một đường phi nhanh, tại không người có thể tra tình huống dưới, đi vào Tướng Quân Phủ bên trong.

Một gian yên tĩnh hoa lệ trong phòng, Phù Tô ngồi ngay ngắn ở trước án, trong tay cầm thư từ nhìn vào thần.

Qua chỉ chốc lát, xem hết thư từ Phù Tô thả ra trong tay Thư nhân , quay đầu nhìn thấy bên cạnh cách đó không xa thân ảnh, nao nao, xin lỗi nói: "Tây Môn huynh tới thật lâu rồi, Phù Tô thất lễ."

Tổng Khuyết lắc đầu, nói ra: "Chỉ là mới đến mà thôi."

Phù Tô nhìn về phía ngoài cửa sổ sắc trời, hỏi: "Có thể là thời gian đến?"

Tổng Khuyết biết hần nói không đầu không đuôi một câu nói có ý tứ gì, đáp: "Có thể khởi hành."

Mặc Gia Bí Mật Cư Điểm.

Trong phòng, Đại Thiết Chùy nhìn xem đi tới đi lui Đạo Chích nhin không được trong lòng phiền muộn, vỗ bàn một cái, quát: "Luôn đi tới đi lui, có phiền hay không?"

Đạo Chích tự nhiên không sợ, tiếng vang sắc nói: "Người có thể không nhìn, ta lại không để người xem."

Đại Thiết Chùy giận quá, đứng dậy cả giận nói: "Người. . ."

"Tốt!"

Cao Tiệm Ly lạnh lùng ngắt lời nói: "Hôm nay sự tình đối với Mặc Gia hạng gì trọng yếu, các người hẳn là rõ ràng, nếu như các người còn như thế vội vàng xao động, cũng không cần tham gia."

Hai người rất rõ ràng chuyện này tầm quan trọng, chỉ là trong lòng có điểm lo nghĩ mà thôi, liếc nhau liền không có đang nói cái gì.

Cái Niếp không phát một lời, chỉ là yên tĩnh ngồi, việc này Mặc Gia sự tình, hẳn một ngoại nhân không thật nhiều nói.

Nhìn thấy yên tĩnh hai người, Cao Tiệm Ly đối bên cạnh Tuyết Nữ hỏi: "A Tuyết, Ban Đại Sur cùng Từ phu tử đều an bài thỏa đáng sao?"

Tuyết Nữ môi anh đào khẽ mở, âm thanh nhẹ nhàng đáp: "Đều an bài tốt, chúng đệ tử cũng dời đi."

Cao Tiệm Ly gật gật đầu, nói ra: "Vậy là tốt rồi, cho dù chúng ta giống như Phù Tô không thể đồng ý, cũng có thể toàn thân trở ra."

Nếu lời này chỉ là an ủi mọi người, hần cũng nghĩ qua vứt bỏ tại đây, để cho Mặc Gia dời đi nơi khác phương, nhưng hần không thể, cũng không dám, hần biết rõ một tên Tông Sư Cao Thủ thực lực đáng sợ, cái kia Bạch Y Tự Tuyết nam tử, hoàn toàn có thể một người tàn sát toàn bộ Mặc Gia.

Trong lúc nhất thời cả phòng đều an tĩnh lại, nhân nhạ ánh nến chiếu sáng tất cả mọi người.

C-K-Í-T..T...T ~~~

Một trận nhẹ nhàng tiếng mở cửa, hấp dẫn trong phòng ánh mắt mọi người.

Nguyên bản đóng cửa phòng mở ra sau khi, hai cái toàn thân áo bào đen bao phủ hai người đi tới.

Lấy xuống trúc mũ, một tấm Ôn Văn nho nhã gương mặt lộ ra, nụ cười ôn hòa nói: "Phù Tô gặp qua các vị"

"Ra mắt công tử."

Nhìn xem hiền lành Phù Tô, Mặc Gia trong lòng mọi người nhất động, nhao nhao không mẫn không nhạt đáp lễ, cái gọi là tai nghe là già, mắt thấy mới là thật, nghe đồn quả nhiên không giả, Tần Quốc Đại Hoàng Tử nhìn qua xác thực cái nhân hậu người.

Tổng Khuyết đứng ở một bên, yên lặng nhìn xem Mặc Gia mọi người một tia biểu tình biến hóa, tâm lý cười một tiếng, hân hân qua vô lực chán nản, chỉ cần hôm nay Phù Tô thi tại ân, việc này là được.

Bầu không khí có chút huyền diệu, dù sao Phù Tô là Tần Quốc Đại Hoàng Tử, là hủy diệt Mặc Gia Cơ Quan thành con trai của hung thủ, Mặc Gia mọi người đương nhiên sẽ không lễ độ cung kính.

Phù Tô lúc đến liền tâm lý rõ ràng, đối với loại thái độ này, cũng là không buồn,

Đứng đối nhau cùng một bên Cái Niếp cười nói: "Hàm Dương từ biệt, không nghĩ tới lại ở chỗ này, cùng tiên sinh lần nữa gặp mặt, thực sự không tưởng được."

Cái Niếp cũng là cười một tiếng, chấp tay nói: "Đúng vậy a ngày xưa từ biệt, coi là không có cơ hội lần nữa gặp mặt."

"Đúng vậy a."

Lạnh xuyết một hồi, Phù Tô nói lên chính sự, xem Mặc Gia mấy người liếc một chút, nho nhã nói: "Phù Tô ý đồ đến, các vị hẳn là rất rõ ràng, không biết có thể kiểm tra lo rõ ràng?"

Cao Tiệm Ly tiến lên một bước hỏi: "Mặc Gia là đế quốc trọng kim trụ nã, mà công tử lại muốn mời chào chúng ta, chẳng lẽ không sợ người phụ hoàng trách tội xuống?"

Phù Tô cười lắc đầu, quay đầu, nhìn xem nghi hoặc không hiểu Cao Tiệm Ly, nhẹ nhàng nói: "Trụ nã Mặc Gia, chỉ là bởi vì Mặc Gia đứng tại đế quốc mặt đối lập, nếu như nguyện ý hiệp trợ Phù Tô, đương nhiên sẽ không tại trụ nã Mặc Gia."

"Xe cùng quỹ, Thư nhân Đồng Văn, đi cùng pháp luật, Thiên Hạ Chi Gian cũng là thống nhất, không có văn tự, văn hóa cùng nước khác khác nhau, càng thêm không có chiến tranh, bách tính an cư lạc nghiệp, mà có nuôi, Lão có theo, đây chẳng phải là Mặc Gia tổ sư gia đưa ra Phi Công, Kiềm Ái sao?"

Phù Tô một lời nói để cho Mặc Gia mọi người rơi vào trầm tư, cũng đối với hân miêu tả mỹ hảo hướng tới không thôi.

Cao Tiệm Ly lại đưa ra một cái bén nhọn vấn đề: "Nhưng bây giờ Tần Quốc đối đãi Lục Quốc Di Dân là hà khắc cùng cực, đối với như lời người nói mỹ hảo tương lai, là một chút cũng liên lạc không được."

Phù Tô sắc mặt dần dần nghiêm túc, chân thành nói: "Đây chính là mời chào Mặc Gia nguyên nhân, cho dù ta là cao quý hoàng tộc trưởng tử, đế quốc tương lai người thừa kế, nhưng có ít người cũng không phải là nghĩ như vậy, ta chủ trương là khôi phục nguyên khí, đối xử tử tế di dân, phụ hoàng không thích, so sánh dưới, ta Thập Bát đệ Hồ Hợi càng chịu phụ hoàng yêu thích, với lại lấy trước mắt tới suy đoán, La Vồng Triệu Cao đã đầu nhập vào Hồ Hợi, nếu như Hồ Hợi kế thừa chí tôn vị trí, lấy hân tính cách, đối đãi Lục Quốc Di Dân sẽ càng tàn khốc hơn."

"Công tử nói không tệ, tại Hàm Dương thời điểm, ta cùng Hồ Hợi từng có mấy lần gặp mặt, người mặt ngoài nhìn giống như đơn thuần rực rỡ, trên thực tế lại bụng dạ cực sâu, cả người cho người ta một loại khó mà phỏng đoán cảm giác âm lãnh cảm giác."

Cái Niếp sắc mặt nghiêm túc nói ra.

"Đế Quốc Nội Bộ thế lực giăng khắp nơi, nhưng đối với người thừa kế thuyết pháp, chỉ là ta giống như Hồ Hợi cạnh tranh, La Vồng động tĩnh cũng là vượt quá ta đoán trước, cho nên cần Mặc Gia trợ giúp."

Phù Tô chậm rãi giải thích trước mắt tình thế.

Lúc này, tiến đến không nói lời nào Tổng Khuyết đột nhiên nói: "Nếu là Mặc Gia nguyện ý giống như công tử hợp tác, vậy ta sẽ có thể giúp các người báo Cự Tử sát thân mối thù."

Tình tình lớn nhất gặp Đại Thiết Chùy nhin không được hỏi: "Thật?"

Cao Tiệm Ly mấy người cũng không kìm lại được nhìn qua Tổng Khuyết, không thể tin được hân lời nói.

Phù Tô cũng là cả kinh, không nghĩ tới Tổng Khuyết sẽ đưa ra điều kiện này, bất quá hân không có ngăn cản.

Cái Niếp nhú nhú mày, như có điều suy nghĩ nhìn xem áo trắng như tuyết Tổng Khuyết.

Tổng Khuyết thần nhiên nói: "Giết chết Yến Đan là Lục Hồn Khủng Chủ, kẻ cầm đầu cũng là Âm Dương gia ngũ đại trưởng lão một trong Đại Tư Mệnh, chỉ cần giết chết nàng, Mặc Gia chờ đợi công tử điều khiển như thế nào?"

Nói được tình trạng như thế, Mặc Gia tự nhiên không tại cự tuyệt, thương lượng một chút, sẽ đồng ý.

Phù Tô nhìn thấy sự tình thành, rất là vui vẻ, cười nói: "Tất nhiên thỏa đảm, như vậy đón lấy kế hoạch, chắc hẳn Tây Môn huynh đã tính trước."

"Công tử quá khen." Tổng Khuyết khiêm tốn không thôi, đón đến hướng về Mặc Gia chúng nhân nói: "Mặc Gia năng lượng tránh thoát để quốc truy tung, chắc là Nho Gia hỗ trợ, đúng hay không?"

Cao Tiệm Ly chần chờ một chút nói: "Đúng."

"Tiểu Thánh hiền trang Tam Đường Gia Trương Lương chính là Hàn Quốc Đệ ngũ Tướng Quốc cháu, cùng Phục Niệm, Nhan Lộ hợp xưng Tề Lỗ Tam Kiệt nổi danh trên đời, chắc hẳn đã nói cho các người biết, giải khai Hắc Long quyền trục căn Thiên Cơ là bàn a?"

"Không sai."

Tổng Khuyết ánh mắt chuyển hướng đảo đảo Đạo Chích nói: "Đạo Chích người vì là trong giang hồ Đạo Vương Chi Vương, trộm cắp Thiên Cơ là bàn mong rằng đối với người tới nói, dễ như trở bàn tay."

"

Đạo Chích không hiểu: "Hiện tại. . . Còn cần trộm cắp là bàn?"

"Đây là bước đầu tiên."

Nhàn nhật giải thích một chút, Tổng Khuyết tiếp tục nói: "Giải khai quyền trục bên trong mật mã về sau, Mặc Gia lập tức tuyên bố tin tức, để cho chư tử bách gia thế lực tề tụ Tang Hải, công tử biết là bàn bị trộm, khẳng định mười phần phản nộ."

"Để cho Mông Diêm dẫn đầu hoàng kim hỏa kỵ binh tìm tòi nơi đây, Âm Dương gia bởi vì Yến Đan cái chết, khẳng định muốn trừ Mặc Gia làm hậu nhanh, Đại Tư Mệnh khẳng định xuất hiện, đến lúc đó các người cùng Âm Dương gia chiến đấu, ta sẽ xuất thủ, Đại Tư Mệnh hẳn phải chết không nghi ngờ."

"Tiên sinh kế này lợi hại."

"Không tệ, Âm Dương gia cho là mình là thợ săn, nếu thợ săn cùng con mồi ở giữa quan hệ, là đối lập."

". . ."

Mặc Gia mấy người vui mừng quá đổi, có Phù Tô cái này nội ứng tại, tự nhiên làm ít công to.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Đạo Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63 : Dưới Hồng Nhục

Tổng Khuyết đi tại phồn hoa giống như cảm Tang Hải trong thành, đám người liên miên bất tuyệt, các loại tiếng ồn ào truyền đến.

Rồi Phù Tô gặp mặt Mặc Gia, đã qua mấy ngày, trước đó bởi vì Lưu Sa đứng đầu Vệ Trang tại ngoài thành Tiểu Kiều nơi, cùng Hắc Kiếm sĩ thắng bảy đánh nhau dấu vết, mà biến mất trước mắt mọi người, Tổng Khuyết tìm kiếm không đến.

Căn cứ Sứ Ký, Tân Thủy Hoàng tại Đông Tuần mà chết, rồi thời gian càng lúc càng gần, lưu cho Tổng Khuyết thời gian càng ngày càng ít, kế hoạch áp dụng, nhìn qua cũng thuận lợi, nhưng bên trong biến số quá nhiều.

Đi trên đường, Tổng Khuyết suy nghĩ bay xa, lặng yên suy nghĩ.

Lúc này, phía trước truyền đến ồn ào âm thanh —— ----

"Nhìn xem phía trước giống như xảy ra chuyện."

"Đứng vậy a đi. . . Đi. . . Đi xem một chút."

". . ."

Bên cạnh vây quanh bách tính nghị luận.

Tổng Khuyết nhủ mảy nghi hoặc, giống như phía trước phát sinh cái gì xung đột, đi ra phía trước, đứng tại người sau khi nhìn xem giữa sân.

Một cái cảm trong tay trường kiếm trắng hán ngăn đón một tên ăn mặc cũ nát người tuổi trẻ đường, ngữ khí khiêu khích nói: "Thế nào? Có đảm lượng, ngươi liền rút kiếm đem ta giết."

"Gia hỏa này, lại tại nháo sự."

"Người trẻ tuổi kia chọc hấn xem như không may."

"Đúng vậy a. . . Đúng vậy a. . ."

Bên cạnh nhận biết Lưu Manh trắng hán người lặng lẽ nói.

Nhìn thấy người trẻ tuổi không nói gì, Lưu Manh càng thêm phách lối: "Thế nào? Tiểu tử, ngươi có dám hay không?"

"Thiên Minh, Thiếu Vũ còn có Nho Gia Trương Lương. . ."

Tổng Khuyết nhãn quang thoáng nhìn, phát hiện đứng trong đám người ba người.

Lưu Manh tiếp tục quát to: "Có dám hay không?"

Người trẻ tuổi cuối cùng nói chuyện, ngữ khí bình thản, không có bởi vì bị khiêu khích mà nộ khí đằng đằng: "Tại hạ tại tôn giá vốn không quen biết, không oán không cừ."

Nghe được người trẻ tuổi nhàn nhạt ngữ khí, Lưu Manh chỉ quát lớn: "Nhìn ngươi giả vờ giả vịt đeo thanh kiếm, khiến cho chính mình như cái Kiếm Khách, có thể ngươi lại không có đảm lượng rút kiếm, cái này nói rõ ngươi là một cái thứ hèn nhát."

"Nếu, ta đã sớm nhìn ra ngươi là phế vật, ngươi những Lão đó ta biết tất cả."

"Ngươi cái phế vật này, đã lớn như vậy, chính mình liền không có kiếm lời trả tiền, đi nơi nào đều bị ngại, toàn bộ nhờ lão mục nuôi, lão mục vừa chết, ngươi ngay cả giúp nàng xây cái mộ phần bản sự đều không có, còn dám giống như người khác nói ngoa, về sau muốn giúp nàng xây cái đại nhất vạn lần Phần Mộ, liền ngươi cái này tính tình."

"Thật sự là dạng này a?"

"Vậy cái này người trẻ tuổi cũng quá vô dụng."

"Đúng vậy a. . ."

Nhìn thấy người trẻ tuổi không có phản bác bộ dáng, bên cạnh dân chúng vây xem nghị luận âm ỉ.

Nhìn thấy người chung quanh tiếng thảo luận, Lưu Manh rất hài lòng chính mình chế tạo hiệu quả, nói càng thêm lớn âm thanh: "Tiếp đó, không ai tạo điều kiện cho ngươi ăn cơm, ngươi chỉ có thể trốn ở bờ sông phá Lều cỏ bên trong, còn giả vờ giả vịt câu cá, kết quả ngay cả cá cũng câu không đến, ngươi nói ngươi một người nam nhân, có thể đem chính mình nhanh chết đói, cái này cũng bản sự." Lưu Manh dựng thẳng ngón tay cái, lớn tiếng cười nhạo.

"Ai, tuổi còn trẻ, tứ chi hoàn thiện, làm sao mắc kẹt điểm chính sự, thật sự là không nên." Người qua đường Giáp lắc đầu cảm khái.

Lưu Manh nói tiếp: "Người ta giết sa Lão Thái Bà thấy ngươi đáng thương, đem chính mình cơm phân ngươi một nửa, mới khiến cho ngươi sống sót, ngươi cái phế vật này, lại muốn nói khoác cái gì về sau phải dùng hoàng kim để diễn tả, loại lời này ngay cả giết sa Lão Thái Bà cũng không tin."

Người trẻ tuổi cho dù bị Lưu Manh như thế chửi bới, cũng không phản nộ, sắc mặt bình tĩnh, ngữ khí lại trịnh trọng như núi: "Ta sẽ không quên chính mình hứa hẹn."

"Ha ha ha. . ."

Nghe được hấn nói như vậy, Lưu Manh cười ha ha, khinh miệt nói: "Liền ngươi chút bản lĩnh ấy, trừ há miệng, ngươi còn có cái gì?"

Người trẻ tuổi không muốn tiếp tục dây dưa không rõ, nói ra: "Ta chỉ là muốn qua cây cầu kia."

"Ta nhờ vào ——"

Lưu Manh đối trên mặt đất khắc đờm, khinh bỉ chỉ ý nhìn một cái không sót gì, ha ha cười lạnh nói: "Qua cầu? Có thể a! Như vậy đi, ngươi có hai loại qua cầu phương pháp, một loại, cũng là rút kiếm ra đem ta cho giết, từ trên người ta nhảy tới,

Một loại khác. . ."

"Ha ha, người liền quỳ xuống cho ta. . . Từ ta dưới hông bò qua đi." Luru Manh hí ngược cười nói.

"Đây cũng quá quá phận."

"Đúng vậy a. . ."

"Là được. . ."

Quần chúng vây xem nghe được Luru Manh yêu cầu, đều là giật nảy cả mình.

"Đây là dưới hông chi nhục? Vậy hấn là. . ."

Tổng Khuyết nhìn xem giữa sân người trẻ tuổi trong lòng hơi động.

Sách Sử ghi chép: Hoài Âm đồ bên trong thiếu niên, có khinh Tín Giả. Nói, nếu tuy dài lớn, tốt đeo đao kiếm, bên trong tình e sợ mà thôi. Chúng bôi nhọ, nói, tin có thể chết, đâm ta; không thể chết, ra ta dưới hông. Thế là tin quen nhìn tới, cúi ra dưới quần bò xỏm ẩn náu. Một thành phố người cười rộ tin, coi là e sợ.

Tô Đông Pha 《 Luru Hầu nói chuyện 》 cũng nói: "Thời cổ cái gọi là Hào Kiệt Chi Sĩ, tất có hơn người lễ, nhân tình không đủ sức nhẫn giả. Thất Phu gặp bôi nhọ, rút kiếm mà lên, động thân mà đấu, này không đủ vì là dũng cảm vậy; thiên hạ có Đại Dũng người, tốt nhưng gặp mà không sợ hãi, vô có thêm nữa mà không giận, này chỗ cường ép người quá lớn, mà chí rất xa."

Người trẻ tuổi nắm chặt quyền đầu, chi chi rung động, vô cùng phẫn nộ.

Luru Manh nhìn xem người trẻ tuổi bộ dáng, chẳng thềm ngó tới nói: "Thế nào? Muốn nổi giận a! Tới à. Có bản lĩnh liền rút kiếm a."

"Tới đi, bò qua đến liền để người qua cầu." Luru Manh vẫy tay nói.

Tổng Khuyết phong khinh vân đạm nhìn xem cái này lưu nhớ lịch sử thời khắc, không có ngăn cản ý tứ, cho dù hấn tương lai sẽ bị xưng là binh tiên, cũng cần ma luyện, với lại lấy hấn muốn leo sơn phong ý chí, chắc hấn căn bản sẽ không để ý cước này dưới vũng bùn đi!

Người trẻ tuổi quyền đầu gấp lại từng, từng lại gấp, cuối cùng vẫn là buông tay ra, phịch một tiếng quỳ xuống đất bên trên.

"Quả nhiên. . ."

Tổng Khuyết nhìn thấy người trẻ tuổi sắc mặt bình tĩnh quỳ rạp trên đất, ngẩng cao lên đầu hướng về phía trước bò đi.

"Ha ha ha —— ---- "

Luru Manh mùi phần đắc ý, tựa như đánh thắng trận cao hứng, ở trên cao nhìn xuống ngẩng đầu càn rỡ cười to nói: "Mọi người có trông thấy được không, người này cũng là cái phế vật, ta không có nói sai đi."

"Người này thật sự là quá vô dụng."

"Thật là vô dụng. . ."

Vây xem người nhao nhao cảm khái thở dài.

Nhìn chằm chằm người trẻ tuổi như thế lạnh nhạt đối đãi như thế vô cùng nhục nhã, Tổng Khuyết trong lòng tán thưởng: "Nhỏ không nhẫn sẽ bị loạn Đại Mưu, có thể chịu đến trình độ này, không hổ là Binh Đạo tiên."

Tại quần chúng vây xem tiếc hận chất vấn âm thanh bên trong, người trẻ tuổi chui qua dưới hông, bình tĩnh chỉnh lý lộn xộn y phục, không để ý tới ánh mắt mọi người, cất bước lúc trước đi đến.

"Người cái phế vật này, nhất gan đến trình độ này, sự tình gì đều làm được."

Luru Manh đắc ý phi thường, chê cười không thôi, nhìn thấy chuẩn bị rời đi người trẻ tuổi còn không chịu buông tha, quát: "Dạng này người liền muốn đi? Vây cũng quá tiện nghi, đại gia ta còn không có chơi chán đây! Hàn Tín ~~."

Hàn Tín —— —— quả nhiên là hấn, Tổng Khuyết trong mắt ngưng tụ, cho dù đoán được đây là Thiên Cổ Luru Truyền dưới hông chi nhục, nhưng khẳng định cái suy đoán này, cũng làm cho nhân tâm sinh chấn động, nhẫn thường nhân không thể nhẫn, làm thường nhân chỗ không dám làm, đây mới là Luru Hầu.

"Đem người kiếm lưu lại, đại gia để cho người đi."

Luru Manh nhìn thấy Hàn Tín tựa như không có nghe được thanh âm hấn một dạng, tiếp tục hướng phía trước đi, hấn tựa như cảm giác mất mặt, then quá hoá giận nhỏ trường kiếm trong tay, quát: "Ta không có cho phép người đi, người làm sao dám đi?"

"Muốn xuất nhân mạng a."

"Cái này càng náo càng lớn a. . ."

"Vậy phải làm sao bây giờ a. . ."

Chung quanh bách tính nhìn thấy sự tình càng thêm không thể văn hồi, châu đầu ghé tai.

"Ta bảo người dừng lại, có nghe thấy không?"

Lưu Manh tức giận bốc lên, đầu nóng lên dẫn theo trường kiếm, xông về Hàn Tín phía sau muốn đâm ra.

Thì thắm~~~~

Cạnh cầu trên nhánh cây chim chóc giống như chịu đến cái gì kinh hãi, bối rối giương cánh bay đi.

"Thật mạnh sát khí. . . ."

Ngay tại Lưu Manh sắp đâm đến Hàn Tín phía sau lưng thời điểm, Tống Khuyết bất thành linh cảm giác được một cỗ lạnh lẽo cường đại đáng sợ sát khí, nhắm lại hai mắt nhìn xem giữa sân áo thùng nát phục thiếu niên, là hán sao? Mặc kệ có phải là hán hay không, chỉ bằng hán gọi Hàn Tín, vậy thì đủ.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64 : Hàn Tín

Nghĩ tới đây, Tống Khuyết hai mắt lạnh lẽo, tay phải nhẹ nhàng nắm lấy chuôi kiếm, vù thanh thủy thanh tiếng nổ, Thiên Vấn kiếm đã vào trong tay.

Hàn quang lưu chuyển.

Phốc xích——----

Một đạo còn nhanh hơn thiểm điện, so thiểm điện đáng sợ kiếm quang hiện lên, hoàn toàn thấy không rõ hán động tác, đã xuất hiện tại Lưu Manh trước người.

Bịch——----

Lưu Manh nơi cổ họng như nước chảy, tinh hồng sắc máu tươi phun tung toé mà ra, hai mắt tràn ngập hoảng sợ ngã trên mặt đất.

"A. . . Người chết. . . ."

"Đi mau, chết người. . ."

"Đứng đứng, đi mau. . . ."

Quần chúng vây xem quá sợ hãi, đều là giải tán lập tức.

Nhìn xem xuất hiện ở trong sân Tống Khuyết, Thiên Minh bọn người biểu lộ không đồng nhất.

Trương Lương nhìn xem trong tay hán trường kiếm, trong lòng thầm nghĩ: Kiếm Phổ Đệ Nhất Thiên Vấn, vậy hán cũng là Tây Môn Xuy Tuyết, thật nhanh kiếm. . . .

Thiếu Vũ trên mặt vui vẻ, đêm hôm đó nhờ có Tây Môn tiền bối cứu giúp, cũng không kịp cảm tạ đây.

Thiên Minh con mắt hơi chuyển động, hán không nghĩ tới ở chỗ này có thể gặp được đến Tống Khuyết.

Hàn Tín quay người, nhìn xem té ở trong vũng máu Lưu Manh, nghi hoặc hỏi: "Người. . . Vì sao giúp ta?"

Tổng Khuyết thu kiếm vào vỏ, thân nhiên nói: "Hữu dũng vô mưu người bị vũ nhục, nhất định sẽ rút lên kiếm, động thân tiến lên độ sức, cái này không đầy đủ được xưng là dũng sĩ. Thiên hạ chân chính có hào kiệt khí khái người, gặp được đột phát tình hình không kinh hoảng chút nào, làm không nguyên nhân chịu đến người khác vũ nhục thì cũng không phần nộ. Đây là bởi vì bọn họ hung hoài cực độ khát vọng, chí hướng phi thường Cao Viễn. Mà người chính là như thế."

Hàn Tín sững sờ, không thể tin được lại có thể có người cho là hấn hành vì không phải nhu nhược, mà chính là chân chính hào kiệt.

Cạch cạch ~~~

"Nhanh, ở bên kia."

Tuần tra một đội hắc giáp Tàn Quân vây tới.

Trương Lương nhìn xem chạy tới Tàn Binh, lôi kéo Thiên Minh Thiếu Vũ hai người, vội vàng rời đi nơi đây.

Dẫn đầu tướng lĩnh tiến lên quát: "Bên đường giết người, đại tội vậy. Mau mau bó tay."

Hàn Tín nhìn xem hắc giáp Tàn Binh đã vây quanh tại đây, nhin không được đối với Tổng Khuyết hỏi: "Người không trốn?"

"Đừng bảo là giết một người, mười người, trăm người lại có quan hệ thế nào?"

Tổng Khuyết nhẹ liếc Tàn Binh liếc một chút, tiếp tục nói: "Tại bất luận cái gì thời đại, Đại Trọng Phu đều không thể một ngày không có quyền."

Tướng lĩnh nhìn thấy Tổng Khuyết còn không có thúc thủ chịu trói, tiếp tục nổi giận nói: "Đường cái hành hung, người dám bất chấp vương pháp?"

"Thấy rõ ràng, đây là cái gì —— "

Tổng Khuyết từ trong ngực móc ra một khối lệnh bài, ném cho Huyền Giáp Thiết Y tuần tra đầu lĩnh.

Đầu lĩnh không nghĩ tới Tổng Khuyết bên đường giết người, còn như thế phách lối, nhất thời cũng là giận dữ, vừa muốn cầm trong tay lệnh bài ném đi, vô ý thức quét qua lệnh bài, quá sợ hãi.

Lệnh bài đồng thời không đặc biệt, chỉ là toàn thân Huyền Hoàng, thượng diện khắc lấy cây cỏ hoa điều, trung gian có hai cái chữ to: Công tử.

"Bái kiến đại nhân."

Đầu lĩnh bưng lấy lệnh bài như vào hầm băng, toàn thân phát run, hoảng sợ quỳ trên mặt đất hướng về Tổng Khuyết hành lễ.

Hắn đã biết trong tay lệnh bài là vật gì, đây là chỉ có đế quốc tương lai người thừa kế tùy thân lệnh bài, tên là công tử lệnh, có thể nói gặp này lệnh, như gặp bản thân.

Tổng Khuyết thu hồi lệnh bài, lạnh lùng ra lệnh: "Đem tại đây thu thập sạch sẽ, liền lui ra đi."

"Vâng, là!"

Đầu lĩnh như nhật được Đại Xá, đầu chút giống gà con mổ thóc, đứng dậy vội vàng chỉ huy thủ hạ đem mặt đất quét sạch sẽ, về sau rời đi.

Quay người nhìn xem không còn vừa rồi bình tĩnh Hàn Tín, Tổng Khuyết hỏi: "Quyền nặng nhẹ, người biết?"

Hàn Tín nghiêm túc gật gật đầu, trong mắt lộ ra khác điếm thần sắc.

"Rất tốt, ta trong mắt người nhìn ra đã tâm loại vật này, mà ta sẽ cho người cơ hội, liền nhìn người có thể hay không nắm chắc." Tổng Khuyết chậm rãi nói.

Hàn Tín sững sờ, nhin không được nói: "Có ý tứ gì?"

"Ta chuẩn bị một cái kế hoạch, một cái cái biến thiên hạ kế hoạch, một cái tên chờ Thiên Cổ kế hoạch."

Tổng Khuyết ngữ khí bình thản,

Nhưng nói ra lời nói để cho Hàn Tín không thể tin.

Hắn không thể tin được, cúi đầu trầm tư, tựa như nghĩ đến cái gì, hoảng sợ nói: "Công tử. . ."

Còn chưa nói xong, tranh thủ thời gian che miệng, khẩn trương bất an liếc nhìn chung quanh, nhìn thấy chung quanh không người, thở phào.

Tổng Khuyết hạ thấp giọng nói: "Hiện tại Mặc Gia đã bị công tử mời chào, lập tức liền là Lư Sa, kế hoạch đang tại bắt đầu bên trong, lấy người năng

lực chắc hẳn sẽ nhận được trọng dụng, cơ hội đã cho ngươi, nhìn ngươi lựa chọn như thế nào."

Cho dù hẳn vì là Hàn Tín, tương lai Hán Sở Tam Kiệt một trong, nhưng bây giờ hẳn vẫn là người thiếu niên, tên chữ Thiên Cổ, lưu truyền muôn đời những thuyết pháp này để cho hẳn nhiệt huyết sôi trào, với lại . . .

Hàn Tín cười khổ nói: "Nếu như ta không có lựa chọn ngươi muốn đáp án, có phải hay không hôm nay liền không thể rời bỏ nơi đây?"

Tổng Khuyết không nói gì, yên lặng không nói nhưng là tốt nhất trả lời.

Nhìn thấy như ngầm thừa nhận thân sắc, Hàn Tín không nói gì, thông minh tài trí như hẳn tự nhiên biết, Tổng Khuyết nói với hẳn nhiều như vậy, nếu là hẳn không đồng ý gia nhập, chắc hẳn sẽ phơi thây tại chỗ đi !

Trầm ngâm chỉ chốc lát, Hàn Tín mở miệng hỏi: "Ngươi kế hoạch này, có mấy thành nắm chắc?"

Hắn hỏi như vậy, cũng là đáp ứng, Tổng Khuyết đáp: "Kế hoạch vẫn còn ở ta trong khống chế, chỉ là. . ."

Hàn Tín mắt sáng lên, tiếp theo hẳn lời nói nói: "Chỉ là bên trong biến hóa phong phú, đúng hay không?"

Tổng Khuyết gật gù đầu, thừa nhận hẳn nói không tệ, nói: "Bất luận cái gì kế hoạch đều sẽ sai lầm, cái này cần ngoại lực tới đỡ thăng nó."

Hàn Tín đồng ý nói, nói: "Vâng, ngươi nói rất đúng, ta như thế nào làm?"

Tổng Khuyết nói: "Theo ta đi gặp công tử, về sau sẽ cùng ngươi kỹ càng kể ra."

Hàn Tín vẫn còn có chút nghi hoặc, hỏi: "Mọi người đều cười tin nhu nhược, mà tiên sinh lại nhìn kỹ tin, chẳng biết tại sao?"

Tổng Khuyết cười nhạt một tiếng, nói: "Hoàn bích quy Triệu có sự, ngươi có biết?"

"Tiên sinh đem thư, so sánh Hòa Thị Bích cái này Truyền Thế trân phẩm, thực sự quá cất nhắc."

Hàn Tín tự nhiên biết Hoàn Bích Quy Triệu có sự này, nghe Tổng Khuyết như thế cất nhắc hẳn, để cho hẳn rất là cảm động.

Cái gọi là Kê sĩ vì người tri kỷ mà chết, Nữ vi duyệt Kỳ giả dung, có lẽ một người bằng hữu rất nhiều, nhưng tri kỷ cũng rất ít rất ít, chớ đừng nói chỉ là hiện tại Hàn Tín, chán nản như thế, Tổng Khuyết lại coi trọng như thế cho hẳn.

"Kim Lâm Khôi Thị Tri Trung Vật, Nhất Ngộ Phong Vân Tịch Hóa Long. Cơ hội ta sẽ cho ngươi, là long vẫn là trùng, đều là nhìn ngươi cá nhân năng lực."

Tổng Khuyết biết về sau Hàn Tín bao nhiêu lợi hại, chắc hẳn hiện tại hẳn, cũng không tầm thường đi.

"Yên tâm, ta sẽ không để cho tiên sinh thất vọng."

Hàn Tín hai mắt ần ần phát sáng, giống như chờ mong, giống như khát vọng.

--

Mộc Kiều cách đó không xa.

Đang cùng Thiên Minh đàm người nói chuyện Sở Địa Hiền giả, Sở Nam Công, tựa như cảm giác được cái gì, nhìn về phía Tổng Khuyết bên này, dùng tự thân mới có thể nghe được âm thanh, thì thảo nhỏ nhẹ: "Đầu Chuyển Tinh Di, cần khôn không chừng, người này là ai? Nhìn không ra a! Là thiên số, vẫn là biến số?"

Hắn ngữ khí có chút kinh dị không chừng! ! !

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65 : Xác Định

Tổng Khuyết mang theo Hàn Tín đi vào Tướng Quân Phủ.

Cao lớn môn phòng trước, tuần tra mấy tên thị vệ, đây đều là đế quốc tinh nhuệ, bảo hộ lấy Phù Tô an toàn.

Thị vệ nhìn thấy Tổng Khuyết, liền vội vàng tiến lên hành lễ: "Tây Môn Tiên Sinh!"

Tổng Khuyết gật gật đầu, hỏi: "Công tử ở nơi nào?"

Thị vệ cung kính đáp: "Công tử đang tại trong phòng."

Tổng Khuyết quay người đối với theo hần mà đến Hàn Tín nói: "Đi thôi!"

Hàn Tín gật gật đầu, đi theo Tổng Khuyết chậm rãi đi xuyên qua cực đại hành lang bên trên.

Chỉ chốc lát không đến, hai người liền đến Phù Tô ngoài phòng chỗ.

Tổng Khuyết đứng tại cửa ra vào, nói khẽ: "Công tử."

"Là Tây Môn huynh a, mời tiến đến đi!"

Một hồi, Phù Tô ôn hoà hiền hậu âm thanh truyền đến.

Tổng Khuyết cất bước đi vào, Hàn Tín cũng là đuổi theo cước bộ.

Tiến vào trong phòng, còn chưa chờ Tổng Khuyết vấn lễ, Phù Tô vượt lên trước cười nói: "Từ trước đến nay vô sự Tây Môn huynh từ trước tới giờ không tìm Phù Tô, hôm nay này đến, là có chuyện gì quan trọng?"

"Hôm nay này đến, là hướng về công tử đề cử một tên đại tài." Biết Phù Tô đang trêu ghẹo hần, Tổng Khuyết cũng không thêm đề ý, chậm rãi nói.

"Ồ? Người phương nào thế mà xứng đáng Tây Môn huynh như thế tôn sùng?"

Nghe được hần nói trịnh trọng như vậy, Phù Tô sững sờ, những ngày qua, hần nhưng từ không có từ Tổng Khuyết trong miệng khen ngợi quá đáng người.

Ánh mắt quét qua, nhìn thấy đứng sau lưng Tổng Khuyết Hàn Tín, cảm thấy hứng thú hỏi: "Là vị tiên sinh này?"

"Không sai, hần gọi Hàn Tín, Tang Hải nhân sĩ."

Tổng Khuyết trả lời, quay người đối đứng thẳng bất động Hàn Tín nói: "Hàn Tín, còn không mau bái kiến công tử?"

"Công tử!"

Hàn Tín cũng là thức thời, quỳ một chân trên đất, thi lễ.

Phù Tô tính cách khoan hậu, làm người khiêm tốn hữu lễ, cho dù Hàn Tín ăn mặc phá lậu, cũng không có vẻ coi thường, cười nói: "Không cần đa lễ, đứng lên đi!"

"Tạ công tử."

Hàn Tín nhìn ra hần không giống giả mạo, mới chậm rãi đứng dậy.

"Công tử, kế hoạch đang tại dựa theo dự tính vận hành, nhưng chúng ta không thể chủ quan."

Tổng Khuyết nhắc nhở.

Phù Tô tán đồng gật gật đầu, nói: "Nói không tệ, tại không có trần ai lạc định trước đó, không thể tự mãn."

"Chư từ bách gia bên trong, Mặc Gia đã quy thuận, Nho Gia tình huống không rõ, Đạo Gia Thiên Tông cùng người tông lẫn nhau căm thù, bên trong Âm Dương gia thực lực đáng sợ nhất, đến nay thần bí dị thường Đông Hoàng giáo chủ, thánh, Tinh Lưỡng Đại Hộ Pháp, còn có ngũ đại trưởng lão, thế lực thâm bất khả trắc, đây đối với công tử Bá Nghiệp tới nói, là một loại tiềm tàng nguy hiểm." Tổng Khuyết từ từ chia tích nói.

Phù Tô ngưng trọng, nói: "Tây Môn huynh nói có lý, Âm Dương gia tên là quy thuận đế quốc, nếu chỉ là cùng đế quốc là quan hệ hợp tác, ngay cả phụ hoàng đối với Âm Dương gia cũng có chút kiêng kỵ."

"Đúng."

Nhìn xem một bên yên lặng không nói lời nào Hàn Tín, Tổng Khuyết quay người: "Đã người đã gia nhập kế hoạch này, như vậy ta liền đem kế hoạch nói người nghe, cái gọi là một người kẻ ngăn, hai người kẻ trưởng, người cũng có thể nói một chút ý kiến."

"Tiên sinh mời nói!" Hàn Tín ôm quyền.

Phù Tô trong mắt lóe lên một tia không hiểu, cho dù Hàn Tín là Tổng Khuyết nhìn kỹ người, cũng không thể đem cái này kế hoạch nói cho hắn nghe đi? Bất quá hắn tin nhiệm Tổng Khuyết, dù cho nghi hoặc, cũng không nói, về sau hỏi lại cũng không muộn.

Tổng Khuyết đem trước mắt tình thế cùng tiền triển, toàn bộ giống như Hàn Tín nói một lần, bao quát về sau mời chào Lưu Sa, tập kích Âm Dương gia, suy yếu thực lực, cùng chủ yếu con mắt cùng bọn hắn đối thủ.

Nghe được Tổng Khuyết giải thích, Hàn Tín buông xuống tầm mắt, mặt lộ trình trọng, trầm ngâm tự hỏi.

Tổng Khuyết trong mắt sát khí lóe lên, sau cùng tổng kết nói: "Quá mức cường đại để cho người ta bất an, coi như không vì trấn an Mặc Gia, cũng phải suy yếu Âm Dương gia thực lực, bất quá chúng ta đối thủ chủ yếu, vẫn là La Vồng. . ."

Cúi đầu Hàn Tín nhãn quang lóe lên, hắn từ Tổng Khuyết một lời nói nghe được ra, Tổng Khuyết khả năng không chỉ là vì là Phù Tô, tuy nhiên cái này không liên quan hắn, hắn chỉ cần cơ hội này liền tốt, ngừng đầu lên nói: "Tiên sinh kể sách rất hoàn mỹ, nhưng là bây giờ đều biết tiên sinh là công tử người,

Nếu như tùy tiện đột tập Âm Dương gia, sẽ hay không đụng nên cái này cường đại đối thủ?"

"Hiện tại thế nào?"

Nghe được hắn yêu cầu, Tổng Khuyết đã tính trước, thân thể một trận vận vẹo, như bình tĩnh dòng nước bị đánh phá, Tổng Khuyết lắc mình biến hoá, biến thành một cái hoàn toàn xa lạ gương mặt.

"Đây là. . ."

". . . Dịch Hình đổi cho. . ."

Phù Tô giống như Hàn Tín nhìn thấy hoàn toàn xa lạ Tổng Khuyết, trong lòng kinh ngạc.

Hàn Tín cười nói: "Thì ra là thế, vậy thì vạn vô nhất thất."

Tổng Khuyết thân nhiên nói: "Chỉ cần kế hoạch không thành công, như vậy chúng ta còn không thể phớt lờ, còn cần chi tiết kế hoạch một chút."

Phù Tô gật gật đầu, nói: "Tây Môn huynh nói không sai."

Về sau tiếp tục thảo luận kế hoạch chú ý hạng mục cùng kỹ càng chi tiết.

Cho dù là tuổi trẻ Hàn Tín, cũng mười phần thông tuệ, đang thảo luận bên trong, cũng đưa ra một chút chính mình đề nghị.

Cái này khiến Phù Tô cũng có chút tán đồng hắn, thái độ cũng so với làm thật thành một chút.

Mặt, Tổng Khuyết trầm ngâm một hồi, đối với Hàn Tín nói: "Những này kế hoạch có ta ở đây cũng đã đủ, hiện tại liền chờ cá con mắc câu, hiện tại giao cho người một cái nhiệm vụ trọng yếu, nhiệm vụ này có chút hung hiểm."

Hàn Tín ánh mắt sáng ngời, biết cơ hội tới, một cái hướng về thể nhân chứng minh, hắn cỡ nào ưu tú cơ hội, mang theo vẻ hưng phấn nói: "Tiên sinh mời nói."

"Địa trạch vạn vật, Thần Nông không chết, Nông Gia thế lực cường đại, cùng sở hữu Lục Đường, nhưng lại không có thủ lĩnh hiệp khôi, cho dù cường đại cũng như chia rẽ, ta muốn người lẫn vào Nông Gia, trong bóng tối bí mật làm việc, tranh thủ lên làm một cái đường tâm phúc, về sau ta sẽ sáng tạo cơ hội, để người làm thẳng đường người, có chiếm lấy hiệp khôi tư cách." Tổng Khuyết chậm rãi nói tới.

"Nông Gia có 10 vạn đệ tử, nếu là quy về dưới trướng của ta, giống như Thần Trạo. . . Tuy nhiên phụ hoàng phương diện. . . "Nghe được Tổng Khuyết chi tiết kế hoạch, Phù Tô mừng rỡ trong lòng, chỉ là đối với này chương không muốn rất mãnh liệt phụ hoàng, hắn vẫn có chút lo lắng.

"Tiên sinh nói cơ hội là?" Cho dù Tổng Khuyết nói rất hoàn mỹ, Hàn Tín vẫn là không nhận được hỏi.

Cái này dù sao quan hệ đến tính mạng hắn an toàn, bất kỳ cái gì người đối với gián điệp căm ghét là không thể nghi ngờ, với lại kết cục cũng, không thể nào tốt!

"Cơ hội rất mau tới gần, cái này đem là người là bay lượn cửu thiên, vẫn là lặn Sa, lớn nhất trực quan biểu hiện." Tổng Khuyết nhìn chăm chú còn non nớt Hàn Tín, thân nhiên nói.

"Vâng, tiên sinh nói không sai." Hàn Tín gật gật đầu, hắn cũng tán thành câu nói này, không có trải qua mưa gió, nơi nào sẽ có cầu vồng?

Tuổi trẻ Hàn Tín thiếu khuyết ma luyện về sau ổn trọng, nhưng cũng có ưu điểm, cái kia chính là dám đánh dám liều, không e ngại hết thầy, cái này khiến Tổng Khuyết cũng thương thức: "Xem ra người mình bạch, cũng biết, vậy thì đi thôi."

Hàn Tín đi, cũng kiên định mà tốc độ thông dong đi, hấn tìm tới chính mình đường, cũng đã đập vào hấn muốn đường.

Nhìn xem Hàn Tín non nét cùng gầy gò bóng lưng, Phù Tô hỏi ra trong lòng nghi hoặc: "Tây Môn huynh như thế nhìn kỹ hấn?"

"Hấn sẽ thành công, cũng không phải là ta xem trọng hấn, mà chính là hấn hấn là như thế người! Hàn Tín a —— "

Bạn đang đọc truyện *Tân Thời Minh Nguyệt Dao Toái Hư Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.